

Honda Tetsuya

D â u đ ê m đ o a t m ệ n h
**STRAWBERRY
NIGHT**

TRẦN PHƯƠNG HẰNG dịch
Tiểu thuyết trinh thám

CHƯƠNG 1

Dòng máu đỏ tươi tứa ra
từ vết cắt trên cổ họng,
cô gái nằm yên bất động
với hai hốc mắt trống rỗng.

Bạn có muốn được tận mắt
nhìn thấy hình ảnh này không?

Cơn mưa rả rích nhuộm cả thế giới trong một màu xám xịt.

Cũng không phải. Thật ra tôi vẫn nhận ra những màu sắc lướt qua trước mắt mình, như là màu xanh lá của chiếc xe taxi vừa chạy qua làm các vệt bùn bắn lên tung tóe, hay màu cam sặc sỡ của chiếc ô trên tay các bé học sinh tiểu học bước ra từ các con hẻm, và cả màu đỏ của những chiếc cặp táp trên vai chúng nữa. Nếu nhìn kỹ bộ đồng phục trên người tôi sẽ nhận ra được màu xanh đậm của chiếc áo khoác ướt đẫm bây giờ hầu như đã chuyển sang màu đen. Dù trong đầu biết là vậy, nhưng trái tim tôi lại không cảm nhận được bất cứ sắc màu nào.

Tầm nhìn xám xịt. Nhưng không giống như cảm giác những tấm hình đen trắng mang lại. Ở đây không hề có hương vị thân thuộc, chiều sâu hay một chút hiện thực nào như thế. Nói đúng hơn nó chỉ là một bức tranh thủy mặc xấu xí được người ta thể hiện bằng sự đậm nhạt. Ngay cả phần lề trắng cũng nhuộm màu mực tối. Thế giới mà tôi đang sống chính là thế giới màu xám như vậy.

Một căn nhà ẩm thấp, tối tăm nằm trong khu dân cư cũ. Cửa không khóa. Tôi bước vào hành lang tối om, không buồn cất một lời chào. Ngay lập tức, một mùi hôi bám chặt lấy người tôi. Không phải do tôi tưởng tượng, căn nhà đang bốc mùi hôi thật sự.

Mùi xú uế nồng nặc giống như mùi hôi súc vật. Bầu không khí ngột ngạt kín như bưng. Tường, sàn, trần nhà đầy rêu mốc. Sống ở một ngôi nhà thế này thì thế nào cũng sẽ bị mất khứu giác, thế mà, thật bất hạnh thay, cái mũi của tôi vẫn có thể cảm nhận một cách đầy đủ sự khó chịu đó, và khiến cả lồng ngực của tôi trở nên hôi hám.

“Về rồi à...”

Giọng nói như rỉ ra từ một cái ống thoát nước nghẹt đầy bùn. Vọng ra từ căn phòng khách sáng nhờ nhờ ở cuối hành lang. Cảm giác

khó chịu như có gián bò vào tai, tôi vội bịt chặt cả hai tai lại.

Tôi đứng yên, không trả lời.

“Tao hỏi mày về rồi hả đồ khốn kiếp!”

Cái bóng phun bùn đen ra từ miệng, khệ nệ đứng chặn hết cửa phòng khách.

Gã mặc một chiếc áo tập chạy khó có thể nói là màu xám, bởi vì nó đã ngả sang màu nâu cáu bẩn. Chẳng nhớ đã bao lâu gã không thay rồi nhỉ? Ngoài nó ra thì gã chẳng mặc bất cứ thứ gì trên người.

“Mày về rồi chứ gì, đồ chó chết.”

Vui lắm sao? Sĩ nhục tôi vui đến thế sao?

Người bố độc đoán sau khi bị đuổi khỏi một băng nhóm nào đó đã ôm một đồng thuốc về nhà, chẳng biết có phải là ăn cắp hay không. Ngày ngày ông ta vừa vật vã với những con nghiện, sự hủy hoại của thuốc vừa cười hềnh hếch như một gã điên, suy cho cùng cũng là ông ta tự làm tự chịu... rõ ràng mọi thứ không liên quan gì đến tôi cả, nhưng... nhưng...

“Lại đây!”

Tôi bị nắm tóc lôi vào phòng khách, như thường lệ. Mẹ tôi nằm trên chiếc ghế sofa hồng bật lò xo.

Đôi mắt hướng về phía này, nhìn chăm chăm vào tôi nhưng chẳng hề có ý định muốn làm gì cả. Tôi cũng không còn dám hy vọng được mẹ cứu giúp nữa rồi. Thế nhưng, chí ít tôi vẫn muốn trên khuôn mặt mẹ thể hiện một chút đau đớn nào đó. Cho dù cánh tay gầy guộc đó có chi chút những dấu tiêm đến mức đen kịt đi nữa, khi nhìn thấy tôi bị sỉ nhục, phải chi bà nhăn mày một cái.

“Hé hé... đói không? Đói rồi phải không? Ăn đi này. Có nhiều lắm đó. Nhiều lắm đó...”

Tay phải gã cầm một nắm phân đen, tay trái cầm một nắm bột trắng.

“Phần cho mày đây...”

Bàn tay to khỏe cầm nắm phân vừa ướt vừa lạnh đập vào sống mũi của tôi. Tôi ngã mạnh xuống sàn.

“É hé hé hé.”

Gã bắt đầu cười lên hông tôi, hành hạ tôi.

“He he he he he.”

Sức mạnh như thế còn sót lại ở đâu trong người đàn ông này nhỉ? Người đàn ông làm xã hội đen cũng không được mà làm người chồng biết vun vén cho gia đình cũng không xong, từ sáng đến tối quên ăn quên ngủ, chỉ biết phê thuốc và làm những hành vi biến thái không ngơi nghỉ.

Đồng phục của tôi bị rách. Hình như là chỗ tôi vừa vá lại hai hôm trước. Nó cũng bị bẩn vì phân. Có lẽ ngày mai tôi lại phải mặc đồ thể dục đến trường.

Ở trường chẳng còn bạn học nào chịu nói chuyện với tôi. Cả giáo viên cũng vậy. Thậm chí đến gần họ cũng không dám. Bởi vì mùi hôi đến mức buồn nôn của tôi. Nhưng tôi cũng đành chịu. Chỉ riêng việc không bị đuổi cổ từ ngoài cổng là tôi phải biết ơn nhà trường lắm rồi. Ít ra nó đã cho tôi một chỗ trú tạm, dù chỉ là ban ngày, ngoài căn nhà này.

Chỗ ngồi của tôi là ở góc lớp, nép sát vào cửa sổ. Chỗ đó vốn có một cái tủ khóa đựng dụng cụ dọn vệ sinh. Sau này, ai đó đã dời cái tủ sang một bên và dọn cho tôi chỗ này. Cái tủ đó bây giờ ở bên phải chỗ ngồi của tôi. Nói cách khác là tôi ngồi học ở chỗ chỉ nhìn thấy được một nửa bảng do bị kẹp giữa cửa sổ và tủ đựng đồ. Đương nhiên là tôi cũng không bị gọi tên. Vì thế, cho dù tôi phải trải qua cả ngày trong bộ đồ thể dục màu xám thì cũng chẳng sao. Chẳng là gì nếu so với nỗi thống khổ này.

Mỗi ngày tôi bị xé rách quần áo, bị đánh, bị đá, hoặc có khi bị xâm hại, bị bóp cổ, bị đập mặt xuống sàn nhà. Những tháng ngày đánh mất màu sắc, đánh mất vị giác, đánh mất tiếng nói, chỉ có mùi hôi thối nồng nặc là càng lúc càng trở nên sống động. Thế nhưng người đang chìm sâu vào vũng bùn lầy tha hóa không phải chỉ có người đàn ông này. Cả tôi cũng đang bị lôi kéo vào con đường ấy. Mỗi ngày tôi vừa sống vừa nghĩ rằng không biết chừng nào mình mới bị giết chết. Tuy

nhiên, ngay cả trong tình cảnh này tôi cũng chưa từng có suy nghĩ muốn tự tử.

Tôi không biết mọi chuyện sẽ thay đổi như thế nào. Nhưng một ngày nào đó, sẽ có điều gì đó thay đổi. Tôi luôn ôm chặt suy nghĩ ấy trong tim.

Và thời điểm đó chính là lúc này.

Khi tôi định thần lại, có một vật giống như một cây bút dẹt dẹt nằm lăn lóc trước mắt tôi. Màu hồng. Một miếng nhựa màu hồng xinh đẹp. Đầu màu bạc còn đuôi thì màu trắng. Trông như chỉ có mình nó nổi bật trên thế giới này. Con dao rọc giấy rẻ tiền đã rơi ra từ túi áo của tôi.

“Ừ...?”

Người đàn ông nhìn xuống tôi bằng vẻ mặt sững sốt không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Từ bàn tay gã đang ấn vào cổ họng, máu màu đỏ rực bắn thành tia tung tóe. Máu đỏ sống động đó tưới xuống người tôi. Biến thành một cơn mưa mang màu sắc tự nhiên ôm lấy tôi. Thế giới này, chắc chắn không chỉ có màu xám.

“Gư... ga...”

Gã ngã lăn ra sàn, mặt mếu máo. Biểu cảm của gã khiến tôi bất ngờ một chút, bởi vì trước giờ tôi cứ nghĩ thực lòng gã vẫn mong mình chết quá đi cho rồi.

Gì đây? Bất ngờ à? Chuyện này cũng có gì to tát lắm đâu.

Đó chính là suy nghĩ thật lòng của tôi ở thời khắc đó.

“C...c... cứu tôi... cứu tôi với.”

Gã vừa nhìn tôi với ánh mắt khiếp đảm vừa bò về phía tường tìm kiếm sự giúp đỡ. Trong khi tôi đang thắc mắc không hiểu tại sao gã lại làm thế thì gã đã bò được đến chỗ chiếc ghế sofa, nơi mẹ tôi đang nằm. Gã ôm lấy chân bà mà lay.

“C...c... cứu tôi... cứu tôi với!!!”

Chốc chốc gã lại quay về phía tôi, rồi lại khóc lóc lay lay mẹ tôi. Thế nhưng bà chỉ hướng ánh nhìn vô hồn về phía chân của gã, ngay cả sức lực để làm một điều gì đó cũng không có. Dần dần những

lời khẩn cầu, cũng như ánh mắt khiếp sợ của gã dành cho tôi cũng trở nên vô hồn giống như ánh mắt của mẹ tôi.

“Thật đẹp...”

Tôi bất giác thì thầm.

Giải thoát. Những từ ngữ đó hiện lên trong đầu tôi.

Tôi liếc nhìn sang mẹ, con dao rọc giấy bất chợt lại rơi ra.

• • •

Ngôi nhà kinh khủng đó đang bốc cháy.

Từ cửa sổ bùng lên một màu đỏ còn rực rỡ hơn cả máu. Xung quanh, những đám khói giăng mù mịt như đang ra sức chống đỡ. Cứ như mây đen kịt chuẩn bị ôm trọn lấy cả thành phố. Những ánh đèn đường lập lòe ẩn hiện trong đó trông như ánh trăng rằm bị một làn mây mỏng vắt ngang qua. Thật là một khung cảnh hữu tình.

Đội cứu hỏa đã bắt tay vào công tác dập lửa, mỗi lần xịt nước vào, khói trắng lại bốc lên ngùn ngụt. Đứng nhìn từ bụi cây ở một công viên cách đó hơi xa nên tôi cũng không chắc chắn lắm, nhưng bất chấp những nỗ lực cứu hỏa miệt mài, ngọn lửa hầu như chẳng hề mảy may suy yếu. Thật là dễ chịu.

Cháy lớn đến cỡ đó, chắc chắn là cả hai thi thể sẽ hóa thành tro bụi. Nếu cảnh sát điều tra, chẳng cần phải làm gì phức tạp, hẳn họ sẽ biết ngay rằng người đàn ông đó khi còn sống là một kẻ nghiện ngập. Nếu vậy chắc chắn họ sẽ nghĩ theo hướng người đàn ông đã phát điên và tự tử cùng vợ mình. Hoàn hảo. Tôi đã được giải thoát hoàn toàn khỏi sự chi phối của gã đàn ông đó và tránh xa nguy cơ tha hóa.

“Hãy, đi thôi. Chuyện của ngày hôm nay... à không, những chuyện từ trước cho đến nay, hãy quên hết đi. Sau khi quên hết tất cả, mày sẽ sống một cuộc đời hoàn toàn mới.”

Tôi gật đầu chắc nịch. Dù đã quyết tâm như thế nhưng tôi cũng không cảm thấy cay đắng gì cả.

“Chúng ta không thể gặp nhau được sao?”

“Ừ. Nên như vậy thì hơn.”

“Mãi mãi?”

“Không phải là mãi mãi, nhưng chỉ một khoảng thời gian thôi.”

Hình như tôi lại đang nói chuyện một mình.

Khói đen và khói trắng. Ánh sáng của đèn đường và bóng tối của công viên. Tôi có cảm giác như mình đang bị dẫn đi, về lại cái thế giới màu xám đó.

1

Otsuka, quận Bunkyo, thành phố Tokyo.

Himekawa Reiko đang cùng ăn trưa với bác sĩ pháp y Kunioku Sadanosuke ở quán mì soba gần Viện Pháp Y.

“Nhưng mà... không phải rất khó để có thể đốt một thi thể cháy thành than hay sao?”

Món ăn của Reiko là Tenzaru*, còn Kunioku là Mori-soba*. Hôm nay tới lượt Kunioku đãi nên cô cũng cảm thấy tội lỗi một chút. Thế nhưng đời nào có chuyện đến quán này rồi mà không ăn món Tempura nổi tiếng của họ chứ. Mặc dù vậy, cô cũng không thể nào miễn cưỡng bảo Kunioku, người luôn bận tâm về cholesterol, cùng ăn Tenzaru với mình được. Xét cho cùng thì cũng không còn cách nào khác, nên rốt cuộc Reiko đành phải ăn món Tenzaru (tô đặc biệt) một mình.

Kunioku húp nước dùng trong cốc* một cách ngon lành.

“À... mấy tên non kinh nghiệm thường nghĩ chỉ cần đốt xác là xong, nhưng mà làm thế cùng lắm chỉ đến mức độ biến thành tư thể đấm bốc đen thui thôi.”

Cô biết cái gọi là tư thể đấm bốc của những cái xác bị thiêu. Cô cũng không biết tên gọi nào chính thống hơn, nhưng tư thể này còn có cách gọi khác là ‘tư thể võ sĩ’. Đây là hiện tượng xảy ra khi trạng thái co rút bởi nhiệt của cơ gấp và cơ duỗi khác nhau. Tức là những xác chết cháy thường có tư thể lưng gấp lại và tứ chi co quắp về phía trước.

Bây giờ nhiều tên giết người chọn xử lý xác chết bằng cách đốt. Tuy nhiên, việc một sĩ quan cảnh sát như Reiko nói ra chuyện này cũng thật là kì lạ, nhưng thực ra đó không phải là một phương pháp tối ưu cho lắm. Việc đốt xác chết đến khi nó hoàn toàn hóa thành than, nếu không tìm được thứ gì đó có nắp đậy thật to, là chuyện không thể. Vì thế, cho dù có đốt xác ở nơi đất trống chẳng hạn thì nhiều lắm tử thi cũng chỉ co lại thành tư thể đấm bốc như đã đề cập ở trên, trở trêu thay, điều này lại càng làm cho thể

tích thi thể lớn hơn nữa. Ngoài ra, cô đã từng nghe được rằng khi đốt xác, các cơ quan nội tạng trong cơ thể khô lại vì nóng, nên trái lại, quá trình biến đổi sau khi tử vong rất ít. Đẳng nào cũng thế, đó không phải là một phương pháp xử lý xác chết hợp lý.

Ngay cả việc nguy trang án mạng thành một vụ chết cháy cũng vô ích. Bởi vì người chết không thở được nên đương nhiên cũng không hít khói vào. Khi giải phẫu thi thể, nếu khí quản không bị ám đen muội than thì lập tức cảnh sát sẽ xác định được đó là án mạng, hoặc ít nhất là đã chết trước khi bị cháy. Hành vi đốt thi thể, dù là chết tự nhiên, bản thân nó cũng đã vi phạm điều 190 trong Bộ luật Hình sự, và sẽ bị xử lý với tội danh xâm phạm thi thể.

“Hãy, gần đây bác có khám một thi thể bị cháy thành than hoàn toàn đấy. Nói ra đau lòng lắm, đó là một đứa trẻ bị té vào lò thiêu. Khó khăn lắm mới biết được đứa trẻ còn sống khi bị ngọn lửa bao trùm, nhưng vẫn chưa thể xác định được đó có phải là tai nạn hay không. Hình như kết luận cuối cùng của Sở là tai nạn thì phải.”

Mỗi tháng một hoặc hai lần, cô sẽ dùng bữa với bác Kunioku như thế này. Có khi là ở một nhà hàng món Pháp sang trọng, khi là quán gà nướng ở trong hẻm, cũng có lúc là một quán mì ramen. Thế nhưng chủ đề lúc nào cũng xoay quanh các thi thể dị thường.

Lần trước, tại một nhà hàng Ấn Độ cao cấp, cô được nghe kể về một loại kí sinh trùng amip sống trong những hồ nước ngọt vào mùa hè có tên gọi là Naegleria Fowleri. Bằng cách nào đó chúng chui trực tiếp vào não thông qua đường mũi, sinh sôi nảy nở, đến cuối cùng khiến não tan ra thành một đồng bầy nhầy. Trong hai nạn nhân nhiễm Naegleria Fowleri trong nước, người thứ hai là cư dân ở thành phố này.

Đương nhiên cảnh sát đã kết luận đó là cái chết do tai nạn, thế nhưng cả Reiko và Kunioku thậm chí còn cân nhắc đến khả năng ứng dụng nó vào một vụ án mạng.

Kunioku rót nước dùng vào cốc.

“Nói ra thật đau lòng nhưng bác không thể đối mặt với gia đình mất đi đứa trẻ được. Cặp vợ chồng trẻ gần như phát điên. Nghe đâu rất cuộc

nguyên nhân đưa trẻ té vào lò thiêu là do sự bất cẩn của ông lão ở đó.”

Reiko vừa gật đầu vừa nhìn vào mái tóc bạc bù xù đã trở thành thương hiệu của bác Kunioku. Dù bản thân mình trông già hơn tuổi rõ rệt vậy mà bác lại gọi người liên can trong vụ án là ‘ông lão’, nghe thật buồn cười.

Thế nhưng Reiko rất thích gặp Kunioku, vì ông là một bác sĩ pháp y kì cựu.

Bác sĩ pháp y là một bậc thầy trong nghiên cứu về những cái chết bất thường. Công việc thường ngày của họ là xem xét tất tần tật những cái chết bất thường, từ những ca tử vong trong quá trình điều trị của bác sĩ đến những vụ án mạng rõ như ban ngày. Tai nạn, đột tử chết bệnh tại nhà, tự sát, án mạng nguy trang tự sát, án mạng nguy trang chết tự nhiên. Đối với cảnh sát hình sự như Reiko, câu chuyện nào của bác Kunioku cũng vô cùng thú vị.

Đột nhiên bác Kunioku hướng ánh mắt tinh quái về phía cô.

“Hime vẫn chưa có bạn trai phải không?”

Giật mình, cô suýt sặc.

“Thật là... cả bác cũng đừng nói những chuyện như thế này nữa.”

“‘Cả’ nghĩa là sao vậy nhỉ?”

Reiko bặm môi, hừ mũi một cái.

“Bố, mẹ, rồi người làm căng nhất là bà cô bên họ hàng của cháu. Cứ mỗi lần gặp cháu là y như rằng, họ lại bắt đầu ca cẩm: *Reiko à, con cũng sắp ba mươi tuổi rồi, đừng có lúc nào cũng chạy loăng quăng bắt cướp như vậy nữa.* Năm sau cháu ba mươi là đúng rồi nhưng mà bác có thấy cái đoạn ‘chạy loăng quăng bắt cướp’ là quá đáng không? Hon nữa, dạo này mọi người còn tự tiện lấy ngày nghỉ của cháu làm ngày đi xem mắt nữa chứ. Thật là phiền phức không chịu nổi.”

Kunioku bật cười ra vẻ hào hứng lắm.

“Vậy rồi đầu đuôi buổi xem mắt ra làm sao?”

Reiko cũng tỏ vẻ hí hửng.

“Hồi đầu năm cháu bùng hai lần rồi, lần trước là nhận được điện thoại giữa buổi xem mắt, cháu đi một mạch từ đó tới hiện trường luôn.”

Cả hai phá lên cười xong thì mì soba cũng được bưng đến. Reiko rót đầy nước dùng vào chiếc cốc nhỏ. Máy lạnh trong quán để nhiệt độ hơi thấp. Khi vừa bước vào thì dễ chịu, nhưng bây giờ cô đã cảm thấy lạnh một chút. Thật là đúng lúc, bởi vì cô cũng đang mong có được một thứ gì ấm ấm.

“Nè bác.” Cô cất tiếng, đặt cái cốc vào cạnh mép khay.

“Bác có gì vui mà gọi cháu ra vậy?”

Kunioku cũng bắt chước đặt cái cốc xuống.

“À, bởi vì dùng bữa với Reiko rất vui.”

“Giống như với cháu ngoại ấy ạ?”

“Bất kính quá nha. Giống như với người yêu.”

“Bây giờ là thất lễ với cháu rồi đó ạ.”

Kunioku làm vẻ mặt mếu máo hài hước.

“Hime nói chuyện tổn thương quá... chắc, đến tuổi này rồi mà yêu đơn phương thì chẳng vui gì hết.”

“Còn công việc của bác thì sao ạ? Mấy chục năm giải phẫu những thi thể kì lạ có vui không bác?”

“Ừm, vui lắm. Đến bây giờ mà mỗi ngày vẫn có phát hiện mới. Y học pháp y khác với y học lâm sàng, nó không có những tiến bộ mang tính đột phá. Không có loại thuốc mới, cũng không có công cụ y học tiên tiến nhất. Nếu có thì cũng chỉ là những dữ liệu thu thập bằng việc giải phẫu và kinh nghiệm thực tế. Năng lực tập trung và trực giác được bồi đắp bởi kinh nghiệm. Mà kinh nghiệm thì không phải là thứ cho mấy tên lính mới có thể dễ dàng chinh phục. Điểm này rất hợp với sự chậm chạp của bác.”

Đoạn ông lấy cái cốc. Trên mu bàn tay lốm đốm vài vết đồi mồi lớn nhỏ.

“Nếu ví như một vết xước nhỏ trên một viên ngọc thì khuyết điểm duy nhất... có lẽ là lương khá thấp. Bởi vì, xét cho cùng bác vẫn là công nhân viên chức của Sở phúc lợi xã hội. Nếu như mở một phòng mạch hay gì đó, không chừng cuộc sống của bác đã khá hơn rồi, nhưng bác lại thích như thế này. Thỉnh thoảng được dùng bữa chung với Hime, có thể lấy dao

mở ra làm đề tài nói chuyện với cậu Butsu suốt ngày im thin thít, thật kì lạ, bác lại thích cuộc sống như thế này hơn.”

Reiko thật sự xem Kunioku như là một người ông, à nếu vậy thì thất lễ quá, một người bác ruột thịt của mình. Một công việc mà hễ người bình thường nghe tới sẽ nhăn mặt, vậy mà ông có thể nói ‘vui lắm’ không chút do dự. Cô rất thích tính cách đó của Kunioku.

Mình cũng muốn được như thế, cô nghĩ.

Reiko là một trường hợp cá biệt có tốc độ thăng tiến chóng mặt so với cái mức công chức địa phương*. Năm hai bảy tuổi lên cấp bậc trợ lý thanh tra, sau đó không lâu được cất nhắc vào văn phòng chính của Tổng Bộ* và giữ vị trí tổ trưởng trong đơn vị điều tra án mạng thuộc đội điều tra số Một.

Một cô gái trẻ tuổi*, thành viên của ban điều tra án mạng, trợ lý thanh tra đảm nhiệm vai trò tổ trưởng. Đương nhiên cô cũng có những cấp dưới lớn tuổi hơn mình. Cô từng nghe thấy xung quanh không ít người xì xầm to nhỏ, họ gọi cô là một ‘con mọt sách’. Chỉ cần cô mắc sai lầm, dù là nhỏ đến đâu, là ngay lập tức những lời chỉ trích gay gắt gấp ba, bốn lần thường ngày của cánh đàn ông lại ập lên đầu cô. ‘Mở mắt nhìn cho rõ đi, hiện trường và bài thi khác nhau lắm’ là lời mĩa mai mà họ vẫn vô tình, hoặc cố ý để cô nghe thấy.

Chắc chắn đây không phải là một môi trường làm việc dễ chịu. Thế nhưng cô chưa từng nghĩ đến việc chuyển đơn vị dù chỉ một lần. Tại sao ư? Đó là vì một phần nào đấy Reiko cảm thấy tự hào về công việc cảnh sát hình sự của mình. À không. Có thể nói là bây giờ ngoài làm cảnh sát hình sự ra cô không thể nghĩ được cách sống nào khác. Cô không thể chạy trốn. Vì thế, nếu được, cô rất muốn mình có thể thốt lên hai từ ‘vui lắm’ giống như bác Kunioku. May thay mọi chuyện rất suôn sẻ với cấp dưới trong tổ Himekawa thuộc đơn vị số Mười, đội điều tra số Một. Phần lớn là nhờ sự chỉ đạo của thanh tra trưởng đơn vị số Mười, Imaizumi – cấp trên của cô, người đã kéo cô về đội điều tra Số Một.

Có được cấp trên và cấp dưới đáng tin cậy như thế, ngược lại cô còn cảm thấy mình thật may mắn trong tổ chức này.

Dù sao thì hiện tại, ngoài văn phòng Tổng Bộ đang là bão tố. Chẳng phải nói đâu xa, chính là cơn bão ‘gái ế’ mà cả nhà đang giáng xuống đầu cô. Có lẽ năm sau sẽ đổi thành ‘bà cô già’, rồi dần dần sẽ được lên chức ‘người già neo đơn’ cũng nên. Bây giờ cô không thể cười xòa cho qua chuyện được nữa rồi.

Công tác điều tra vụ án tên giết người chuyên rình mò nạn nhân xảy ra ở Itahashi đã kết thúc vào đầu tháng 8. Cô đã dùng ba ngày nghỉ quý giá hiếm hoi có được để trải nghiệm bầu không khí vô cùng khó chịu trong ngôi nhà ở Minami Urawa. Hiện tại đang là khoảng thời gian trực ở văn phòng Tổng Bộ. Cô luôn trong tư thế chờ đợi những cuộc gọi yêu cầu tiếp viện khi phát hiện ra bất cứ vụ án mạng nào.

Hôm nay nếu không có bác Kunioku rủ đi ăn, cô sẽ tiếp tục chuỗi sáu ngày liên tiếp túc trực tại văn phòng. Một ngày không có vụ án mạng nào xảy ra, đối với cả thế giới mà nói, là một điều đáng mừng. Thế nhưng đó lại là những ngày đau khổ của cô gái vẫn còn đang phải sống chung với bố mẹ. Nếu không được đứng trong quầy trực (văn phòng điều tra) thì cô lại phải về ngôi nhà ở Minami Urawa. Đạo gần đây, không biết có phải do thần kinh căng thẳng hay không mà sự khó chịu trên khuôn mặt nhăn nhó của mẹ cô càng ngày càng nhiều thêm.

“Aa, ông trời ơi, hãy cho con việc làm đi...”

Chẳng có ông trời nào cầu thả đến mức tạo công ăn việc làm cho một sĩ quan cảnh sát phụ trách mảng điều tra tội phạm giết người cả. Nếu có thì chỉ là những con quỷ giết người không gớm tay mà thôi.

“Này Hime...”

Kunioku chưa nói hết câu thì điện thoại trong túi áo Reiko đã reo lên rộn ràng. Cô hớn hờ rút điện thoại ra. Đó là cuộc gọi từ Tổng Bộ mà cô đã mong chờ suốt mấy ngày nay.

“Vâng, Himekawa xin nghe.”

“À, là tôi đây. Cô đang ở đâu?”

Vẫn giọng nói ồm ồm như mọi khi của thanh tra trưởng đơn vị số Mười, Imaizumi.

“Otsuka ạ.”

“Đang đi với bác sĩ Kunioku phải không? Thế bây giờ cô có đến ngay được không?”

“Vâng, được ạ.”

“May quá! Chuyện là Kusaka bị đau ruột thừa nên nhập viện rồi.”

“Hả?”

Kusaka Mamoru. Một trợ lý thanh tra tổ trưởng khác trong đơn vị số Mười. Đó là gã đàn ông thứ hai cô ghét nhất trên đời. Dù cùng chung một đơn vị nhưng tổ Kusaka và tổ Himekawa khắc nhau như nước với lửa. Biết tin hẳn ta bị đau ruột thừa trong lòng cô thấy hả hê lắm.

“Vậy tổ của tôi sẽ đến hiện trường trước đúng không?”

“Chính xác. Tùy tình hình mà Katsumata có được cử đến đó hay không.”

Katsumata – trợ lý thanh tra tổ trưởng thuộc đơn vị số Năm. Tổ của Katsumata là tập hợp những chuyên gia trong cuộc chiến về thông tin, được gọi nôm na là ‘Sao đỏ trong đội Một’. Dẫu cho có hợp tác với bên đó cũng chẳng được lợi lộc gì. Tin tức nào của bên này đưa ra họ cũng vồ lấy, nhưng tuyệt nhiên không có chút thông tin nào tuồn từ bên đó sang cả. Trên đời, thực sự có một cái tổ như thế đấy. Lắm lúc dù cô đã bắt đầu điều tra trước, nhưng nếu không làm quyết liệt thì chắc chắn sẽ bị bên đó chen ngang vào giành.

“Rõ. Xin hãy cho tôi biết thông tin cụ thể.”

“Hiện trường ở Kanamachi, thuộc quyền hạn của Sở cảnh sát phường Kameari. Tôi chuẩn bị đọc địa chỉ đây.”

“Vâng.”

Cô ghi chú vào sổ rồi nhìn đồng hồ trên tay mình. Từ đây đến Kanamachi chắc tầm năm mươi phút.

“Tôi sẽ đến đó trước 3 giờ.”

“Nhờ cô đấy. Bên đây cũng sắp đi rồi.”

Cô gập điện thoại, đoạn nhìn bác Kunioku đang cười tủm tỉm trước mặt.

“Ôi, nhìn cháu vui chưa kìa.”

Đúng là như vậy. Kể ra cũng hơi lộ liễu một chút, nhưng khi biết mình sắp được đến hiện trường cô cảm thấy hạnh phúc khôn tả.

“Vui gì đâu bác ơi... chỉ là nhờ vậy mà cháu chưa phải về nhà ngay với nhị vị phụ huynh mặt mày lúc nào cũng đờ đờ sát khí thôi ạ.”

Có thể thản nhiên nói lên chữ ‘vui’ thật không dễ dàng chút nào.

2

Thứ Ba, ngày 12 tháng 8, 2 giờ 37 phút chiều.

Theo tuyến đường sắt JR Joban*, Reiko đến ga Kanamachi.

Nếu đổi tàu sang tuyến Keisei- Kanamachi, đi về phía Nam thêm một ga nữa sẽ đến ngôi chùa Shibamata Taishakuten, một địa danh nổi tiếng nhờ nhân vật anh Tora*. Nhưng hôm nay cô sẽ bắt xe buýt đi về phía Bắc.

Sau khi tra địa chỉ thanh tra Imaizumi đọc qua điện thoại trên bản đồ bỏ túi yêu thích của mình, cô nhận ra hiện trường vụ án ở ngay gần công viên Mizumoto của thành phố. Công viên Mizumoto được xây dựng ven hồ nước rộng lớn như một dòng sông, có tên là Koaidame. Ở phía bên kia, nằm cách quận Katsushika một khoảng là thành phố Misato của tỉnh Saitama.

Mặc dù tâm trí Reiko không nghỉ ngơi một phút nào, nhưng trước cái nóng ập đến khi vừa bước xuống xe buýt, bất giác cô đứng sững lại.

Một cơn buồn nôn lạnh lẽo cuộn lên.

Mùa hè đáng ghét. Kí ức về buổi tối đáng kinh tởm.

Không sao. Mình đã không còn là học sinh trung học nữa...

Reiko đè nén ‘bóng ma mùa hè’ đang chực trỗi dậy trong lòng. Đó là mình trước đây. Mình của một thời yếu đuối. Những năm gần đây cô cũng cảm thấy khá hơn nhiều. Đặc biệt là từ khi trở thành trợ lý thanh tra, cô đã trở thành người không dễ bị đánh bại. Ý thức của một sĩ quan cảnh sát, niềm kiêu hãnh của vị trí trợ lý thanh tra đã nâng đỡ cô rất nhiều.

Đối với mình bây giờ, chỉ có mấy vết nám vì nắng mới là vấn đề thôi...

Cô khẽ lắc đầu rồi đưa chiếc khăn tay lên trán.

Dù cũng nằm trong số hai mươi ba quận ở Tokyo, nhưng đến khu vực này mới thấy các tòa nhà cao tầng ở đây ít hơn hẳn so với khu trung

tâm. Kéo theo đó là bóng râm cũng ít hơn hẳn, vì vậy mà cô càng cảm thấy nóng bức.

Băng qua một con đường lớn xe cộ ngược xuôi tấp nập, cô nhìn thấy mặt hồ trải rộng dưới hàng rào, mênh mông như một dòng sông. Đây có lẽ là khu vực hồ Trong* được ghi chú trong bản đồ. Nói cách khác, đó là một cái hồ câu cá hình tam giác được bao quanh bằng bê tông. Mặt hồ rộng lớn là thế, vậy mà khổ một nổi nó trông chẳng mát mắt chút nào.

Khoảng chừng hai mươi chiếc thuyền câu hay những con tàu tróc sơn nhỏ nối đuôi nhau dọc theo bờ hồ. Chẳng thấy bóng dáng người câu cá nào. Ngày bình thường nơi này vốn đã vắng, huống chi giờ đang là buổi trưa, cảnh tượng như thế này có lẽ cũng là chuyện đương nhiên.

Sải bước trên con đường hẹp men theo hồ Trong, cô bắt đầu nhìn thấy bóng dáng các sĩ quan cảnh sát hiện lên ở phía trước. Đúng như cô đã ước chừng trên bản đồ, hiện trường vụ án là ở khu vực hồ Trong này. Thế nhưng cô không thấy xe cảnh sát ở xung quanh. Hay là họ đậu xe ở nơi nào khác? Vừa bước đi cô vừa đeo băng tay có dòng chữ ‘Đội điều tra số Một’ lên cánh tay trái.

‘Tổng Bộ / Cấm vào / KEEP OUT’.

Dải dây màu vàng quen thuộc chắn ngang con đường hẹp. Một cảnh sát mặc đồng phục đứng ở đó nhìn Reiko bằng ánh mắt ngờ vực như muốn hất hàm hỏi ‘Gì đây cô kia?’. Nhưng, có lẽ chiếc băng tay đã lọt vào tầm mắt anh ta, viên cảnh sát lập tức đưa tay lên trán, đồng dục nói ‘Chào sếp’. Dù sao thì cuối cùng người khác cũng nhận ra cô là một thành viên của Tổng Bộ.

Ngay lúc đó, từ phía sau lưng, tuần tra viên – cấp dưới của cô cất tiếng chào.

“Chào tổ trưởng.”

“Ôi chào Kohei, đến sớm quá ta.”

Hình như nhờ mâu trao đổi ngắn gọn vừa rồi mà viên cảnh sát mặc đồng phục nhận thức được Reiko là tổ trưởng ở Tổng Bộ, hay con hiểu cách khác là trợ lý thanh tra. Sự kính nể dính chặt trên hai gò má cứng đờ

giống như cố rũ bỏ hoàn toàn những biểu hiện ban nãy. Mấy chuyện như thế này cô biết rõ như lòng bàn tay.

Reiko cố tình ra vẻ từ tốn lách người qua dải dây đang được viên cảnh sát nâng lên sẵn.

Ừm. Đây chính là điều ngọt ngào nhất của xã hội có thứ bậc.

Cũng giống như quân đội, cảnh sát là một tổ chức có sự phân chia thứ bậc. Khác với chức vụ trong những doanh nghiệp bình thường, giới cảnh sát tồn tại chín cấp bậc. Từ dưới lên lần lượt là tuần tra viên, trưởng tuần tra, trợ lý thanh tra, thanh tra, giám sát thanh tra, giám sát trưởng, giám sát cấp cao, ủy viên cấp cao, giám đốc cấp cao. Trưởng Sở Cảnh sát Phường ngang bằng với trưởng đội điều tra trong Tổng Bộ, và chủ nhiệm của Tổng Bộ lại có vị trí cao hơn giám đốc Trụ sở Cảnh sát Tỉnh.

Thứ bậc giúp những người dù mới gặp nhau lần đầu vẫn có thể xác định được vị trí cao thấp của bản thân, nhờ vậy mà hệ thống chỉ thị nhanh chóng mới được thành lập. Ví dụ như một Ban chuyên án được thiết lập dựa trên sự hợp tác giữa Sở Cảnh sát Kameari và Tổng hành dinh Cảnh sát Tokyo hay thường được gọi tắt là Tổng Bộ, mọi việc cũng vận hành theo chế độ phân chia thứ bậc đó.

Từ phù hiệu trên ngực trái, có thể biết được viên cảnh sát bạn đồng phục này là tuần tra. Đây là cấp bậc thấp hơn Reiko hai cấp. Điều đó ám chỉ rằng Reiko là người ‘xuất sắc hơn’ xét trên cả phương diện tuổi tác, giới tính, ngoại hình, kinh nghiệm cũng như nhân cách. Đối với Reiko, sự thật hiển nhiên không cần phải bàn cãi này chính là tấm khiên bảo vệ vững chắc nhất của cô.

Thậm chí còn có thể nói rằng sau khi leo lên được cấp bậc trợ lý thanh tra, xã hội phân chia thứ bậc đơn thuần được gọi là giới cảnh sát này trở nên dễ thở hơn. Dù chỉ là công chức địa phương, nhưng nỗ lực của cô gấp nhiều lần người khác. Nhờ thế cô mới có được cấp bậc này ở tuổi hai bảy trẻ trung. Cũng vì vậy mà cô hay để mặc cho quyền lực của thứ bậc ấy tự do toát ra bên ngoài. Nó là thứ cô có được không phải do may mắn hay quen biết, mà nhờ chính thực lực của bản thân, cho nên cũng chẳng cần thiết phải ngại ngùng hay giữ kẽ.

Dù ai có nói gì đi chăng nữa, mình vẫn là trợ lý thanh tra.

Theo sau Yuda, Reiko hiên ngang tiến vào khu vực trung tâm của hiện trường. Những cảnh sát mặc thường phục đứng hai bên có lẽ thuộc đơn vị phòng chống bạo lực bên Sở Kameari. Chẳng có một ai quen mặt. Cô có thể cảm nhận thấy ánh nhìn chòng chọc hết như của viên cảnh sát ban nãy, nhưng cô quyết định lơ đi cho xong chuyện. Việc chào hỏi xã giao với họ để sau cũng được.

“Mọi người sao rồi?”

Reiko giữ nguyên tư thế hướng người về phía trước, đoạn hỏi Yuda.

Mọi người ở đây là những viên cảnh sát cấp dưới trong tổ Himekawa, đơn vị số Mười, đội điều tra số Một; trưởng tuần tra Ishikura Tamotsu, bốn bảy tuổi; trưởng tuần tra Kikuta Kazuo, ba hai tuổi; tuần tra viên Otsuka Shinji, hai bảy tuổi. Thêm vào đó là tuần tra viên Yuda Kohei, hai sáu tuổi. Cấp dưới của Reiko tổng cộng có bốn người.

“Anh Tamotsu với anh Kikuta nói là đi xung quanh một vòng với đội điều tra cơ động một chút rồi về. Còn anh Otsuka thì...”

Yuda chỉ về phía trước.

Men theo hồ Trong, cách chừng hai mươi mét, cô nhìn thấy anh chàng đang hì hục buộc dây vào hàng rào phía tay trái và cột điện phía tay phải để giăng một tấm bạt màu xanh dương chắn ngang con đường. Đó là hiện trường phát hiện thi thể, xét về thời điểm thì có lẽ vẫn đang trong thời gian đội điều tra hiện trường của Tổng Bộ tác nghiệp. Từ đây đến chỗ tấm bạt được trải dài bằng chỉ lồi đi màu vàng để bảo vệ hiện trường. Người con trai đang từ đó chạy bước nhỏ về phía cô là tuần tra viên Otsuka.

“Chào tổ trưởng.”

Cậu chào Reiko trong hơi thở đứt quãng.

“Tình hình sao rồi?”

“Tôi thấy cũng sắp xong rồi.”

“Tổ khám nghiệm nào vậy?”

“Tổ của anh Komine.”

Tổ trưởng thuộc đội điều tra hiện trường, Komine. Cô không ưa gã cho lắm, nhưng nhờ kinh nghiệm dày dặn nên gã là một tay rất cừ.

“Thi thể như thế nào?”

“Chuyện đó thì...”

Otsuka và Yuda thoáng đưa mắt nhìn nhau.

“Tổ trưởng nên trực tiếp đến xem thì nhanh hơn ạ.”

“Ô, vậy à.”

Lần này đến lượt Reiko bước đi trên dải băng chỉ đường. Otsuka và Yuda cũng bám theo sau. Ở hai bên đường, các nhân viên khám nghiệm hiện trường của Tổng Bộ và Sở Cảnh sát lui cui đứng lẫn với nhau, chăm chú làm việc của mình để không bỏ sót bất kì thứ gì kể cả một hạt bụi nhỏ cũng có thể là manh mối lần ra kẻ thủ ác. Những người nhìn thấy Reiko và khẽ chào là các nhân viên trong đội điều tra hiện trường ở Tổng Bộ. Còn những nhân viên trong đơn vị khám nghiệm thuộc Sở Cảnh sát lại nhìn cô bằng ánh mắt chẳng rõ là bàng quan hay nghi ngờ.

Nhóm của Reiko dừng lại trước tấm bạt.

“Tôi là Himekawa thuộc đơn vị số Mười. Tôi có thể vào được không tổ trưởng Komine?”

“À, ờ...”

Giọng nói trầm trầm ừ xù vọng lại. Reiko vén tấm bạt màu xanh đến nhức mắt, nhìn vào bên trong.

Nếu nhìn thẳng từ phía này thì tấm bạt quây thành hình chữ C, mép rũ xuống phía bên kia của hàng rào hồ Trong. Phía bên phải của nó còn thông với một con đường khác. Nói cách khác, hiện trường nằm ở giao điểm của chữ T. Bề ngang con đường có lẽ chỉ đủ để một chiếc xe hơi bình thường cố gắng lăm mới lách qua được.

Nhìn quanh một lượt, bên trong tấm bạt chỉ toàn là các nhân viên đội điều tra hiện trường đang đứng, chẳng có cái gì nhìn giống như thi thể cả. Tuy nhiên, khi nhìn kĩ cô thấy giữa hàng rào của hồ Trong và con đường, trên một bụi cây nhỏ hẹp, có một vật gì đó vắt ngang qua. Một túi bạt màu xanh dương to cỡ một người lớn.

“À, vào đây.”

Komine hất hàm ra hiệu. Reiko vừa luồn người dưới tấm bạt vừa nhìn cái túi bạt màu xanh.

“Đây là nạn nhân à?”

“Ờ.”

“Tại sao túi bạt này...”

“Muốn biết hả? Hỏi hung thủ đi.”

Bởi vì cô không quen với túi bạt màu xanh dương này cho lắm nên đã nghĩ ngay đến giả thuyết là do đội khám nghiệm làm. Nhưng nếu nghĩ kĩ thêm chút nữa thì chẳng đời nào họ làm những chuyện như vậy.

“Cái xác bị bỏ lại trong tình trạng thế này à?”

“Đúng hơn là ở hai bên cổ, xung quanh khuỷu tay, hông, và vùng đầu gối bị trói chặt bằng sợi dây này.”

Thứ Komine nói đến là sợi dây ni-lông màu trắng mà các nhân viên khám nghiệm trẻ tuổi đang cầm. Nó là thứ vô cùng có ích trong việc buộc giấy báo cũ hay dọn nhà. Bây giờ đội khám nghiệm đã cẩn thận cắt ra và bỏ tròn lại.

Reiko tiến một bước lại gần thi thể.

“Tôi xem được chứ?”

“Xin mời.”

Komine mặt mày cau có, gỡ lớp bạt quấn quanh thi thể. Trong căn phòng nhỏ màu xanh, trắng, đỏ, nâu, đen, tím... trước mắt cô là thi thể lốm đốm màu sắc như các họa tiết trên quần áo ngụy trang.

Bất chợt Reiko nhăn mặt.

“Được một thời gian rồi nhỉ?”

“Ờ, người mù thì biết. Cũng kha khá rồi đó.”

Cô quan sát kĩ thi thể.

Vì xác chết đang ở tình trạng khóa thân nên không khó để biết giới tính nạn nhân là nam. Tuổi độ khoảng ba lăm, chiều cao cỡ 170 cm, thân hình tầm trung. Từ mặt đến nửa thân trên có vô số những vết cắt nhỏ, máu khô quánh lại bết chặt khắp cơ thể. Đa số là các vết hằn và trầy xước. Cô nhìn thấy ở miệng vết thương có lẫn vài thứ gì đó lấp lánh, nhưng không có cái nào là vết thương chí mạng.

Vết thương chí mạng, có lẽ là ở cổ họng. Vết cắt xé toạc động mạch cảnh được gây ra bởi một lưỡi dao bén ngót. Thế nhưng thứ kì dị hơn cả

chính là vết rạch lớn từ dưới cơ hoành đến tận xương chậu. Có lẽ là bị rạch sau khi tử vong, bởi vì so với vết cắt ở cổ họng mép của vết rạch không co lại nhiều lắm. Một điều kì lạ nữa là ở nửa thân dưới hầu như không có vết thương nào.

Komine tăng hắng một cái.

“Vết rạch sau khi tử vong, độ khoảng hai ngày trước.”

“Nguyên nhân tử vong là mất máu ạ?”

“Có lẽ. Đây là vết thương chí mạng.”

Komine chỉ tay vào cổ họng của thi thể rồi ngay lập tức di chuyển sang ổ bụng.

“Vết này là sau khi tử vong... à mà chuyện này với người cuồng xác chết như cô thì chẳng cần nói cũng biết nhỉ.”

Cuồng xác chết? Tôi á?

Cơn giận sôi gan bùng lên, nhưng cô vẫn gắng kiềm nén và tiếp tục hỏi.

“Cái thứ lấp lánh này là...?”

“Mảnh thủy tinh. Chưa chuyển cho phòng phân tích điều tra xem nên cũng chưa thể nói được gì, nhưng trong tình huống xấu nhất, có lẽ chỉ là kính cửa sổ bình thường. Nếu vậy thì e rằng cả tấm bạt lãn sợi dây ni-lông đều sẽ tốn khá nhiều thời gian và công sức để xác minh.”

Tấm bạt màu xanh dương này là thứ sử dụng một lần rồi bỏ có đầy ở các công trình xây dựng. Cô thường bắt gặp những người vô gia cư nhặt về sử dụng để làm lều. Nếu tấm bạt ấy tình cờ là hàng hóa của một hãng sản xuất có số hàng xuất bán ít ỏi thì tốt quá, thế nhưng nếu là sản phẩm đại trà, việc lần theo cả quá trình tới khi đến tay hung thủ sẽ rất khó khăn. Hiện tại, xét từ tấm bạt đến sợi dây ni-lông, điều duy nhất có thể thấy bây giờ là hung thủ đã tính toán kĩ lưỡng từ trước.

Reiko nhìn xuống khuôn mặt của nạn nhân. Áp sát đến mức tưởng như có thể hôn được thi thể.

“Lại nữa rồi đấy...”

Komine thiếu điều muốn phun ra hai chữ ‘Biến thái’. Nhưng đây là cách giao tiếp với nạn nhân trong toàn bộ khả năng của Reiko.

Đó là một phép lịch sự không thể thiếu và cũng không thể nào lược bỏ được.

Nói cho tôi biết đi. Xin hãy chỉ cho tôi điều anh thấy vào phút cuối đời.

Xác người đàn ông đã chuyển từ trạng thái co cứng sang mềm trở lại*, khuôn mặt không biểu cảm, đôi mắt đục ngầu vẫn mở hé một nửa, ánh nhìn dừng lại ở một điểm nào đó trong không trung. Dù vậy, đôi khi các thi thể cũng nói lên nỗi sợ hãi hay bày tỏ niềm tiếc nuối của mình. Còn người đàn ông này thì sao? Có thể anh ta từng hối tiếc, buồn phiền, sợ hãi hay tức giận chăng?

Anh không nghĩ gì hết sao?

Lần này, xác chết ngay trước mắt chẳng nói gì với cô cả. Nếu là Kunioku, chẳng biết ông có thể ‘đọc’ ra được gì từ tử thi này không. Nạn nhân này rõ mười mười là bị giết hại. Bởi vì thi thể thuộc đối tượng của giải phẫu tư pháp, nên nơi chuyển đến khám nghiệm sẽ là khoa Pháp y của trường đại học, không phải là Viện Pháp Y*. Đến tận bây giờ mà còn nhầm lẫn hai ranh giới đó thì ngượng chết. Nếu là Kunioku, có khi bác ấy có thể bàn chuyện phiếm với thi thể này luôn đấy, vậy mà...

Vừa mới chia tay Kunioku ban nãy mà giờ đây cô lại cảm thấy nhớ bác ấy rồi.

. . .

Thu thập thông tin. Công tác lấy tin từ những nơi xung quanh hiện trường không trừ một ngõ ngách nào. Đó là bước điều tra đầu tiên và cơ bản nhất.

Kikuta hô lệnh tập hợp những điều tra viên đang đứng tản mác quanh hiện trường.

“Tập hợp!”

Trong tổ Himekawa, việc hô hiệu lệnh là nhiệm vụ của anh. Lúc Reiko mới trở thành tổ trưởng, cô đã từng có một phen xấu hổ ghê gớm. Chả là khi cô nàng miễn cưỡng cố gắng hô to hiệu lệnh, giọng của cô lại lạc hẳn sang một tông khác. Từ đó trở đi, việc hô hiệu lệnh lúc nào cũng được

Kikuta làm thay. Một cảnh sát lớn tuổi hơn cô một chút, tính tình ngay thẳng, luôn ở bên cạnh giúp đỡ Reiko. Thêm vào đó anh còn là nhân viên cấp dưới bực con nhất và đáng tin cậy nhất của Reiko. Trưởng tuần tra Kikuta Kazuo.

“Đội Một, cơ động, đứng ở hàng trước. Nhanh nhanh lên!”

Reiko im lặng chờ hàng lối sắp xếp ngay ngắn.

Bây giờ sẽ tiến hành việc ‘phân chia khu vực’ để thực hiện công tác thu thập thông tin. Mỗi nhóm hai người, gồm một người của Tổng Bộ và một người của Sở Cảnh sát, sẽ đi hỏi tin tức trong phạm vi mình đảm nhiệm. Sau khi đếm số lượng điều tra viên, đội Một Tổng Bộ có bốn người, cơ động có sáu người, còn Sở Cảnh sát...

“Sở Cảnh sát có mười một người đúng không?”

Reiko nói với thanh tra Imaizumi đang đến từ phía sau.

“Này, cô cũng vào hàng đi.”

“Vâng.”

Reiko bước đến trước hàng lẻ ra một điều tra viên của Sở Cảnh sát. Rồi thì...

“A!”

Vừa nhìn thấy mặt người đó, cô bất ngờ kêu lên. Kikuta đứng bên cạnh cũng nhìn qua phía này.

“A a! Thằng... thằng quý này sao lại...”

Ngón tay Kikuta run run chỉ vào hấn ta.

Tay điều tra viên cười nhả nhổ.

“Ừa? Hả... bất ngờ quá ha.”

Hấn làm điệu lè lưỡi.

Ioka Hiromitsu. Trưởng tuần tra đã cùng hợp tác điều tra vụ án mạng xảy ra trong khu vực quản lý của Sở Cảnh sát phường Setagaya cuối năm ngoái. Xét về tuổi tác thì chắc chắn là hấn hơn Reiko một hoặc hai tuổi gì đó. Xin nói thêm là ‘trưởng tuần tra’ không phải là cấp bậc chính thức của hấn ta, thật ra nếu xét trên cấp bậc, hấn chỉ ngang với cấp tuần tra viên.

“Kh... khoan đã, cái tên này... ở đây đâu phải là Setagaya.”

Ioka gãi đầu.

“À, sau vụ án đó độ khoảng tháng 4 tôi chuyển sang Sở Cảnh sát ở Oji. Rồi từ đó lại chuyển về đây, từ tháng trước tôi đã bắt đầu làm phiên mọi người ở đây rồi.”

Thì ra là thế. Một người đàn ông có khuôn mặt ấn tượng với đôi mắt lồi, hàm răng hô, thêm vào đó là đôi tai vênh, cùng chất giọng Kansai sặc mùi đối trá rất đặc trưng.

“Sao anh chuyển chỗ làm nhiều vậy?”

“Bởi vì mấy sếp ở các Sở Cảnh sát khu vực rất mong có được năng lực điều tra của tôi, chứ còn gì nữa.”

“Không có chuyện đó đâu. Chắc là anh đã làm gì cho mấy sếp ở đó ghét đúng không?”

“Này Himekawa, trật tự nào.”

Cô ngoảnh lại, Imaizumi tay cầm bảng kẹp tài liệu, dáng đứng nghiêm nghị.

“Tôi xin lỗi.”

Cô lấy lại sự điềm tĩnh rồi bước vào hàng. Nhác thấy Ioka đang cười tủm tỉm, cô lờm hẩn, hẩn lập tức đáp trả bằng một cái đá lông nheo vụng về.

Vậy đấy. Người đàn ông này chẳng cần bận tâm đến cấp bậc trưởng tuần tra của mình mà chỉ toàn mãi mê nói chuyện linh tinh với Reiko, có khi còn tán tỉnh cô nữa. Tuy rằng Ioka không phải là người xấu, nhưng lại là một tuýp người khá lạ lẫm đối với tổ chức được gọi là cảnh sát này.

“Khu Một, Himekawa. Từ nhà số một đến số tám trong tổng số bốn mươi hộ.”

“Đã rõ.”

“Đã...à...a...rõ...ò...o.”

Kết thúc buổi tập hợp, Kikuta, một người vốn cực ghét mấy trò giỡn hớt vô duyên nên suýt chút nữa đã tấn Ioka mấy chập. Công nhận là bản năng cảnh sát hình sự của hắn không phải tệ, nhưng ngoài điều đó ra, hắn lại có quá nhiều thói xấu. Thôi thì cũng không còn cách nào khác, đành phải đặt cuộc điều tra lần này lên hàng đầu vậy.

Sau khi được phân công khu vực xong, mười một nhóm, hai mươi hai điều tra viên bắt đầu tản ra đi thu thập thông tin. Khi Kikuta rời đi, anh không quên tặng cho Ioka một ánh nhìn đe dọa.

“Ai cha, tụi mình cũng đi thôi, tổ trưởng Reiko.”

Ioka ra điệu xoa xoa hai tay trước mặt.

“Đừng gọi tên tôi tự nhiên như vậy*.”

“Tôi gọi quá chuẩn luôn còn gì. Quan hệ của tụi mình có phải xa lạ gì đâu.”

“Anh đừng nói những lời dễ gây hiểu lầm nữa.”

“Ày, đừng lạnh lùng như vậy chứ.”

“Thôi anh ra hồ cá một mình hay gì đó luôn đi.”

Chẳng biết có phải Ioka muốn chọc cho Reiko nổi điên hay không mà anh chàng làm bộ đứng thả câu về phía hồ Trong thật.

Vậy đấy. Tay này khùng đến mức đáng ganh tị.

. . .

Khu vực cô chịu trách nhiệm thu thập tin tức được định sẵn là càng gần hiện trường càng tốt. Đơn giản là vì lượng thông tin nhiều nên dễ lập công hơn. Việc Reiko đảm bảo được phân khu vực như vậy cũng chính vì lý do cô là trợ lý thanh tra. Tuy nhiên, sự phân chia này không liên quan gì đến thứ bậc cả.

Điều tra án mạng là lĩnh vực chuyên môn của đội điều tra số Một. Vì vậy đương nhiên, quyền quyết định nằm ở đội Một, còn đội điều tra cơ động sẽ ở dưới một bậc. Nhân viên đội Một sẽ là thành phần được ưu tiên nhất, tiếp đến là đội cơ động. Càng xuống những tổ đội nhỏ hơn, khu vực phân công sẽ ngày càng xa hiện trường. Lần này Ioka được ghép cặp với Reiko – Tổ trưởng đội điều tra số Một có thể nói là điều rất may mắn đối với vị trí điều tra viên quèn thuộc Sở Cảnh sát của hẳn.

“Tôi thật may mắn khi được phân công với tổ trưởng.”

Tuy nhiên, trong những lời đó chứa đựng một âm hưởng ngọt ngào chẳng hề phù hợp với ngữ cảnh. Dù chưa làm gì cả, nhưng vừa nghĩ đến

việc phải làm việc chung với tên này trong suốt quá trình phá án, cô đã thấy mệt mỏi vô cùng.

“Chúng ta bắt đầu từ người đầu tiên phát hiện ra thi thể đi.”

Reiko thở dài, vừa lắc đầu vừa quay lưng về phía Ioka.

Cô lại chui dưới tấm bạt che chắn hiện trường, đoạn đi tắt qua con đường phía bên tay phải, ở đây cũng có trải dải băng dẫn đường màu vàng, xung quanh các nhân viên khám nghiệm vẫn đang tiếp tục công việc của mình. Phía trước là một hàng xe cảnh sát, đa số là xe bán tải nhỏ và xe cảnh sát chìm của cơ động. Trên đường có một đường đi bộ và một máng dẫn nước hẹp. Có lẽ nó thông với hồ Koaidame của công viên Mizumoto.

Người đầu tiên phát hiện ra cái xác là một bà nội trợ trong căn nhà đối diện với hiện trường. Khi cô nhấn chuông trên cánh cổng có treo bảng tên nhà ghi ‘Hirata’, một người phụ nữ trung niên dáng người hơi thấp, thân hình đầy đặn lộ mặt ra. Có lẽ là bà Hirata.

“Xin lỗi, tôi là nhân viên của Tổng Bộ.”

Cô đưa giấy tờ ra, người phụ nữ nhú mày khó chịu ra mặt, gạt đầu rồi nhìn Reiko.

“Nếu là chuyện đó thì tôi đã kể hết cho mấy cậu tuần tra ở đồn cảnh sát rồi.”

Tuy rằng người phụ nữ nói như thế ‘cảnh sát các cô đang làm phiền tôi lần thứ hai trong ngày rồi đấy’, nhưng trong đôi mắt ấy, nỗi ác cảm dành cho Reiko có thể thấy rõ mồn một. Nỗi ác cảm dành cho một cô gái trẻ, có chức vị, và thân hình cao ráo.

Có khi bà ấy còn nghĩ ‘cô đừng tưởng cô đẹp một chút mà lên mặt nhé’ cũng nên. Chà, biết đâu đấy.

Reiko cố giữ nét mặt không đổi.

“Vâng. Chúng cháu cũng biết thế. Xin lỗi vì làm mất thời gian của cô, nhưng mà bây giờ chúng cháu có thể phiền cô kể lại tường tận sự việc một lần nữa được không ạ? Và lại chúng cháu cũng có vài điều muốn hỏi nữa ạ.”

“Hả...”

Người phụ nữ mở cổng rồi mời cả hai vào nhà với gương mặt khó chịu.

“Tôi xin phép.”

Chẳng biết có phải vừa mới được phun nước không mà khoảng sân bé nhỏ in bóng cây mát mẻ vô cùng. Ngôi nhà cũng không phải là mới, nhưng được quét dọn cẩn thận và chăm chút đến tận cổng nên vừa bước vào đã có cảm giác sạch sẽ, thoáng mát.

“Mời vào.”

Vừa được dẫn vào phòng khách có máy lạnh mát rượi, Ioka bất thành linh giơ tay lên.

“Cô ơi. Phiền cô quá, nhưng cô có thể lấy cho cháu một ly nước lạnh được không ạ? Cháu khát quá.”

Reiko theo phản xạ thụi vào hông Ioka một cái.

Này, thôi ngay đi.

“Được thôi. Vậy giờ cô cậu ngồi ở đây trước đi.”

Người phụ nữ mời cả hai ngồi vào ghế sofa, đoạn đi về phía nhà bếp.

“Anh kia, sao đột nhiên nói linh tinh gì vậy?”

Reiko ghìm giọng rồi lần này thúc hấn bằng cùi chỏ.

“Linh tinh gì chứ, tôi khát nước thôi mà...”

Riêng chuyện đến tận nhà thế này thôi đã khiến người ta khó chịu rồi, chẳng biết hẳn ta nghĩ gì mà vừa bước vào nhà đã đòi hỏi nước lạnh như vậy. Nếu khiến người ta cảm thấy bức bối hơn nữa thì làm sao đây.

“Thật ra, nhà tôi còn có bia lạnh nữa. Nhưng tôi nghĩ cả hai đang đang trong giờ làm việc nên thôi.”

Trong lúc cô mông lung suy nghĩ thì bà Hirata đã trở lại với nụ cười hiền hòa khiến cô cũng phải bất ngờ.

“Cháu xin ạ.”

Sau khi Ioka uống một hơi cạn ly trà lúa mạch, hẳn trông hơn hờ một cách kì lạ, lại còn toan rót cốc thứ hai.

Rốt cuộc... chuyện gì đang xảy ra đây...?

Thậm chí còn có màn nói chuyện phiếm nữa.

“Ngoài trời nóng quá cô ha. Đúng rồi, cháu chịu không nổi luôn đó. Mùa này thật dã man. Thật lòng, cháu chỉ muốn mấy vụ án xảy ra vào lúc nào đó mát mẻ hơn cơ. Nhưng mà làm sao có chuyện đó được. A ha ha ha ha.”

Anh có bị điên không?

Reiko hăng giọng, chen ngang vào cuộc trò chuyện của hai người.

“À... xin lỗi vì hơi đường đột, nhưng trước hết cháu có thể hỏi một chút về thành phần gia đình mình được không ạ?”

Ngay lập tức, nét mặt người phụ nữ lại quay về biểu cảm khó chịu ban đầu.

“Hử... à để xem, chồng tôi là công nhân viên chức bình thường thôi. Con trai tôi, hiện là sinh viên. Còn bố chồng tôi nữa. Bây giờ ông cụ đang đi đến nhà văn hóa. Và tôi.”

“Con trai cô thì sao ạ?”

“Nó ra ngoài có việc rồi.”

“VẬY Ạ. CON CÔ CHỈ CÓ MỘT MÌNH THÔI Ạ?”

Người phụ nữ tỏ vẻ cảnh giác.

“Ừ. Nó còn đi học, đọc thân nên...”

Hắn là do cách hỏi của Reiko hơi tệ.

“À không, ý cháu không phải thế, em ấy là con một ạ?”

Người phụ nữ tròn mắt ‘A, ra vậy’, rồi chẳng hiểu sao quay sang nhìn Ioka tươi cười

“Tôi có hai người con trai, thằng lớn tốt nghiệp đại học rồi, giờ đang ở kí túc xá của công ty. Cũng ngay ở Utsunomiya thôi, phải chi nghỉ lễ Obon* hay dịp nào đó nó ghé về nhà thì tốt biết mấy, nhỉ?”

Ioka cũng mỉm cười đáp lại ‘Ngày lễ về nhà là nhất rồi’.

Nghỉ lễ Obon à.

Một khi đã làm một công việc có giờ giấc và lịch trình trái khoáy với người đời thế này, dần dà bạn sẽ quên hết những ngày lễ tết như thế. Ở những công ty bình thường khác, có lẽ tất cả nhân viên đều được cho nghỉ vào dịp Obon rồi. Theo lệ thường thì như thế nào nhỉ? Mặt bằng chung khoảng chừng năm ngày nghỉ dài, bắt đầu từ ngày mai chẳng.

“VẬY bác trai đang ở công ty hả cô?”

“Ờ. Bên đó thì ngược lại, công ty nước ngoài nên làm gì có nghỉ lễ Obon.”

Reiko vừa gạt đầu vừa lễ phép nói ‘Cháu mời cô ạ’ rồi uống trà lúa mạch. Nhưng cô không uống ực một hơi như tên Ioka mà thông thả nhấp từng ngụm. Nước trà uống vào sẽ hóa thành mồ hôi. Phụ nữ mà để mồ hôi chảy nhễ nhại sẽ dễ bị ghét hơn cả nam giới. Vì vậy trong khi đi điều tra thông tin cần phải đặc biệt chú ý đến chi tiết này.

Cô để cho Ioka ghi chú lại tên của các thành viên trong gia đình rồi một lần nữa quay sang người phụ nữ.

“VẬY bây giờ cháu xin hỏi một chút về bối cảnh lúc phát hiện ra nạn nhân ạ. Cô đã nói là vào sáng nay, đúng không ạ?”

“À vâng. Ừm... từ phòng ngủ của vợ chồng tôi, ở ngay phía trên đây thôi, cửa sổ phòng hướng thẳng ra đó luôn. Buổi sáng, tôi vừa mới vén rèm ra thì...”

“Lúc đó khoảng mấy giờ ạ?”

“Đúng 6 giờ. Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy.”

“Trên bụi cây đúng không ạ?”

“Ừ ừ. Ban đầu tôi cứ tưởng là rác cơ. Bởi vì dạo gần đây ở khu rừng nhỏ phía sau ngôi đền cũng hay diễn ra tình trạng vứt rác bừa bãi, nên tôi chỉ nghĩ đơn giản là có khi người ta tha rác ra đến tận bụi cây đó không chừng.”

Vứt rác bừa bãi à. Không biết đội khám nghiệm có điều tra chi tiết này chưa.

“Nhưng lúc đó cô không báo cảnh sát nhỉ?”

“À ờ... tại vì... buổi sáng tôi bận lắm. Tiễn chồng đi làm, gọi ông và cháu dậy, nấu bữa sáng, sau đó đi vứt rác rồi loay hoay giặt giũ.”

“Lúc cô báo cảnh sát là 11 giờ rưỡi trưa ạ? Nhưng sao lại cô lại chờ tới tận thời điểm đó ạ?”

“Chuyện đó thì... để xem, khi ấy tôi tiễn bố chồng ra trạm xe buýt để ông đi đến nhà văn hóa. Lúc đi tôi cũng cảm thấy khó chịu lắm, tự nhiên

lại có ai quăng cả một thứ to đùng như thế ở đây. Nhưng đến lúc về, nhìn kĩ thì mới th... thấy... thứ đó... có hình... người. Tôi đã sợ hãi vô cùng.”

“Vậy nên cô đã báo cảnh sát ạ?”

“Vâng. Nếu như... nếu như thôi nhé, nó không phải là *thứ- đó* đi chẳng nữa, thì nếu là một đồng rác to như vậy, tôi cũng trình báo thôi. Đó là việc tốt mà, chẳng ai nổi giận đâu nhỉ?”

“Dạ. Cháu cũng nghĩ cô đã có quyết định rất đúng đắn.”

Chẳng biết người phụ nữ ấy đã lo lắng chuyện gì mà lại thờ phào nhẹ nhõm khi nghe cô nói vậy. Thế nhưng, dẫu thế nào đi chẳng nữa, Reiko cũng cảm thấy người phụ nữ này chẳng qua chỉ là một người vô can nhiệt tình thôi. Lúc đầu bà ta nghĩ xác chết được quẩn trong tấm bạt màu xanh là rác, rồi đột nhiên nhìn thấy hình người, thế là bà ta hoảng sợ và trình báo. Suy nghĩ này vừa hợp lý lại vừa thực tế.

“Hôm qua lần cuối cùng cô nhìn thấy bụi cây không có thứ kia là mấy giờ ạ?”

“Không có thứ kia ấy à...”

“Vâng. Tại cháu nghĩ mình cũng nên dựa vào lời kể của cô để xác định xem thứ kia xuất hiện từ khoảng thời gian nào ạ.”

Người phụ nữ thờ phào nhẹ nhõm.

“À, theo tôi nhớ thì hôm qua không có đâu. Cả khi tôi đi mua đồ lần khi về nhà.”

“Lúc đó là mấy giờ ạ?”

“Khoảng 4 giờ rưỡi 5 giờ.”

“Vậy lúc cô kéo rèm là khoảng mấy giờ ạ?”

“Lúc đó tôi không nhìn đồng hồ. Đúng hơn là do trời tối nên có nhìn tôi cũng không để ý.”

Thì ra là vậy, cũng có thể lắm chứ.

“Cô có nghe tiếng động hay nhìn thấy chiếc xe ô tô nào khả nghi không ạ?”

“Ý cô muốn nói là chiếc xe chở thứ kia đến ấy hả.”

“Vâng ạ.”

“Chuyện đó thì... đường ở đây cũng hơi khuất. Mặc dù không có nhiều xe cộ qua lại thật, nhưng tôi cũng đâu thể nào để ý đến từng chiếc xe lạ chạy ngang được.”

“Vâng, cô nói cũng có lý. Vậy thì hôm qua mấy giờ mọi người trong nhà về hả cô?”

“Chồng tôi khoảng 8 giờ. Con trai tôi có lẽ về lúc 10 giờ rưỡi. Còn bố chồng tôi thì hôm qua hình như không ra ngoài.”

“Bác trai và em có nói gì về bụi cây không ạ?”

“Không, chẳng ai nói gì cả. Tôi nghĩ nếu buổi tối hai người họ có đi ngang qua và thấy thứ ấy đập vào mắt thì hẳn sẽ nói gì rồi, đúng không? Nhưng hình như con trai tôi chẳng nói gì cả.”

Kì lạ thật. À, ý cô không phải là người phụ nữ này kì lạ. Kẻ vứt xác ở một nơi như thế này mới là kì lạ.

Mặc dù bụi cây ven hồ câu cá đó không có gì nổi bật vào ban đêm, nhưng đến khi trời sáng, ở một vị trí như thế, nhất định người dân xung quanh sẽ phát hiện ra. Người qua kẻ lại cũng khá đông. Chuyện đó chắc chắn hung thủ không cần nghĩ nhiều cũng thừa biết. Đó tuyệt nhiên không phải là một nơi phù hợp để vứt xác. Cô đã xem qua tấm ảnh chụp thi thể trong trạng thái bị trói chặt bằng dây, có thể nói nạn nhân đã được gói ghém vô cùng cẩn thận. Giữa sự chu đáo đó và sự cầu thả trong cách lựa chọn nơi phi tang có thể cảm nhận được một khoảng chênh rất lớn. Mặc dù mơ hồ cảm thấy có điều bất thường, nhưng cô vẫn chưa thể nào giải thích rõ ràng được.

Reiko gật đầu một cái rồi cúi người.

“Cảm ơn cô rất nhiều. Xin cô thứ lỗi, nhưng có lẽ sau này sẽ có những lúc phiền cô đến sở Cảnh sát để chúng cháu hỏi thêm vài thông tin ạ. Mong cô tiếp tục giúp đỡ chúng cháu trong thời gian tới. Khi nào nhà mình, đặc biệt là con trai cô, nhớ ra thêm điều gì đó, xin hãy bỏ chút thời gian báo cho chúng cháu. Chuyện gì cũng được hết ạ.”

Cô ghi lại số điện thoại của Sở Cảnh sát Kameari vào mặt sau tấm danh thiếp của mình rồi đưa cho người phụ nữ. Người phụ nữ nhận lấy

bằng hai tay một cách lịch sự, đoạn liếc nhanh qua nội dung rồi bần khoăn nhìn Reiko.

Gì đây chứ? Cô à đưa cho mình cái này để khoe mình là trợ lý thanh tra sao?

Tuy nhiên, vấn đề ở đây là người phụ nữ hiểu được ý nghĩa của chức vụ ‘trợ lý thanh tra’ đến đâu. Trường hợp tệ nhất có khi bà ta còn tưởng nhầm trưởng tuần tra là cấp bậc cao hơn ấy chứ. Kiến thức về giới cảnh sát của người dân bình thường hầu như chỉ ở mức ấy.

Hay là cô à đang muôn nói mình chỉ là một người đàn bà vô dụng? Nếu vậy thì thật là bất lịch sự.

Mặc cho người phụ nữ nhìn mình một cách khó hiểu, lần đầu tiên Reiko chợt nhận ra lớp trang điểm của bà ta trông chần chu một cách bất ngờ. Ngay từ đầu có phải bà ta đã trang điểm cẩn thận như thế này rồi không? Có khi nào lúc vào bếp chuẩn bị trà lúa mạch bà ấy đã lén trang điểm lại?

A! Không được rồi.

Tự nhiên Reiko bắt đầu lo lắng không biết lớp trang điểm của mình như thế nào, đã bị trôi mất hay chưa.

• • •

Cô đóng cổng, đoạn quay người nhìn nhà Hirata thêm một lần nữa. Ngôi nhà rộng lớn, phù hợp với các hộ gia đình đang tắm mình trong ánh nắng gay gắt của mặt trời phía đằng Tây.

“Trà lúa mạch ngon ghê.”

Ioka lấy tay lau những giọt mồ hôi nhanh chóng xuất hiện trên trán.

“Ừ.”

Ngay lúc đó điện thoại trong túi áo của Reiko rung lên. Cô vừa lôi điện thoại ra thì Ioka cũng mặt dày ngó vào

“Ô, nhà cô gọi nè.”

“Nhà tôi gọi thì có gì sai đâu.”

Dòng chữ ‘Nhà Himekawa’ hiện trên màn hình. Tức là mẹ cô. Bởi vì bố cô đang đi làm nên chẳng đời nào có chuyện ông gọi điện thoại từ nhà trong thời gian này cả.

Chiếc điện thoại vẫn đang rung mãi miết. Kiểu gì cũng sẽ toàn mấy chuyện như là ‘Tối nay phải về trước giờ cơm đó’, ‘Ngày nghỉ sắp tới của con là ngày nào?’ hay ‘Gọi đến Yokohama hỏi thăm bà đi con’ cho xem.

Reiko bấm nút ngắt cuộc gọi.

“Ừa, sao lại ngắt?”

“Không có gì đâu. Chúng ta đi tiếp thôi.”

Reiko đi trước Ioka và nhấn chuông ngôi nhà bên cạnh có treo bảng tên ‘Matsumiya’. Nhấn chuông xong, lúc này cô mới sực nhớ ra mình đã quên bèn việc phải kiểm tra lại lớp trang điểm.

3

Thứ Ba, ngày 12 tháng 8, 7 giờ 30 phút tối.

Tại phòng họp lớn nhất Sở Cảnh sát Kameari, trên cửa ra vào có dán một tờ giấy ghi ‘Ban điều tra đặc biệt vụ án vứt xác ở công viên Mizumoto’. Hiện trường phát hiện ra thi thể đúng ra không phải là công viên Mizumoto, nhưng mà thôi, sao cũng được.

Reiko ngồi ở vị trí ngay giữa phòng họp.

“Chúng ta bắt đầu thôi. Mọi người đứng dậy, nghiêm!”

Hôm nay có cả thầy khoảng ba mươi điều tra viên tham dự buổi họp, bao gồm cả đội khám nghiệm. Vì ban ngày đã có khá nhiều thời gian để thu thập thông tin nên lúc buổi họp bắt đầu ai cũng quay lại đúng giờ.

Ngồi ở phía trên lần lượt là cảnh sát trưởng Sở Cảnh sát Kameari, đội trưởng đội điều tra số Một Wada và thanh tra trưởng đơn vị số Mười Imaizumi. Nhiệm vụ chủ trì cuộc họp do giám sát đơn vị thuộc đội điều tra số Một Hashidzume đảm trách.

“Đầu tiên, tôi xin báo cáo về kết quả khám nghiệm tử thi. Nạn nhân là nam giới, khoảng ba lăm tuổi, cao 171 cm, nặng chừng 70 kg. Nhóm máu B. Nguyên nhân tử vong là do mất máu quá nhiều từ vết cắt ở động mạch cảnh. Thời gian tử vong theo suy đoán là từ 7 giờ đến 10 giờ tối qua. Vết cắt bắt đầu từ bên phải xương hàm dưới kéo ngang qua phần trên cổ họng bằng một đường thẳng. Sâu 2,5 mm, dài 12 cm. Gây đứt động mạch cảnh bên trái.”

Hashidzume giả làm động tác cắt ngang cổ mình.

“Hung khí là vật có lưỡi mỏng như là dao cạo râu hoặc dao rọc giấy. Xét theo hướng của lực có thể suy ra được nạn nhân bị tấn công từ phía sau lưng. Tối đây có ai thắc mắc gì không?”

Không có cánh tay nào giơ lên.

“Tiếp theo là về các vết cắt xuất hiện rất nhiều ở phần thân trên. Tổng cộng có chín mươi vết lớn nhỏ. Vì vết thương nào cũng nông nên dù

có chảy máu cũng không liên quan gì đến nguyên nhân tử vong cả. Chúng tôi đã thu được nhiều mảnh thủy tinh đủ kích thước từ năm mươi hai vết cắt trong tổng số những vết thương trên thi thể. Ngoài ra, ở xung quanh khu vực vết thương hằn sâu nhất, chúng tôi tìm thấy những vết bầm, chứng tỏ lúc đó nạn nhân vẫn còn sống. Có mười một chỗ như vậy. Không có xương gãy. Có thể thấy hung thủ đã để nạn nhân nằm ngửa, sau đó sử dụng một tấm kính đặt lên nửa thân trên rồi dùng một vật đầu tù to bằng nắm tay để đập vào đó. Tức là...”

Hashidzume lại một lần nữa diễn tả. Đoạn anh giả vờ như có người đang nằm ngửa trên bàn rồi làm động tác nện từ trên xuống.

Chợt Ioka thì thầm.

“Không chừng ông ấy tính diễn ảo thuật hay gì đó luôn cũng nên.”

Chắc không có chuyện đó đâu.

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Reiko là ‘tra tấn’. Hành hình. Đặt một tấm kính lên rồi dùng một vật đầu tù để đánh, thậm chí sau đó còn dùng phương pháp khác để kết liễu nạn nhân. Hình ảnh đó khiến cô liên tưởng đến một hình thức hành hình. Hiện giờ vẫn chưa rõ mục đích là để tra khảo hay thị uy. Hẳn là cũng có người suy nghĩ giống cô. Cô có thể nghe thấy tiếng thì thầm ‘Tra tấn phải không?’ vang lên từ đâu đó trong phòng họp.

Rốt cuộc vì lý do gì mà nạn nhân phải chịu sự trừng phạt này? Có phải tấm kính tra khảo đã phát huy tác dụng, đến phút cuối nạn nhân không chịu được, khai ra điều gì đó nên mới bị giết chăng? Hay hung thủ muốn bưng bít một thông tin bí mật tuyệt đối không được lộ ra ngoài? Không. Cứ khăng khăng nghĩ theo hướng này thì không ổn cho lắm. Những suy nghĩ rập khuôn chỉ gây cản trở đến quá trình điều tra thôi.

“Nếu mọi người không có câu hỏi nào, tôi xin được tiếp tục. Đây là vết rạch sâu cùng, sâu 9,5 cm, dài 36 cm, bắt đầu từ dưới cơ hoành kéo đến xương chậu. Hung khí là một lưỡi dao có bề dày tương đối, giống như dao xếp hoặc dao làm bếp. Đầu tiên hung thủ đâm một nhát sâu vào phía dưới cơ hoành, rồi cứ thế từng chút một rạch đến tận vùng xương chậu. Tình trạng các vết thương bên trong vết rạch ổ bụng đó khá phức tạp, 36 cm, để

có thể rạch toang ổ bụng như thế cần dồn rất nhiều sức vào đôi tay. Mọi người có câu hỏi gì không?”

Reiko ngay lập tức giơ tay, Hashidzume ra hiệu mời cô nói.

“Vết thương ở bụng có phải chỉ đơn giản là vết mổ thôi không?”

Hashidzume làm vẻ mặt khó hiểu.

“Ý của cô là sao?”

“À vâng. Các anh có nghĩ đến giả thuyết nạn nhân có giấu thứ gì liên quan đến lợi ích của hung thủ trong ổ bụng không? Sau khi bị tra khảo và hành hạ, nạn nhân đã khai ra điều đó, nên mới bị sát hại bằng cách cắt cổ và bị mổ bụng? Giả sử là như thế, vậy biết đâu hung thủ không chỉ mổ, mà hẳn còn lục lợi phía trong ổ bụng của nạn nhân nữa?”

Hashidzume đắm chiêu nhìn vào tài liệu trên tay mình. Một tay hình sự trẻ tuổi của Sở ở phía bên kia đang lấy tay che miệng. Có lẽ chỉ riêng việc tưởng tượng thôi cũng khiến anh chàng buồn nôn rồi. Otsuka ngồi ở kế bên bèn xoa lưng cho cậu ta như có ý muốn hỏi ‘Này, ổn không đấy?’.

“Tôi không thấy ghi chép nào như ý kiến của cô cả. Nếu chuyện đó xảy ra thật hẳn là nó đã được ghi lại.”

E là đúng như lời Hashidzume nói. Nếu hung thủ thật sự có lục lợi gì đó trong ổ bụng của nạn nhân sau khi mổ thì chắc chắn chi tiết đó sẽ được đưa vào bản báo cáo của bên pháp y.

“Tôi hiểu rồi.”

Đợi Reiko ngồi xuống, Hashidzume tiếp tục lật trang sau của báo cáo giải phẫu tử thi.

“Tiếp theo là về vết hằn ở cổ tay và các vết trầy xước. Từ biểu bì trên cổ tay nạn nhân, chúng tôi tìm thấy một lượng keo rất nhỏ. Mặc dù vẫn chưa biết chính xác, nhưng có lẽ là dấu vết của băng keo được dùng để cố định hai cổ tay. Trong tư thế gập người chằng hạn, có thể nạn nhân đã chống cự hoặc cố tìm cách gỡ nên mặt ngoài cổ tay mới có các vết hằn bề rộng cỡ 1 cm và nhiều vết trầy xước. Tóm lại, hung thủ đã trói tay, khống chế nạn nhân, và đánh nạn nhân gián tiếp qua một tấm kính, cuối cùng là cắt cổ nạn nhân từ phía sau. Tôi đã báo cáo xong kết quả giải phẫu, mọi người có câu hỏi gì không?”

Không ai giơ tay thắc mắc.

“Sau đây là đội điều tra hiện trường, đến từ Tổng Bộ.”

Một viên cảnh sát thuộc đội điều tra hiện trường ngồi phía sau lưng Reiko đứng dậy. Đó là tổ trưởng Komine.

“Vâng, trước tiên là về tấm bạt màu xanh dương. Bởi vì chúng hay được sử dụng ở các công trình xây dựng nên chúng tôi đã tìm ra nơi sản xuất, là ‘Công ty cổ phần vật tư Minowa’ ở Kawasaki. Có bảy mẫu dấu vân tay khác nhau. Trong đó một dấu là của nạn nhân, toàn bộ sáu mẫu còn lại chưa hề có tiền án. Về sợi dây ni-lông, hiện tại phòng phân tích vẫn đang cố gắng tìm ra nơi sản xuất... rất tiếc là chúng tôi vẫn chưa tìm ra danh tính của nạn nhân. Vì có dấu vết điều trị nha khoa nên chúng tôi đã liên hệ với Hiệp hội Nghiên cứu Nha khoa, kết quả đối chiếu sẽ có trong một hoặc hai ngày. Ừm, tiếp theo là về khu hiện trường vụ án...”

Sau đó là báo cáo kết quả khám nghiệm hiện trường do Komine và đơn vị khám nghiệm của Sở trình bày, nhưng hình như chưa có vật chứng đáng kể nào. Mặc dù họ thu thập khá nhiều, song có một số đã được chuyển qua phòng phân tích nên có thể ngày mai hoặc ngày kia sẽ có thêm thông tin mới.

“Tiếp theo là về công tác thu thập thông tin. Khu Một.”

“Vâng.”

Reiko đứng dậy. Thật lòng cô mong lúc này có một chiếc micro biết bao, nhưng dù sao cô vẫn cố xoay sở bằng giọng mộc của mình.

“Chúng tôi đã đi tìm hiểu thông tin xung quanh hiện trường. Người phát hiện đầu tiên là Hirata Yasuko, một phụ nữ nội trợ sống trong ngôi nhà ở hướng đối diện với hiện trường. Bà Yasuko đã nhìn thấy gói bạt quấn thi thể từ cửa sổ phòng ngủ trên tầng hai. Lúc đó bà ấy tưởng lầm là rác quăng trái quy định nên không thông báo cảnh sát. Lần thứ hai bà ấy nhìn thấy là khoảng 11 giờ hơn, khi bà ấy đi tiễn bố chồng ở trạm xe buýt công viên Mizumoto. Trên đường về bà ấy mới nhận ra cái gói đó có hình người nên đã báo cảnh sát, lúc 11 giờ rưỡi. Sự việc hoàn toàn khớp với báo cáo của trưởng tuần tra Arai ở đồn cảnh sát, người đầu tiên tới hiện trường.”

“Hôm qua bà Yasuko không nhìn thấy gói bột đó. Ngoài ra bà ấy cũng không để ý thấy tiếng động hay chiếc xe nào khả nghi trong đêm trước. Vừa rồi tôi đã gọi điện thoại đến nhà Hirata thêm một lần nữa, người chồng Mikio và ông lão Yasujiro cũng biết cái gói đó có từ sáng, tuy nhiên những chuyện khác họ lại không biết. Nhà Hirata còn một người con trai thứ tên Masayuki hiện là sinh viên đại học đang sống cùng nhà. Nhưng vì cậu ta không có nhà nên tôi chưa thể hỏi chuyện được. Lần sau tôi sẽ lại đến đó. Tiếp đến là...”

Sau đó, cô báo cáo về những ngôi nhà khác trong khu vực mình đảm nhiệm, thế nhưng nội dung của các lời kể cũng tựa tựa nhau. Không phải chỉ riêng Reiko mà các báo cáo thu thập thông tin tiếp theo cũng giống nhau y hệt.

Không có người dân xung quanh nào nghe được âm thanh hay nhìn thấy chiếc xe khả nghi vào tối qua. Rồi khi trời sáng, ai cũng thấy cái gói màu xanh đó, nhưng chẳng ai nghĩ là xác người nên cứ thản nhiên đi qua.

Thật sự rất kì lạ... việc vứt xác ở một nơi mà mọi người chỉ cần đi ngang qua là thấy như vậy, nghĩ theo cách nào cũng thật kì lạ. Vì lựa chọn đó quá táo bạo và liều lĩnh nên việc trình báo mới chậm trễ như thế, nhưng thật khó có thể nghĩ rằng điều này nằm trong tính toán của hung thủ.

Tại sao hung thủ đã gói cái xác cẩn thận đến nhường ấy lại có thể chọn một địa điểm tồi như vậy? Việc để cho người khác phát hiện ra mang một ý nghĩa nào đó với hắn chẳng? Chuyện này nếu chưa rõ nơi ở của nạn nhân thì không thể nói được gì hết. Trong khu dân cư xung quanh, chỉ ít là trong phạm vi điều tra thông tin, không có người nào mất tích từ hôm tối Chủ nhật. Nếu vậy, có lẽ nào hung thủ với nạn nhân là người quen với nhau? Hay chỉ đơn giản là người hay lui tới khu này? Bây giờ chỉ còn nước cầu nguyện cho nạn nhân khi còn sống có đi khám răng ở trong thành phố thôi.

Buổi họp dần đi đến hồi kết. Khá ngắn so với một cuộc họp thông thường vào ngày điều tra đầu tiên. Và cũng chưa có được chứng cứ hay lời khai nào mang tính quyết định cả.

Để kết thúc buổi họp, đội trưởng đội điều tra số Một Wada cầm lấy micro.

“Về danh tính nạn nhân, cả mục đích lẫn động cơ của hung thủ, ở thời điểm hiện tại vẫn chưa có gì rõ ràng. Thế nhưng nếu xét trên phương thức giết người quái đản một cách có tính toán như thế này, tôi nghĩ có khả năng hung thủ sẽ gây án lần hai, thậm chí là lần ba. Tuy nhiên chúng ta phải ngăn chặn khả năng đó bằng mọi giá. Từ ngày mai, tôi mong mọi thành viên của ban điều tra tiếp tục hợp sức với nhau, cố gắng phá án sớm ngày nào, à không, sớm hơn một phút, một giây nào cũng đáng quý. Tôi xin kết thúc cuộc họp điều tra hôm nay tại đây.”

• • •

Trong khi Reiko thu dọn đồ đạc, Kikuta cất tiếng từ hàng ghế phía sau.

“Tổ trưởng, đi làm một ly không?”

“Duyệt, đi thôi.”

Reiko nhìn lên ghế ngồi phía trước, rồi giả vờ làm động tác nâng cốc cho thanh tra trưởng đơn vị Imaizumi thấy. Nhưng Imaizumi nhắm mắt rồi phẩy tay ‘Tôi không đi đâu’.

Chậc, bị loét dạ dày nên cũng khó nhỉ?

Reiko gật đầu rồi lần này lại quay qua Ishikura.

“Anh Tamotsu ơi, lâu lâu mới có một bữa mà, ý anh sao?”

Mặc dù trong tổ Himekawa có nhiều điều tra viên trẻ, nhưng rõ ràng Ishikura, một người đàn ông gần năm mươi tuổi cũng là thành viên của tổ. Bởi vì anh là một cảnh sát kỳ cựu nên không phải là người dễ gần như Otsuka và Yuta, nhưng cũng chính vì thế mà cô muốn đi uống cùng người đàn ông này để có cơ hội trò chuyện thoải mái cùng anh giống như với những thành viên trẻ tuổi khác.

“Cảm ơn tổ trưởng đã có lòng, nhưng mà hôm nay... từ đây về nhà tôi khá gần nên lâu lâu tôi cũng muốn về sớm một bữa.”

Ishikura khom khom tấm lưng chắc nịch của mình và xin lỗi.

“Vậ à. Nhà anh Tamotsu ở Ichikawa nhỉ?”

Cô nghe nói Ishikura có một cô con gái học đại học và một cậu con trai đang là học sinh trung học, nhưng anh đang phải đau đầu vì đứa con trai không chịu đến trường và cô con gái chưa có nghề nghiệp ổn định. Cô biết được chuyện này không phải bằng cách trực tiếp hỏi đương sự, mà là nhờ Kikuta kể cho hay. Không thể miễn cưỡng ép anh Ishikura đi được.

“Ừm, vậy hẹn gặp lại ngày mai. Hôm nay anh đã vất vả rồi.”

Ishikura cúi đầu không biết bao nhiêu lần, sau đó anh cuộn áo khoác lại rồi rời khỏi phòng họp nhanh như thể đang chạy trốn.

“Ê này, cho tôi đi chung với.”

Bất thành linh Ioka chen vào.

“A khoan khoan. Anh Ioka đi với tụi này nè.”

Otsuka chụp lấy cánh tay Ioka từ phía sau.

“‘Tụi này’ là sao? Mấy cậu cũng đi nữa hả?”

Ioka hết nhìn Otsuka lại nhìn Yuda.

Yuda cũng bắt chước chụp lấy tay của Ioka.

“Không. Tụi này đi riêng.”

“Hả, tại sao?”

Chẳng ai buồn để ý đến câu hỏi của Reiko.

“Không, tôi muốn đi với bé Reiko à...”

Nghe tới đó lập tức Kikuta cau mày.

Otsuka ôm chầm lấy vai của Ioka.

“Thôi mà, đừng có nói thế. Hồi còn ở Setagaya chúng ta chẳng phải là đôi bạn cùng dầm mưa sao?”

“Lúc đó tôi không hề muốn dầm mưa với cậu đâu nhé.”

“Vâng vâng. Sư huynh Ioka à, chúng ta đi thôi.”

Kikuta im lặng. Reiko cũng làm thinh.

Otsuka và Yuda mỗi người kẹp một tay, Ioka bị cả hai kéo đi giật lùi khỏi phòng họp. Nếu cứ như thế mà đi xuống cầu thang thì nguy hiểm quá.

“Chúng ta cũng đi thôi.”

Nét mặt của Kikuta toát lên vẻ căng thẳng. Reiko cũng không phải là người kém nhạy cảm nên cô cũng lờ mờ hiểu được. Có lẽ lúc đầu anh

nghĩ rằng sẽ rủ được Otsuka và Yuda đi cùng. Hoặc là Ishikura hay Imaizumi.

“Ừ vậy thì chỉ riêng hai chúng ta đi thôi.”

Cô trả lời rồi nhìn anh, trông hai gò má của Kikuta như đỏ ửng lên vì bối rối.

. . .

Nơi cả hai chọn là một quán rượu khá nổi tiếng.

“Hôm nay anh vất vả rồi.”

“Sếp cũng vất vả rồi.”

Đầu tiên cả hai uống cạn cốc bia tươi cỡ trung nhanh như thể giữa họ ngầm có một cuộc so tài vậy.

Đến cốc thứ hai thì khoảng hai, ba đĩa đồ nhắm được bưng lên. Kikuta cất giọng hỏi mà không nhìn vào mắt Reiko.

“Nhắc mới nhớ, buổi xem mắt đó... như thế nào?”

Miệng Reiko cong lên một cách cường điệu rồi lườm anh.

“Kikuta, cả anh cũng đừng nhắc tới chuyện đó nữa. Nè, tại sao vậy? Tôi thật sự phải kết hôn sớm đến như thế sao?”

“Cả tôi là sao?”

Cô vẫn lườm anh, không trả lời. Kikuta vừa tung hạt đậu Hà Lan lên vừa độc thoại.

“À à, chắc là bác sĩ Kunioku...”

Khuôn hàm răn rỏi, góc cạnh nghiền nát hạt đậu. Chiếc cốc to, rãnh chắc với yết hầu lấp ló của anh trông như chỉ cần anh dốc cốc thôi thì bao nhiêu bia cũng sẽ trôi tuột xuống. Cô đã quen với dáng vẻ ăn uống nom rất ngon miệng của anh. Nếu như thường ngày, đây là cách thể hiện sức sống mạnh mẽ mà cô rất ngưỡng mộ ‘đàn ông con trai phải như thế này chứ’. Thế nhưng, hiện giờ cách anh ăn ngấu nghiến và uống bia ừng ực chỉ để lấp đầy cái miệng của mình trông lại có chút nhu nhược.

Anh nói vậy là có ý gì chứ?

Reiko cũng không phải đưa trẻ con khờ khạo. Cảm xúc của người đàn ông vụng về và thật thà như Kikuta dù không nói thành lời cô cũng biết. Nhưng cũng không được ý y đối phương biết rõ tâm ý của mình để rồi cảm như hến thế chứ. Hẳn trên đời cũng có những cô gái như vậy, nhưng Reiko thì khác. Cô muốn mọi người đừng hoang nói ra những cảm xúc của mình. Bầu không khí ngập ngừng như chất chứa bao nhiêu lời muốn nói trôi hờ hững giữa hai người, họ chỉ dùng đồ nhắm và bia, rồi cuối cùng thế nào cũng lãng sang chuyện công việc, thật không thể hiểu nổi.

Bây giờ anh muốn thế nào?

Trong công việc cô chấp nhận sự im lặng. Bởi vì ngay bản thân cô cũng có lý do chấp nhận điều đó. Nhưng, khi kết thúc công việc, rủ người ta xong lại cắm đầu ăn nhồm nhoàm và uống bia ừng ực như thế này, thậm chí còn không nói được chữ ‘anh’ trong ‘anh yêu em’ thì không thể tha thứ được. ‘Không thể tha thứ’, nghe mới ngạo mạn làm sao! Cô biết mình vẫn chưa có tư cách nói ra những từ ấy. Nhưng thật lòng cô muốn hỏi ngược lại anh, nếu chỉ như thế thôi thì cần gì phải đi riêng hai người.

Vốn dĩ đây không phải là lần đầu tiên. Sau khi buổi xem mắt kết thúc, thường thường vào khoảng thời gian như thế này, anh lại rủ cô đi uống nước. Nếu anh có quan tâm đến cô thì cô thật sự mong anh thẳng thắn nói ra điều đó. Nếu có yêu thì hãy nói ‘yêu’ một cách rõ ràng. Chỉ cần anh nói cho cô những điều đó, thì...

Reiko cầm cốc bia rỗng giờ về phía cậu bồi bàn đi ngang qua. Hình như hình ảnh đó khiến anh sức nhớ ra điều gì đó, Kikuta lăm lăm một mình.

“Chắc là hành hình rồi.”

Lúc nào cũng là mô típ như thế này. Dù biết thế, nhưng bản thân cô vẫn không thể ngăn mình bị cuốn theo chủ đề câu chuyện. Hễ nhắc đến công việc thì ngay cả nỗi bức mình của cô đối với sự lừng khừng của Kikuta cũng tan biến hết như những hạt cát trôi sượt qua kẽ tay. Hình ảnh thi thể cũng ngay lập tức được vẽ ra trong đầu cô. Đến cả những báo cáo được trình bày trong buổi họp điều tra cũng thi nhau hiện lên như để chú thích một cách chi tiết.

“Vụ đó sếp nghĩ sao?”

Tự nhiên cô nhú mày, miệng vô thức phát ra câu trả lời.

“Có phải hành hình hay không thì chỉ có người bị hại biết rõ nhất thôi. Chúng ta có nghĩ cỡ nào cũng vô ích. Thay vào đó, thứ khiến tôi bận tâm là vết rạch dài 36 cm ở ổ bụng nạn nhân. Tôi không hiểu được ý nghĩa của nó là gì.”

“À à, trong cuộc họp sếp cũng bắn khoản điểm đó nhỉ?”

Kikuta uống cạn cốc bia thứ tư.

“Đã vậy còn dùng từ... dã man nữa. Hình như lúc đó sếp bảo là thọc ngoáy gì trong vết rạch thì phải.”

“Làm gì có. Tôi chỉ dùng từ ‘lục lọi’ thôi.”

Reiko cũng đã uống cạn cốc bia thứ ba.

“Cũng như nhau thôi. À mà tay cảnh sát trẻ lấy tay che miệng lúc đó là ai sếp có biết không?”

“A a, cái cậu cộng sự trẻ măng của Otsuka. Hừm, tôi không biết.”

“Nghe đâu là con trai của giám đốc Phân khu số Ba* Kitami.”

Phân khu số Ba là trụ sở quản lý ba quận gồm Shibuya, Meguro và Setagaya. Nhắc đến giám đốc Phân khu là nhắc đến quan chức cảnh sát có địa vị rất đáng ngưỡng mộ. Cấp bậc của họ là ủy viên cấp cao. Nếu là con trai của người đó thì... chỉ cần nghĩ đến đó thôi cô có thể biết một điều...

“Nói cách khác, cậu ấm đó là công chức quốc gia chứ gì?”

“Ừ. Cậu ta tốt nghiệp Đại học Cảnh sát rồi, bây giờ đang trong thời gian huấn luyện thì phải.”

Kikuta nở nụ cười đau khổ quen thuộc của mình. Reiko nghiêng đầu.

“Nhưng mà lạ nhỉ? Tại sao cất công đưa một tên ‘cậu ấm quốc dân’ chân ướt chân ráo vào ban điều tra? Đảng nào cũng chỉ có ba tháng thôi đúng không? Cứ để hăn đi vòng vòng tùy thích là được rồi, vậy mà...”

Chuyện đó... dù sao thì biết đâu chính bản thân đương sự lại cho rằng đây là một kinh nghiệm quý giá thì sao?

“Anh đang nói gì vậy? Vì lý do đó mà cậu ta có thể nghiêm nhiên vào Ban chuyên án không phải tốn công sức gì, đê rồi tỏ ra khó chịu trong

cuộc họp sao?”

“À... ừ nhỉ.”

Lúc này Reiko mới nhận ra Kikuta đang nhìn thẳng vào mắt mình. Vậy đấy, những chủ đề như thế này thì Kikuta lại có thể nhìn thẳng vào mình. Ánh nhìn trôi về một nơi vô định nào đó khi hỏi về chuyện xem mắt ban này giờ đây lại đang nhìn Reiko, sự mạnh mẽ ánh lên từ đôi mắt ấy dường như có thể đập đổ tất cả. Cô muốn anh cứ giữ nguyên ánh mắt ấy, rồi nói ‘Anh yêu em’. Hẳn là cô sẽ hạnh phúc đến mức có thể đồng dạ đáp lại ‘Em cũng thế’.

Nhưng, những suy nghĩ như vậy chẳng đời nào lướt qua trong đầu Kikuta.

“Công nhận làm công chức nhà nước sướng thật. Thậm chí nhìn non choẹt như vậy mà được làm trợ lý thanh tra rồi.”

Reiko chùng hững, cô thật sự muốn hết toàn bộ số đĩa mà Kikuta đã chén sạch sẽ xuống đất.

Anh... một mình anh mà ăn nhiều đến mức này, chiều hôm nay đừng hòng chia đôi.

Buổi đêm ở Kanamachi trôi qua thật lặng lẽ.

4

Thứ Tư, ngày 13 tháng 8.

Sau khi xác nhận phương hướng điều tra trong cuộc họp buổi sáng sớm, cô bắt taxi đến Sở Cảnh sát Kameari. 9 giờ rưỡi sáng, Reiko đã gần đến khu vực hiện trường với tư thế sẵn sàng thu thập thêm thông tin, đúng lúc đó chiếc điện thoại trong túi cô rung lên. Mệnh lệnh cực kỳ ngắn gọn: ‘Quay về Ban chuyên án, họp khẩn’.

“Họ gọi tôi về rồi.”

Reiko vừa cất điện thoại vừa nở một nụ cười méo xệch.

“Hả? Nhưng cô vừa mới đến mà.”

“Tìm ra danh tính của nạn nhân rồi. Cũng may là khi còn sống anh ta đi khám răng rất cẩn thận.”

Ioka đưa hai tay lên nắm chặt lại, ra điệu phẫn khích lắm.

“Tuyệt vời! Bây giờ có thể tạm biệt tiết mục đi hỏi chuyện từng nhà đến rã cả chân mà chẳng thu được bao nhiêu tin tức này rồi.”

“Việc lấy lời khai của những người liên quan đến nạn nhân cũng không biết có thu hoạch được nhiều không nữa. Phải thử thì mới biết được đúng không?”

Nói thế thôi, nhưng thật lòng cô cũng muốn reo lên ‘Tuyệt vời’ giống như Ioka vậy.

Cô đã mơ hồ nhận ra, vụ án lần này dù có đi hỏi thông tin thêm bao nhiêu lần đi chăng nữa thì cũng chỉ vô ích. Hành vi phạm tội có tính toán từ trước, hơn nữa dường như mọi thứ xung quanh diễn ra theo hướng có lợi cho hung thủ. Đội trưởng đội Một đã diễn tả cách gây án bằng từ ‘quái đản’, nhưng nó lại không thể giải thích nổi sự tỉ mỉ mà cô thấy từ thi thể bị gói chặt trong tấm bạt đó. Thêm cả chuyện người dân sống xung quanh, họ hoàn toàn không nhận thấy điều gì kì lạ. Cho dù có đi lấy tin bao nhiêu lần đi chăng nữa, cô cũng không nghĩ rằng mình có thể thu hoạch gì hơn từ khu vực này. Nếu miễn cưỡng mà nói, chắc chỉ có đội điều tra hiện trường hoặc

phòng phân tích là có thu hoạch được gì đó. Điều này cũng là lẽ đương nhiên, vì công tác điều tra thông tin chưa hoàn thành nên đây chẳng qua chỉ là ấn tượng nhất thời của cô. Dù thế cô vẫn muốn được điều tra theo một manh mối khác.

Nhưng mình vẫn thấy có gì đó sai sai.

Reiko bước ra đến đường lớn và cùng Ioka trở lại con đường dọc hồ Trong. Đang đi, bất chợt cô quay người nhìn lại hiện trường vút xác. Một bụi cây hẹp, men theo hồ Trong. Một bụi cây xanh thẫm với những chiếc lá nhỏ ken nhau dày đặc.

Tại sao lại để ở vị trí đó?

Bầu trời đầy mây. Mặt nước hồ Trong trở nên đục ngầu, tối như màu mực.

• • •

“Vừa rồi tôi đã nhận được liên lạc từ một bác sĩ nha khoa ở Nakano, nội dung là đã tìm thấy bệnh nhân có hồ sơ điều trị khớp với người bị hại nên tôi muốn báo cáo với mọi người. Nạn nhân là Kanehara Taichi, ba tư tuổi. Nhân viên công ty cho thuê thiết bị văn phòng Okura. Nơi ở hiện tại ở nhà số 707 tòa nhà Grand Heights Heiwadai số △, cụm số ×, khu phố Γ, phường Heiwadai, quận Nerima, thủ đô Tokyo. Đã kết hôn, không có con. TỐI qua nạn nhân Kanehara đã được người nhà làm đơn báo mất tích tại Sở Cảnh sát Nerima... Bây giờ Himekawa và Otsuka đến bệnh viện nha khoa Nakano để đối chiếu phim chụp và hồ sơ bệnh án của nạn nhân, rồi sau đó đến công ty Okura điều tra. Ishikura và Kikuta kết hợp với đội khám nghiệm đến nhà của nạn nhân và những khu xung quanh. Yuda, luôn sẵn sàng chờ lệnh. Đội điều tra cơ động sẽ tiếp tục thực hiện công tác thu thập thông tin. Khu Một và khu Hai, Ikegami. Khu Ba và khu Bốn, Hagio. Khu Năm và khu Sáu...”

Reiko không buồn nghe tới cuối màn phân công khu vực, cô đứng dậy và đi nhận tài liệu ở bàn phụ trách ở hàng trên bên trái.

Bên trong chiếc phong bì màu nâu cô vừa nhận được là thông tin của Kanehara Taichi, nạn nhân vừa được báo cáo ban nãy, và một tờ ghi chú có ghi địa chỉ bệnh viện nha khoa cùng nơi làm việc của nạn nhân.

Cô hướng về phía cửa ra vào của phòng họp, theo ngay phía sau là Ioka, Otsuka, và cả tên ‘cậu ấm quốc dân’ – trợ lý thanh tra Kitami mà hôm qua Kikuta nhắc đến nữa. Đội của cô không có nghĩa vụ phải chào Kitami, và cũng không mong chờ gì vào lời chào của cậu ta. Thế nhưng nếu đã làm phiền người khác thì ít nhất cậu ta cũng nên nói năng gì chứ. Xét về tư cách của một điều tra viên thì cậu ta hoàn toàn vô dụng, vì vậy cô rất muốn nói với cậu ta chí ít cũng phải đi nhanh lên, đừng lề mề như vậy nữa.

Cô nhanh chân bước xuống cầu thang.

“Sếp, chuyện tối qua sao rồi?”

Otsuka nhỏ giọng hỏi.

“Sao là sao?”

“À... à không, không có gì.”

Cô không có ý định thể hiện rõ sự khó chịu trong giọng nói của mình đến mức đó. Nhưng sự khó chịu ấy vô tình làm Otsuka đi chậm lại và cũng kéo theo Kitami ở phía sau.

‘Châu hôm nay chia đôi nhé’.

Reiko thở dài.

Thay vào đó, Ioka bước đến cạnh cô.

“Từ giờ chắc sẽ bận rộn đấy.”

“Ừ. Nhưng mà con đường phía trước sáng sủa một chút vẫn hơn chứ.”

“Để đến Nakano thì giờ đi một mạch ra thành phố Ode, đổi tàu sang tuyến Kansai, qua ba trạm là tới.”

“Ô vậy sao? Tôi đang nghĩ không biết chúng ta có nên đi taxi không. Ừm, được đấy, mà không biết đến ga giờ này có tàu ngay không nhỉ?”

• • •

Cuối cùng, mọi người làm theo phương án của Ioka. Từ Kanamachi đi tuyến Joban đến ga Kitasenju, đổi tàu sang tuyến Chiyoda đến thành phố Ode, rồi lại đổi sang tuyến Tozai và đi đến Nakano. Bước qua cửa soát vé, cô nhìn đồng hồ, đúng 11 giờ trưa.

Đầu tiên, bọn họ đến bệnh viện nha khoa, nơi nạn nhân hay lui tới khi còn sống. Tên của nơi đó cũng là ‘Bệnh viện nha khoa Nakano’. Từ nhà ga đi bộ khoảng ba phút, bệnh viện nằm trên tầng bốn ở một khu chung cư tương đối cũ kĩ. Bên trong phòng khám mang lại ấn tượng sáng sủa và sạch sẽ, nhưng khi hỏi ra mới biết nó đã hoạt động từ rất lâu.

Vì đã nhận được thông báo có người từ Tổng Bộ đến, nên những hồ sơ giấy tờ liên quan đến nạn nhân đã được soạn sẵn từ trước.

Người ra tiếp là con gái của viện trưởng. Hình như lúc này ông ấy đang phải khám cho bệnh nhân khác.

“Buổi sáng tôi nhìn tờ fax đầu tiên là nhận ra ngay. Cách mọc của cái răng khôn này rất đặc biệt và nó cũng bị sâu rồi đúng không? Vì vậy tôi nhớ ra có lần tôi đã nói với anh Kanehara rằng đến nước này rồi thì đánh liều nhổ cái răng này đi. Thế nhưng anh ấy lại rất sợ nhổ răng. Xem ra tình trạng cái răng sâu đã tệ hơn so với lúc tôi khám cho anh ta nhỉ?”

Reiko đặt tấm phim của thi thể lên tấm phim còn sót lại ở bệnh viện, quả nhiên là vết điều trị răng chồng lên nhau vừa khít. Ngay sau khi báo cáo về ban điều tra, thanh tra Imaizumi đã cho phép các nhân viên khám nghiệm đang chờ lệnh ở trước nhà nạn nhân được thu thập dấu vân tay.

Cuối cùng, cuộc điều tra đã bắt đầu chuyển mình.

• • •

Phía công ty Okura cũng đã được thông báo về việc hỗ trợ cảnh sát thu thập thông tin. Trụ sở công ty là một tòa nhà cao mười tầng ở Nakano.

Có lẽ do được cấp trên báo từ trước, vì vậy mà cô nàng ở quầy tiếp tân đã lập tức đứng dậy khi Reiko đưa thẻ cảnh sát ra.

“Anh Asada của phòng kinh doanh số Hai đang đợi anh chị ở phòng họp thứ ba tầng sáu. Xin anh chị hãy sử dụng thang máy bên trái, ở phía cuối hành lang ạ.”

Làm theo lời hướng dẫn, Reiko bước khỏi thang máy ở tầng sáu. Tuy nhiên, họ chẳng cần phải mất công tìm phòng họp thứ ba, vì một người đàn ông mặc vest đã đứng sẵn trước cánh cửa đang mở.

“Tôi đang chờ các vị đây ạ.”

Người đàn ông dáng cao, tóc hơi mỏng, khoảng chừng bốn mươi tuổi.

“Tôi là Himekawa thuộc đội điều tra số Một Tổng Bộ.”

“Vâng. Tôi là Asada, tổ trưởng phòng kinh doanh số Hai, cấp trên của cậu Kanehara. Bây giờ thì xin mời các vị, chúng ta sẽ nói chuyện ở đây.”

Trong phòng họp Reiko được dẫn vào có bảy, tám người đang ngồi, bao gồm tổng giám đốc, giám đốc quản lý, giám đốc điều hành, trưởng phòng và vài người nắm giữ chức vụ gì đó không rõ, có lẽ họ đã nghe về vụ án mạng nên mặt mày ai cũng khó khăn. Nếu cứ để yên như thế, e rằng cô sẽ phải chờ Asada giới thiệu hết mọi thành viên mới tiếp tục được, vì vậy cô cắt ngang giữa chừng.

“À... xin thứ lỗi. Vì tính chất của vụ án nên những điều chúng tôi có thể tiết lộ cho các vị rất hạn chế. Hiện tại chúng tôi chỉ có thể nói rằng người đàn ông bị giết được cho là Kanehara Taichi thôi. Thành thật xin lỗi nhưng bây giờ chúng tôi cần hỏi chuyện từng người một. Cảm phiền các vị rời khỏi phòng đến một chỗ khác... hẹp hơn ở đây cũng không sao. Các vị có thể cho chúng tôi mượn một phòng khác được không?”

Sau đó, người đàn ông trên dưới năm mươi tuổi được giới thiệu là tổng giám đốc chỉ đạo cho Asada đi chuẩn bị một phòng khác.

Đoạn ông quay về phía cô.

“Khi này cô giới thiệu mình là Himekawa đúng không?”

“Vâng. Cháu là Himekawa thuộc đội điều tra số Một Tổng Bộ.”

“Thế cô là người chịu trách nhiệm điều tra à?”

“Vâng. Trong buổi hôm nay, điều đó cũng không sai ạ.”

Chẳng mấy chốc, Asada quay về và báo mình đã chuẩn bị một phòng họp khác. Đó sẽ là phòng thẩm vấn tạm thời.

Reiko quyết định để Otsuka và Kitami ở lại rồi di chuyển về phía phòng họp mới. Cô đã dặn hai người phải canh chừng những nhân vật quan trọng, không để họ trao đổi điều gì gây bất lợi. Nếu cần thiết thì gọi tên từng người một vào phòng họp riêng để gặp Reiko. Tuy nhiên e rằng đối tượng cần thiết không phải là những nhân vật chủ chốt của công ty mà phải là những người gần gũi hơn, như là đồng nghiệp, cấp trên hoặc cấp dưới. Trong khoảng thời gian từ nãy đến giờ, có một ánh nhìn vẫn chăm chú dõi theo Reiko. Vô tình bắt gặp ánh mắt đó, cô nhận ra chủ nhân của nó chính là vị tổng giám đốc kia.

Gì đây, nhìn như vậy là sao...

Khi Reiko ra đến cửa, cô khẽ cúi đầu chào riêng ông ta.

. . .

Căn phòng được chuẩn bị là phòng họp dành cho trên dưới mười người sử dụng. Quá rộng để làm phòng lấy lời khai, nhưng cũng không bất tiện mấy. Căn phòng hơi ngột ngạt, có lẽ là do máy lạnh chỉ vừa mới được bật khi nãy.

Người đầu tiên cô gặp là cấp trên của nạn nhân, Asada.

Vào buổi tối Chủ nhật mà Kanehara được cho là bị sát hại, Asada đang ở nhà riêng của mình. Người làm chứng chỉ có các thành viên trong gia đình, nhưng anh ta không phải là đối tượng tình nghi.

Hơn nữa, Asada là người nhận điện thoại của vợ Kanehara vào buổi chiều ngày thứ Hai. Đầu tiên anh ta xác nhận việc Kanehara không có ở công ty. Khi cô vợ hỏi anh ta liệu có nên trình báo cảnh sát hay không, anh ta đã khuyên cô ta chờ một chút xem tình hình thế nào. Cuối cùng, vào buổi tối ngày hôm sau người vợ đã đến Sở Nerima làm đơn báo mất tích.

“Kanehara thật sự là một người đàn ông rất nghiêm túc. Nói đúng hơn, cậu ấy không phải là kiểu người cứng nhắc, cậu ấy thân thiện và luôn giữ mối quan hệ tốt với mọi người. Công việc chủ yếu của cậu ấy là ngoại

giao bên ngoài, nhưng cậu ấy cũng rất khéo léo xoay sở trong việc tổ chức sự kiện... chuyện cậu ấy bị giết chỉ là nhầm lẫn thôi đúng không?”

Bản thân Asada còn không thể tin nổi việc Kanehara Taichi bị giết. Trong lời nói lẫn hành động của anh ta đều toát lên cảm xúc ấy. Nếu Asada chỉ đang diễn kịch thì anh ta quả là một diễn viên đại tài.

“Hành vi của anh Kanehara gần đây có điểm gì đáng ngờ không ạ?”

Asada nghiêng đầu.

“Không... tôi nghĩ là không.”

“Anh ấy có bắt đầu làm việc gì mới mẻ hay khác thường không? Quan hệ bạn bè hay bất cứ điều gì cũng được ạ.”

“Thật sự... tôi không nghĩ ra gì cả.”

“Vậy thì, anh ấy có gây thù chuốc oán với ai không?”

“Không, không có chuyện đó đâu. Cậu ấy không phải là người như vậy.”

“Dựa vào đâu mà anh có thể nói chắc chắn như thế?”

“Dựa... dựa vào đâu ấy à... bởi vì cậu ấy rất trân trọng gia đình, tâm huyết với công việc, luôn cố gắng hết sức hoàn thành mọi việc.”

“Trong công việc anh ấy có xích mích với ai không ạ?”

“Chuyện đó thì... trong kinh doanh cũng khó mà tránh khỏi chuyện tranh giành lợi ích từ tay những người cùng nghề. Nhưng mà, chuyện đó đâu có gì đặc biệt, đúng không? Nếu chỉ vì thế mà dân kinh doanh bị thù ghét rồi bị giết hại thì có bao nhiêu mạng cũng không đủ.”

Chính xác là như vậy. Nếu biết được Kanehara bị giết hại theo phương thức nào, hẳn là Asada đã chối bay chối biển rồi.

“Vậy trong công ty có ai xích mích với anh ta không ạ?”

“Không có. Cậu ấy là người rất được cấp trên, cấp dưới lẫn đồng nghiệp tín nhiệm.”

“Vậy thì, anh ấy có thân với ai không?”

“Thân... ấy à...”

Asada dăm chiêu nghĩ ngợi một lúc.

“Tôi nghĩ, có lẽ cậu ấy không thân thiết với ai ở công ty cả. À không, dù tôi đã nói điều này nhiều lần rồi, nhưng tuyệt đối không có

chuyện cậu ấy bị ghét bỏ đâu. Cậu ấy cũng không hề cô độc. Nhưng còn về bạn thân thì... có thể đó là người ngoài công ty... cậu ấy mất rồi mà nói ra chuyện này có khi tôi sẽ gặp quả báo mất nhưng mà, nếu miễn cưỡng mà nói, hình như cậu ấy chỉ toàn quen bạn xã giao thôi... thì phải.”

Sau này nghĩ lại, cô cũng chẳng hiểu nổi người đàn ông này đang thật sự suy nghĩ gì trong đầu. Nhưng đó chắc chắn không phải là điều gì đặc biệt. Ngược lại, có thể nói đó là những chia sẻ chân thật nhất.

Reiko càng lúc càng mất hết hứng thú với người đàn ông tên Asada này.

“Tôi hiểu rồi. Vậy anh Kanehara có cấp dưới nào không?”

“À, có chứ. Cậu Kanehara cũng là trưởng nhóm mà. Hình như có sáu người.”

“Là nam hết ạ?”

“Vâng. Toàn bộ là nam.”

“Vậy trong số đó, người nào mà anh Kanehara thân nhất, hoặc người nào anh ấy quen lâu nhất ạ?”

“Cả thân thiết nhất và quen lâu nhất, có lẽ là Ozawa. Cậu ấy là đàn em của Kanehara chắc cũng được năm, sáu năm rồi. Tôi nhớ trước khi chuyển đến phòng kinh doanh số Hai, bọn họ cũng đã làm chung ở một chi nhánh. Kinh doanh vốn dĩ là công việc của từng cá nhân, nhưng ở chi nhánh trước cũng có một thời gian Kanehara hướng dẫn công việc cho Ozawa. Trong những nhân viên cấp dưới, tôi thấy có vẻ cậu Kanehara quý cậu Ozawa nhất.”

“Vậy phiền anh có thể gọi anh Ozawa vào đây được không?”

Asada rời khỏi phòng họp với gương mặt buồn não nề. Thay vào đó, một chàng trai trẻ tuổi bước vào. Biểu cảm trên mặt anh ta như đông cứng lại, Ozawa thảng thốt hỏi:

“Chuyện anh Kanehara bị giết là thật sao?”

Tên này là túp người phiền phức đây. Cứ thế này thì cuộc nói chuyện sẽ vọng ra tới hành lang mất.

“Thật.”

“Tại sao? Tại sao anh Kanehara lại...? Ở đâu? Là ai đã...?”

“Trước hết mời anh ngồi xuống đây.”

Đầu tiên, phải bắt đầu từ những chuyện có thể làm anh chàng bình tĩnh lại đã.

Reiko khoanh tay trước ngực, ngược lên nhìn anh ta và nói.

“Anh Ozawa, chúng tôi rất muốn bắt được tên hung thủ đã sát hại anh Kanehara. Thế nhưng, hiện tại, chúng tôi chỉ mới ở bước thu thập thông tin về nhân thân của anh Kanehara thôi. Vì vậy mong anh hãy cố gắng hết sức đừng bỏ sót bất kì một chi tiết nhỏ nào, và kể cho chúng tôi nghe về anh Kanehara.”

“Anh ấy bị giết làm sao?”

Ai đó hãy dạy cho chàng trai trẻ này biết cách lắng nghe câu chuyện của người khác đi.

“Chuyện đó, chúng tôi chưa thể nói cho anh biết được.”

“Lúc nào... anh ấy bị giết lúc nào?”

“Tối Chủ nhật, khoảng 8 giờ. Khi đó anh Ozawa đang ở đâu?”

“A!...”

Thoáng chốc hai mày Ozawa nhướn lên, chẳng rõ có phải anh ta nghĩ mình đang bị nghi ngờ hay không. Tuy nhiên, ai cũng biết việc cảnh sát điều tra chứng cứ ngoại phạm của tất cả mọi người liên quan đến nạn nhân là chuyện quá bình thường. Hình như Ozawa cũng nghĩ được đến đó nên anh ta liền buông một hơi thở ngắn rồi cuối cùng cũng chịu ngồi vào ghế. Trông có vẻ anh ta đã lấy lại được chút bình tĩnh.

“Từ hôm thứ Sáu tôi đã đến biệt thự của một người bạn thời đại học. Tôi không nhớ bắt đầu từ đâu, nhưng lúc đó kẹt xe khiếp lăm hàng mấy kilômét luôn.”

“Ai là người lái xe?”

“Người bạn sở hữu căn biệt thự đó.”

“Anh còn giữ hóa đơn đi trên đường cao tốc không?”

“Nếu tôi không vứt đi thì chắc người bạn đó vẫn còn đang giữ.”

“Vậy anh có thể cho tôi biết tên và số điện thoại của người bạn đó được không?”

Hôm nay Ozawa đã lỡ để quên điện thoại ở nhà, vậy nên nếu không có số tay thì anh ta không thể nào nhớ ra được. Vì thế cô đã bảo Ioka đi lấy số tay cùng anh ta. Lý do cô bắt Ioka đi theo cốt là không để cho anh ta gọi điện hay nhắn tin cho người bạn đó. Dù vậy cũng không có nghĩa là cô đang nghi ngờ anh ta. Nếu biết một ai đó không có gì đáng để nghi ngờ, cô có thể loại người đó ra khỏi danh sách. Nói đúng hơn là Reiko đang mong chờ vào điều đó.

Sau khi ghi chú lại chi tiết về người bạn này, cô tiếp tục hỏi.

“Anh Kanehara là người như thế nào?”

“Tôi nghĩ anh ấy là một người rất nghiêm túc. Lúc nào cũng làm việc hết sức và hết mực yêu thương vợ mình. Hôm nào về trễ nhất định anh ấy sẽ gọi điện về nhà báo, anh ấy còn rất hay mua nhiều món lưu niệm mang về nữa.”

“Anh ấy có gây thù chuốc oán với ai không?”

Trong một thoáng, Ozawa nín lặng.

“Gây thù oán à... làm gì có...”

Đứng bên cạnh cô, Ioka hít một hơi thật sâu. Có lẽ hẳn ta muốn nói ‘A, có sơ hở!’ đây. Thế nhưng Reiko vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, cô tiếp tục bằng cách đổi cách hỏi.

“Dạo gần đây anh Kanehara có biểu hiện gì khác thường không?”

“Biểu hiện khác thường mà cô nói ví dụ là những điều như thế nào?”

“Như là anh ấy có thay đổi quán quen hay trong quan hệ bạn bè có gì khác không, thay đổi hành vi hoặc thay đổi đáng kể về vẻ bề ngoài chẳng hạn, bất cứ điều gì cũng được.”

Ozawa nhenh lời.

Ioka nhẹ nhàng gấp sổ lại. Đây cũng là một dấu hiệu, mang ý nghĩa ‘Nào, bấy hẳn thôi’. Đứng nghe suốt buổi, nhưng ngay từ đầu hẳn chẳng ghi chép gì vào sổ cả. Trên trang giấy mà Ioka giở ra, ngoài những chi tiết liên quan đến người bạn Ozawa ở cùng tại Karuizawa thì hẳn chẳng ghi thêm được gì.

Reiko lại khoanh tay, tì vào bàn. Cô cố tình thay đổi âm sắc.

“Này anh Ozawa. Tôi không thể nói chi tiết cho anh được, nhưng anh Kanehara đã bị sát hại bằng một cách rất... dã man. Thật sự không phải là bình thường đâu.”

“Có phải anh ấy dính vào... vụ thảm sát nào không?”

Reiko chỉ lắc đầu mà không trả lời.

“Hiện tại ngay cả chúng tôi cũng không thể nói chính xác được. Này, anh Ozawa, gần đây, anh Kanehara hẳn là có điều gì khác lạ đúng không? Có phải anh ấy bị ai thù ghét hay đang có vướng bận gì trong lòng?”

“Chuyện bị thù ghét, làm gì có...”

Ozawa thở dài thườn thượt, không còn sức giữ lưng thẳng nữa.

Trong mắt của Reiko, anh ta hình như đang băn khoăn. Mãi không thể quyết định được có nên nói hay không một điều gì đó rất quan trọng. Anh ta đang lo không biết sắp tới mình có gây ra chuyện gì làm ô uế danh dự của người đã khuất và có gây phiền phức gì cho gia đình của Kanehara không.

Cuối cùng, có lẽ cũng suy nghĩ đâu ra đấy rồi, Ozawa mới bắt đầu chậm rãi nói.

“Anh Kanehara... theo cách nhìn của tôi, có lẽ cũng hơi quá thẳng thắn, thật ra đã có chuyện khiến anh ấy rất mệt mỏi. Dù không nói ra, nhưng anh ấy vẫn thể hiện nó qua những hành động của mình. Đặc biệt là từ khoảng đầu mùa xuân này...”

Ngón tay Ioka khẽ động đậy. Reiko cũng cảm thấy mình bị hút vào cụm từ ‘đầu mùa xuân này’.

“Có thể nói, công việc của chúng tôi cần phải cày cật lực từ ngày này sang tháng nọ cũng không ngoa... Việc kinh doanh ở trụ sở khác với việc kinh doanh ở chi nhánh, đặc biệt khi khách hàng thân thiết là các doanh nghiệp có số lượng nhân viên trên một ngàn người. Công ty chúng tôi cho thuê máy copy, máy fax, điện thoại, cả bàn ghế, tủ khóa, kệ, thậm chí là hồ sơ và những dụng cụ văn phòng phẩm trên trời dưới đất khác, ngoài ra còn có buôn bán nữa... một mình phụ trách một lúc mấy công ty như vậy, đặc biệt là vào lúc sắp hết thời hạn cho thuê chẳng hạn, để không

cho những công ty cùng ngành khác qua mặt, chúng tôi phải nhanh chóng đưa ra đề nghị mới, không thì nhaoáng một cái sẽ bị kẻ khác giành mất ngay. Thật lòng mà nói, ở cương vị anh Kanehara phải cố gắng rất nhiều mới không để mất khách hàng, bởi vì việc mở rộng quy mô khách hàng hầu như không được kì vọng nhiều cho lắm. Tuy nhiên, anh Kanehara từ đầu năm nay... chính xác thì tôi không biết từ khi nào, anh ấy bắt đầu mạnh dạn xông pha đi tìm khách hàng mới. Nhưng không hẳn là bất kỳ công ty nào.”

Ozawa nghĩ một nhíp để thờ.

“Anh ấy định hợp tác với ngân hàng Đông Đô...”

Nhắc đến ngân hàng Đông Đô là nhắc đến ‘ông lớn’ thứ năm trong số các ngân hàng.

“Anh ấy muốn làm nhà cung cấp cho toàn bộ hệ thống ngân hàng Đông Đô sao?”

“Vâng... đúng là như vậy. Chỉ cần có được hợp đồng đó thì không còn gì có thể tuyệt vời hơn đâu. Bởi vì nhờ thế chúng tôi có thể cung ứng cho các chi nhánh trên toàn quốc và các nơi khác nữa. Thế nhưng, ngay lúc này, bên Đông Đô chắc chắn đang có hợp đồng thuê thiết bị với các công ty vốn là khách hàng vay các khoản tiền lớn tại ngân hàng, hay những công ty quy mô tầm trung có ‘ô dù’, ngoài ra họ còn trực tiếp thuê từ rất nhiều các hãng sản xuất vốn là đối tác lâu năm nữa. Tất cả mọi chuyện nói ngắn gọn thì chỉ là trong dự định thôi. Tuy nhiên, chỉ cần công ty chúng tôi có được một phần trong đó, chắc chắn doanh thu của chúng tôi sẽ đạt được con số khổng lồ. Chỉ riêng việc có thể lấy được phần của các công ty có ‘ô dù’ thôi cũng là một sự kiện lớn đối với công ty chúng tôi rồi.”

“Vậy nên anh ấy đã gây thù với ai đó à?”

“Không có chuyện đó đâu. Bởi vì cuối cùng anh Kanehara đâu thể làm được gì. Nếu đã không xen ngang vào hợp đồng của ai thì chẳng có lý do gì mà anh ấy bị thù ghét cả. Ngay từ đầu, nếu muốn lấy được hợp đồng béo bở từ những khách hàng lớn như ngân hàng Đông Đô, theo lẽ thường, ít nhất phải lập một đội dự án tầm hai mươi người đi thương thuyết với người ta. Đằng này anh ấy lại một mình một ngựa chen vào, chắc anh ấy chỉ nghĩ đơn giản là thử một lần xem kết quả ra sao thôi. Nếu trước giờ anh

ấy từng hành xử cá nhân như vậy thì không nói làm gì, nhưng anh ấy chưa bao giờ làm vậy cả.”

“Trong khoảng thời gian tầm nửa năm, những người xung quanh đều bàng quan với sự thay đổi đó à?”

Có lẽ cảm thấy tức giận với từ ‘bàng quan’ của Reiko, một nếp nhăn nhỏ khẽ hằn giữa hai mày Ozawa.

“Về chuyện đó, như hồi này tôi đã nói với cô, công việc chính của chúng tôi là giữ chân những khách hàng lâu năm. Anh Kanehara đã xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ đó nên chúng tôi đâu thể nói được gì đúng không? Vì thế, anh ấy không phải là người xấu. Tôi nghĩ anh ấy là một người rất tốt bụng và vô cùng tuyệt vời. Tuy nhiên, cũng bởi vì điều đó, mà tôi cảm thấy chút... nói như thế nào nhỉ... mệt mỏi chẳng? Tôi cũng không muốn nói cái này đâu nhưng mà... tôi có cảm giác muốn giữ khoảng cách với anh ấy một chút. Thật đấy.”

“Thì ra là vậy.”

Reiko kết thúc cuộc nói chuyện với Ozawa tại đó. Có lẽ Ozawa đang cảm thấy hối hận với những gì mình đã nói ra. Khi rời khỏi phòng đáng đi của anh ta nhìn từ phía sau trông như thu lại, nhỏ hơn lúc anh bước vào.

“Chết vì quá cố gắng, kể ra cũng ngẫu quá nhỉ?”

Ioka chống tay vào ghế rồi vươn người một cái.

Reiko nhìn đồng hồ và nhận ra kim đã nhích đến 12 giờ 50 phút.

• • •

Đến bữa trưa, cô cùng nhóm Otsuka, cả bốn người ăn vội hộp cơm được mua từ cửa hàng tiện lợi. Asada vốn định gọi người giao đồ ăn hay nhờ ai mang đến cho họ, nhưng đội của cô từ chối vì không muốn gây phiền phức đến hoạt động kinh doanh của công ty. Họ chỉ nhận trà của một nữ nhân viên mặc đồng phục pha cho.

Buổi chiều cô gặp Nukui, một nhân viên cấp dưới khác của Kanehara. Đáng tiếc là bốn người còn lại đang ra ngoài làm việc nên cực

chẳng đã cô mới quyết định để sang ngày hôm sau. Ngoài ra còn có hai nữ nhân viên, mặc dù họ ở tổ khác, nhưng trong đó có một người vào công ty cùng thời điểm với nạn nhân, cả hai đều thuộc phòng nhân sự. Ngày hôm nay kết thúc. Tổng cộng nhóm cô đã gặp và nói chuyện được với tám người.

5

Thứ Tư, ngày 13 tháng 8, 9 giờ tối.

Cuộc họp điều tra buổi tối. Không có thông tin quan trọng gì mới từ công tác thu thập thông tin do đội điều tra cơ động phụ trách. Kể ra thì cũng cực cho họ thật. Có lẽ bởi vì nó không thuộc chuyên môn công việc của họ.

Tiếp theo là về công tác lấy lời khai của những người liên quan do đội Một phụ trách. Trước tiên Reiko báo cáo kết quả cuộc gặp mặt với tám nhân viên công ty Okura.

“... Ấn tượng của mọi người xung quanh về Kanehara như đã trình bày ở trên, tất cả đều thống nhất với nhau ở một điểm anh ta ‘là một người nghiêm túc và luôn cố gắng hết mình’. Thế nhưng trong đó, Ozawa và Nukui, hai cấp dưới trực tiếp của nạn nhân, tôi cảm thấy như họ không theo kịp nhịp độ làm việc của Kanehara một chút. Dù không nói ra, nhưng họ đang phải chịu áp lực từ cách làm việc của Kanehara. Đặc biệt Ozawa còn chỉ rõ thời điểm là ‘từ đầu mùa xuân này’. Vì ngày mai tôi có hẹn với bốn nhân viên còn lại nên tôi sẽ tiếp tục đến công ty Okura để gặp mặt họ. Sau đó tôi sẽ điều tra tên của những người liên quan đến ngân hàng Đông Đô mà Kanehara đã liên hệ hợp tác, cũng như các báo cáo hằng ngày của họ, vì vậy tôi định sẽ đến đó vào buổi trưa. Báo cáo của tôi đến đây là hết.

“Mọi người có gì thắc mắc không?”

Bởi vì vắng mặt giám sát đơn vị Hashidzume nên buổi tối hôm nay trưởng đơn vị Imaizumi giữ vai trò chủ trì cuộc họp. Không có câu hỏi nào dành cho Reiko.

“Vậy thì tiếp theo, xin mời báo cáo về nhà riêng của nạn nhân.”

“Vâng.”

Kikuta ngồi ở hàng sau đứng lên.

“Hôm nay, chúng tôi đã đến nhà và hỏi chuyện vợ của nạn nhân Kanehara. Vào buổi tối Kanehara bị giết, anh ta đã nói với vợ là đi gặp một người liên quan đến công việc rồi rời khỏi nhà. Đối tượng cụ thể là ai thì

chưa rõ. Lúc nạn nhân rời nhà khoảng hơn 6 giờ tối. Mặc dù anh ta có xe hơi nhưng hôm đó lại không dùng. Có lẽ anh ta đi bằng xe điện, taxi hoặc xe buýt.”

Xe điện, taxi, xe buýt. Để xác minh rõ ràng sẽ cần số lượng người rất lớn...

“Chồng mình đi nhậu vì quan hệ công việc không phải là chuyện lạ gì, nhưng đến tận 1, 2 giờ đêm mà không thấy anh ta liên lạc là điều hiếm khi xảy ra, vì thế đầu tiên người vợ đã gọi điện thoại cho anh ta, nhưng không có kết nối. Cứ thế đến sáng vẫn không thấy chồng về nên cô vợ đã gọi điện đến công ty, nhưng anh ta không đi làm. Mãi cho đến lúc đó cô ta mới kể sự tình cho Asada. Asada khuyên nên đợi thêm một chút rồi hẵng viết đơn báo mất tích, vì thế cô ta đã đợi một ngày. Đến 7 giờ tối qua cô ta trực tiếp đến Sở Cảnh sát Nerima để nộp đơn báo mất tích.”

Đến đây mọi thứ đều khớp với những điều Asada đã nói với cô.

“Kanehara và vợ là mối quan hệ đàn anh lớp trên và đàn em lớp dưới hồi đại học. Cứ như thế họ quen nhau từ thời sinh viên và cưới nhau bảy năm trước. Dù chưa có con cái gì nhưng mối quan hệ vợ chồng họ rất tốt đẹp. Tuy nhiên, từ mùa xuân năm nay, mỗi tháng một lần, anh ta hay vắng nhà vào buổi tối ngày nghỉ. Lý do thì mỗi lúc mỗi khác, nhưng từ trước lúc đó, vào ngày nghỉ, cho dù cũng có khi anh ta ôm việc về nhà làm, nhưng nghe cô vợ nói anh ta chưa từng đi ra ngoài một mình. Cũng không hẳn là không có, nhưng cực kì hiếm hoi. Ban đầu, hình như cô vợ không để ý, nhưng chuyện đó cứ tiếp diễn suốt nửa năm, nên cô ta dần sinh nghi. Chuyện của hai tháng trước thì cô ta không chắc, nhưng cô ta khẳng định tháng trước chắc chắn là ngày 13, ngày Chủ nhật thứ hai của tháng. Buổi tối ngày 10 nạn nhân bị sát hại cũng là Chủ nhật thứ hai của tháng. Cô vợ cho rằng đây là điều mấu chốt mang một ý nghĩa gì đó.”

Yêu nhau từ thời sinh viên, tính đến giờ cũng hơn mười năm trôi qua. Điều đó có nghĩa là...

“Tôi đã hỏi cô vợ xem có khả năng anh ta ngoại tình không, nhưng cô ta không thể phủ nhận hoàn toàn mà chỉ nói có lẽ anh ta không có người khác bên ngoài thôi. Cũng không có căn cứ gì... mà thôi, có thể đây là trực

giác của phụ nữ. Mỗi tháng một lần, anh ta chỉ ra ngoài vào tầm 6 giờ ngày Chủ nhật, sau đó về lúc 11 giờ. Ngoài những ngày đó ra, cô vợ không nghĩ là anh ta có thời gian rảnh để làm bất kì điều gì khác. Còn về tính cách của Kanehara, cô ấy nói...”

Bản báo cáo của Kikuta vẫn còn dài nhưng Reiko bất chợt dăm chiêu suy nghĩ.

Mỗi tháng một lần, vào buổi tối ngày Chủ nhật thứ hai của tháng, Kanehara đã gặp ai?

Đối tượng đầu tiên cô nghĩ đến là người liên quan đến ngân hàng Đông Đô. Nghĩa là anh ta đi tiếp đãi khách hàng. Thế nhưng, xét trên câu chuyện của Ozawa, nếu không có quan hệ đặc biệt gì thì đó không phải là công việc dành cho một người. Nhất là khi Kanehara ở trong một công ty cho thuê thiết bị tầm trung, lại không phải là nhân viên chuyên về nhiệm vụ đó, anh ta phải tiếp đãi nhân vật nào của một ngân hàng lớn để có thể lấy được hợp đồng? Cho dù dựa vào quyền tự quyết của mình trong công ty, hay thậm chí là tự móc hầu bao đi chẳng nữa đương nhiên anh ta vẫn biết những giới hạn của mình.

Có thể hơi trái với những nhận xét về nhân cách của Kanehara cho tới thời điểm này, nhưng nếu ngược lại, anh ta có suy nghĩ đi thám thính hay làm lung lay các hợp đồng của công ty đối thủ thì sao? Nếu theo hướng đó, việc dẫn đến phương thức giết hại với những vết cắt để hành hạ, tra tấn kia cũng là điều dễ hiểu. Mà ngay từ đầu, việc gì chỉ có thể làm trong duy nhất ngày Chủ nhật thứ hai của mỗi tháng chứ?

A... chuyện này cứ như mê cung vậy.

Reiko tạm gác những suy nghĩ đó lại, đoạn nhìn lên để tập trung vào bản báo cáo.

“... Về khu vực xung quanh nhà nạn nhân, mời anh Ishikura.”

Kikuta nhường báo cáo lại cho Ishikura. Imaizumi hỏi thúc ‘Vậy thì Ishikura, xin mời anh tiếp tục’. Ishikura tựa vào ghế, đứng dậy.

“Vâng, trước tiên là nhận xét từ hàng xóm của Kanehara...”

Buổi họp điều tra kéo dài đến 10 giờ rưỡi.

. . .

Ngày hôm sau rồi ngày hôm sau nữa, Reiko cùng Ioka đi lấy lời khai liên quan đến công việc của nạn nhân. Tuy nhiên, dù nghe lời kể của những người liên quan bao nhiêu lần đi chăng nữa, vẫn không có một sợi dây nào dẫn đến sự hận thù trong cách sát hại Kanehara xuất hiện. ‘Anh ấy là người nghiêm túc, luôn cố gắng hết mình’. Ai cũng đồng thanh ca bài ca ‘tiếc thương người đã khuất’ sặc mùi xã giao.

Có vẻ như đầu mối về ngân hàng Đông Đô, nơi mà Kanehara đã mạnh dạn đặt vấn đề hợp tác, ngày càng trở thành một manh mối quan trọng. Kết quả của cuộc dò hỏi thông tin là Kanehara không hề có ý định ký hợp đồng trực tiếp với hội sở chính của ngân hàng Đông Đô, mà anh ta chỉ muốn hợp tác làm ăn với các chi nhánh, bước đầu củng cố mối quan hệ với từng nơi một.

“Anh ấy đến đây thường xuyên lắm, thật sự Kanehara đã nỗ lực rất nhiều. Từ đầu tôi đã từ chối và giải thích rằng những thứ liên quan đến máy tính chẳng hạn, không phải là thứ có thể giao phó tùy tiện cho một nhà cung cấp mới toanh nào đó, cả máy photocopy và máy fax cũng đã có nhà cung cấp do công ty chỉ định rồi... thế nhưng, anh ấy đã đổi lời đề nghị khác ‘Công ty ngài cũng cần các dụng cụ văn phòng phẩm mà đúng không?’. Anh ấy mong muốn hợp tác với công ty tôi, có thể bắt đầu từ bất cứ một món văn phòng phẩm nhỏ nhất nào như là giấy in, bút bi, gồm, bảng tên, bìa kẹp hồ sơ cũng không thành vấn đề.”

Thì ra là vậy. Kanehara là tuýp người ‘chắt chiu từng thứ nhỏ nhất’ sao?

“Nói thật lòng tôi cũng khó xử lắm. Đúng là bản thân các chi nhánh cũng có khi tự do mua sắm dụng cụ. Nhưng mà ngay cả chuyện đó cũng bởi vì họ là những nhà cung cấp đã hợp tác với chúng tôi từ trước rồi... Tuy nhiên, cái này phải nói như thế nào nhỉ? Thực ra chúng tôi khá khó tính trong mấy chuyện liên quan đến tiền bạc, dù vậy anh ấy vẫn nỗ lực, tiếp tục kiên trì suốt nửa năm, nên gần đây chúng tôi cũng đã có suy nghĩ liệu có nên linh hoạt một chút mà hợp tác với bên ấy không. Thật sự đáng

tiếc... anh Kanehara mất thật rồi sao? Thật ra công ty chúng tôi chưa từng làm việc với anh ấy nhưng nếu đứng trên lập trường của công ty Okura mà nói, đó chắc chắn là một mất mát to lớn, đúng không? Tôi nghĩ anh ấy là một nhân viên kinh doanh tuyệt vời đến mức công ty chúng tôi cũng phải ganh tị.”

Nói thì nói thế thôi, nhưng phó giám đốc chi nhánh Nakano và cả những chi nhánh khác, ví dụ như Ikebukuro chẳng hạn, đều đã hợp tác với các nhà cung cấp khác cùng ngành. Để có thêm nhiều thông tin tham khảo, cô cũng đến gặp những công ty khác trong ngành đã lấy được hợp đồng cho thuê thiết bị văn phòng với ngân hàng Đông Đô. Nhưng nói chi tới những nơi đó, ngay cả ngân hàng Đông Đô còn chưa từng tiếp xúc gì với công ty Okura. Cứ như thế này, không có lý nào ai đó lại thù ghét anh ta cả.

• • •

“Đầu mối ở đây cũng tan tành mây khói rồi.”

Trên chiếc xe điện đang hướng về ban điều tra, hai tay đung đưa trên tay cầm bằng da, trông Ioka giống y đúc một con khi.

“Có lẽ là thế. Còn nếu trong đời tư của anh ta có uẩn khúc gì thì đó là chuyện khác nữa. Bởi vì anh ta thiên về kiểu người có tính cách khác hẳn khi rời khỏi công việc.”

Reiko cười đau khổ. Nếu vậy thì nhóm của Reiko cũng đành bó tay. Nếu là những thù oán dính dáng đến chuyện đời tư, hẳn vụ án này Kikuta hay Ishikura sẽ lập được công. Mà thôi, chỉ cần cấp dưới của mình lập công là tốt rồi. Đỡ mất mặt hơn bị mấy tay cơ động giành mất.

“Từ lời kể của cô vợ, tôi nghĩ không có chuyện đó đâu. Nếu cuộc hôn nhân của họ bắt đầu từ việc xem mắt thì không nói làm gì, nhưng họ đã yêu nhau từ thời sinh viên, là yêu nhau mà đi đến kết hôn đó. Nếu có chuyện uẩn khúc gì thì anh ta cũng thẳng thắn nói ra rồi.”

“Cũng đúng. Nhưng tôi nghĩ không nên loại trừ giả thuyết đó.”

“Cô nghĩ anh ta có thể che giấu mặt tối của mình với người vợ đã ở với mình hơn mười năm được không?”

“Gì chứ, nếu nói vậy thì anh nghĩ làm sao có màn hành hình kia? Còn tôi nghĩ rằng nếu anh ta có góc khuất nào cũng không có gì lạ.”

“À thì ra ý cô là vậy.”

Cứ thế, thỉnh thoảng cuộc nói chuyện bị gián đoạn. Cả hai đang ở trong xe điện nên không thể đường hoàng bàn bạc về chi tiết vụ án được. Vì không biết xung quanh có ai nghe được hay không nên cả hai chỉ nói nhỏ và sử dụng các từ ngắn. Bởi vậy trông cả hai giống như đang lẩm bẩm một mình hơn là thảo luận cùng nhau.

“A, mì hời trưa, ngon quá ha.”

“Ừm. Tôi cũng muốn ăn Gyoza nữa, nhưng sẽ hôi mùi tỏi lắm.”

“Ngày mai đi không? Đi xác minh nội dung trao đổi với chi nhánh ở Sugamo rồi kết hợp đi ăn luôn thì quá tuyệt.”

“Không thích, ngày mai là lượt của tôi mà. Vậy nên làm theo đúng lượt mà khi này chúng ta thống nhất đi. Mai chúng ta sẽ đến quán ăn món Ý ở Koishigawa.”

. . .

Bước ra khỏi cửa soát vé, cô nhìn đồng hồ thì đã 7 giờ rưỡi, ánh sáng vẫn đang le lói ở bầu trời phía đằng Tây. Trên nóc tòa nhà, những ánh đèn neon xoay tròn đang nhảy múa vòng quanh nền trời màu tím nhạt. Trên những con phố, cái oi bức của ban ngày vẫn chưa hạ nhiệt. Chỉ đứng không thôi mà người đã lấm tấm mồ hôi.

A... mùa hè... buổi tối... thật đáng ghét.

Suy nghĩ ấy thoáng chốc lướt qua nhưng ngay lập tức tim cô vang lên lời trấn an ‘Mình không còn là mình của thời đó rồi’. Cô có thể rũ bỏ bóng ma đang chực chờ để phủ một màu u ám lên suy nghĩ của mình. Buổi tối mùa hè đáng ghét chỉ đơn giản là một khối không khí ngọt ngào, bức bối chứa đầy sự mỏi mệt thôi. Hiện tại, bằng cách này, cô có thể đối mặt với nó. Ngay cả ngày hôm qua mình cũng vui vẻ đi uống nước cùng mọi người đó thôi. Reiko ép những suy nghĩ hay hương về quá khứ của mình trở lại với thực tại.

Ở góc đường phía trước, cô nhìn thấy quán nước mình đã đến cùng Kikuta vào ngày điều tra đầu tiên. Nhắc đến mới nhớ, kể từ hôm đó trở đi cô không nói chuyện riêng với Kikuta lần nào. Lúc họ đi uống nước thì có cả Otsuka và Yuda, còn ngày hôm qua cô cũng đi cùng tên Ioka này. Sau khi hết một ngày làm việc, Ioka sẽ trở về kí túc xá Sở Kameari, còn các thành viên tổ Himekawa thì trải nệm ngủ trong phòng tập của Sở.

Reiko hiện đang ở trọ trong khách sạn giá rẻ gần nhà ga. Ngài trưởng Sở Cảnh sát Kameari đã nói cô có thể sử dụng phòng trống trong kí túc xá dành cho nữ, nhưng dù sao thì ở khách sạn không phải giữ kê, lại còn được thay ga giường mỗi ngày nên cảm giác dễ chịu hơn nhiều. Khi đi về lúc nào cũng được ai đó tiễn đến tận nơi, hơn nữa, một trợ lý thanh tra như cô mà vẫn đang sống chung với bố mẹ thì xét về mặt tài chính, cô khá là dư dả. Tiền khách sạn cũng chẳng nhằm nhò gì. Mà nói vậy thôi, nếu cuộc điều tra còn kéo dài thì dù muốn thế này mãi cũng không được.

Đứng ở trạm xe buýt, Reiko rút điện thoại ra, đoạn kiểm tra lại xem mình đã để điện thoại ở chế độ im lặng chưa. Cô nhớ mình đã làm thế từ trước khi bước lên xe điện.

A, nhắc mới nhớ, hôm nay ở nhà cũng gọi điện nữa.

Một khi đã bước ra đến hiện trường vụ án, Reiko hầu như không nghe những cuộc điện thoại gọi đến từ nhà. Lúc nào cô cũng chỉ nhìn màn hình xong rồi cất đi. Sau khi xong việc cô cũng không gọi lại. Chắc chắn lại là chuyện liên quan đến xem mắt nữa thôi. Vậy thì thà dốc hết toàn bộ tâm trí vào vụ án lần này cho rồi. Không thể để cho mấy chuyện tầm phào làm mình bận lòng được. Reiko tiện tay xóa luôn lịch sử cuộc gọi.

Nhìn về phía trước, hình ảnh chiếc xe buýt có lộ trình chạy qua nhiều trạm trong đó có cả công viên Mizumoto hiện lên trong mắt cô. Kể ra thì cô chỉ đi xe buýt vào ngày đầu tiên đến hiện trường. Còn những ngày hôm sau cô toàn đi thẳng đến những nơi cần phải lấy lời khai. Kể từ hôm đó trở đi cô vẫn chưa đến hiện trường vớt xác thêm lần nào. Hơn nữa, cũng bởi vì công tác thu thập thông tin ngày điều tra đầu tiên kết thúc chóng vánh quá, nên cô chưa kịp quan sát hiện trường khi trời tối. Đến tận hôm nay cô mới lần đầu tiên nhận ra thiếu sót đó.

Chắc cũng cần phải xem qua một lần chứ nhỉ?

Reiko gọi giật ngược Ioka, vốn đang định leo lên chuyến đi Mabashi ở hướng ngược lại.

“Chuyện gì vậy?”

Ioka tươi cười quay người lại, chắc hẳn đang hiểu lầm sang chuyện gì rồi.

“Chúng ta đến hiện trường ở Mizumoto xem qua một chút đi.”

“Hả? Tại sao?”

“Cứ nghe tôi đi. Nhìn xem, chiếc xe buýt kia sắp đến rồi kìa.”

“Bây giờ mà đi thì sẽ trễ cuộc họp mất.”

“Đằng nào thì phần đầu cũng là báo cáo thu thập thông tin thôi. Nếu có thêm thông tin quan trọng nào đó thế nào họ cũng liên lạc với tôi thôi. Còn từ giờ cho tới đó thì cứ nghe theo tôi đi.”

Trong một thoáng, cảm giác như khi chuẩn bị cúp học thời học sinh lại ùa về.

“Hả? Mà thôi, nếu tổ trưởng đã nói thế thì dù lên rừng hay xuống biển tôi cũng không màng.”

Ngay tức thì Reiko nắm lấy tay Ioka. Đâu đó trong lòng cô trào dâng cảm giác vừa háo hức vừa hồi hộp.

. . .

Khi cả hai xuống xe buýt thì trời đã tối sầm.

Bước trên vạch kẻ sang đường, cả hai đi đến con đường nhỏ men theo hồ Trong. Nhìn qua hàng rào phía bên tay trái, mặt nước đen ngòm và tĩnh lặng đến mức khó có thể nhìn ra những con thuyền câu đang neo trên mặt hồ. Nếu không tình cờ bắt gặp những người sống trong khu phố đang trên đường về nhà thì nơi này quả là một nơi tối tăm và vắng vẻ.

“Tổ trưởng...”

Ioka ở đằng sau nói gì đó, nhưng Reiko không buồn để tâm.

Cái xác đã bị vớt ở điều kiện như thế này, nhưng khi đó còn trẻ hơn nữa. Khi các ngôi nhà xung quanh xuống đèn, cũng là lúc hung thủ mang

xác Kanehara đến. Hẳn là như thế.

Bước tiếp trên con đường tối om men theo hồ Trong, Reiko tiến đến gần hiện trường vút xác. Những lúc như thế này thật kì lạ, cô không còn cảm thấy sợ hãi bóng đêm của mùa hè nữa.

“Tổ trưởng à, tự nhiên cô lại rủ tôi đến mấy chỗ tối tăm thế này.”

Đầu tiên, để mang được thi thể tới gần đây, chắc chắn là phải dùng xe hơi. Giả sử là như vậy thì chiếc xe đó đến từ đâu?

“Ừm ờ, chuyện là, tôi, kể từ khi gặp cô...”

Nếu không phải là người ở đây, thì hẳn hung thủ phải lái chiếc xe đến từ con đường bắt đầu từ công viên Mizumoto. Là con đường mà chiếc xe bán tải nhỏ của đội khám nghiệm đậu trong ngày điều tra đầu tiên. Điểm giao nhau giữa con đường đó và con đường này chính là hiện trường vút xác. Nó đến từ đâu nhỉ?... A a, thật không hiểu nổi nữa.

“Lúc nào tôi cũng nghĩ Reiko là một người đáng yêu và xinh đẹp...”

Ở đây thật sự là một nơi lộ liễu vào ban ngày. Nhưng cũng là một nơi không thể nào quan sát rõ vào những lúc thậm chí còn tối hơn lúc này nữa. Nhất là ở đoạn giao nhau hình chữ T đó. Hồ Trong, hàng rào, bụi cây, đoạn đường chữ T, vút xác...

“Re, Re, Reiko, em cũng...”

A a. Mình có vô tình nhìn thấy gì không? Thêm một chút nữa thôi. Nếu ở đây thêm một chút và kiên nhẫn hơn một chút, có lẽ mình sẽ thấy được điều gì đó.

“Em cũng cảm thấy như thế sao? Anh... anh hạnh phúc quá.”

Này, trật tự đi. Điều đó là gì nhỉ? Điều mà mình cảm thấy khúc mắc và băn khoăn nhất lúc đó là gì?

“Đây có lẽ là định mệnh rồi. Nhìn xem ngón út của Reiko và ngón út của anh nè...”

Đúng rồi. Vết rạch. Chính là vết rạch nơi ổ bụng đó. Các vết cắt gây bởi tấm kính là để tra tấn. Vết cắt nơi cổ họng là để kết liễu. Nếu vậy, ổ bụng thì sao? Vết rạch nơi ổ bụng được thực hiện sau khi nạn nhân tử vong, rốt cuộc là để làm gì?

“Chắc chắn có một sợi chỉ đỏ*, à không, là dây tơ hồng, cũng không phải, nó to giống sợi dây thừng hơn... vô hình đang kết nối cả hai ta.”

Mỡ phanh bụng rồi để ở đây, nghĩa là sao? Ngược lại, nếu để ở đây mà không mỡ bụng thì sao? Có gì khác chứ?

“Anh nghĩ kĩ rồi. Cuối năm ngoái chính là cuộc gặp gỡ định mệnh của hai ta. Vì vậy mà mặc dù anh cứ chuyển đơn vị hết lần này đến lần khác nhưng cuối cùng, ở đây, chúng ta lại tìm thấy nhau. Đây rõ ràng là định... định...”

Mục đích của việc làm tổn hại thi thể là gì?

“Định... định m...định mệnh, em, em cũng nghĩ như vậy đúng không?”

Làm tổn hại thi thể, làm tổn hại thi thể...

“Reiko à, xin em, hãy đón nhận... tấm lòng của anh!”

A, hiểu rồi.

“Reiko tình yêu của anh, hãy ôm anh đi...!”

“Ồn quá đi!”

Reiko tung nắm tay phải vào bên má bên trái của Ioka.

“Nãy giờ anh làm nhầm cái gì vậy?”

Hai gối khụy xuống, Ioka ngồi bệt dưới đất.

“Lầm... lầm nhầm gì chứ, thật quá đáng. A, hay là lời tỏ tình của anh làm Reiko bối rối?”

“Thôi anh muốn nói sao cũng được. Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi.”

“Em hiểu sự vô giá của tình yêu trong anh sao?”

Ioka cắn ngón tay cái, vẻ mặt đầy lo lắng.

“Chuyện đó cả đời không hiểu cũng chẳng chết ai. Không phải, ý tôi là tôi đã hiểu vì sao cái xác lại được để ở đây, vì lý do gì mà ổ bụng lại bị mỡ toang như vậy rồi.”

“Reiko, em yêu... không lẽ từ nãy đến giờ, em suy nghĩ về mấy chuyện đó sao?”

Reiko cốc một phát lên đầu Ioka.

“Đừng có gọi tôi là ‘Reiko’ hay ‘em yêu’ suồng sã như thế. Đại khái là, ngoài chuyện vụ án kia tôi thì chỉ để tâm về chuyện xưng hô này thôi.”

“Em hãy thật lòng đi, còn chuyện tương lai của chúng ta thì sao?”

Thêm một phát nữa.

“Thôi được rồi. Về thôi. Còn buổi họp nữa đấy.”

Reiko bắt đầu quay gót, trở về con đường khi nãy. Ioka luống cuống theo cô, tiếng bước chân vang lên vội vã.

Con đường tối tăm men theo hồ Trong. Hàng rào, lần này nằm bên phía tay phải của cô, đứt quãng giữa chừng, ở đó có xây một con đường bộ như một lối đi nhỏ dẫn thẳng ra hồ. Hay có thể xem nó như một cái cầu phao nối với bờ. Có lẽ đây là nơi mọi người thường thả cần câu cá.

Reiko chẳng nghĩ ngợi gì, cứ thế mà bước ra con đường đó. Bề ngang đường chừng 1 mét rưỡi. Độ rộng đủ để Reiko có thể dễ dàng băng lên được từ phía sau cho dù bây giờ có một người đang thong dong ngồi câu cá trên một chiếc ghế con con ở phía trước. Chiều dài cũng phải hơn 30 mét.

“... *Hộp tái chế môi...* hả? Rồi cái gì đây?”

Phía tay trái có dựng một tấm bảng thông báo. Reiko lấy một chiếc que sáng từ trong túi xách ra và rọi vào đó.

Tấm bảng thông báo được đặt quay lưng lại với con đường bộ, tức là ở vị trí mà người câu cá chỉ cần ngoảnh lại là thấy. Một cái được ghi là ‘Môi câu không sử dụng nữa hãy vui lòng bỏ vào hộp tái chế môi. Chúng sẽ được tái sử dụng làm phân bón’. Cơ quan đặt tấm bảng là quận Katsushika. Tuy nhiên, tấm bảng còn lại mới là thứ khiến Reiko cảm thấy khó hiểu.

“Cục quản lý môi trường, thủ đô Tokyo...”

Một dòng chữ to, màu đỏ ghi là ‘Cấm bơi’. Ngoài ra còn có ‘Nguy hiểm, chất lượng nước không thích hợp để bơi lội’. Tấm bảng này mới được đặt ở đây vào ngày 10 tháng 8 năm nay, bởi Cục quản lý môi trường.

“Gì vậy tổ trưởng?”

Ioka đứng bên cạnh nhìn vào.

“Nè anh Ioka, anh có muốn bơi ở đây không?”

Reiko tắt que sáng đi rồi cất lại vào túi xách.

“Í ẹ, dơ lắm, tôi không bơi đâu. Nhưng nếu có thể nhìn thấy tổ trưởng mặc đồ tắm thì lại khác.”

“Tóm lại, giờ tôi nói gì thì anh cũng không bơi đúng không?”

“Ừ, ở nơi như thế này tôi không bơi đâu.”

“Nhưng mà người ta mới cất công dựng lên bảng cảnh báo này gần đây thôi. Hơn nữa lại còn là Cục quản lý môi trường thủ đô Tokyo nữa chứ. Chắc ở đây đã từng xảy ra tai nạn nào rồi.”

Ioka suy nghĩ một chút rồi đột nhiên vỗ tay đánh bốp.

“À ờ, cái đó, người ta gọi là gì ấy nhỉ? Cái gì mà xét nghiệm mẫu nước rồi phát hiện ra vi khuẩn hay gì gì đó, mà nếu để nó chui vào thì gay go lắm, có câu chuyện gì tựa tựa thế ấy. Nên người ta khuyên không để cho thứ đó chui vào người. Đúng không?”

Vi khuẩn hay gì gì đó? Không lẽ...

Một ý tưởng vụt qua trong suy nghĩ của Reiko, ngăn ngui nhưng mãnh liệt. Hai sự kiện tưởng chừng không thể nào có liên quan với nhau lại đột nhiên có một điểm chung. Như những tia lửa dữ dội màu trắng tóe ra từ pháo bông và bắn khắp mọi hướng. Những ánh sáng nhấp nháy làm bùng lên một góc của bóng tối u ám.

Không lẽ, không lẽ, không lẽ...

Reiko lấy điện thoại gọi ngay đến Viện Pháp Y. Chuông chỉ vang lên vón vện hai lần.

“Vâng, Viện Pháp Y xin nghe ạ.”

Người nghe điện thoại cũng là một nhân viên cô quen mặt. Cô chỉ cần nghe giọng là biết.

“Tôi là Himekawa của đội điều tra số Một. Xin cho hỏi bác sĩ Kunioku bây giờ có ở đó không?”

“Dạ có. Tôi sẽ chuyển máy ngay.”

“Vâng, nhờ anh.”

Chờ được một lúc thì bác Kunioku nghe máy.

“Ô hô, Hime à? Sao sao? Có chuyện gì vậy? Có phải là nhớ ông già này quá rồi không?”

“À bác này, cháu có chuyện muốn hỏi bác. Trước đây bác từng kể cho cháu nghe về con vi khuẩn gì tên là Ne-gu-ri-a đúng không ạ? Bác có thể nói cho cháu biết một chút về nạn nhân tử vong bởi con vi khuẩn đó được không?”

“À à, chuyện về *Naegleria Fowleri* hả? Mà nó là amip kí sinh chứ không phải vi khuẩn đâu nhé. Còn nạn nhân ấy à... đợi bác một chút.”

Kunioku đặt điện thoại xuống rồi đi lấy thứ gì đó, có lẽ là hồ sơ bệnh án.

“Hừm, có lẽ là cái này... xem nào, nạn nhân là Fukazawa Yasuyuki, hai mốt tuổi, sống ở quận Adachi. Mà có vấn đề gì liên quan đến chuyện này sao?”

“Sau đó bác cũng có nói đến chuyện điều tra chất lượng nước của nhiều nơi trong các thành phố nhỉ? Vậy thì bác có biết người tên Fukazawa đó bị nhiễm cái con Ne-gu gì đó ở đâu không ạ?”

“Là *Naegleria Fowleri*. Ừm, bác cũng xem kết quả kiểm nghiệm rồi, nhưng đáng tiếc là không truy ra nơi cụ thể nào cả. Mà nghe nói nạn nhân có đến hồ câu cá, tên là gì ấy nhỉ, ở quận Katsushika đó. Kết quả kiểm nghiệm đến tay bác chỉ đến đó thôi, nhưng nghe bảo là Fukazawa không có sở thích câu cá.”

“Cái hồ mà bác nói có phải là hồ Trong gần công viên Mizumoto không?”

“À chuyện đó thì bác không rõ. Bác không điều tra vụ đó.”

“Vậy bên nào phụ trách điều tra vậy bác?”

“Bên nào ấy à... Là phòng quản lý môi trường và phòng nghiên cứu vệ sinh môi trường của trường Đại học Teito.”

“Xin lỗi bác nhưng mà ngay bây giờ bác có thể lấy giúp cháu bản báo cáo kết quả điều tra đó được không ạ?”

“Gấp như thế thì hơi...”

“Trăm sự nhờ bác. Vì nó có liên quan đến vụ án. Và lại cháu cũng không có thời gian để đưa đơn yêu cầu một cách chính thức được.”

Dường như Kunioku cũng đánh giá được tình hình qua âm sắc giọng nói của Reiko.

“Bác hiểu rồi. Bây giờ bác lo liệu ngay đây.”

“May quá. Sau đó bác gửi kèm những thông tin về nạn nhân Fukazawa, nội dung hiện tại mình có thôi cũng không sao, đến văn phòng Sở Kameari cho cháu được không ạ?”

“Ừ ừ, bác biết rồi. Bác sẽ gửi fax đến đó.”

Theo phản xạ, Reiko cúi đầu cảm ơn rồi ngắt điện thoại.

“Tổ trưởng, có chuyện gì vậy?”

“Anh sẽ biết ngay thôi. Nào, về họp thôi.”

Cả Reiko lẫn vụ án đều đang bắt đầu tăng tốc trên con đường dẫn tới sự thật.

6

Bước ra khỏi chiếc xe taxi đang dừng phía trước Sở Kameari, cả hai ba chân bốn cẳng chạy về phía cổng. Sau khi nhận được cái chào nghiêm nghị của viên cảnh sát mặc đồng phục đang đứng gác cửa, họ đi băng qua cánh cửa tự động. Vì thang máy cứ ì ạch mãi không đến nơi nên cả hai quyết định chạy thang bộ lên tầng ba. Họ hối hả chạy dọc hành lang rồi dùng cả người để đẩy cánh cửa phòng họp.

“Giám sát đơn vị!”

Reiko đi thẳng một mạch đến hàng ghế trên cùng.

Quá nửa đội điều tra, hơn hai mươi hai con người đã có mặt tại ban điều tra từ trước. Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía này. Trong số đó, cô thậm chí còn có thể cảm thấy ánh nhìn khó chịu của ‘cậu ấm quốc dân’ — trợ lý thanh tra Kitami. Ồ, có lẽ quý ngài ưu tú đây ghét những người đi trễ lắm nhỉ?

“Cô cậu kia, làm gì mà ầm ầm vậy?”

Mặc dù Hashizume mắng thề, nhưng anh vẫn cho Reiko cơ hội để trả lời câu hỏi.

“Vâng, thưa giám sát đơn vị, tôi có chuyện muốn nói. Anh có thể tạm dừng cuộc họp một lúc được không?”

Ngay lập tức Imaizumi nhìn về phía cô, hai mày chau lại.

“Gì vậy Himekawa? Sao tự nhiên lại...”

“Tôi xin lỗi, trưởng đơn vị. Nhưng nếu như trực giác của tôi đúng, thì đây là vụ án không hề tầm thường. Cần phải tổ chức một cuộc họp lãnh đạo khẩn cấp để điều chỉnh lại phương án điều tra.”

“Cô đang nói cái gì vậy?”

Reiko ngoảnh lại nhìn Hashizume.

“Bởi vì... lý do tôi sẽ nói trong cuộc họp lãnh đạo đó. Bây giờ xin hãy tạm dừng cuộc họp này lại. Xin anh đấy, giám sát đơn vị.”

Giám đốc, phó giám đốc Sở Kameari lẫn đội trưởng đội Hình sự đều ngạc nhiên nhìn lên.

Nhờ đội trưởng đội Một Wada làm việc này thật sự là chuyện không thể, nhưng nếu là Hashidzume, có lẽ anh sẽ nhân nhượng cô ít nhiều.

“Xin anh đẩy, trưởng đơn vị.”

Những vị lãnh đạo đưa mắt nhìn nhau. Đội trưởng đội Hình sự Sở Kameari nhìn sang trưởng đơn vị Phòng chống bạo lực, trong khi ông này lại liếc qua trợ lý thanh tra Kitami. Chuyện đó khiến cô lưu tâm một chút.

“Himekawa, cô chắc chắn đó là chuyện đáng nghe đúng không?”

Giọng nói nặng trịch của Imaizumi cất lên chính là bằng chứng cho việc họ đã cân nhắc đến những điều Reiko nói.

“Vâng. Tôi chắc chắn.”

Hashidzume vẫn giữ nguyên tư thế khoanh tay, lắc đầu ngao ngán:

“Himekawa... cái cô này lúc nào cũng như vậy, chẳng cần căn cứ gì cả, chỉ cần một linh cảm lóe lên là làm ầm ầm lên rồi. Cô cũng phải nghĩ đến trường hợp linh cảm đó có thể trật chứ. Hôm nay ở đây đâu phải chỉ có mình cô, thế này có lẽ thanh tra Imaizumi sẽ bị khiển trách mất thôi.”

Reiko len lén nhìn sang bên cạnh Hashidzume. Imaizumi tỏ ý đồng tình bằng cách chớp mắt.

Reiko lúc nào cũng cảm thấy có lỗi với Imaizumi. Ví dụ như tên Kusaka trong cùng đơn vị chẳng hạn, nếu thực hiện các thủ tục khởi tố bị can như bình thường, với sự củng cố vững chắc bởi những vật chứng, lời khai xác đáng thì trước hết sẽ không xảy ra những chuyện làm cấp trên khó xử như thế này đâu. Cũng vì thường ngày Imaizumi hay nói với cô rằng ‘cứ làm những gì cô thích đi’, nên cô cũng dần trở nên ương bướng hơn.

Có lẽ mình đã quá hấp tấp. Dù mạnh miệng là đã nhìn được mấu chốt của vụ án, nhưng có thể mình đang đi một nước cờ rất tồi. Thế nhưng, nếu không làm thế, mình sẽ không bao giờ được công nhận là một cảnh sát hình sự xuất sắc cả.

Nếu chỉ làm một điều tra viên như bao người, cô sẽ không được đánh giá cao như những đồng nghiệp bình thường khác. Có lần cô nghe Imaizumi kể thì ra anh cũng đã có thời gian xông pha ra hiện trường. Anh cũng là một cảnh sát hình sự không hành động theo nguyên tắc mà đặt niềm tin vào trực giác của mình. Chính vì thế, khi anh không còn làm việc ở hiện

trường nữa và gặp được Reiko, anh kéo cô về đội Một ngay. Nhìn Reiko anh có thể thấy được bản thân mình thời còn thân chinh ra hiện trường.

“Anh cũng nghe thấy cô ấy nói rồi đấy, hãy làm như thế đi, giám sát đơn vị.”

Imaizumi vừa thở dài vừa cúi đầu.

“Chậc, sếp đã nói vậy rồi thì tôi cũng không ngại đâu.”

“Xin lỗi. Cảm ơn anh nhiều.”

Reiko cũng cúi đầu xin lỗi Hashidzume. Nhưng trong lòng cô muốn dành những lời đó cho Imaizumi.

Nhất định tôi sẽ lập công cho anh xem.

Hashidzume đứng dậy và thông báo tạm hoãn cuộc họp trong ngày hôm nay và hẹn mọi người ở lần họp sau.

• • •

Một cuộc họp lãnh đạo được diễn ra, địa điểm được dời sang một phòng họp nhỏ hơn.

Tham dự cuộc họp có bảy người trong đó lãnh đạo Sở Kameari gồm giám đốc, phó giám đốc, đội trưởng đội Hình sự, bên Tổng Bộ gồm giám sát đơn vị Hashidzume, trưởng đơn vị Imaizumi, và nhóm của Reiko. Vì đội trưởng đội Một Wada phải đến một buổi họp quan trọng khác nên sẽ không có mặt ở đây một lúc. Còn tên Ioka đang khép nép sau lưng của Reiko, cũng ra vẻ ‘Ta đây thuộc Tổng Bộ đấy nhé’.

“Rồi, ý tưởng nào đã nảy ra trong đầu cô?”

Hashidzume ngoáy lỗ tai, chẳng buồn nhìn mặt Reiko.

Cũng đương nhiên thôi. Cuối năm ngoái, cô đã góp phần khiến kẻ tình nghi tử vong ngay trước khi có thể bắt được hắn, năm nay cũng xảy ra một vụ làm cả Ban chuyên án phải giải tán. Chưa cần nói đến tổ Himekawa, ngay cả bản thân cô cũng chưa lập được công cán gì trong năm nay cả. Vậy mà trong tình cảnh như thế cô lại đột nhiên bắt mọi người dừng cuộc họp lại và chỉ nghe mỗi chuyện của cô thôi. Thế nên chẳng trách trong câu hỏi của anh lại toát lên một chút khó chịu.

“Vâng.”

Reiko bước đến bên cạnh Ioka.

“Tôi cứ suy nghĩ mãi về vết rạch nơi ổ bụng của nạn nhân. Rốt cuộc vết thương đó đã được gây ra với mục đích gì? Hung thủ đã tra tấn Kanehara bằng kính và kết liễu anh ta bằng một vết cắt đứt động mạch cảnh rồi, tại sao hẳn cần phải rạch bụng anh ta chứ?”

Hashidzume lấy ngón trỏ gãi gãi phần chân tóc trước trán.

“Vậy giờ cô đã biết được rồi hả?”

Reiko tự tin gật đầu.

“Tôi nghĩ lý do chủ yếu khiến hung thủ gây tổn hại đến xác chết là để xử lý thi thể. Cũng giống như các cách thông thường như chặt hay đốt xác.”

“Tôi nghĩ chỉ rạch bụng thôi thì hoàn toàn không phải là xử lý thi thể.”

“Đúng vậy. Bản thân hành động rạch bụng không phải là xử lý thi thể. Chẳng qua nó chỉ là bước chuẩn bị cho việc xử lý thôi.”

Tất thấy đồng loạt nhìn nhau. Có lẽ họ chưa từng nghĩ đến tình huống ‘bước chuẩn bị cho việc xử lý’, hoặc biết đâu họ vẫn chưa hiểu được ý nghĩa của cụm từ ấy. Mà đằng nào thì cũng chẳng có vị nào trông như đã hiểu được ý của Reiko cả.

“Dĩ nhiên, đây chẳng qua là giả thuyết cá nhân của tôi... như mọi lần thôi. Vì vậy ban đầu mọi người có thể gạt bỏ giả thuyết này, nhưng nếu thực sự ý định ban đầu của hung thủ là đim xác của Kanehara xuống hồ Trong thì sao?”

Vẻ mặt cả năm vị lãnh đạo chột biến sắc. Ioka đứng đằng sau cũng nín thở hồi hộp.

“Như mọi người đã biết, khi nội tạng bên trong của thi thể phân hủy sẽ phát sinh ra khí, vì thế cho dù có phi tang xuống hồ thì thi thể cũng sẽ nổi lên dễ dàng. Vụ thi thể bị nhét vào tủ lạnh rồi phi tang mà vẫn nổi lên được là một ví dụ. Vì vậy chắc chắn lực nổi được sinh ra từ khí ga trong quá trình phân hủy này là một vấn đề khá nan giải. Nhưng, nếu những quả bong bóng ngăn các khí này thoát ra, trong trường hợp này chính là nội

tạng của nạn nhân, ngay từ đầu đã bị rách thì chuyện gì sẽ xảy ra? Một lẽ đương nhiên, cho dù bao nhiêu thời gian trôi qua, quả bong bóng sẽ không phồng và xác chết sẽ không thể nổi lên. Tôi nghĩ đó là mục đích của vết rách nơi ổ bụng của nạn nhân.”

Hashidzume bật ngón trở lên.

“Giả sử là như vậy, tại sao hung thủ lại không nhanh chóng vứt cái xác xuống hồ? Hẳn đâu cần phải để nó vất vưởng ở bụi cây cả tối.”

Một câu hỏi chính xác.

“Tôi cũng đã nghĩ như vậy. Vì thế tôi đã tự hỏi liệu có trục trặc gì đó xảy ra với chính hung thủ hay không. Kế hoạch phi tang xác xuống hồ đã không được thực hiện, hay nói cách khác, giả thuyết của tôi là có thể người mang thi thể ra tới đó và người phụ trách việc phi tang thi thể xuống hồ là hai người khác nhau. Vì một lý do nào đó mà người chịu trách nhiệm phi tang thi thể xuống hồ lại không làm như vậy. Đó là vì hẳn đã không đến hiện trường. Tôi nghĩ lý do mà người phụ trách phi tang thi thể đó không đến là vì hẳn đã... chết rồi.”

Imaizumi cắt ngang.

“Làm sao cô có thể khẳng định như vậy?”

“Vâng, tôi sẽ giải thích ngay đây.”

Hashidzume cúi gằm mặt và thở dài.

“Tới đây tôi xin phép chuyển qua báo cáo khám nghiệm tử thi của một nhân vật khác có cái chết bất thường cách đây một tháng. Fukazawa, hai mốt tuổi. Anh ta đã bị nhiễm một loại amip kí sinh cực hiếm, sinh sôi trong các ao hồ vào mùa hè có tên là Naegleria Fowleri. Kết quả là anh ta đã tử vong do não bị phá hủy. Vì triệu chứng trong thời gian đầu lây nhiễm giống hệt với bệnh viêm màng não nên hầu hết các bác sĩ bình thường không thể chẩn đoán được việc nạn nhân đã bị lây nhiễm Naegleria Fowleri. Thời điểm tử vong là ngày 21 tháng 7. Thời gian lây nhiễm được cho là khoảng một tuần trước đó, tức là trước hoặc sau ngày 14 tháng 7. Ngày này trùng với ngày nạn nhân Kanehara đi ra ngoài vào tháng trước.”

Cô đặt tài liệu xuống bàn.

“Người tên Fukazawa Yasuyuki này rốt cuộc đã nhiễm phải Naegleria Fowleri ở đâu? Ở bước điều tra hiện tại vẫn chưa rõ. Tuy nhiên, theo suy luận của tôi khả năng lớn nơi đó là hồ Trong. Dựa vào kết quả xét nghiệm chất lượng nước trong các thành phố của Cục quản lý môi trường, ngoài hồ Trong ra không có nơi nào dương tính với Naegleria Fowleri cả. Điều này có nghĩa là gì? Tôi xin nói thêm là Fukazawa đang trong thời gian bị giám sát nên không thể tự ý rời khỏi Tokyo được. Đương nhiên, cũng có khả năng anh ta phá vỡ quy định đó để đi đến một nơi nào khác rồi bị lây nhiễm ở đó, nhưng trước mắt chúng ta nên nghĩ theo hướng trong thành phố thì hợp lý hơn. Nếu là như vậy, tức là vào khoảng ngày 14 tháng 7 Fukazawa có thể đã bơi ở hồ Trong, hoặc bất cẩn té xuống hồ.”

Cầm tài liệu trên tay, cô mở trang viết về hồ Trong cho mọi người xem.

“Như mọi người đã biết, dù hiện đang là mùa hè, nhưng hồ Trong không phải là một nơi để bơi lội. Một bên là cửa xả nước, một bên là tường bê tông, có cả một lối đi dẫn ra hồ để mọi người ngồi câu cá, cấu trúc của hồ Trong hoàn toàn không phù hợp với việc bơi lội. Vậy mà Fukazawa lại dám bước xuống hồ Trong. Vào khoảng ngày 14 tháng 7, bởi vì một lý do nào đó, Fukazawa đã bơi trong nước hồ và nhiễm phải Naegleria Fowleri. Nếu là vậy thì...”

Imaizumi im lặng, mắt nhắm nghiền. Các sếp lớn bên Sở Kameari mặt mày khó đăm đăm, chờ đợi từng lời tiếp theo của Reiko. Thứ làm ồn duy nhất chỉ có hơi thở phì phò nơi cánh mũi của Ioka.

“‘Nếu là vậy’... thì sao?”

Hashidzume ngồi khoanh tay, lưng tựa vào ghế.

“Vâng. Có thể... trước Kanehara, còn có những nạn nhân khác cũng đang nằm dưới đáy hồ Trong.”

Trên khuôn mặt toàn thể các vị lãnh đạo đều lộ vẻ sửng sốt.

Điều khiến họ thấy kinh hãi nhất không phải là giả thuyết rùng rợn vừa rồi mà chính là Reiko. Làm thế quái nào cô ta có thể nghĩ theo hướng đó?

CHƯƠNG 2

Làn da bị thiêu đốt từ bao giờ
đã chuyển sang màu đen ánh đỏ,
từng hạt máu nhỏ li ti
xuyên qua cổ họng
điểm tô trên nền trời.

Bạn có muốn được tận mắt
nhìn thấy hình ảnh này không?

Cuộc đời của tôi vẫn mang một màu xám, chẳng có gì thay đổi.

Tôi vẫn chưa tìm thấy nơi mà tôi thuộc về, vẫn không thể có được cảm giác rằng mình đang sống, dù là ở cơ sở dành cho những người bị mất đi người giám hộ, hay bệnh viện mà thỉnh thoảng người ta ép tôi đến.

Tôi có cảm giác mình lại bị nhốt trong ngôi nhà mà lẽ ra đã cháy thành tro rồi. Cảm giác đó đang giày vò tôi. Mùi hôi, tiếng hét, giọng nói giận dữ, bạo lực, sự phá hoại, sự điên rồ và tha hóa.

“Phải chi mày không sinh ra trên đời thì tốt biết mấy.”

Lúc nào cũng là câu mào đầu này.

“Chết đi. Nếu mày chết đi thì tao đỡ được biết bao nhiêu là tiền. Như thế tao có thể mua được nhiều thuốc hơn.”

Tôi đến trại trẻ mồ côi này chỉ đơn giản vì bị người khác buộc đến chứ tôi chẳng được lựa chọn gì. Ở đó tôi hay gây ra vài chuyện phiền toái nên thỉnh thoảng người ta phải đưa tôi vào bệnh viện. Chẳng biết họ có chữa được gì không mà sau một thời gian họ lại trả tôi về trại trẻ. Đến khi những người tại trại trẻ không thể xoay xở thêm được nữa họ lại tống tôi đến bệnh viện. Rồi chừng mười ngày trôi qua tôi sẽ lại trở về. Một vòng luẩn quẩn cứ thế lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần. Ở đâu là chất bài tiết, ở đâu là nhà xí, ở đâu là nước thải, ở đâu là nơi xử lý những thứ bẩn thỉu, ngay cả bản thân tôi cũng không phân biệt được nữa. Có lẽ là tất cả. Duy chỉ có một sự thật bất di bất dịch, tôi chỉ là chất bài tiết của bố mẹ, không chỉ có thể, cả thế giới này chẳng qua cũng chỉ là một khối chất thải khổng lồ mà thôi. Những chuyện này tôi biết rất rõ.

Vậy mà thật kì lạ làm sao, tôi chưa từng có suy nghĩ muốn tự tử. Tôi đang tìm kiếm cái gì? Có phải là một nơi mà mình thuộc về?

Một thứ gì đó khiến tôi có cảm giác mình đang sống? Hay một điều gì đó tôi đang khao khát từ tận đáy lòng? Tôi cũng không biết nữa. Tôi chỉ đơn giản là đi lang thang trên các con phố với một trái tim trông ngóng, mong mỏi một thứ vô định.

Shibuya thật hào nhoáng, có vẻ không hợp với tôi lắm. Roppongi và Harajuku thì thôi khỏi nói rồi. Ikebukuro cũng tạm tạm, nhưng cũng không bằng Shinjuku. Đối với tôi, Shinjuku là số một.

Cực kỳ bẩn thỉu, cực kỳ lộn xộn, giống hệt với những thứ đang tồn tại trong đầu tôi. Buổi tối ở phố Kabuki đèn điện sáng trưng, nhưng vẫn còn những con đường khuất tối đen như mực, ánh sáng và bóng tối vẫn hiện hữu và song hành cùng nhau trên khắp các con phố. Màn đêm ở đây không hề có màu xám. Ranh giới giữa màu đen và màu trắng được phân định rạch ròi, thật may mắn làm sao.

Ở đây có đầy băng đảng xã hội đen, tôi biết chứ, nhưng chẳng hiểu sao tôi lại thấy phấn khích lạ thường. Có rất nhiều người lang thang vật vờ trên phố, thỉnh thoảng cũng có những người đứng hét lên ở vệ đường giống như tôi nữa. Hình như có thứ gì đó đang lẩn khuất, rình rập trong những công viên rộng lớn, thật nguy hiểm quá... cảm giác như Shinjuku có thể làm tổn thương tôi bất cứ lúc nào.

Thế nhưng ở những nơi như thế này mới có người đối xử dịu dàng với tôi. Người đó là một ông chú lang thang tốt bụng.

“Áo mà rách thê thảm quá rồi đó. Nếu không chê thì mặc cái này vào đi. Hên lắm tao mới nhặt được đó. Nhưng đến khi nhìn kĩ thì nó nhỏ quá, tao không mặc được. Vứt đi cũng không nỡ, vậy nên nếu mà không chê thì mặc đi. Tao nói thật lòng đấy.”

Thứ mà tôi nhận được là một bộ áo liền quần bằng da màu đen giống như đồ của mấy tay cướp mô tô hay mặc. Thời điểm đó vừa đúng lúc trời bắt đầu chuyển lạnh, vì vậy mà từ tận đáy lòng tôi rất biết ơn ông chú tốt bụng. Tôi thích lắm, từ dạo đó trở đi tôi cứ mặc bộ đồ đó suốt.

Đương nhiên, những chuyện như thế rất hy hữu. Vào một buổi sáng lạnh giá, ông chú tốt bụng kia cũng đã dọn sạch sẽ đóng hộp các

tông bày ở ga tàu điện ngầm rồi đi mất. Có lần tôi thử quay lại phố Kabuki, nhưng có lẽ vì tôi quá bẩn thỉu hay sao đó mà ai cũng nhìn rồi cố lánh xa hết mức có thể. Lúc ấy đột nhiên cái cảm giác mình chỉ là thứ chặn bã lại mạnh mẽ cuộn lên trong tôi. Sau đó chẳng biết chuyện gì đã xảy ra, khi định thần lại thì tôi đã ở trong bệnh viện rồi. Tôi lên ra khỏi bệnh viện và quay về Shinjuku. Tôi dừng lại ở nhà vệ sinh trong nhà ga, cởi bỏ bộ đồ bệnh nhân để diện bộ trang phục yêu thích của mình...

Đó chính là lúc tôi gặp được Mako.

“Không thể nào có chuyện này được. Cậu có phải... tớ, tớ quen cậu đúng không?”

Tôi đang ngồi nép trên vệ đường thì đột nhiên cô ấy chạy tới, ôm lấy tôi và bắt đầu khóc. Mái tóc dài màu trắng đẹp tuyệt trần. Đôi mắt trong veo đến mức làm người đối diện trở nên yếu đuối. Tôi cũng gục khóc trên đầu gối của Mako.

“Mọi chuyện xảy ra thật kinh khủng. Nếu không có ngày hôm nay, tớ cũng không thể biết được cậu vẫn còn sống. Giờ cậu cứ khóc đi. Khóc thật nhiều cũng không sao cả. Đó không phải là lỗi của cậu đâu. Tớ hiểu cậu mà... Lại đây, tớ sẽ giới thiệu cậu với các bạn của tớ.”

‘Bạn’ mà cô ấy nói là một nhóm thanh thiếu niên trạc tuổi nhau có tên gọi là ‘Kyangu’, chẳng biết là tranh giành địa bàn hay kéo bè kết phái mà nhóm này đi gây sự ở rất nhiều nơi, đụng chạm khá nhiều thành phần, có cả xã hội đen lẫn cảnh sát. Bọn họ cũng đang sống tại Shinjuku.

Tôi thích Mako, nhưng không ưa đám còn lại cho lắm. Anh trai của Mako, thường được gọi bằng biệt danh ‘Toki’, rất giỏi cãi nhau và gây gỗ nên trong cả bọn, hẳn ra dáng nhóm trưởng nhất. Hẳn ta thật đáng ghét giống y ông thầy chủ nhiệm, chẳng thèm nhìn tôi lấy một lần. Tuy nhiên, hẳn không đuổi tôi đi, thế nên có lẽ hẳn là người tốt cũng nên. Hẳn chia đồ ăn cho tôi công bằng giống mọi người và bằng bó cho tôi vài lần. Chắc có lẽ bởi vì tôi lúc nào cũng kè kè đi

theo Mako nên hẳn ta mới nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy. Cũng phải thôi, vì Mako rất xinh đẹp mà. Thế nên lúc nào hẳn ta cũng phải lo lắng cho Mako.

Tôi chiến đấu vì tất cả những ơn nghĩa họ đã dành cho tôi. Chẳng có thứ gì khiến tôi sợ hãi. Bất kể là xã hội đen hay cảnh sát, tôi đều có thể giết người vì họ. Bởi vì, xét cho cùng thì chẳng phải máu nào chảy ra thì cũng như nhau sao? Dù có tỏ ra cao quý thế nào thì dòng máu trong cơ thể đó cũng giống như tôi hay người bố đã hóa thành tro của tôi thôi, đúng không?

Nhìn xem, máu đang chảy từ chân của tôi này. Vì bộ áo liền quần màu đen nên trông không có gì khác lạ cả. Thế nhưng, nếu lấy tay sờ vào, nhìn này, màu đỏ mới đẹp làm sao! Còn máu của bạn, nhìn xem, cũng đỏ như vậy. Nếu là màu xanh hẳn tôi sẽ bất ngờ lắm, nhưng đời nào có chuyện đó. Đỏ như thế này cơ mà! Cái nào đẹp hơn nhỉ? Không, tôi đùa đấy. Như nhau cả thôi. Thật tuyệt khi chúng giống nhau. Vì sự giống nhau khiến con người ta cảm thấy an tâm, đúng không? Trong người ai cũng có màu đỏ xinh đẹp này, thế nên cho dù có so đo xét nét như vừa rồi cũng chẳng thể phân biệt được cái nào là cái nào. Thật yên lòng đúng không? Bạn có hiểu ý tôi không?

Thế nhưng Mako lúc nào cũng khóc. Cứ mỗi lần tôi được nhuộm trong màu đỏ đẹp đẽ này là cô ấy lại khóc rống lên như phát điên vậy. Anh trai của Mako phải kẹp chặt hai tay cô ấy ở đằng sau mới có thể ngăn cô ấy lại trở nên kích động. Mako khóc, anh ta biết chứ. Thế nên anh ta mới kiên nhẫn nói với tôi ‘tao không muốn mày bị thêm vết thương nào nữa’. Đến lúc trên người tôi đầy vết băng dán, tôi cảm thấy áy náy một chút, có phải tôi đã đối xử tệ với Mako không?

Tuy nhiên, ngoài chuyện đó ra thì tôi cảm thấy rất hạnh phúc vì nhận được lời khen của những đứa khác ‘công nhận mày ngẫu ghê’. Tôi bắt đầu cảm thấy như đây chính là nơi dành cho tôi, có lẽ đây là việc tôi luôn muốn làm. Cảm giác như tôi đã tìm được lẽ sống của đời mình. Bạn bè cũng dần để mắt đến tôi. Mỗi ngày mái mê ngắm nhìn mái tóc dài màu vàng kim mà trước đó tôi tưởng là màu trắng của

Mako, tôi mới nhận ra lâu lắm rồi mình mới có thể cảm nhận lại được các sắc màu.

Bạn bè tôi ai cũng gọi nhau bằng tên ngắn. Mako, Kusu, Eru, Mochi, Taji, Toki. Bởi vì tôi không thể nói được, nên chỉ lặng lẽ viết tên mình trên mặt đất. ‘Như vậy đi, cậu là ‘F’ nha’ – khi đó Mako đã chọn biệt danh cho tôi. Cái tên thật là hay. Âm hưởng nó tạo ra khác hẳn với tên thật, nhờ thế mà tôi có cảm giác như mình được tái sinh thêm một lần nữa.

Sau đó, tôi vẫn mạnh mẽ đứng ở đầu chiến tuyến để chiến đấu cùng các bạn của mình. Diễn tả bằng từ ‘mạnh mẽ’ có vẻ chưa đúng lắm. Chỉ đơn giản là tôi không bỏ cuộc thôi. Dù có bị thương như thế nào đi chăng nữa tôi vẫn luôn dẫn thân về phía trước, đến khi nghe được những lời van nài khẩn khoản, cầu xin sự tha mạng của kẻ thù thì tôi mới hạ lòng. Tất nhiên cũng có rất nhiều lần vết thương của tôi nặng hơn đối phương, nhưng tôi không hé răng than vãn nửa lời. Ừ thì cũng một phần là do tôi không thể nói. Mà chuyện đó cũng chẳng hề hấn gì, bởi vì đến cuối cùng người cầu xin tha mạng luôn là đối phương.

Phải rồi, cũng giống như gã đàn ông đó thôi.

Biệt danh ‘F’ của tôi dần dần được các băng nhóm khác biết đến. Thậm chí còn có những tên chỉ cần thấy tôi đi về hướng của chúng là lật đật tránh đường ngay. Tôi không hề cảm thấy khó chịu gì. Nhưng điều khiến tôi đau đớn nhất chính là khi các cuộc tranh đấu ít đi, những khung cảnh quanh tôi lại trở về tông màu xám ngoét.

Ngay thời điểm đó, Mako bị giết.

Người phát hiện ra là một đứa trong băng khác, hẳn đã cất công chạy đến báo cho tôi biết. Cô ấy nằm chết trong một con kênh chảy xuyên qua Hoàng Cung Tokyo, trên người không có một mảnh vải. Đen và trắng. Hoàn toàn không đẹp một chút nào.

“Chính là những thằng đó. Những thằng đó đã thay nhau cưỡng hiếp Mako rồi giết chết cô ấy.”

Giọng Mochi run run.

“Khốn nạn, khốn nạn!!!”

Taji bất giác dùng nắm đấm nện mạnh xuống nền đất.

Cả bọn ai cũng gục xuống đường khóc nức nở. Ngay cả đứa đã báo cho chúng tôi, dù chẳng phải bạn bè gì, vậy mà hẳn cũng khóc. Tôi nghe thấy hàng ngàn hàng vạn tiếng còi chông lên nhau vang trong tai tôi. Nhưng chẳng ai chịu rời khỏi chỗ đó. Họ cứ như thế mãi chỉ ngồi khóc phía sau Toki.

“Tao... sẽ đi. Mà dẫn đường đi.”

Lần đầu tiên nghe được giọng nói của tôi, cả bọn sửng sốt tột độ. Hình như ban đầu họ còn không biết là giọng của ai nữa. ‘Mày nên bỏ đi thì hơn,’ tên báo tin lạ mặt khuyên tôi, nhưng ngay lúc đó, chúng tôi nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát vọng đến từ phía mương nước đối diện nên cả bọn phải tản nhau ra để trốn. Chúng tôi phải tháo chạy và để Mako ở lại một mình trong mương nước lạnh lẽo đó.

Kể từ sau ngày hôm đó, chúng tôi bắt đầu đi truy lùng những tên đã giết Mako. Dù tôi không biết gì cả nhưng có vẻ như mọi người đã biết những tên đó là ai. Tôi chỉ đơn giản là đi theo sau lưng họ. Vừa đi theo vừa nghịch chiếc dao rọc giấy quen thuộc trong túi áo khiến nó kêu ‘tách tách’, chỉ đơn giản vậy thôi.

Đến ngày thứ ba kể từ khi bắt đầu truy tìm, chúng tôi dần dần lôi ra hết những tên đã giết Mako. Đó là một nhóm ba người, có lẽ là sinh viên đại học. Một tên trong nhóm tôi đang cầm một khẩu súng ngắn, chẳng biết có phải là đồ thật hay không. Có khi trái với vẻ học thức bên ngoài, bọn họ lại là xã hội đen cũng nên. Nhưng mà không có chuyện đó đâu. Trên thế gian chỉ có hai loại người. Những kẻ điên rồ và những kẻ không. Dù vậy máu của họ vẫn có màu giống nhau. Màu đỏ xinh đẹp.

“Là thằng khốn đó, kiểu gì hẳn cũng chối bay chối biến thôi... Nhưng mà, dù sao thì hẳn làm vậy cũng quá đáng lắm. Chuyện thằng khốn đó làm thật đốn mạt, tôi hiểu chứ. Vậy nên nếu mấy cậu muốn trả thù thì hãy bắt thằng đó trả giá thật đắt vào.”

“Ê, ê này này, tao không có làm chuyện đó.”

“Mày đừng cãi cùn nữa. Chính mày là thằng hăng máu lên rồi bóp cổ và làm nhiều thứ khác nên con bé mới chết.”

“Nhưng, nhưng chẳng phải bọn mày cũng đứng nhìn hay sao?”

“Bọn tao có nhìn, nhưng không làm gì con nhỏ đó hết.”

“Chuyện... chuyện đó... bây giờ tụi bây...”

Đủ rồi. Quá đủ rồi. Hãy cùng chiêm ngưỡng vẻ đẹp của máu nào.

“Ư a!”

“Oa.”

“Hả? Chuyện gì...”

Một dòng nước đỏ rục phụt lên. Sắc màu đã trở lại trong thế giới trước mắt tôi, nhưng chỉ dừng ở những nơi mà màu đỏ ấy bắn đến. Ngược lên nhìn từ khoảng hẹp giữa hai tòa nhà có thể trông thấy màu tím của bầu trời. Màu xanh lá cây đậm bên ngoài bức tường. Màu ghi ở phía ngược lại. Và cả màu hồng của con dao rọc giấy.

“Ư a, ư a, ư a!”

Nhanh như cắt, một tên trong nhóm vùng lên bỏ chạy. Thế nhưng, vì trong lòng tôi đang cảm thấy khoan khoái, dễ chịu nên tôi vẫn nhìn nha ngược nhìn bầu trời vào buổi chiều tà. Tôi nhớ lại lúc mình giết chết gã đàn ông đó. Tôi cũng nghĩ về mẹ nữa. Nhớ cả cái ổ đựng bằng thùng các tông ấm áp của ông chú tốt bụng. Và tôi cũng nhớ nụ cười đáng yêu, giọng nói nhẹ nhàng, màu tóc vàng tuyệt đẹp của Mako.

Chẳng biết tự lúc nào, những đứa bạn của tôi không còn ở đó nữa. Một tên mang khuôn mặt đỏ chót như quả dâu chín vẫn đang co giật liên hồi dưới chân tôi. Ồ, đồng bọn của hắn, đến đây chẳng hiểu vì sao vẫn còn sót lại một tên.

1

Ngày 16 tháng 8.

Có vài chiếc xe cảnh sát đỗ xung quanh hồ Trong — hồ câu cá trong công viên Mizumoto. Từ sáng sớm một bầu không khí nặng nề đã bao trùm lên cả khu vực.

Ban chuyên án tổng cộng có khoảng hai mươi người: đội trưởng đội Một Wada, giám sát đơn vị Hashidzume, trưởng đơn vị Imaizumi, giám đốc, phó giám đốc Sở Kameari, đội trưởng đội Hình sự thuộc Sở Cảnh sát, các điều tra viên của đơn vị số Mười, và những người liên quan khác. Bên đội điều tra cơ động có sáu thợ lặn thuộc đội cứu hộ và hai vị chỉ huy. Khoảng hai mươi cảnh sát mặc đồng phục của Sở Kameari giữ nhiệm vụ điều tiết giao thông và xử lý những đám đông hiếu kì.

Công nhận. Những đám đông hiếu kì thật phiền phức.

Hôm nay là thứ Bảy, thậm chí thời điểm cũng chẳng ủng hộ cô chút nào. Nếu chỉ có người sống trong khu này, hay có việc đi ngang qua thì không nói làm gì, đằng này còn có cả những người vác cần trúc, thay vì ngồi thư giãn câu cá tại hồ Trong, cũng tụ lại đông đúc. Vốn dĩ bản thân công viên Mizumoto cũng là một nơi tham quan khá nổi tiếng, vì vậy tình hình hôm nay khác với ngày thường là đương nhiên. Tuy vậy, chẳng thể nào dời cuộc điều tra đến hết tuần chỉ vì lý do đó được.

“Đến nước này không tìm thấy gì ở đây thì cô chết chắc rồi.”

Mỗi lần Hashidzume nhìn xung quanh, anh lại nói với Reiko một câu có nội dung y hệt nhau.

“Nhưng mà có người đứng xem hay không cũng đâu có ảnh hưởng gì, đúng không?”

Reiko ứng biến một cách khéo léo, mắt cô hướng về phía mặt nước.

“Mà thôi. Ở đây thuộc Phân khu số Bảy, họ có sẵn một đội cứu hộ, cũng xem như trong cái rủi vẫn có cái may đấy chứ. Nếu như gửi yêu cầu

hành động đến quận rồi mà không tìm thấy được gì thì họ sẽ không để cô yên đâu.”

Cô dần không hiểu rõ ý anh muốn nói gì. Nhưng dù có là gì đi chăng nữa, câu trả lời cô có thể đáp lại duy nhất là ‘Vâng’.

“Cô có hiểu không Himekawa? Kế hoạch táo bạo lần này cũng khá đầy, nhưng cô nên chuẩn bị tinh thần sẵn đi, những người đang nhắm vào vị trí hiện tại của cô cũng lên đến hai, ba mươi người đấy.”

“Vâng.”

Vâng vâng vâng! Chuyện đó đương nhiên tôi thừa biết.

Đánh giá trong nội bộ cảnh sát là một hệ thống trừ điểm toàn diện. Chuyện lập công là đương nhiên rồi, còn nếu phạm sai lầm thì sẽ chịu hình phạt tương đương như vậy. Hơn nữa, càng lên những chức cao hơn, hệ thống này sẽ trở nên khắt khe hơn nhiều. Kết quả là những tên ăn không ngồi rồi, không làm việc, không phạm sai lầm lại được đánh giá cao hơn những người hoạt động tích cực nhưng lại vấp phải sai lầm. Cảnh sát thật sự là một thế giới kì lạ như vậy đó.

Tôi mà bị đội cảnh sát giao thông của sở đá văng ra chắc anh cũng không đau lòng hay sốt ruột gì đâu nhỉ!

Rốt cuộc thì điều Hashizume muốn ám chỉ ở đây không phải là lo việc Reiko bị bãi nhiệm, mà chẳng qua anh đang lo người khác sẽ vì chuyện này mà chất vấn năng lực quản lý của mình thôi.

Từ trước cho tới giờ, trực giác của Reiko rất chính xác. Vì thế mà lần này Hashizume cũng điều động đội cứu hộ giúp cô dù anh chẳng vui vẻ gì. Thế nhưng, thực tế đứng nhìn đội cứu hộ lặn ở hồ và người đứng xem ngày một đông lên như thế này, phải nói sao nhỉ? Tóm lại là trong lòng cô cảm thấy bồn chồn không yên. Chỉ đến ngày hôm nay đội trưởng đội Một, Wada mới xuất hiện trong cuộc họp buổi sáng. Khi Wada hỏi về tính cấp thiết của công tác tìm kiếm ở hồ, anh cũng không thể giải thích một cách ngắn gọn mà chỉ ậm ờ ‘Tình hình nghiêm trọng hơn tôi nghĩ’. Có lẽ đó mới là việc khiến cô cảm thấy bức mình.

Nhưng, nếu không có một người nào đó hành động hay khởi xướng gì, thì chẳng phải mọi chuyện sẽ vẫn giậm chân tại chỗ hay sao? Tại sao

lúc nào tôi cũng phải là người đứng mũi chịu sào hết vậy?

Reiko nhìn chăm chăm vào khu vực đội cứu hộ đang lặn.

Ánh nắng chói chang phản chiếu trên mặt nước khiến cô không nhìn thấy được một góc nhỏ của hồ. Mỗi lần nghĩ đến việc công tác tìm kiếm này sẽ kéo dài đến quá trưa là cô lại cảm thấy chán ngán cùng cực. Khi cô nhìn đồng hồ, đã 10 giờ rưỡi sáng. Mồ hôi bắt đầu lấm tấm trên chiếc áo choàng mỏng và khiến nó trở nên trong suốt.

“Tổ trưởng, áo choàng của cô... thấy hết trơn luôn rồi kìa.”

Vừa nói xong Ioka đã lãnh trọn một cú lên gối vào hạ bộ của Reiko. 30 phút sau trôi qua rất yên bình.

Theo lời kể của một người trong cửa hàng bán dụng cụ chuyên cho thuê thuyền câu cá, nơi sâu nhất ở hồ Trong khoảng chừng 3m. Đó là khu vực ngay chính giữa một hình tam giác khổng lồ. Mà thật ra không cần phải nói, ai nhìn cũng biết phần giữa hồ sâu nhất rồi. Điều đó có nghĩa là nếu muốn thủ tiêu thi thể, khả năng thủ phạm cũng nhắm vào khu vực đó. Thợ lặn cũng đang bắt đầu tìm kiếm từ chỗ đó.

Trên mặt nước có bốn chiếc phao nổi lên để đánh dấu nơi tìm kiếm hiện tại. Thời gian tìm kiếm trong một khu vực hình vuông có cạnh khoảng 5m là tầm 5 phút. Khi kết thúc họ sẽ dời phao sang chỗ khác và lại tiếp tục công việc của mình. Mỗi lần thợ lặn ló lên khỏi mặt nước lòng cô lại tràn đầy hy vọng họ đã tìm thấy được gì đó, nhưng khi cả sáu người cùng nổi lên thì không chỉ cô mà cả đám đông hiếu kì cũng nản lòng ‘Lại không tìm thấy gì sao?’. Mọi chuyện cứ thế lặp đi lặp lại.

Mấy anh có tìm đàng hoàng không vậy? Tôi thật lòng đặt hết niềm tin vào các anh đấy.

Ngay cả bản thân Reiko cũng chẳng có căn cứ nào có thể khẳng định chắc chắn những thi thể đang nằm dưới đó. Vì thế cô càng sốt ruột hơn nữa. Tạm thời hiện tại chỉ có thể chờ đợi câu nói ‘Tìm thấy rồi!’ của các thợ lặn vọng lên từ mặt nước thôi.

Hình như giờ cũng tìm đến chỗ thứ sáu rồi. Lặn được khoảng một, hai phút, một người thợ lặn nổi lên. Ban đầu cô cứ nghĩ là bình khí của anh ta đang bị trục trặc hay sao đó, nhưng không phải vậy.

“Tôi thấy cái gì đó. Máy ảnh, đưa tôi máy ảnh!”

Người thợ lặn nhận lấy chiếc máy ảnh có gắn đèn flash rồi chống nước mà các thành viên trên bờ đã chuẩn bị sẵn, rồi lại lặn xuống lần nữa. ‘Cái gì đó’ là cái gì nhỉ? Nãy giờ tôi dõi theo anh, đến đi vệ sinh còn không dám, vậy mà... nếu anh nói một lời nó là cái gì thì có chết ai đâu?

3 phút, rồi 5 phút trôi qua, trước tiên một người thợ lặn không cầm máy ảnh ngoi lên và bơi lại gần bờ.

“Ê này, cái gì ở dưới vậy?”

Đội trưởng đội Một Wada khom người nhìn vào mặt nước.

“Không biết là cái gì, có hình người, đang đứng.”

Không biết là cái gì, đang đứng?

“Hiện tại chúng tôi đang loại bỏ bớt bùn đất, nhưng hình như là một gói bột màu xanh dương thì phải.”

Gói bột, màu xanh dương...

Bất chợt như có một dòng điện chạy từ ngón chân lên tới đỉnh đầu khiến cô sờn gai ốc.

Sau đó người thợ lặn cầm máy ảnh ngoi lên cùng với một dụng cụ trông như cây cọ quét. Anh bắt đầu hỏi ý kiến của chỉ huy đội cứu hộ và tổ khám nghiệm.

“Chúng tôi có thể cắt được không?”

Tổ trưởng tổ khám nghiệm Komine nghiêng đầu ra vẻ khó xử.

“Thật ra nên để nguyên như vậy thì hơn.”

“Không được à? Mọi người cùng hợp sức lại cũng không đem lên được sao?”

Viên chỉ huy ra dáng người giữ nhịp cuộc trò chuyện của cả hai bên.

“Chúng tôi cũng thử rồi, nhưng mà nếu lôi lên từ phía trên e rằng sẽ gây hư hại gì mất. Vì vậy tôi nghĩ nên cắt đi thì hợp lý hơn.”

Komine khoanh tay trước ngực.

“Vậy à. Nếu vậy thì đành phải cắt...”

Viên chỉ huy gật đầu và chỉ tay về phía mặt nước.

“Được rồi, các anh cắt đi.”

“Rõ!”

Người thợ lặn lại lặn xuống lần nữa.

Đợi một lúc, lần này cả thầy sáu người thợ lặn cùng ngoi lên. Thế nhưng có những bảy cái đầu. Sáu cái đầu màu đen và một cái đầu màu xanh dương. Cuối cùng, như một chiếc tàu ngầm đang từ từ nổi lên, cái vật màu xanh dương ấy dần hiện rõ hình dáng cơ thể người trên mặt nước.

Từ các nơi những tiếng hét thất thanh vang lên. Đám đông hiếu kì đang tụ tập xung quanh hồ Trong cũng bắt đầu xôn xao.

Imaizumi đặt tay lên hai vai đầm mồ hôi của Reiko.

“Cô làm tốt lắm.”

“Vâng, cảm ơn sếp. Nói thật, đến giờ lòng tôi mới cảm thấy nhẹ nhõm.”

Reiko bắt đầu thở ra khối không khí đã bị dồn nén trong lồng ngực cô hàng giờ qua.

. . .

Người ta quyết định mở gói bột đã được đem lên bờ ngay tại hiện trường luôn.

“Khủng khiếp quá!”

Cô có thể nghe thấy lời cảm thán cất lên từ khắp nơi.

Thi thể lần này cũng là nam giới. Nạn nhân mang khuôn mặt của người khổng lồ* mà người ta hay gọi nôm na là ‘trạng thái con quỷ màu đỏ’* phình to hơn bình thường khoảng 1.5 lần.

Phần cổ họng cũng có một vết cắt làm đứt động mạch giống như Kanehara. Nửa trên thi thể có thể thấy nhiều vết trầy xước nhưng không rõ nguyên nhân. Và cuối cùng là vết thương ở ổ bụng. Nội tạng đã bắt đầu phân hủy và rữa ra quá nửa. Miệng vết thương nào cũng sưng lên, nếu không nhìn thấy thi thể của Kanehara trước thì có lẽ rất khó để nghĩ ra đó là những vết cắt.

Thứ mà đội thợ lặn nói ‘cắt’ hay ‘không cắt’ lúc trước có vẻ là một sợi dây buộc gói bột chứa xác với một miếng bê tông hình tròn dưới đáy hồ, thường hay dùng để cố định hàng rào ở những nơi như công trường xây

dụng. Bởi vì thi thể chìm trong hồ không phát sinh ra khí ga trong quá trình phân hủy nên chỉ cần một quả nặng như thế thôi là đủ.

Sau khi công tác điều tra bị gián đoạn một chút, người ta để nguyên thi thể trong trạng thái đó và vận chuyển về khoa Pháp y của trường đại học. Tuy nhiên một bộ phận đội cứu hộ vẫn tiếp tục công cuộc tìm kiếm. Không có gì bảo đảm chỉ có một thi thể bị chìm trong nước hồ. Tới đây ai cũng nghĩ đến khả năng lớn là còn có thêm hai, hoặc ba thi thể khác nữa.

Các điều tra viên ngay lập tức được Sở Kameari tập hợp lại. Để chuẩn bị cho trường hợp tìm ra một thi thể khác, họ phải chấn chỉnh lại phương án điều tra.

1 giờ trưa. Hiện tại toàn bộ điều tra viên đã ngồi trong phòng họp. Họ đang chờ đợi báo cáo điều tra và hình chụp hiện trường dưới nước của đội cứu hộ. Trong phòng họp, một số điều tra viên không đến hiện trường hỏi những người đến đó xem tình hình như thế nào, một số điều tra viên khác có mặt trong buổi tìm kiếm tranh thủ đọc vội tờ báo sáng nay mình chưa kịp đọc.

Đột nhiên cánh cửa phòng bật mở một cách mạnh bạo, phát lên âm thanh chói chói. Quay người lại cô có thể thấy năm người đàn ông cùng mặc một bộ đồ vest màu xám giản dị giống nhau đứng ở cửa ra vào.

Lão đầu đá...

Reiko lăm lăm không bật thành tiếng.

Katsumata Kensaku, biệt danh ‘lão đầu đá’. Tổ trưởng thuộc đơn vị điều tra tội phạm giết người số Năm, đội Một, bộ Hình sự, tổng hành dinh cảnh sát thủ đô Tokyo. Tổ Katsumata do trợ lý thanh tra Katsumata dẫn dắt là tập hợp những chuyên gia trong cuộc chiến về thông tin, mà được gọi nôm na là ‘An ninh trong đội Một’. Cô nghe nói hơn một nửa các thành viên trong tổ bao gồm cả Katsumata, trên thực tế, là những tay an ninh dày dạn kinh nghiệm.

Căng rồi đây. Mình hoàn toàn quên mất lão ta.

Đến đây cô mới sực nhớ có lần Imaizumi nói với cô rằng nếu cần phải bổ sung nhân lực trong trường hợp cuộc điều tra bị kéo dài thêm, nhóm tiếp theo đến hỗ trợ sẽ là tổ Katsumata. Mặc dù đến giờ cuộc điều tra

chưa gặp nhiều phong ba bão táp đến mức phải kéo dài, nhưng nếu xuất hiện thêm một thi thể khác, việc bổ sung thêm điều tra viên là điều không thể tránh khỏi. Đương nhiên, theo như thứ tự, lượt hỗ trợ này thuộc về tổ Katsumata.

Vừa bước qua ngưỡng cửa phòng họp, cả năm người cùng nhìn thẳng về phía Reiko.

“Yo, công chúa nhỏ*, đang ‘tới ngày’ mà nghịch nước là hại lắm nhé.”

Giọng Katsumata oang oang khắp phòng. Kikuta mặt đỏ như gấc, tay cuộn lại thành nắm đấm toan đứng lên. Reiko bắt anh phải ngồi nguyên tại chỗ, đoạn tự mình đứng dậy.

“À, không sao. Đẳng nào thì người lặn xuống nước cũng đâu phải là tôi.”

“Chúng tôi biết mà, đồ nhà quê. Với tấm bằng lái hạng xoàng và trình độ Anh văn loại hai* thì không có lý nào cô lại biết bơi được, nhỉ?”

Quả thật, bằng cấp chính quy của Reiko chỉ có hai loại. Không có chứng chỉ nào về bơi lặn cả. Hơn nữa, nói ‘đang tới ngày’ thì không đúng, nhưng thật lòng mà nói thì cũng sắp sửa đến rồi.

Tại sao đến cả chu kì của tôi mà ông cũng biết vậy?

Đoạn ‘tấm bằng lái hạng xoàng và trình độ Anh văn loại hai’ mà Katsumata thêm vào lúc sau chẳng qua là để thể hiện với mọi người rằng phát ngôn trước của gã không hề mang ý quấy rối tình dục mà thôi. Như thể gã muốn khẳng định ‘Chuyện gì của mấy người tôi cũng biết hết đó’. Nhưng biết đến cả những chuyện như thế này thì gã giống một tên biến thái thích rình mò người khác hơn là một sĩ quan an ninh.

“Thành thật xin lỗi vì đã làm phiền tổ trưởng trong thời gian nghỉ ngơi, nhưng chuyện này chúng tôi muốn nhờ cô ra mặt giải quyết một chút.”

Ngay tức khắc cả bốn người ngồi đằng sau cùng đứng dậy vây quanh Reiko. Kikuta lại đứng dậy. Nhưng lần này còn có cả Otsuka, Yuda, Ioka làm theo anh. Chỉ riêng Ishikura là vẫn ngồi yên và dán mắt vào tờ báo trước mặt.

“Gì đây? Câu lạc bộ người hâm mộ công chúa nhỏ không có việc gì ở đây đâu.”

Katsumata lườm Kikuta bằng ánh mắt như muốn tóe tia lửa điện. Không chịu thua, Kikuta cũng trừng mắt nhìn gã. Nhưng thế này chỉ làm Katsumata đặc ý thôi chứ không bao giờ có chuyện gã ngoan ngoãn nghe lời.

“Thôi được rồi. Chúng ta đi thôi.”

“Hô, quả nhiên là người hiểu chuyện. Chỉ cần xem xét lại cách dạy bảo con khi đột kia nữa là không còn gì để chê.”

Ioka và Otsuka phải vất vả lắm mới ghì lại được năm đấm của Kikuta lúc này đã lên tới vai.

Reiko đi theo sau Katsumata, ra đến cửa cô ngoảnh đầu lại nhìn. Gương mặt Kikuta rầu rĩ, đáng thương như một đứa bé bị lạc mất mẹ. Reiko im lặng, gật đầu để anh yên tâm.

Katsumata đi ra hành lang rồi bước vào phòng họp ở bên cạnh. Chờ Reiko đi theo vào phòng họp, cấp dưới của gã đóng cửa lại.

“Ngồi đi.”

Gã hướng tay về phía chiếc ghế xếp gần đấy.

“Thôi khỏi.”

“Có còn trẻ trung nữa đâu, cũng suýt soát ba mươi rồi còn gì.”

Ngọn lửa tức giận bùng lên, nhưng cô vẫn có thể kìm lại được.

“Anh có chuyện gì muốn nói với tôi?”

“Tôi chỉ nói là ‘nhờ cô ra mặt’ thôi mà, chứ ngay từ đầu tôi có nói gì đến việc muốn nói chuyện với công chúa nhỏ đâu.”

“Vậy thì có việc gì?”

“Cứ từ từ, ngồi xuống trước đã.”

Tuy nhiên Reiko vẫn không ngồi. Thấy vậy Katsumata tự mình kéo ghế và ngồi xuống.

Đôi mắt hí trông như hai con sâu nhỏ xíu ngược lên nhìn Reiko. Trông dáng người thấp, thân hình tròn ửng thế thôi nhưng thân pháp gã rất nhanh nhẹn. Gã vào ngành cùng thời với Imaizumi nên giờ chắc phải trên dưới năm mươi tuổi rồi, những sợi tóc bạc nổi bật trên mái đầu cắt ngắn

của gã. Tuy nhiên hẳn trông không giống như kiểu người có cuộc đời đầy gian truân, khổ cực.

Sau khi suy nghĩ lại, Reiko quyết định ngồi xuống ghế. Lúc tầm mắt của cả hai ở cùng độ cao, đôi mắt hí của gã giãn ra được một chút.

“Anh có việc gì?”

Lập tức Katsumata đứng phắt dậy.

“À à, nói đơn giản ngắn gọn thôi, bên cô nắm giữ bao nhiêu tài liệu thì đưa hết cho bên tôi đi chứ đừng giấu giếm gì cả. Từ ngày hôm nay tôi đã chính thức tham gia vào Ban chuyên án này rồi. Cảm thấy bất công quá hả? Cũng đương nhiên thôi.”

Cô dõi mắt theo Katsumata, một tên cấp dưới của gã đứng chắn giữa cô và gã. Cô đưa mắt nhìn quanh thì thấy bốn tên còn lại đã vây quanh mình không biết từ khi nào. Cảm giác giống như rơi xuống đáy sâu của một cái giếng tối tăm vậy. Nếu những người này không phải là cảnh sát hình sự như cô, chắc chắn lúc này cô sẽ cảm thấy bản thân mình đang rơi vào một tình huống rất nguy hiểm rồi.

“Nếu là về quá trình điều tra từ đầu cho tới bây giờ thì chỉ cần anh bỏ chút công sức đọc qua các biên bản và báo cáo là biết ngay mà.”

Cô nhìn Katsumata nghiêng rặng qua khoảng cách giữa các tay điều tra viên dưới quyền của gã.

“Ý cô muốn nói là tôi ngớ ngẩn vậy sao? Tôi đã đọc đi đọc lại các biên bản và báo cáo đến mức muốn thùng cả giấy luôn rồi. Thế nhưng, trong đó chẳng có bất cứ căn cứ cụ thể nào có thể trực tiếp dẫn đến suy luận về mối liên hệ giữa vết thương ở ổ bụng và người đàn ông chết tại hồ cách đây một tháng của cô cả. Đừng nói lần này cô cũng chỉ ca bài ca trực giác là có thể xoay Imaharu như chong chóng được nhé, tôi không tin cái lý do đó đâu. Tại sao cô có thể suy nghĩ tới việc thủ phạm vứt xác nạn nhân ở bụi cây và người có nhiệm vụ phi tang xuống hồ là hai người khác nhau được chứ? Làm sao cô có thể biết được người đàn ông đó phụ trách việc dìm xác xuống nước? Bằng cách nào cô biết người đàn ông đó chết ở hồ, trong khi trước đó anh ta chưa hề xuất hiện trong mạch điều tra của cảnh sát? Tại sao?...”

Reiko đứng dậy không một chút đắn đo.

Như thế này mà không nhận là ngớ ngẩn thì sao mới vừa lòng đây?

Cô đẩy dạt những tên cấp dưới đang đứng ngáng đường.

“Tôi hiểu ý anh rồi. Nhưng thật sự bên tôi không có làm ba cái chuyện giấu giếm thông tin đâu. Vì vậy, nếu anh muốn biết gì thì cứ hỏi, tôi sẽ chỉ dạy tận tình. Hở? Sao? Bây giờ anh muốn biết cái gì?”

Đôi vai tròn lẳn của Katsumata run lên.

“Vậy sao? Cô được lắm, công chúa nhỏ à. Vậy đầu tiên, phiền cô giải thích cho tôi nghe lý do vì sao cô lại liên kết được vết thương ở ổ bụng với việc phi tang xác xuống hồ.”

Reiko thở một hơi thở dài xen lẫn với cơn giận qua hai cánh mũi.

“Bởi vì tôi cảm thấy có một sự bất hợp lý khi tấm bạt được quấn cẩn thận quá mức đối với một nơi vứt xác như vậy. Vì thế tôi suy nghĩ lại về vết cắt độ 3*. Lúc đó tôi mới tính đến khả năng vết rạch gây ra sau khi tử vong có thể nhằm mục đích xử lý thi thể. Và phía bên kia bụi cây là hồ Trong. Chỉ đơn giản như vậy thôi.”

“Vậy còn người mang xác đến đó và người phi tang là hai người khác nhau thì sao?”

“Một khi đã tiếp tục suy luận theo giả thuyết phi tang xác xuống hồ, thì chẳng còn cách nghĩ nào khác cả, đúng không? Hơn nữa, bụi cây đặt cái xác nằm ngay ở đoạn cắt của con đường hình chữ T. Khi trời tối có thể không thấy gì, nhưng nếu chỉ cần nói là ‘để ở bụi cây ngay đoạn cắt’ thì có thể truyền đạt một cách chính xác và dễ hiểu nơi đặt thi thể.”

“Nếu là như thế, làm sao cô biết về thi thể chết bất thường khoảng một tháng trước? Lại là ông bác sĩ pháp y đó phải không?”

“Đúng thế. Tôi đã từng nghe bác sĩ Kunioku kể về một thi thể kì lạ. Trước khi vụ án này xảy ra lâu rồi. Ở hồ Trong cũng có dựng bảng cảnh báo ‘Cấm bơi’ nữa. Đó rõ ràng là một cái ao câu cá, chẳng ai có suy nghĩ bơi ở đó cả, vậy mà người ta lại cất công để bảng cảnh báo chẳng phải quá kì lạ hay sao? Sau đó các chi tiết mới dần liên kết trong đầu tôi.”

Katsumata hừ mũi cười khẩy.

“Hóa ra là vậy. Toàn là những thứ chẳng cần cô giải thích tôi cũng biết. Nhưng nghi vấn của tôi nằm ở một chỗ khác kìa. Cô có hiểu không? Fukazawa, người được cho là phụ trách nhiệm vụ phi tang thi thể, chết trước nạn nhân Kanehara tận ba tuần, vậy lý do gì tên phụ trách giết người hoặc chỉ đơn thuần là vận chuyển xác vẫn đem xác ra đó? Điều tôi thắc mắc chính là vì sao cô lại không đặt nghi vấn về chi tiết ấy.”

Ngón trở mập mập của gã chỉ vào Reiko.

“Người mà mình trao cây gậy tiếp sức, đã chết trước đó tận ba tuần lễ, vậy mà tên vận chuyển xác lại không biết. Tại sao? Trong trường hợp Fukazawa chết, chắc chắn hẳn sẽ nhờ người khác phi tang xác thay hoặc sẽ tự mình làm việc đó. Nhưng hung thủ đã không làm như vậy. Đến phút cuối hẳn vẫn kì vọng Fukazawa sẽ phi tang xác giúp mình. Vậy là sao? Tại sao lại như thế? Tại sao cô lại không thắc mắc chuyện đó?”

Nói thật lòng, bản thân Reiko cũng ngớ ra.

“Hả...?”

“Đừng có ‘hả’. Trả lời đi!”

“Chuyện đó... à thì, có khi hai tên đó mất liên lạc... cũng nên.”

Cô nghiêng đầu.

“‘Cũng nên’ là sao? Chỉ vậy thôi là được à?”

“À ừm... chuyện như vậy cũng hay xảy ra mà, nhỉ?”

“Chuyện gì đang xảy ra vậy? Đừng nói là cô chưa giải quyết thấu đáo nghi vấn đó mà đã yêu cầu đội cơ động hành động nhé.”

“Vâng. Chuyện cũng lờ như thế rồi.”

“Lờ như thế?... Cô làm tôi bất ngờ đấy. Có vẻ như cô đang thấy việc này rất bình thường nhỉ? Trong đầu cô đang nghĩ gì vậy hả?”

“Đó cũng là một câu hỏi à?”

Katsumata dang rộng hai tay kêu trời, ra vẻ ‘Tôi bó tay hoàn toàn rồi’.

Thật ra Reiko cũng từng nghĩ đến nghi vấn này. Nguyên nhân thật sự có phải là mất liên lạc không? Không hợp lý. Cô cũng nghĩ đến giả thuyết đó chẳng qua chỉ là sai sót của hung thủ, tính cả việc Fukazawa không phi tang xác theo kế hoạch.

“Này Himekawa, cách suy nghĩ của cô rất nguy hiểm đấy.”

Katsumata ngoảnh lại, mặt mày nhăn nhó.

“Việc đó nguy hiểm đến ai vậy?”

“Tôi bản thân cô chứ ai nữa, đồ điên điên.”

“Tôi vẫn chưa hiểu ý của anh.”

“Nếu vậy thì cô tự đi mà nghĩ, rõ là đồ ngớ ngẩn.”

*Anh không phải cấp trên của tôi, tại sao tôi phải nghe anh mắng
nào là điên điên, nào là ngớ ngẩn chứ?*

“Vâng, xin hãy cho tôi thời gian để suy nghĩ thông thả. Tôi xin phép.”

Reiko dùng tay dạt hai tên trưởng tuần tra tép riu sang hai phía rồi tiến về phía cửa. Vừa mở cửa ra, cô đã thấy ngay Kikuta, Otsuka, Yuda, Ioka và cả Ishikura đang đứng bên ngoài với nét mặt đầy lo lắng. Gã Katsumata ở đằng sau lưng nói với theo.

“Ê, đến bây giờ, còn sợ không?”

Khi cô đang đóng cửa nửa chừng, hẳn bồi thêm một câu nữa.

“Buổi tối mùa hè ấy.”

Âm thanh sập cửa to như sấm nổ vang khắp hành lang khiến những bức tường khẽ rung lên dập tắt toàn bộ lời nói của Katsumata. Thế nhưng, vừa nãy gã đã nói rất chắc nịch. Chắc hẳn gã đã hỏi về kẻ cầm thú kia. ‘Đến bây giờ, còn sợ buổi tối mùa hè ấy không?’.

Không thể nào, hay là gã đã biết? Về vụ án của mình...

“Tổ trưởng có sao không?”

Kikuta đưa tay ra đỡ, cô tựa hẳn vào người anh, nhưng bất chợt cô cảm thấy bàn tay anh mới xa vời làm sao. Ngay khi đó một màn sương màu đen bắt đầu lan ra và bao trùm lên mọi vật trong tầm mắt cô.

2

Chủ nhật, ngày 17 tháng 8, 11 giờ sáng.

Reiko cùng Ioka đến Sở Cảnh sát Nishiarai, chịu trách nhiệm quản lý khu vực Kohoku của quận Adachi, nơi Fukazawa Yasuyuki từng sống.

“A, vâng vâng. Vụ bị viêm não đến mức nhũn ra đó. Ủ, chú cũng rất bàng hoàng.”

Người tiếp chuyện cả hai là một vị trưởng đơn vị thuộc lực lượng tự quản, có tên là Ito.

“Nhưng mà vụ ấy theo chú nhớ là không có tính phạm tội mà... hay là có chuyện gì sao?”

Vẻ bất an hiện rõ trên gương mặt ông.

Trường hợp tử vong bất thường đã được Viện Pháp Y chẩn đoán là do bệnh truyền nhiễm từ đời nào, bây giờ lại có điều tra viên đội Một trên Tổng Bộ xuống điều tra. Họ đề phòng, cảnh giác cũng là lẽ đương nhiên. Nếu như đó là một vụ án có tính phạm tội, chứng tỏ nhân viên của Sở Nishiarai đã làm việc tắc trách. Chắc chắn họ sẽ có phương án đối phó nào đó. Thế nhưng, thực tế đó không phải là chuyện cần lo lắng lúc này.

“Không đâu ạ, về nguyên nhân tử vong của Fukazawa thì đã rõ ràng rồi, không còn gì nghi ngờ nữa. Đúng theo chẩn đoán của bác sĩ pháp y, đó là tử vong do mắc phải một loại bệnh ạ. Nhưng gần đây chúng cháu nghi ngờ anh Fukazawa có dính líu đến vụ án khác khi còn sống. Vì vậy hôm nay chúng cháu muốn hỏi vài điều về chuyện đó ạ.”

“Hà...?”

Ito vẫn giữ nguyên vẻ bất an.

“Nơi phát hiện tra thi thể của anh Fukazawa là ở căn hộ tại Kohoku, đúng không chú?”

“Ừ, theo chú nhớ là như vậy.”

“Hắn là bên chú cũng đã kiểm tra hiện trường rồi nhỉ?”

“Ừ, bọn chú cẩn thận lắm. Chắc chắn đã thực hiện đầy đủ rồi.”

“VẬY CHÚ CÓ THỂ CHO CHÁU XEM BIÊN BẢN GHI CHÉP ĐƯỢC KHÔNG Ạ?”

“A, ĐƯỢC CHỨ, BÂY GIỜ CHÚ ĐEM RA NGAY... Ê NÀY FURUTA, FURUTA.”

Cậu cảnh sát trẻ tên Furuta rút ra một tập hồ sơ từ kệ tài liệu. Ito nhận lấy rồi mở ra trang ghi chép chi tiết kết quả kiểm tra căn hộ của Fukazawa cho cả hai xem.

Xem lướt qua, nghi vấn đầu tiên Reiko nghĩ đến là chi tiết ghi chú về người ở chung. Căn hộ được chia làm hai phòng, từ cửa vào đến nhà bếp lần lượt là sáu chiếu và tám chiếu*. Căn hộ nằm trên tầng hai của một chung cư xây bằng gỗ, không có phòng tắm.

“Ở ĐÓ CÓ HAI NGƯỜI SỐNG Ạ?”

Trong mục người ở chung có ghi ‘Yukari’.

“Ừ. CẬU FUKAZAWA CÓ MỘT CÔ EM GÁI NHỎ HƠN BA TUỔI.”

“CÔ ẤY LÀ YUKARI ĐÚNG KHÔNG CHÚ?”

“Ừ.”

“NGHĨA LÀ HIỆN TẠI CÔ ẤY ĐANG SỐNG Ở ĐÂY MỘT MÌNH Ạ?”

“CHẮC KHÔNG CÓ Ở ĐÓ ĐÂU. KHI FUKAZAWA CHẾT, CHÚ NHỚ RÕ LÀ CÔ EM ĐÃ NHẬP VIỆN RỒI. HÌNH NHƯ TINH THẦN CÔ ẤY KHÔNG ỔN ĐỊNH CHO LẮM.”

“CHÚ CÓ BIẾT LÀ BỆNH VIỆN NÀO KHÔNG Ạ?”

“BIẾT, HAI CHÁU CHỜ MỘT CHÚT NHÉ.”

Ito đứng dậy, đoạn cầm lấy ống nghe điện thoại trên chiếc bàn gần đây

“Ờ, ITO ĐÂY. CŨNG ĐÚNG LÚC LẮM. NÀY, CẬU CÓ NHỚ CÁI CẬU TÊN FUKAZAWA YASUYUKI DẠO TRƯỚC KHÔNG? CÁI NGƯỜI BỊ VIÊM NÃO ĐẾN MỨC NHÛN RA ẤY... ĐÚNG RỒI... À CẬU CÓ NHỚ BỆNH VIỆN MÀ CÔ EM CẬU TA CHUYỂN ĐẾN LÀ BỆNH VIỆN NÀO KHÔNG? HỒI ĐÓ CẬU CÓ KỂ ẤY... Ờ Ờ, RA VẬY... ỪM, KHÔNG CÓ GÌ, CÓ MẤY VỊ TRÊN TỔNG BỘ MUỐN HỎI CHUYỆN VỀ FUKAZAWA ẤY MÀ... KHÔNG, KHÔNG CÓ CHUYỆN ĐÓ ĐÂU, VẬY THÔI NHÉ... ỪM, ĐẠI HỌC Y TRUNG ƯƠNG... THÌ RA LÀ Ở ĐÓ. ỪM... KHÔNG, KHÔNG CÓ GÌ ĐÂU, ĐỪNG BẬN TÂM... TÔI BIẾT RỒI. Ừ... CẢM ƠN NHIỀU NHÉ.”

Bệnh viện Đại học Y trung ương à?

“CẬU ẤY BẢO LÀ KHOA TÂM LÝ CỦA ĐẠI HỌC Y TRUNG ƯƠNG.”

Ioka ngay lập tức hí hoáy ghi vào sổ tay.

“Ừm, tôi cũng nhớ mang máng như thế.”

Ito trở về chiếc ghế ở phía đối diện.

“Vị khi này là ai vậy ạ?”

“Là cậu Todoroki trưởng tuần tra ở đồn cảnh sát. Cậu ấy đang đi đến bệnh viện của Yukari. Nhưng nghe cậu ấy bảo là bị bác sĩ phụ trách từ chối, vì cô ấy hiện ở trong tình trạng không thể thăm bệnh được.”

“Thì ra là vậy.”

Reiko quay lại đọc tiếp biên bản ghi chép.

Người đầu tiên phát hiện ra thi thể là người quản lý chung cư và đồng nghiệp của nạn nhân. Fukazawa làm việc trong một công ty an ninh gần nhà. Vào khoảng ngày mùng 3, anh ta nói trong người không khỏe và nghỉ ốm, nhưng sau một thời gian dần không thể liên lạc được bằng điện thoại nữa, vì thế đồng nghiệp của anh ta lo lắng và ghé qua xem tình hình.

“Chỗ anh ta làm việc là ở đây đúng không ạ?”

Ioka chìa ra địa chỉ của công ty vệ sĩ.

“À thêm nữa, Fukazawa đang trong thời gian bị quản thúc, anh ta đã làm gì vậy ạ?”

“À à, chuyện đó...”

Ito làm vẻ mặt hài lòng một cách kì lạ.

“Chuyện là như thế này. Cậu ta tự đốt nhà của mình, thiêu cháy cả bố mẹ mình. Không phải là giết rồi phóng hỏa đâu. Chỉ là đốt thi thể bố mẹ cùng với cả căn nhà thôi.”

“Thiêu cháy bố mẹ...?”

Reiko lại đưa mắt xuống biên bản ghi chép trên tay.

Fukazawa đã gây án khi mười bảy tuổi. Thấy bố mẹ nằm chết ở phòng khách, anh ta đã lấy xăng đổ lên họ rồi phóng hỏa thiêu rụi căn nhà. Lúc anh ta tự thú là ba ngày sau đó. Trong bản sao tờ cung cấp lời khai có ghi như thế này.

‘Khi tôi về nhà, bố mẹ tôi đã chết. Tôi nghĩ họ chết do sử dụng thuốc quá liều. Khi họ chết tôi cảm thấy thanh thản, nhẹ lòng một phần vì cả hai người họ khi say thuốc hay đánh đập tôi tàn nhẫn lắm, nhưng phần còn lại tôi cũng cảm thấy đau đớn, bởi vì xét cho cùng họ là bố mẹ của tôi.

Lý do tôi phóng hỏa căn nhà là để bày tỏ lòng thương tiếc, cũng như ước nguyện cho linh hồn của hai con người chết vì sốc thuốc có thể sớm siêu thoát. Bên cạnh cảm xúc đó còn là khao khát được giải thoát, nếu tôi có thể thiêu rụi căn nhà này, nơi chứa nhiều kí ức kinh khủng, tôi có thể thoát khỏi nó. Cả hai điều trên đều là động cơ thật sự của tôi.’

Hoàn cảnh gia đình này có vẻ khá phức tạp.

“Thế nhưng trên thực tế, cũng có những ý kiến cho rằng nguyên nhân dẫn đến cái chết của bố mẹ cậu ta không phải là sốc thuốc do dùng quá liều. Tuy nhiên, bởi vì thi thể của họ cháy sém khá nghiêm trọng nên không thể khẳng định được gì hết. Cuối cùng, Fukazawa phải chịu án ba năm ở trại giam dành cho thanh thiếu niên. Tôi đã xem hồ sơ của cậu ta rất nhiều, nhưng nếu chỉ là lý do đó thôi thì tôi cảm thấy hình phạt dường như hơi quá tay. Nhưng trước đó cậu ta cũng có thời gian được theo dõi, đánh giá ở trung tâm giám sát và cải tạo thanh thiếu niên rồi, vì thế nếu bị tống giam, hẳn là ngay từ đầu cậu ta đã làm gì sai thật mới dẫn đến cơ sự như thế. Khoảng một năm trước, sau khi trở về, cậu ta lập tức dọn đến sống ở căn hộ đó và nộp đơn xin việc ở một công ty an ninh. Vị giám đốc của công ty đó cũng kiêm luôn người bảo hộ cho cậu ta. Nhận xét của vị giám đốc dành cho Fukazawa tốt đến mức không ngờ. Giống như cậu ta đã trở thành một người ngay thẳng luôn biết nỗ lực phấn đấu mỗi ngày vậy. Rồi có ai ngờ chuyện đó đâu, nhỉ? Không biết cậu ta uống phải nước bẩn ở đâu mà khiến não nhũn hết ra, thật là đáng sợ.”

Lần này Reiko nhìn vào mục khác trong biên bản ghi chép.

“Chú cho cháu hỏi, số tiền mặt bảy trăm ba mươi ngàn yên* này là sao ạ?”

Cảnh sát đã tiến hành kiểm tra bên trong căn hộ chủ yếu nhằm mục đích tìm hiểu các hành động của Fukazawa trước lúc chết. Có lẽ lúc đó họ không tìm thấy vật gì như là một cuốn nhật ký, nhưng những thứ khác như: hóa đơn, chứng từ, sổ sách, hình ảnh, máy ảnh sử dụng một lần đều được ghi chú trong mục ‘tài sản tịch biên tạm thời’.

Trong số đó có một phong bì đựng bảy trăm ba mươi ngàn yên bằng tiền mặt. Bảy mươi ba tờ giấy bạc cũ, mệnh giá mười ngàn yên. Phong bì

cũng không phải của bất cứ tổ chức tín dụng nào, chi đơn giản là một chiếc bì thư màu nâu đã qua sử dụng, trông hơi cũ. Chẳng hiểu sao, từ nó lại toát lên mùi ám muội của một hành vi phi pháp.

Ito làm vẻ mặt khó xử.

“À cái đó... đến cuối cùng chúng tôi vẫn không biết nó là tiền gì. Vị giám đốc kia nói rằng trong năm nay, ông ấy không trả lương nhiều đến mức cậu ta có thể tích trữ được một số tiền lớn như thế. Chúng tôi cũng nghĩ đến việc cậu ấy làm thêm một công việc khác, nhưng thật sự cậu ta không có nhiều thời gian như vậy. Bạn bè cậu ta cũng khai rằng họ không nghĩ đó là số tiền cậu ta kiếm được do làm chuyện phạm pháp. Ngược lại, theo lời kể của mọi người, đời sống của cậu ta lại rất giản dị theo kiểu một người không dư dả về mặt tài chính.”

Reiko đắm chiêu suy nghĩ khiến vết nhăn giữa hai mày cô kéo dài thêm.

Là tiền công cho việc giúp đỡ phi tang thi thể sao?

Tuy nhiên, cho dù là thế đi chăng nữa, số tiền này vẫn quá nhiều. Nếu là thù lao của một hợp đồng giết người thì chẳng thấm tháp gì, nhưng nếu chỉ là dim xác xuống hồ thôi thì khoản tiền đó quá lớn. Hơn nữa xác của Kanehara vẫn chưa được phi tang. Bản thân Fukazawa cũng chết trước đó. Vậy tức là số tiền bảy trăm ba mươi ngàn yên này là thù lao dành cho thi thể vớt lên từ dưới hồ hôm qua chẳng? Nếu thế thật thì đây quả là một số tiền lớn và nửa vời đến mức khó hiểu.

Không lẽ dưới đáy hồ còn có những thi thể khác sao?

Xin nói thêm là công tác tìm kiếm cho đến buổi tối ngày hôm qua không phát hiện được thêm thi thể nào khác trong hồ.

“À cho hỏi... cậu ấy đã làm gì vậy?”

Trông Ito có vẻ tò mò muốn biết Fukazawa dính líu như thế nào đến vụ án. Ngay cả sau đó, khi ông pha trà và bưng ra mời cả hai, ông cũng cố thử dò hỏi mấy lần. Nhưng mỗi lần như thế, Reiko lại khéo léo lái sang chuyện khác.

“Chú đang bận thế này mà vẫn dành thời gian cho chúng cháu. Cảm ơn chú rất nhiều.”

“A, không có gì. Hy vọng chú có thể giúp ích được gì đó cho vụ án của các cháu.”

Có lẽ trong lòng Ito cảm thấy không thoải mái một chút, nhưng cũng đành chịu thôi. Dù sao thì bên cô vẫn chưa công khai điều tra và cũng không có lý do gì cần thiết phải kể rõ sự tình cả. Nếu trong lúc nói chuyện mà có được thông tin hữu ích nào đó có thể cô sẽ kể, nhưng cuộc trò chuyện vừa rồi dường như chẳng thu được gì mấy.

“Vậy thì chúng cháu xin phép chú.”

“Ừ, hai cháu vất vả rồi. Có chuyện gì cứ liên lạc với chú, lúc nào cũng được.”

Ito nhẫn nại đi theo tiễn cả hai ra tận cửa một cách chu đáo. Níu kéo đến phút cuối như thế hẳn là ông thật lòng muốn biết nhiều hơn về vụ án.

• • •

Bước khỏi Sở Cảnh sát Nishiarai, cái nóng ở bên ngoài vẫn chẳng có gì thay đổi, nhưng dường như trời đang chuyển mưa, những đám mây xám mờ hững hờ lấp khiến bầu trời càng thêm âm u. Có lẽ vì hôm nay là Chủ nhật nên trên con đường vòng số bảy trước mặt không có các xe kéo rơ-mooc hay xe ben như thường ngày, thay vào đó là những chiếc xe ô tô con đang chạy với tốc độ cao. Đến khoảng 3 hoặc 4 giờ, những xe đi từ đoạn giao nhau Kahei cũng nối đuôi chạy đến đây cũng nên. Nhưng đường vòng xoay hiện tại xe cộ vắng tanh nên đi đường rất thoải mái.

Nhìn con đường vắng rộng thênh thang khiến cô nhớ đến phong cảnh ở Minami Urawa. Rồi đến chuyện quá khứ. Cái mùa hè khủng khiếp đó. Mùa hè tuổi mười bảy đã bị nhấn chìm trong một màu sơn đen kịt.

Đến bây giờ còn sợ không? Buổi tối mùa hè ấy...

Reiko vô thức hít một hơi thật sâu. Không khí nén chặt trong lồng ngực cô. Quả nhiên cô cần phải khắc phục nỗi sợ hãi này.

Mỗi khi nhìn thấy gương mặt đáng ghét của Kusaka là những ký ức đó trong cô lại trôi dạt. Trống ngực đánh dồn dập, đáng nhẽ tới bây giờ cô

phải thấy quen rồi mới đúng, vậy mà tại sao trái tim cô vẫn đau đớn như vậy? Hai bên thái dương giật liên hồi. Cô không thể thở được.

“Tổ trưởng, tổ trưởng!”

Reiko như bưng tỉnh. Trước mặt cô là Ioka, hấn nắm chặt hai vai cô vừa cố sức lay mạnh vừa hét toáng cái gì đó.

‘Tổ trưởng’... phải rồi, mình đã không còn là học sinh cấp ba nữa.

Bằng những bước chân vội vã, Reiko lần theo những mảnh ghép sự kiện đến với bản thân sau khi vụ án đó xảy ra trong kí ức của mình.

Tòa án, thi đại học, nhập học, tốt nghiệp, vào ngành, huấn luyện, tốt nghiệp khóa huấn luyện, công tác, thi cử, và vào được đội điều tra số Một đáng mơ ước...

Cô buộc mình phải nhớ đến cả một chặng đường như vậy để tự nhắc nhở, răn đe bản thân rằng nỗi sợ hãi âm ỉ luôn chực bùng lên đó đã là chuyện của quá khứ. Mọi chuyện đã kết thúc, quyết định cô đưa ra cũng rất hợp lí, vậy nên không có gì phải sợ cả. Cô tự nhủ với bản thân mình như thế.

“Tổ trưởng... có sao không vậy?”

Ioka giúp Reiko nhặt cái túi xách mà chính cô chẳng biết mình làm rơi từ lúc nào. Tay Ioka còn vòng dưới cánh tay Reiko để đỡ cô. Cô bắt đầu thử làm theo phương pháp hít thở trong Yoga mà cô đã học như một chiếc phao cứu sinh để mình không chết chìm trong những kí ức đó. Hơi thở cô dần nhẹ nhàng hơn, nhịp tim cũng dịu đi bội phần. Lúc này cô mới nhận thấy ngay cả cậu cảnh sát mặc đồng phục đứng gác trước sở Nishiarai cũng đang nhìn cô với vẻ mặt đầy lo lắng.

Phải rồi, bây giờ sau lưng mình lúc nào cũng có một tổ chức vô cùng hùng mạnh.

“Xin lỗi, tôi vẫn ổn.”

‘Tôi chỉ bị hoa mắt chút thôi’, Reiko xin lỗi cậu cảnh sát đứng gác. Cậu ta và Ioka nhìn nhau một lúc, sau đó cậu ta chào tạm biệt cả hai và trở lại cổng vào Sở Cảnh sát.

Tuy nhiên Ioka càng lúc càng nhìn Reiko bằng một ánh mắt nghi ngờ.

“Tổ trưởng, đã xảy ra chuyện gì giữa cô và tổ trưởng Katsumata đúng không? Từ lúc đó tới giờ sắc mặt cô cứ nhợt nhạt sao sao ấy.”

Hôm qua, Reiko đã ngất xỉu sau cuộc nói chuyện với Katsumata. Cô đã đổ gục vào người của Kikuta, đến khi cô tỉnh dậy đã thấy mình nằm trong bệnh viện. Đương nhiên, cô vắng mặt trong buổi họp điều tra sau đó. Cô nghe nói Kikuta đã thay cô làm nhiệm vụ của mình. Có lẽ vì hôm qua là lần đầu tiên Katsumata tham dự buổi họp nên gã cũng rất ngoan ngoãn, gã chỉ lắng nghe báo cáo mà không gây khó dễ gì cả.

Tuy nhiên, tối qua ngay khi thể lực hồi phục một chút, cô lại tiếp tục công tác điều tra thông tin của mình. Cô cũng tham dự vào cuộc họp buổi đêm và tin chắc nếu làm thế xem như cô đã hoàn thành công việc của ngày hôm đó một cách trọn vẹn. Reiko hoàn toàn không có ý định để lộ ra hình ảnh yếu đuối của mình đến mức Ioka phải dùng cụm ‘Từ lúc đó tới giờ’.

Chắc, cũng không phải là không thể nhỉ?

Ioka không phải là một người đàn ông có trực giác tồi. Hơn nữa, việc anh ta có thể nhắm thấy lúc nào cần phải đỡ Reiko chứng tỏ anh ta đã quan sát từng cử động nhỏ của cô một cách nghiêm túc.

Tôi không thể nào lừa anh được nhỉ, Ioka?

Nhưng nói gì thì nói, đây vẫn không phải là mối quan hệ thân thiết đến mức có thể nói về những chuyện trong quá khứ. Thêm vào đó, Reiko cũng không đủ mạnh mẽ để có thể bình thản kể ra chuyện đó.

“Ừm, anh đừng lo. Tôi ổn mà.”

Rốt cuộc cô chỉ nói được như thế. Nhưng điều cô bận tâm bây giờ là tại sao gã Katsumata lại tự dưng nói đến chuyện đó giữa lúc làm việc như thế.

Cái lão già đó đang tính giở trò gì với mình đây...

“Anh... Ioka, mình đi thôi.”

Ioka đưa chiếc túi xách cho Reiko. Cô nhận lấy, đeo lại lên vai một cách chỉnh tề rồi im lặng bước đi.

• • •

Công ty an ninh Sansho chuyên về an ninh loại Hai*, nói cách khác nó là một công ty chịu trách nhiệm bảo vệ an ninh cho các bãi giữ xe hoặc điều tiết giao thông ở xung quanh công trình xây dựng. Trụ sở công ty là một tòa nhà ba tầng, trong đó tầng cao nhất là nhà riêng của giám đốc, tầng hai là kí túc xá dành cho nhân viên công ty. Văn phòng làm việc và bãi giữ xe nằm ở tầng một. Cả hai được tiếp chuyện với giám đốc Kishikawa tại chính văn phòng đó.

“Về cậu Fukazawa à... được thôi. Cậu ấy là một anh chàng siêng năng và tốt bụng.”

Theo lời kể của Kishikawa, lý do mà ông sẵn lòng bao bọc Fukazawa là vì khi còn trẻ ông cũng từng trải qua khoảng thời gian ở trung tâm cải tạo và trại giam dành cho thanh thiếu niên. Toàn bộ các nhân viên đang sống ở kí túc xá hiện nay đều như vậy.

“Cho dù bọn họ có hỏng từ gốc đi chăng nữa tôi vẫn tự tin có thể giúp họ phục thiện, làm lại cuộc đời. Nhưng mà Fukazawa không phải là loại người như vậy. Tôi cũng phải nghiêm khắc chỉ dạy cậu ấy rất nhiều, ví dụ là về cách dùng từ hay cách cư xử đúng mực chẳng hạn. Tuy nhiên, về bản chất, cậu ta không phải là người có tâm hồn méo mó đến vậy. Cậu ấy ít nói, nhưng trong lòng lúc nào cũng nghĩ cho em gái mình. Tôi rất thích cậu Fukazawa.”

Kishikawa cạo đầu nhẵn thín, trên người vận đồ đậm chất truyền thống, và trên mặt đeo kính đen dù đang ngồi trong phòng. Có thể nói Kishikawa là người có gu thời trang độc nhất vô nhị. Ở các công ty xí nghiệp thông thường khác, người ta hiếm khi nhìn thấy một tay anh chị có máu mặt trong hình ảnh như thế này.

“Tại sao anh Fukazawa lại tự mình đi thuê căn hộ riêng vậy? Sao anh ấy không ở lại trong kí túc xá của công ty?”

Kishikawa mím chặt môi một lúc.

“Cậu ta bảo rằng em gái mình vừa mới xuất viện và chưa có chỗ ở, thế nên cậu ta mới tự đi thuê nơi ở khác. Nhưng mà theo suy nghĩ của tôi, sau khi trả hết nào là tiền viện phí của cô em, rồi đến tiền thuê nhà, dù cậu ta có chi tiêu ăn uống tằn tiện cỡ nào cũng sẽ thiếu trước hụt sau thôi. Chắc,

tôi cũng nói với cậu ta không biết bao nhiêu lần, rằng cậu ta cứ tự nhiên đến kí túc xá để ăn sáng và tối cùng với mọi người đi cho vui. Vào ngày nghỉ thì thi thoảng cậu ta cũng tới, thế nhưng, hàng ngày ở nơi làm việc cậu ta luôn tự mua cơm trưa bằng tiền túi của mình. Những hôm túng thiếu quá có khi cậu ta nhịn bữa trưa cũng không chừng. Ngay cả bà nhà tôi cũng phải lo lắng đến khả năng đó.”

“Nhưng ông có biết chuyện cảnh sát đã tìm thấy một số tiền lớn ở căn hộ của anh Fukazawa không?”

“Ừm. Tôi có nghe người bên Sở Nishiarai nói. Thế nhưng, có khi nào nó là số tiền cậu ta đã mang đi từ căn nhà bị cháy khi xưa của mình không? Cậu ta làm ở công ty tôi chưa được một năm. Số tiền là bảy trăm ngàn yên nhỉ? Vì thế nó tuyệt đối không thể nào là tiền tích góp của cậu ta được.”

Điều này có nghĩa đó là số tiền anh ta kiếm được bằng việc hỗ trợ xử lý thi thể để có thể trang trải tiền viện phí của em gái và tiền nhà chăng?

“Ông có nghĩ đến khả năng anh Fukazawa đã nhúng tay vào việc mờ ám gì đó, nhờ thế mới có được số tiền lớn như vậy không?”

Đôi mắt ẩn sau cặp kính đen của Kishikawa khép lại nhẹ nhàng. Ông lắc đầu.

“Nếu xét trên những gì tôi quan sát được, tôi chỉ có thể trả lời là ‘Không’ thôi. Trong khoảng thời gian chưa đầy một năm gần gũi, tôi hoàn toàn không dám tự tin là mình hiểu hết con người của cậu ta. Mặc dù thế, ấn tượng của tôi với cậu ta rất tốt nên tôi nghĩ cậu ta không làm những chuyện như vậy. Cậu ta không phải là chàng trai... làm điều xằng bậy để có tiền chơi bời đâu. Trước khi chuyển đến trại giam, cậu ta cũng từng phải vào trung tâm cải tạo, nhưng hầu hết nguyên nhân là do những cuộc cãi vã chẳng đâu vào đâu. Nếu như bố mẹ cậu ta gần gũi, quan tâm và nhắc nhở cậu ta ân cần hơn, thì cậu ta đã chẳng dính vào những chuyện đó.”

Ông thở dài rồi quay mặt về hướng cửa sổ.

“Tại sao cậu ấy lại chết như vậy, đến tận bây giờ tôi cũng không thể hiểu nổi. Tôi cảm thấy rất đau lòng. Rốt cuộc thì em gái của cậu ấy vẫn

chưa một lần về căn hộ đó. Cậu ấy thậm chí còn mượn tiền tôi nói là em gái mình cũng lớn rồi nên cậu ta muốn mua giường ngủ và gương soi cho em mình. Cứ thế mỗi tháng cậu ta trả góp cho tôi dần dần. Cậu ấy còn bán khoản mãi, không biết nên lấy một phòng làm nhà tắm hay để nguyên thế, dù không có nhà tắm nhưng ít nhất cũng có được hai phòng. Nhưng vì cô em cũng lớn tướng rồi, nên cậu ấy muốn dành ra một không gian riêng cho con bé... vậy mà cô em chưa đến được một lần nào... nhưng mỗi tháng cậu ấy vẫn trả tiền nhà và trả nợ cho tôi đầy đủ, hẳn là cậu ấy thấy đau khổ lắm. Cậu ấy là một chàng trai tuyệt vời như thế đó.”

Kishikawa không khóc. Từ đầu đến cuối giọng ông rất điềm tĩnh và từ tốn. Cách kể chuyện của ông cũng rất bình thản. Nhưng điều đó lại càng khiến Reiko cảm thấy đau lòng hơn.

“Thì ra là vậy. Chúng cháu hiểu rồi. Vậy bây giờ chúng cháu có thể nói chuyện với người đồng nghiệp đã phát hiện ra cái chết của Fukazawa được không ạ?”

“Được chứ. Nhưng đáng tiếc là bây giờ cậu Togashi đang trong giờ làm việc rồi. Nhưng cậu ấy là bảo vệ của bãi giữ xe thôi, hay là cả hai đến đó thử xem sao. Có lẽ bây giờ cậu ấy chẳng bận rộn gì mấy đâu.”

Nơi Togashi làm việc mà Kishikawa đã chỉ cho cả hai là một bãi giữ xe của Đại học Y được dân lập. Reiko cùng Ioka cảm ơn Kishikawa rồi bắt một chiếc xe taxi rời khỏi công ty an ninh Sansho.

Ngồi trong xe Ioka không hỏi gì về chuyện của Reiko. Ngay cả việc trao đổi về vụ án cũng khó mà thực hiện ở một nơi như thế này. Một sự im lặng bao trùm lên cả hai. Tuy có chút nặng nề, nhưng cô lại thấy rất cảm kích.

“Tôi... luôn xem tổ trưởng là cấp trên của mình.”

Ngồi được một lúc, Ioka đã nói với cô như vậy.

Reiko chỉ thoáng nhìn sang mặt của Ioka, cô im lặng không trả lời. À không, đúng hơn là cô không thể trả lời.

Ioka à, anh biết về con người tôi được bao nhiêu?

Trong đầu Ioka đang nghĩ gì mà lại nói với cô điều đó?

Không lẽ... mà chắc không đâu, nhỉ?

Chính vị trí trợ lý thanh tra đã tạo nên con người Reiko của hiện tại. Lý do Ioka lại tự nhiên nói mình là cấp dưới của cô có phải để an ủi, vì anh ta đã cảm nhận được điều gì đó chẳng? Không, làm sao có thể. Chắc không phải như thế đâu.

Nhưng, nếu lỡ là như thế thật thì... Ioka! Anh là người đáng sợ thật đấy.

Mặc dù vậy, cô vẫn có thể cảm nhận rõ ràng sự quan tâm chân thành của Ioka.

Quả nhiên cô rất cảm kích sự im lặng này. Reiko quyết định chớp mắt một chút.

• • •

Cuối cùng thì lời kể của Kishikawa và Togashi chẳng trật nhau chỗ nào.

Togashi không tiếp chuyện với cả hai thoải mái như Kishikawa. ‘Mấy người về đi!’ Ngay từ đầu, qua cửa sổ phòng trực nhân viên bãi giữ xe, anh ta đã thẳng thừng nói thế. Cũng đương nhiên thôi. Một thanh niên trẻ tuổi rơi vào cảnh ngộ như thế này hẳn phải rất căm ghét việc bị cảnh sát đến gặp ở tận nơi làm việc của mình. Nếu anh ta có chí phục thiện và đang làm việc nghiêm túc thì sẽ còn cảm thấy khó chịu hơn nữa. Thế nhưng khi Reiko bắt chuyện một cách nhã nhặn, Togashi cũng bắt đầu xiêu lòng và kể về Fukazawa. Anh ta cứ lặp đi lặp lại câu ‘Cậu ta tốt lắm’, và có vẻ anh ta cũng không biết gì về nguồn gốc của số tiền kia.

“Nếu cậu ta có nhiều tiền như vậy, phải chi cậu ta chia cho anh em chút đỉnh thì tốt quá.”

Thậm chí anh ta còn nói đùa được như thế.

“Có khi tôi nghĩ, phải chi thời tuổi trẻ bằng bột, tôi gặp được Fukazawa sớm hơn một chút, có lẽ tôi sẽ không đến nông nổi như thế này. Dù chưa từng gặp em gái của cậu ta lần nào, nhưng bản thân tôi cũng phải cảm động trước tấm lòng của cậu ta dành cho em mình. Nhờ cậu ta mà phần nào tôi đã trở nên đường hoàng, và chín chắn hơn. Một người như tôi

mà còn phải thấy như vậy. Thế nên làm ơn đừng nói đến những chuyện kì lạ đụng chạm đến người đã khuất nữa. Tôi xin mấy người đấy...”

Reiko cũng muốn hỏi thêm về người em gái, nhưng sau câu nói đó Togashi chỉ im lặng suốt, tuyệt nhiên không hé răng kể nửa lời.

Ngay cả lúc hai người rời khỏi phòng trực nhân viên nhỏ xíu được xây sẵn ở bãi giữ xe, anh ta cũng chẳng thèm nhìn lấy một lần.

Khi cô ngược mắt nhìn lên, bầu trời đã ngả sang màu tro nhưng vẫn còn đủ sáng, tuy nhiên kim đồng hồ lúc này đã chỉ đến con số 6.

“Chúng ta cùng về bằng xe điện nhé.”

Sau khi nhìn thấy cái gập đầu của Ioka, Reiko bắt đầu sải bước.

3

Chủ nhật ngày 17 tháng 8, 2 giờ chiều.

Katsumata đến bệnh viện Đại học Y trung ương.

Trong một buổi sáng gã đã điều tra hết về quá khứ của Fukazawa, chẳng hạn như: vì tội gì mà người này lại bị đem đến trung tâm giám sát và cải tạo thanh thiếu niên, hẳn bị chuyển tới chuyển lui bao nhiêu lần, vì lý do gì mà người ta đẩy hẳn vào trại giam, phán quyết của Tòa án gia đình* như thế nào, đánh giá trong thời gian giam giữ trong trại ra sao... Tóm lại, gã đã điều tra hết thông tin ở Tòa án gia đình và Viện kiểm sát nằm ở phường Kasumigaseki.

Đến lúc đứng trong xe điện gã mới quyết định đá anh chàng ở đồn cảnh sát qua một bên. Nếu chỉ là điều tra vòng vòng xung quanh đồn cảnh sát thì gã sẽ để cậu ta dẫn đường. Nhưng một khi đã đi xa khỏi khu vực quản lý của đồn rồi thì cho cậu chàng đi theo chỉ tổ vướng tay vướng chân. Đi một mình gã dễ hành động hơn, nếu mà có cần thêm người hỗ trợ, gã sẽ gọi một cậu cấp dưới nào đó ra giống như anh chàng cảnh sát ban nãy.

Đương nhiên gã sẽ không viết chuyện cắt đuôi này vào báo cáo của mình. Gã chỉ đơn giản là thì thầm vào tai đồng nghiệp của gã một cách nhẹ nhàng ‘Lần này cố gắng nhé’. Thế là lập tức người đồng nghiệp đó sẽ hăm hở chạy theo gã suốt hai, ba ngày trời. Nhưng đời nào mấy tay hình sự ở đồn theo kịp gã, cỡ đến ngày thứ tư thôi là bọn họ đã im re hoặc bắt đầu hành động riêng rồi.

Như vậy cũng tốt. Bởi vì xét cho cùng thì bất cứ cảnh sát hình sự nào theo đuổi các vụ án giết người cũng giống như một con sói hoang vậy. Ngay cả những nhân viên cấp dưới, những người đáng ra mình phải tin tưởng nhất cũng có thể cướp công của mình bất cứ lúc nào. Các sĩ quan an ninh hành động theo từng tổ, tùy mỗi tổ lại có số lượng nhân viên cố định là bao nhiêu nên cũng dễ bề làm việc hơn. Chỉ là luôn phải kèm theo rủi ro đó.

Dạo gần đây, chẳng biết có phải là do có tuổi rồi hay không mà gã bắt đầu có suy nghĩ nếu được lên chức thanh tra trưởng đơn vị và được ngồi bàn giấy như Imaizumi thì cũng không đến nỗi tệ. Nhưng đến tuổi này rồi gã thật sự không có hứng thú thi cử gì nữa. Gã nghĩ lại rồi, nếu giờ mà còn bắt gã phải học thì gã thà giữ nguyên chức trợ lý thanh tra như hiện tại, mỗi ngày tự mình đến hiện trường như thế này xem ra dễ thở hơn nhiều. Tóm lại là khi một người quyết định không học hỏi thêm nữa thì quá trình trưởng thành của họ sẽ dừng ở đó mãi mãi. Biết thế, nhưng gã lại không thuộc tuýp người siêng năng học hành.

Vừa nghĩ đến hai chữ ‘học hành’, chẳng biết từ đâu gương mặt của Himekawa Reiko lại hiện lên trong đầu gã.

Nóng máu ghê chứ, con ranh đó...

Katsumata vô cùng căm ghét Himekawa Reiko. Nếu hỏi gã ghét cô ta ở điểm nào thì đó chính là gương mặt xinh như thiên thần lúc nào cũng tỏ vẻ ta đây chẳng quan tâm gì cả của cô ta.

Chắc chắn trong đầu cô ả cũng nghĩ mình đẹp lắm nên mới có bản mặt như thế.

Dù nói chuyện hay im lặng, ngay cả khi tức giận và khóc lóc, bất cứ lúc nào cô ta cũng tỏ vẻ ‘Tại tôi đẹp quá mà’ từ tận sâu trong tâm can. Katsumata thật sự không thể nào ưa cô ta cho nổi. Thế nên gã mới vọt miệng nói ra chuyện đó đầy ác ý như vậy.

Mình không nghĩ cô ả sẽ ngắt xiu, nhưng hẳn cô ả đã sốc một chút. Đúng là một con ranh vô dụng.

Gã nắm trong tay lý lịch của tất cả các điều tra viên thuộc đội Một ngay tại thời điểm họ vừa được bổ nhiệm vào đội. Họ vào ngành khi nào? Từng thuộc đơn vị nào? Đã có công phá những vụ án ra sao? Ai là người đã giới thiệu và tuyển chọn họ vào đơn vị điều tra tội phạm giết người của đội Một? Đương nhiên, Himekawa Reiko cũng không phải là ngoại lệ. Nói đúng hơn, gã đã cảm thấy hứng thú với việc có một nữ cảnh sát trong đội đến mức tìm hiểu toàn bộ thông tin từ trước khi cô ta vào ngành nữa.

Nhà Himekawa ở phía Nam thành phố Urawa thuộc tỉnh Saitama. Sau khi tốt nghiệp trường đại học theo hệ bốn năm dành cho nữ sinh ở

Tokyo, cô ta đã được tuyển vào ngành. Đơn vị cô ta được phân về sau khi tốt nghiệp trường Cảnh sát là Sở Cảnh sát Shinagawa. Ngay từ những ngày đầu, vì là nữ cảnh sát nên cô ta được mặc định về đội cảnh sát giao thông. Nhưng chẳng mấy chốc cô ta đã được chuyển sang đội Hình sự. Sau đó trải qua hai kì thi để lên vị trí tuần tra trưởng, rồi kì thi lên chức trợ lý thanh tra cũng chỉ thi một lần là đậu. Lúc bấy giờ Himekawa hai bảy tuổi. Thông thường để lên được vị trí tuần tra trưởng độ tuổi cũng phải tầm trên dưới ba mươi, thế nên có thể nói đây là một tốc độ thăng tiến hi hữu đối với người mang thân phận công chức địa phương. Sau khi lên đến cấp bậc trợ lý thanh tra cô ta được làm trưởng đơn vị điều tra ở đội cảnh sát giao thông, sau một thời gian ngắn thì được Imaizumi kéo về đội Một nên cô ta mới có ngày hôm nay.

Tuy nhiên, điều gã cảm thấy thú vị thật sự lại là khoảng thời gian trước khi cô ta vào ngành. À, còn cả thời cấp ba của cô ta nữa. Himekawa đã từng là nạn nhân trong một vụ án. Vì vụ án đó mà một cảnh sát tuần tra ở Trụ sở Cảnh sát Tỉnh Saitama đã hy sinh và Himekawa phải đứng ở bục người làm chứng trước tòa. Về cuộc sống của cô ta, cũng có lúc cô ta không đến trường và có một khoảng thời gian cô thường xuyên đến trị liệu ở khoa tâm lý của địa phương. Phải sít sao lắm cô ta mới có thể tốt nghiệp mà không lưu ban một năm nào.

Vậy mà cô vẫn tỏ vẻ dương dương tự đắc được sao? Tôi thật không thể hiểu nổi. Nay, hãy biết thân biết phận một chút đi.

Điều làm Katsumata luôn cảm thấy khó hiểu và tò mò nhất chính là cái thái độ đó. Chỉ cần cấp bậc ngang nhau thì cô ta chẳng cần câu nệ đến tuổi tác. Chắc cô ta đã tưởng nhầm mình có được đặc quyền của người đẹp, rằng dù cô ta có nói năng suồng sã một chút mọi người cũng sẽ chấp nhận. Vốn dĩ, chỉ như thế thì đâu gọi là đẹp. Dáng người cao ráo cùng gương mặt ngây thơ trong sáng như cô ta cùng lắm người ta chỉ để ý một chút vì trông đáng yêu thôi. Hay nói cách khác, nó giống như là ảo giác vậy. Cả đám cận vệ trung thành đến ngờ nghếch của cô ta cũng toàn là những thằng ngốc không hơn không kém. Nhất là tên Kikuta. Ai chứ tên này là hỏng rồi.

Hoàn toàn để cho Himekawa dặt mũi. Mà bị cô ta lừa rồi, thằng ngu. Nghĩ sao mà mà lại có thể mê cô ta như điều đó vậy chứ.

À còn nữa. Con ranh đó thật sự chẳng hiểu gì về điều tra hết. Điều tra là cả một quá trình giống như đặt từng quân cờ vây trên bàn cờ. Khi tìm thấy một quân cờ nằm ở góc chẳng xa, tự mình sẽ đặt từng quân, từng quân một xuống và từ từ lấp đầy đường thoát của quân cờ đó. Thế nhưng cách làm của con ranh đó chẳng vậy được một ô đường thoát nào cả, thế mà cứ toàn làm như thể mình ăn được quân cờ của người ta trước vậy. Sau đó lại ra vẻ ta đây biết tuốt. Đó chẳng qua chỉ là một cô ả ngu ngốc thôi. Rồi cả Imaizumi nữa, tên đó thậm chí còn điều động đội cơ động cho cô ta, và Hashizume, người cho phép việc đó xảy ra, các người còn ngu si hơn.

Tôi biết hết đấy gã hói Hashizume, gã nghĩ bộ tóc giả đấy qua mắt được mình sao.

Mặc dù thủ tục điều tra sai hoàn toàn nhưng khổ nỗi vẫn có kết quả nên gã không thể nào xem thường cô ả được. Năm nay có vẻ cô ta hơi xui xẻo một chút, nhưng năm ngoái cô ta đã giải quyết một vụ cường sát trong ba ngày và một vụ giết người cướp của trong vón vện nửa ngày. Nhưng ngay cả các vụ án đó cũng chẳng dựa vào vật chứng hay lời khai nào để tóm được thủ phạm. ‘Vừa nhìn tôi đã nghĩ hẳn là thủ phạm rồi’. ‘Trông như hẳn là người đã ra tay nhỉ’. Cô ta toàn chỉ ra nghi phạm với những lý do trên trời rơi xuống, không đầu không đuôi, rồi thậm chí còn dựa vào đó bắt giữ người ta.

Điều gã đang muốn nói này giờ là vụ án lần này cũng đang dần dần triển khai theo chiều hướng đó. Cả việc đoán chính xác việc phi tang xác xuống hồ lẫn việc liên kết được chuyện ấy với cái chết của Fukazawa. Cô nàng này đang nắm giữ một trực giác nhạy bén mà bất cứ cảnh sát hình sự nào cũng phải ganh tị. Đây là điều gã không thể bác bỏ được.

Có khi nào cô ta là một nhà ngoại cảm không nhỉ?

Mà thôi. Một khi mình đã nhúng tay vào vụ này rồi thì mình cũng sẽ được phép làm gì tùy thích. Bởi vì cấp trên của mình, thanh tra trưởng đơn vị số Năm, cũng là một lão ngớ ngẩn như đám người kia nên dễ như không ấy mà.

Gã tóc già, Imaharu, và cả con đàn bà ngu ngốc đó nữa. Các người sẽ sớm thấy bất lực thôi.

Tuy nhiên, vẫn còn một chuyện phiền phức gã cứ canh cánh mãi trong lòng, đó là trong trường hợp cuộc điều tra kéo dài hơn nữa thì một nhóm trong đơn vị số Mười, tức là tổ của tên Kusaka sẽ chen ngang vào. Không thể xem thường Kusaka. Bởi vì hắn đang bị đau ruột thừa cấp tính nên chắc khoảng một tuần nữa hắn sẽ quay trở về hiện trường để làm việc.

Thôi, mặc kệ chuyện đó đi. Miễn lần này mình lập được công là được.

Nghĩ thế Katsumata liền băng qua cánh cửa tự động của bệnh viện Đại học Y trung ương.

• • •

Ngồi ở quầy tiếp tân là một cô gái sắc mùi nhà quê với lớp trang điểm vụng về chẳng ăn nhập gì với mái tóc nhuộm nâu.

“Tôi là người của Tổng Bộ. Tôi có nên đưa thẻ của mình cho cô xem ở đây không?”

Cô gái nhìn lên với một vẻ mặt ngớ ngẩn.

“Hả?”

“Tôi hỏi là ‘Tôi có nên đưa thẻ của mình cho cô xem ở đây không?’ đây đồ quê mùa.”

“Ý... ý ông là sao?”

Tới đây mà còn không hiểu nữa chắc chỉ còn nước phải móc thẻ ra cho cô ta xem thật.

Katsumata lôi thẻ cảnh sát từ trong túi áo mình, mở nó ra theo chiều dọc rồi chìa cho cô gái xem.

“Tôi là Katsumata của đội điều tra số Một ở Tổng Bộ. Tôi muốn gặp bác sĩ Omuro của khoa tâm lý và sức khỏe tâm thần.”

Những bệnh nhân đang lòng vòng ở quanh cửa ra vào và những bệnh nhân ngoại trú chẳng rõ là đang chờ khám bệnh hay cấp cứu gần đó đồng loạt quay lại nhìn. Hình như tới lúc này người nữ tiếp tân mới ngộ ra

được ý trong câu hỏi ‘Tôi có nên đưa thẻ của mình cho cô xem ở đây không?’ của Katsumata.

“Xin... xin hãy chờ một chút.”

Cô ta rời khỏi quầy tiếp tân, chạy như bay vào căn phòng ở phía trong, có lẽ đó là văn phòng hoặc cái gì tương tự thế. Phải chi cô ta khép cửa lại một chút thì tốt rồi, đằng này cô ta cứ để cửa mở mà làm ầm lên ‘Có cảnh sát tới, chúng ta phải làm sao đây? Đã có chuyện gì xảy ra hả?’.

Một người đàn ông bận vest xuất hiện thay cho cô gái, ông mời Katsumata sang một góc của quầy trực.

Ở đâu thì cũng như nhau thôi, việc này có giúp ích gì đâu chứ.

Mặc dù nghĩ thế, nhưng trước mắt gã cứ làm theo cho xong.

“Ê này, bác sĩ Omuro đâu rồi?”

Với bộ dạng khúm núm tội nghiệp trông như đang lấy tay che lấy hạ bộ trong nhà tắm công cộng, người đàn ông cúi đầu xin lỗi không biết bao nhiêu lần. Sự thảm hại này có lẽ là ông ta sinh ra đã có rồi cũng nên.

“Thành thật xin lỗi ngài. Bác sĩ Omuro hiện tại đang họp trên Y cục...”

“Chờng nào xong?”

“Vâng, chờng một tiếng nữa, à không, chắc chỉ tầm 30 phút thôi.”

“Tóm lại là sao? Nói cho rõ đi!”

“A, a ơ...”

“Thôi được rồi. Vậy cho phép tôi chờ nhé? Y cục ở đâu vậy?”

“Hả?”

“Hồi nãy ông nói là ‘Y cục’ mà. Bác sĩ Omuro đang họp ở đấy, không phải sao? Tôi muốn đến đó chờ.”

“A, hả? Ở lầu sáu tòa nhà mới. Bước ra khỏi thang máy rồi rẽ phải.”

“Tôi hiểu rồi.”

Khi Katsumata bước đi, người đàn ông trông có vẻ như còn muốn nói gì nữa, nhưng vì xong việc rồi nên gã cứ đi thẳng một nước.

Gã vừa xem sơ đồ hướng dẫn, vừa đi băng qua khu nhà chính có cấu trúc khá phức tạp. Cuối cùng, gã cũng tìm được lối đi thông nhau và

mò được tới cửa vào tòa nhà mới. Lần này gã chưa kịp mừng thì lại đến chiếc thang máy, nó cứ dừng mãi ở tầng bốn mà chẳng chịu đi xuống,

Thật là một cái bệnh viện điên khùng!

Gã đứng chờ mà phải cẩn rằng để kiểm lại sự sốt ruột của bản thân. Phía sau gã đã bắt đầu có thêm vài người, trong đó có cả một bệnh nhân ngồi xe lăn. Đến nước này rồi thì thật sự không thể nào không nhường cho người ta đi trước được. Gã miễn cưỡng lùi xuống vị trí thứ hai. Tuy nhiên gã vẫn đảm bảo vị trí của mình ở thật gần cánh cửa thang máy.

Gã nhìn quanh một lượt, y như rằng trong thang máy chỉ toàn là người bệnh.

Ê, mấy người đừng có lây vi trùng cho tôi nha.

Katsumata cũng ghét bệnh viện không kém. Nếu sức khỏe của gã đột nhiên kém đi thì gã cũng chỉ để cho bệnh tự động khỏi thôi. Lần cuối cùng gã phải đến bác sĩ ở gần nhà là khi gã suýt bị viêm phổi khoảng bốn, năm năm về trước. Nhưng từ lần đó trở đi gã bắt đầu có suy nghĩ phải chăng vì đi khám bác sĩ nên bệnh tật mới trở nên tồi tệ hơn. Mình chẳng làm gì sai cả. Chính bệnh viện và môi trường xung quanh nó mới là tác nhân gây bệnh cho mình.

Trời ơi có phải mình bị mụ vợ lây không nhỉ? Tức là trước khi ly hôn một chút sao? Vậy ngay từ đầu bà ta đã... thôi, mình phải ngưng ngay đi.

Katsumata khẽ lắc đầu để dập tắt cơn tức giận đang dần lan khắp người gã.

Người bước ra ở tầng sáu chỉ có mỗi Katsumata.

Mặc dù gã thăm hại kia đã nói là ‘Bước ra khỏi thang máy rồi queo phải’, nhưng gã vẫn muốn tự mình xác nhận lại bằng cách nhìn vào sơ đồ hướng dẫn. Có vẻ như toàn bộ lầu sáu của tòa nhà mới là phòng bệnh dành cho khoa tâm lý và sức khỏe tâm thần. Tóm lại là khoa tâm lý và sức khỏe tâm thần này có khác gì với khoa tâm lý mà người ta hay gọi không?

Trước đây cũng khá lâu rồi, gã từng đến bệnh viện tâm lý để điều tra về vụ án gây ra bởi một bệnh nhân đã được phẫu thuật thùy não. Thế nhưng khi đó gã đã gặp rất nhiều khó khăn. Tên bệnh nhân được y tá dìu ra

cũng chẳng có vẻ gì là người có tâm lý lệch lạc đến mức đó. À không, có khi ngay cả những con người có vẻ bề ngoài trông rất bình thường lại cần điều trị tâm lý ấy chứ. Bản thân cái xã hội hiện đại này ngay từ đầu cũng là một thứ mang đầy bệnh tật rồi.

Chắc, nền kinh tế phát triển nhanh quá thì phải chịu thôi.

Katsumata vỗ vai một nữ y tá đi ngang qua.

“Này, y cục nằm ở đâu vậy? Tôi có chuyện cần gặp bác sĩ Omuro. Cô có thể đi gọi ông ấy giúp tôi được không?”

Gã nhanh tay đưa thẻ cảnh sát của mình ra.

“Thành thật xin lỗi ngài, bây giờ anh ấy đang họp.”

Nữ y tá trả lời bằng giọng điệu ôn tồn, nhỏ nhẹ.

Này này, cô dám xem cuộc họp quan trọng hơn cuộc điều tra của tôi sao?

“Tôi hiểu rồi.”

Thực ra, Katsumata không hiểu rõ lắm, nhưng gã bắt đầu đi về phía tay phải. Ở cuối một lối đi dài, bên phải có hai cánh cửa. Phía ngược lại có năm cánh cửa. Nhà vệ sinh nam, nữ, nhà bếp, rồi đến một căn phòng nào đó và cửa thoát hiểm. Tuy nhiên chẳng có cái nào ghi là ‘Y cục’ cả. Thật là bất lịch sự quá thể.

Phòng họp. Chắc chắn tệ cỡ nào cũng phải có được cái phòng như thế chứ.

Katsumata mở cánh cửa trong cùng phía bên phải ra. Đó là phòng họp thật nhưng nói chi đến bác sĩ, y tá cũng chẳng có một ai, chỉ là một căn phòng trống hoác. Tại sao họ không tổ chức cuộc họp ở đây? Nếu họp thì phải làm ở phòng họp đằng hoàng chứ.

Thật khó hiểu, đáng lẽ phải là ở đây chứ. Cái bệnh viện này toàn làm mấy trò điên khùng.

Gã tiếp tục gõ cửa, nghe ngóng rồi lại đi sang căn phòng bên cạnh. Nếu họ đang họp thật thì đây là căn phòng cuối cùng rồi. Ở đây mà không phải nữa thì e rằng gã phải quay trở lại để hỏi y tá. Nhưng mà làm thế thì xấu hổ quá, chưa cần đến mức như vậy. Đến nước đó thật thì trước tiên phải mắng cho tên tham hại kia một trận ra trò mới được.

Đừng có giỡn mặt với ông!

Katsumata xoay tay nắm và đẩy cửa vào.

Nếu đây mà là Y cục thì gã cũng không thể hiểu nổi ý nghĩa của từ ‘Y cục’ là gì nữa, tóm lại đây chẳng qua chỉ là một văn phòng bình thường. Có sáu cái bàn được đặt đối diện với nhau, những người mặc áo blouse trắng ngồi ở đó gồm ba nam, một nữ. Người đàn ông trong có vẻ lớn tuổi nhất đang đứng cầm tài liệu, ông dùng ngón tay đẩy lại kính toan nói gì đó. Tuy nhiên, Katsumata nhanh nhẩu cướp lời của ông.

“Xin hỏi có bác sĩ Omuro ở đây không?”

Lập tức mọi ánh mắt đổ dồn về một người đàn ông hơn ba mươi tuổi ngồi kế vị nữ bác sĩ. Điều đó có nghĩa cậu ta là bác sĩ Omuro. Nhìn cậu ta gã có thể thấy ngay đây là một chàng công tử bột được nuôi dạy tử tế.

“Vâng, là cháu.”

Gã định bụng nói thẳng rằng gã biết thừa rồi, nhưng ngẫm ra như vậy thì trơ trẽn quá, có lẽ gã lại phải bắt đầu bằng lời giới thiệu quen thuộc thôi.

“Tôi là Katsumata thuộc đội điều tra số Một trên Tổng Bộ. Tôi có chuyện muốn nói với anh, bây giờ tiện chứ?”

Trước hết gã cho họ thấy gã cũng có chào hỏi giới thiệu đàng hoàng, ít nhất là về mặt hình thức. Omuro đưa mắt nhìn người đàn ông đang đứng đây cảnh giác.

Cậu ta nghiêng đầu, mặt mày khó chịu, cuối cùng cũng chịu gật đầu. Nếu biểu cảm này được thể hiện ra bằng lời nói thì có lẽ đó chính là ‘Cảnh sát là sao?’, ‘Tôi không biết gì đâu nha’, ‘Mình nên làm sao đây?’, ‘Không biết làm sao nữa. Người ta gọi mình thì mình cứ đi đi’.

Omuro ngồi nguyên trên ghế, cậu ta chỉ sửa lại tư thế để đối mặt với gã.

“Vâng, ngài có chuyện gì vậy ạ?”

Có vẻ như cậu ta nghĩ mình chẳng có liên can gì đến chuyện này cả.

“Tôi muốn hỏi cậu về người tên Fukazawa Yukari.”

Lập tức cậu ta lại quắc mắt nhìn gã, mặt mày tối sầm, còn ánh mắt thì như chất chứa nhiều nỗi niềm, cuối cùng cậu ta lắc đầu. Bộ cái khoa tâm

lý và sức khỏe tâm thần này là cơ quan nghiên cứu về thần giao cách cảm à? Đến đây thì đã tới giới hạn chịu đựng của Katsumata rồi.

“Bạn làm ơn cho tôi chút thời gian đi. Tôi đã nghĩ Chủ nhật cậu không phải xem bệnh nhiều nên mới tới. Thôi được rồi. Nếu cậu không muốn cuộc họp dang dở thì cho tôi ngồi ở đây chờ nhé. Bây giờ giải quyết nhanh chóng cũng được, không thì để sau. Tôi chỉ muốn nói chuyện với cậu càng sớm càng tốt thôi.”

Lúc đó biểu cảm trên gương mặt của Omuro hiện lên vẻ nghiêm nghị chẳng phù hợp với cậu ta chút nào.

“Sao tự nhiên chú đến đây rồi gây cản trở cuộc họp như thế? Cho dù là cảnh sát thì cũng không...”

“Câm ngay!”

Katsumata đóng sầm cánh cửa đang mở như muốn hất nó văng khỏi phòng họp.

“Khoảng một tháng trước có một nhân viên ở Sở Nishiarai đến đây để thăm bệnh Yukari, và cậu là người từ chối không cho gặp đúng không? Cảnh sát không có rảnh rỗi tới mức đến thăm một bệnh nhân cần phải điều trị tâm lý mà chẳng có mục đích gì đâu. Thực tế chúng tôi đến vì có chuyện quan trọng, vậy nên chúng tôi mới cất công đến tận nơi. Máy người họp hành hay sám hối tội lỗi gì tôi không cần biết. Sao cũng được nên hãy nhanh chóng kết thúc và hỗ trợ cho quá trình điều tra đi. Nếu bên trong mấy người vẫn còn sót lại chút ý thức nào của một công dân gương mẫu thì mấy người phải làm tốt hơn thế này chứ.”

Nói đến mức này rồi thì quả nhiên chẳng cần đến thần giao cách cảm làm gì nữa. Omuro chậm chậm đứng dậy khỏi ghế, cúi đầu xin phép người đàn ông đang đứng, có vẻ là cấp trên của cậu ta, rồi đi về phía gã.

Katsumata mở cửa, cố gắng lịch sự nhất có thể, gã mời cậu bác sĩ ra hành lang.

• • •

Căn phòng mà Omuro chuẩn bị là phòng khám số Ba. Chỉ là một căn phòng bình thường, chẳng có gì đặc biệt. Phía trước cửa sổ là một cái bàn, trên đó có một chiếc máy tính xách tay, phía bên phải là một cái quầy được cắt theo hình tròn chia căn phòng thành hai phần. Có lẽ cậu bác sĩ sẽ ngồi ở phía trong và bắt đầu bằng câu ‘Có việc gì vậy ạ?’.

“Chú có việc gì vậy ạ?”

Y như rằng. Omuro ngồi xuống chỗ đó, đoạn cậu ta cất lời, giọng điệu có lẽ cũng chẳng khác gì khi cậu ta nói với bệnh nhân.

“Tôi muốn hỏi về Fukazawa Yukari, khi này tôi đã nói rồi, đúng không?”

Hình như cậu bác sĩ đang suy tính gì đó trong đầu. Hai mày Omuro cau lại trông như đang sốt ruột lắm.

“Nếu vậy thì cũng giống như vị cảnh sát hình sự đã đến lần trước, tôi xin phép từ chối...”

“Cậu lắng nghe tôi nói cho kĩ trước đã!”

Katsumata đập bàn, cắt ngang lời cậu bác sĩ.

“Đầu tiên tôi phải nói điều này, người cảnh sát đến lúc trước không phải là tôi. Nếu cậu cho rằng ai cũng là cảnh sát như nhau thôi thì cả nước có đến hai trăm tám mươi ngàn người đấy. Thêm nữa, người đến lần trước không phải là cảnh sát hình sự. Đó chẳng qua là trưởng đội tuần tra ở một đội cảnh sát địa phương thôi. Là cảnh sát tuần tra của đồn cảnh sát đó. Nói cách khác, cậu không thể nào từ chối tôi được. Nếu muốn từ chối thì đến nói trực tiếp với tôi này. Nhưng mà trước đó nhớ nghĩ ra một lý do có thể làm tôi hài lòng, sau đó cong mông phục vụ tôi rồi muốn gì thì tính tiếp nhé.”

Omuro câm lặng một lúc. Có lẽ cậu ta cũng chẳng còn ý định phản bác lại. Được vậy thì cũng hay, đỡ được bao nhiêu công sức, nhưng mà hình như thực tế không như vậy.

“Nhưng mà rõ ràng chú biết đến việc cháu đã từ chối tháng trước. Lúc này chú cũng nói thế mà đúng không? Nghĩa là lúc chú đến đây đã thừa biết câu trả lời của cháu rồi.”

A, cái thằng ngu này...

Katsumata cực ghét sự hèn nhát không thể phản biện lấy nửa lời, nhưng gã còn ghét những tên xấu xược dám thẳng thắn cãi lại lời gã nhiều hơn.

“Này cậu, đừng bắt tôi nói nhiều lần. Cậu không thể từ chối tôi được đâu. Hơn nữa, lần này tôi đến đây là để điều tra về một vụ án giết người đấy. Chúng tôi nhận định vụ này có khả năng còn liên quan đến vụ án khác nữa. Chính vì lý do đó nên tôi mới muốn biết về tình trạng của cô em gái. Cậu có hiểu vấn đề không?”

Omuro thở dài, trông cậu ta như muốn nói ‘Tôi không thể chịu đựng gã này thêm được nữa’. Thế nhưng vậy cũng tốt. Con người là sinh vật một khi cảm thấy chán nản và phiền phức rồi sẽ huyền thuyên không ngừng.

“Nhưng cũng không có cách nào đâu chú.”

Omuro vừa nói vừa nhìn xoáy vào Katsumata bằng ánh mắt đầy thách thức.

“Xin thứ lỗi cho tôi vì phải lặp lại cùng một nội dung nhé. Nếu cậu đã nói đến như thế, xin hãy cho tôi giải thích thêm một chút. Nhưng chẳng hay trước khi trình bày tôi có thể trình thề cảnh sát hay danh thiếp của tôi cho cậu đây xem không? Tôi là Katsumata ở Tổng Bộ, chỉ là một công chức lười nhác, không hiểu biết nhiều cho lắm, mong cậu thứ lỗi.”

Ôi, một thằng công tử bột cứng đầu.

Katsumata đưa danh thiếp ra, đoạn đẩy nó trên bề mặt quầy.

“Trợ lý thanh tra...”

“Biết rồi thì nói mau đi. Đầu tiên là về bệnh của Yukari.”

“Chuyện đó, tôi thành thật xin lỗi.”

Cách xin lỗi cứng nhắc của Omuro cứ như thể cậu ta là một đứa học sinh tiểu học vừa bị mắng oan vậy.

“Ý cậu là quy tắc bảo mật phải không?”

“Nếu chú đã biết thế thì chúng ta dễ nói chuyện hơn rồi.”

“Dễ như thế nào?”

“Bởi vì chú đã biết lý do mà cháu không thể nói, đúng không?”

Kinh ngạc. Những người chấp nhận được lý do đó họa may chỉ có trưởng đội tuần tra ở đồn cảnh sát – mấy ông suốt ngày chỉ bắt chước làm

theo thôi chứ chẳng được xem là cảnh sát thật sự, ngoài ra còn có mấy tay công chức quốc gia hạng xoàng. Nếu gã cũng thi đậu vào hạt giống số Một của kì thi công chức quốc gia giống như tên Omuro này, thì có lẽ khi được tuyển vào cơ quan cảnh sát quốc gia năm đó, gã sẽ được là một trong đám thực tập sinh ngu ngơ đặt chân đến Sở Cảnh sát với tâm thế tham quan là chính rồi.

Nếu được thế thì bây giờ mình cũng chẳng cần phải rơi vào tình huống khó này.

Kitami Noboru, con trai trưởng của ủy viên cấp cao Kitami Katsuyoshi nguyên là giám đốc Trụ sở Phân khu số Ba. Tuy nhiên, chính vì mối quan hệ ruột rà máu mủ đó mà ấn tượng của Katsumata dành cho cậu ta rất cay nghiệt. Dù có thể cậu ta có thực lực giống như vị bộ trưởng Ban tuyên truyền ở một tổ chức tôn giáo nào đó gã biết, ông ta đã góp công lớn trong việc giữ gìn trật tự trị an. Nhưng mà gã thật sự không nghĩ cơ quan cảnh sát quốc gia lại tuyển dụng nhân viên theo hệ con ông cháu cha thế này. Chà chà, điểm này cần phải chú ý, có lẽ mình cũng nên tự điều tra chứ nhỉ...

Thôi, bây giờ đó chỉ là chuyện tào lao...

Katsumata gãi mái đầu đã được cắt ngắn của gã, đoạn tiếp tục cuộc chuyện trò dang dở.

“Bác sĩ Omuro này, cậu coi trọng quy tắc bảo mật đó hơn mạng sống của con người sao? Được rồi, nghe cho rõ đây. Có, người, chết đó. Tận hai người đã bị giết hại. Tôi không biết mấy căn bệnh tâm lý đó có ý nghĩa như thế nào với cậu, nhưng tâm hồn của những người đã chết đó có mắc phải bệnh gì đâu. Thứ mà họ bị cướp đoạt là mạng sống. Cậu có hiểu không? Tôi không hề có ý định sẽ đem bệnh trạng của Yukari công bố trên các mặt báo. Trước hết tôi chỉ muốn biết rằng tình trạng cô ấy có ổn định để nói chuyện không. Còn chuyện tôi có nói chuyện với Yukari hay không, có bắt các cậu đưa hồ sơ bệnh án rồi dựa vào đó phân tích tình trạng bệnh nhân hay không, là chuyện hoàn toàn khác. Rồi, bây giờ thì sao? Thôi được rồi, cô ta bị bệnh gì không quan trọng, bây giờ tình trạng của Yukari có thể

nói chuyện được hay không? Một câu hỏi như thế này thôi, chẳng lẽ cậu không trả lời được?”

Gã thật lòng nghĩ đến mức này rồi thì cậu bác sĩ chẳng còn lý do nào để từ chối cả. Nhưng, cậu ta bỗng lên tiếng:

“Cháu... không thể trả lời được.”

Omuro nói bằng giọng run run, liếc nhìn Katsumata.

Hết quỳ tiếp tân đến cả tòa nhà... Nơi đây quả là một bệnh viện điên rồ toàn tập.

Không chịu lép vế, Katsumata cũng liếc mắt nhìn lại.

“Tại sao? Tại sao mỗi chuyện cô ta có nói chuyện được hay không mà cậu cũng không thể trả lời được?”

“Nhưng dù cháu có trả lời thế nào đi chẳng nữa, chú vẫn muốn gặp cô ấy đúng không?”

“Không có chuyện đó đâu. Nếu thật sự là không thể thì dù tôi muốn gặp cỡ nào cũng đâu được, nhỉ?”

Mắt Omuro ửng đỏ lên, nước mắt thậm chí còn đang chực trào ra. Trong một thoáng, Katsumata không thể nào hiểu nổi phản ứng này của cậu ta. Nhưng nếu phải miễn cưỡng phân tích thì có lẽ tên Omuro này yêu cô gái Yukari kia cũng nên. Tuy nhiên, nếu là thế thật thì phiền phức rồi đây. Một khi người đàn ông đã yêu thì họ còn kiên cường hơn cả những tên xã hội đen hết lòng trung thành, sống chết vì thủ lĩnh.

“Cậu, yêu Yukari hả?”

“Ch... ch... chú nói...”

Omuro mặt đỏ tía tai trông chẳng khác gì những chiếc mặt nạ quỷ dính kèm theo các gói kẹo. Cậu ta chống hai tay lên mặt quỳ đứng bật dậy.

“Chú đang nói linh tinh gì vậy?”

Đây có khi là thứ mà nhân gian hay gọi là ‘cảm xúc thuần khiết’ nhỉ?

Cho phép tôi nói thẳng, đó chẳng qua chỉ là nhu cầu sinh lý đơn thuần thôi.

“Nếu vậy thì cậu cần gì phải khóc nhè chứ.”

Có lẽ cảm thấy tức tối vì bị gã trêu chọc hay sao đó mà Omuro đâm mạnh xuống quỳ.

“Làm gì có chuyện khóc lóc chứ. Đứng trên cương vị là bác sĩ điều trị, cháu không muốn để cho bệnh nhân của mình tiếp xúc với một người có thái độ hống hách như chú. Chỉ thế thôi. Có thể lúc gặp chú thì không có gì, nhưng nếu sau đó tinh thần cô ấy bị khủng hoảng, tình trạng đang ổn định lại chuyển biến tồi tệ hơn thì sao? Nếu vậy thì thà cháu cho cô ấy gặp vị cảnh sát kia còn hơn. Dù sao thì người đó cũng nhẹ nhàng hơn chú cả chục lần.”

Lần này là chiêu bài ‘Vô cảm’ sao? Thật ngây thơ. Ngây thơ đến mức cảm thấy nhức nhối tận tủy răng.

Katsumata hừ mũi cười khẩy.

“Chuyện ‘nhẹ nhàng’ thì xin lỗi nhé. Nhưng cho phép tôi nói thẳng, đó chẳng liên quan gì đến trách nhiệm của tôi dành cho công tác điều tra cả.”

“Vậy xem thường nhân quyền của bệnh nhân là cách chú thể hiện trách nhiệm của mình sao?”

“Cái này đâu gọi là xem thường. Nếu tôi có ý xem thường thì từ đầu tôi đã hỏi thẳng y tá số phòng và tự tiện đến gặp cô ta rồi.”

“Thật... thật chẳng ra làm sao cả. Chú mất trí rồi.”

Cuối cùng cũng đến từ ‘mất trí’. Hết lần này đến lần khác, quả là một anh chàng hỗn xược.

Đối với Katsumata, ngoài ‘khó hiểu’ ra chẳng còn từ ngữ nào có thể diễn tả vẻ mặt buồn rười rượi của Omuro. Chỉ là cho phép cảnh sát gặp một bệnh nhân thôi, tại sao phản ứng của cậu ta lại gay gắt đến như vậy? Thật sự gã không tài nào hiểu được. Tuy nhiên, nếu bây giờ không thể gặp cô ta hỏi chuyện, gã cũng sẽ lao đao lắm đây.

Fukazawa Yasuyuki đã nhận phán quyết ba năm tù của tòa. Công tác điều tra về những sự việc trong phạm vi một năm sau khi anh ta ra tù đã rơi vào tay tổ Himekawa. Mặc dù đó là phạm vi điều tra có nhiều khả năng sẽ tìm ra được những thông tin mới nhất, nhưng vì gã là người đến sau nên đành chịu thôi. Nội dung điều tra kế tiếp cũng hời không kém đã được

Katsumata giao cho cấp dưới của mình: quan hệ bạn bè trong thời gian ở tù của Fukazawa. Chuyện này do gã đích thân chỉ định nên không có ý kiến phản đối nào. Phần còn lại là khoảng thời gian trước khi Fukazawa vào tù. Thật lòng mà nói, bản thân gã cũng không dám chắc việc tìm hiểu về những chuyện xa xưa như thế có tìm được mối liên quan trực tiếp gì đến vụ án lần này hay không, nhưng Katsumata vẫn dửng dưng cảm xin được phụ trách nội dung điều tra đó.

Lý do đơn giản thôi. Bởi vì gã cảm thấy khúc mắc về phán quyết của tòa bốn năm về trước. Họ đã nhận định vụ phóng hỏa đó chỉ là vô ý chứ anh ta không hề có ý định hủy hoại thi thể bố mẹ của mình. Có lẽ những điều tra viên lúc bấy giờ cũng ôm trong lòng nỗi hoài nghi về điều này. Mặc dù thế, bởi vì không ai đưa ra được bằng chứng xác thực nào nên họ không thể xử theo tội giết người được.

Ai cũng có thể nghĩ theo hướng Fukazawa phóng hỏa sau khi giết chết bố mẹ mình.

Nếu như trong quá khứ Yasuyuki từng ra tay giết người, có khả năng sẽ có mối liên hệ nào đó với vụ án lần này. Nhưng bản thân giả thuyết này cũng chỉ là ấn tượng của riêng gã mà thôi. Nghĩ thì nghĩ thế, tuy nhiên gã không nói toẹt ra ‘Hồi xưa Fukazawa Yasuyuki từng giết người đấy’. Có được một nữ tổ trưởng ngu ngốc phát ngôn những câu như thế là đủ lắm rồi. Đầu tiên phải xây dựng lập luận dựa trên bối cảnh, sau đó là thu thập thông tin và lọc ra các khả năng có thể xảy ra. Trên hết là phải có được bằng chứng, như thế mới gọi là điều tra. Vì lý do đó mà gã cần đến lời khai của người em gái tên Fukazawa Yukari – một nhân vật quan trọng biết rõ về quá khứ của Yasuyuki.

“Rối loạn hoảng sợ, trầm cảm, xa lánh xã hội, tự gây tổn hại cho bản thân mình.”

Đột nhiên Omuro tuôn một tràng.

“Hả?”

Mặc dù gã đã hỏi lại, nhưng Omuro nhất quyết không giải thích nửa lời.

Thằng ranh đáng ghét.

Mặc dù thế gã vẫn có thể hiểu được chút chút. ‘Rối loạn hoảng sợ’ đại khái có nghĩa là dễ bị hoảng sợ. ‘Trầm cảm’ tóm lại là ‘tâm bệnh’ mà người ta vẫn hay nói. Gã không hiểu chứng ‘xa lánh xã hội’ cho lắm, nhưng còn ‘tự gây tổn hại cho bản thân’ thì có lẽ là bệnh thường được gọi bằng một cái tên khác, hội chứng nghiện rạch cổ tay.

Mà nói gì thì nói, cô ta bị lắm thứ bệnh một lúc thế.

“Đó là toàn bộ bệnh của Yukari đúng không?”

“Đúng vậy. Vì thế mong chú hãy thông cảm cho, cô ấy là người mắc bệnh tâm lý mức độ nặng.”

“Vậy tôi không thể nói chuyện được à?”

“Chú nghĩ sao cũng được, nhưng cháu chỉ có thể trả lời là có lúc được và có lúc không thôi. Tuy nhiên, tình trạng của cô ấy nhất thiết phải cực kì thận trọng trong việc tiếp xúc với người ngoài. Vấn đề không phải chỉ đơn giản là lúc đó cô ấy có nói chuyện được hay không. Cũng giống như những gì cháu trình bày khi nãy, sau khi gặp, khả năng dẫn đến những sang chấn tâm lý nghiêm trọng hơn là rất lớn. Mong chú hãy thông cảm cho cháu chuyện đó nữa.”

“Nếu vậy thì cậu cho tôi biết hồ sơ nhập viện của cô ta đi.”

“Cũng được một thời gian rồi. Mấy lần trước khi tình trạng tốt hơn, cô ấy sẽ được xuất viện và quay về cơ sở chăm sóc trẻ em. Nhưng dạo gần đây cô ấy phải ở trong bệnh viện suốt.”

“Tôi muốn xác nhận lại. Đưa hồ sơ bệnh án của cô ta cho tôi xem.”

“Chuyện đó cháu xin phép từ chối. Nếu chú có tờ lệnh điều tra thì là chuyện khác, nhưng hiện tại, về nguyên tắc cháu không thể chấp nhận hành vi xâm phạm quyền riêng tư của người khác như thế này.”

Katsumata không kiềm được một tiếng thở dài.

Thật là hiếm có. Không còn nghi ngờ gì nữa, tên này là một con người tin tưởng tuyệt đối vào chính nghĩa. Chính xác hơn là Omuro thật sự xem những bệnh nhân mình phụ trách là chính bản thân mình đến mức sẵn sàng dang tay bảo vệ họ.

Gã thì không có thời gian rảnh rỗi để đi xin tờ lệnh nên mới phải nhờ vả thế này, vậy mà tên đó chẳng thêm thông cảm gì cả. Hơn nữa bác sĩ

là một sinh vật không thay đổi thái độ, chính kiến của mình chỉ vì mấy đồng bạc lẻ. Gã không nghĩ cái giá đó là một số tiền dưới mười triệu yên.

“Tôi hiểu rồi.”

Katsumata chống tay lên quầy, đứng dậy.

“Hôm nay có lẽ kết thúc ở đây thôi, xin lỗi vì đã làm phiền cậu. Lần sau trước khi đến tôi sẽ chuẩn bị lệnh điều tra đảng hoàng để có thể làm vừa lòng cậu. Nhưng đến lúc đó tôi sẽ bắt Fukazawa Yukari phải khai ra tất cả mọi chuyện cô ta biết. Chậc, tôi cũng không có lựa chọn nào khác đâu.”

“Điên rồ! Chú đang uy hiếp cháu sao?”

Omuro cắn chặt môi.

“Dù cậu có nói gì tôi cũng chẳng bận tâm đâu.”

Katsumata tiến về phía cửa. Sau khi mở cửa gã quay người lại một lần nữa.

Omuro đang gục trên quầy, đôi vai cậu ta run rẩy.

Khóc sao? Thật là một thằng ranh khó ưa.

Katsumata rùng mình một cái rồi khép cánh cửa lại.

Đúng lúc đó, nữ y tá mà gã gặp khi nãy bước ra từ nhà bếp ở phía đối diện. Nhìn kĩ một chút, khuôn mặt trang điểm cũng khá đấy, trông rất giống các cô gái tầm thường sẵn sàng xiêu lòng vì mấy đồng bạc lẻ.

4

Thứ Hai, ngày 18 tháng 8, 8 giờ 30 phút sáng.

Trong cuộc họp buổi sáng để xác nhận rõ phương án điều tra ngày hôm đó đã có một phát hiện cực kì quan trọng.

“Vâng, danh tính của thi thể vượt lên từ hồ Trong ở công viên Mizumoto ngày hôm qua đã sáng tỏ, vì thế tôi xin phép báo cáo với mọi người. Nạn nhân tên là Namekawa Yukio, ba sáu tuổi. Nơi ở hiện tại là nhà số Δ , cụm số \square , khu phố π , phường Azabudai, quận Minato, thủ đô Tokyo. Đã kết hôn, có hai con gái. Là nhân viên công ty Hakkodo, một hãng quảng cáo hàng đầu. Nghe nói đó là công ty sáng tạo có tiếng trong giới quảng cáo. Hai năm trước, Namekawa đã từng gây một vụ tai nạn giao thông. Cũng may đó chỉ là tai nạn đơn lẻ nên không có người bị thương, tuy nhiên dấu vân tay điểm chỉ vào biên bản khi đó đã trùng khớp với dấu vân tay của xác chết lần này, nhờ vậy chúng tôi mới có thể đưa ra kết luận này. Người nhà của Namekawa đã nộp đơn trình báo mất tích vào ngày 19 tháng trước.”

Ngay sau đó, nhiệm vụ của từng điều tra viên cũng được đề cập tới.

“Himekawa, cô cùng với Katsumata sẽ đi đến nơi làm việc của nạn nhân, công ty Hakkodo.”

Hơi thở Reiko nghẹn lại.

Tại sao tôi phải đi với lão đầu đó chứ?

Cô vội liếc nhìn Ioka đang ở trước mặt mình. Vì có thêm nhiều điều tra viên được cử đến hỗ trợ nên số lượng bàn trong phòng họp cũng nhiều thêm. Katsumata đang ngồi ở chiếc bàn phía trong cùng bên trái hàng trên. Biểu cảm trên mặt không hề thay đổi, gã vừa nhìn vào tài liệu trên tay mình vừa ghi chép gì đó. Ngồi kế bên là trưởng tuần tra dày dạn kinh nghiệm của Sở Kameari. Tóm lại, ngày hôm nay sẽ là sự kết hợp hành động của hai nhóm, một bên là Katsumata và trưởng tuần tra thân tín của gã, bên còn lại là Reiko và Ioka.

Chỉ vừa mới nghĩ đến gã một chút cô đã suýt bị kéo trở về tâm trạng của ngày hôm qua. Nhưng lần này nhịp thở của cô không rối loạn. Hôm qua cô chỉ sơ ý một chút thôi. Những lời nói của Katsumata vẫn còn lờn trong đầu cô, giống như một loại thuốc nào đó khiến đầu óc cô mụ mị, thêm vào đó là cái không khí nóng bức của Sở Nishiarai và cảnh vật xung quanh lại vô tình khơi lại kí ức khi cô rời khỏi nhà vào một ngày tuổi mười bảy ấy.

Hôm nay cho dù gã nói gì cũng không có chuyện mình ngất xỉu đâu.

Có lẽ trong lúc mải mê suy nghĩ nét mặt của cô rất nghiêm nghị hay sao đó, nên ngay lúc cô mở mắt ra đã thấy Ioka đang nhìn mình với vẻ lo lắng. Khi đó cô chỉ biết cười trừ rồi khẽ gật đầu.

“Tôi... tôi sẽ bảo vệ tổ trưởng.”

Reiko cũng cười đáp lại Ioka.

“Cảm ơn anh. Nhưng mà tôi không sao... tôi sẽ không chịu thua đâu.”

Phải rồi. Mình đã không còn là mình của ngày đó nữa.

Chẳng cần chờ đến khi cuộc họp kết thúc, Reiko đứng dậy và rời khỏi ghế của mình.

• • •

Công tác lấy lời khai tại công ty Hakkodo. Chỉ có ngành nghề là khác nhau thôi chứ đánh giá thái độ của Namekawa Yukio ở công ty cũng giống y như của Kanehara.

Cũng không đúng lắm. Nếu nói về khí chất và tài năng thì bất kì ai, dù là trong hay ngoài công ty, cũng rất nể trọng Namekawa Yukio. Để tìm biết thêm thông tin về anh ta, Reiko còn hỏi đến cả những quảng cáo mà anh ta làm ra. Từ hãng mỹ phẩm mà cô biết rất rõ, đến mì gói, gần đây nhất là video bài hát của một ca sĩ nổi tiếng, tất cả đều có bàn tay của anh ta.

Chuyện đời tư tình cảm của anh ta cũng rất đáng chú ý, trải rộng khắp các lứa tuổi, nhỏ nhất là nữ sinh cấp ba, lớn nhất là nữ diễn viên đã hơn năm mươi tuổi. Theo lời kể của các đồng nghiệp trong cùng bộ phận,

dường như vợ anh ta cũng nhắm mắt làm ngơ trước thói trăng hoa của chồng mình. Chẳng biết là do quá độ lượng, hay cô ta đã quá mệt mỏi với chuyện ghen tuông nên chẳng còn cảm xúc gì nữa. Cho dù có là gì đi chăng nữa, có lẽ Reiko sẽ không thể nào thấu hiểu được những suy nghĩ trong đầu của cô ta. Nếu là Reiko, cô tuyệt đối không tha thứ cho hành vi ngoại tình, đó là tội không thể chấp nhận. Mà thôi, về vấn đề này cô sẽ được Kikuta báo cáo sau, hiện anh đang điều tra ở nhà của nạn nhân.

Tuy nhiên, nếu bỏ qua điểm đó, thực tế có thể thấy nhiều điểm chung giữa Namekawa và Kanehara. Chúng được phản ánh rất rõ qua lời khai của cấp dưới anh ta.

“Anh Namekawa hai năm trước đã nhận giải thưởng lớn trong ngành quảng cáo. Mặc dù bản thân anh ấy chưa từng xem nó là mục tiêu vậy mà lại bất ngờ nhận được, anh ấy cảm thấy mất hết động lực phấn đấu, bảo rằng mình không còn nhìn thấy tương lai sau này nữa. Dù chán nản như thế, nhưng vì anh ấy là Namekawa Yukio, nên chỉ cần vung tay một cái, anh ấy vẫn liên tiếp cho ra đời những tác phẩm mà những người cùng ngành dù có vò đầu bứt tóc cỡ nào cũng không thể nghĩ ra được. Nhưng, vì chúng tôi là những người ở gần anh ấy nhất nên chúng tôi biết. Kiểu như anh ấy bắt đầu bị bí ý tưởng. Chẳng biết có phải anh ấy bối rối với các ý tưởng của mình không, hay anh ấy trở nên dè dặt hơn và lui về thế phòng thủ.”

Nỗi trăn trở thường thấy ở những người làm công việc liên quan đến nghệ thuật.

“Thế nhưng chỉ bắt đầu từ năm nay thôi. Sau thời gian chán nản đó anh ấy đã nhanh chóng quay về tinh thần làm việc thường ngày, à không, có lẽ phải nói là thay đổi tính tình luôn thì đúng hơn. Anh ấy trở nên ganh đua hơn trước khi nhận giải thưởng. Chúng tôi rất vui mừng, kiểu như ‘Giỏi quá, quả là thiên tài có khác’. Nhưng mà... nhưng mà, dường như anh ấy đã quá háo thắng hay sao đó mà có nhiều nhân viên cấp dưới của anh ấy không thể theo kịp. Cảm giác như lúc nào công việc cũng dồn dập ập lên đầu chúng tôi.”

‘Không thể theo kịp’. Cô thấy câu này rất đáng chú ý, nhưng tuyệt nhiên không cắt lời kể của anh ta.

“Có cả... tôi nữa. Tôi đã nhắc nhở anh ấy rằng ‘Namekawa à nếu cứ làm việc với cường độ như thế này thì anh sẽ chết mất’. Các vị nghĩ câu trả lời của anh ấy như thế nào?... ‘Tôi biết, nhưng cậu nói thế để làm gì?’. Nhưng chẳng phải là việc cảm mệt làm quần quật bán sống bán chết và sống sao cho mỗi ngày không hối tiếc là hai việc khác nhau hoàn toàn sao? Cách anh Namekawa làm việc ngoài ý nghĩ muốn chết ra thì chẳng còn cách giải thích nào khác. Chí ít theo góc nhìn của tôi là như vậy. Vì thế khi nghe tin anh ấy chết tôi cũng không sốc lắm... À, anh Namekawa vì sao lại chết vậy? Tôi nghe nói anh ấy bị giết, có phải là anh ấy đã gây gỗ với ai không? Tại sao anh ấy lại mất tích những một tháng?”

Cuối cùng cô không hỏi được chi tiết gì về chuyện thù oán cá nhân. So với Kanehara, công việc của Namekawa có vẻ dễ gây thù chuốc oán hơn, nhưng xét cho cùng anh ta cũng chỉ là một nhân viên bình thường. Cho dù trong công việc có phát sinh rắc rối gì đi nữa cũng không thể nào dẫn đến cách giết hại quái đản thế kia. Không, đúng hơn là trong trường hợp thông thường khó mà dẫn tới án mạng được. *Loại bỏ giả thuyết mâu thuẫn trong công việc, có lẽ cũng chẳng ảnh hưởng gì đâu nhỉ? Ấn tượng ban đầu của cô là như thế.*

Ngoài ra cô cũng không tìm thấy được mối liên hệ trực tiếp nào liên quan đến Kanehara. Vốn dĩ ngay từ đầu, giữa nhân viên kinh doanh của công ty cho thuê thiết bị văn phòng và nhân viên sáng tạo nổi tiếng của công ty quảng cáo đã chẳng có mối liên hệ nào rồi. Hoặc ít nhất là trong phạm trù nghiệp vụ. Xin nói thêm là công ty đang cho Hakkodo thuê thiết bị, như là máy photocopy chẳng hạn, cũng không phải là công ty Okura.

Tiếp đến Reiko gặp nữ trợ lý – người nắm rõ lịch làm việc của Namekawa nhất.

“Tôi nhớ chắc rằng vào ngày 13 tháng 7, anh ấy đã hủy mọi lịch hẹn vào buổi tối. Còn tháng trước đó hình như là ngày 8 tháng 6 thì phải... A, ngày hôm đó anh ấy xin nghỉ phép, ừm, ngày Chủ nhật thứ hai trước đó nữa là ngày 11 tháng 5... Ôi trời, tôi đã hoàn toàn không để ý. Ngày hôm

đó anh ấy cũng đi ra ngoài vào buổi tối. Anh Namekawa rốt cuộc đã làm gì vào ngày Chủ nhật thứ hai của mỗi tháng vậy?”

Ờ, câu đó phải là tôi hỏi mới đúng chứ?

Tuy nhiên, đây là một lời khai cực kì quan trọng.

Càng lần đến những mốc thời gian trước đó cô phát hiện ra bắt đầu từ tháng 12 năm ngoái, Namekawa đều có việc riêng vào ngày Chủ nhật thứ hai của mỗi tháng. Đến tháng 4 anh ta đã bỏ mặc tất cả những kế hoạch làm việc. Nơi anh ta muốn đến tới mức phải làm như vậy, rốt cuộc là chỗ nào? Hoặc việc anh ta muốn làm vào những ngày đó là gì? Đương nhiên, phía công ty không nắm được những chi tiết như vậy. Không ai biết anh ta đã làm gì. Thế nhưng điểm bắt đầu của những ngày Chủ nhật thứ hai bị thiếu thông tin lại trùng khớp một cách kì lạ với khoảng thời gian Namekawa hăng hái làm việc mà cấp dưới của anh ta gọi là ‘Hồi phục tinh thần’.

Có thể vào Chủ nhật ngày 8 tháng 12 năm ngoái Namekawa đã gặp chuyện gì đó. Đó là chuyện chắc chắn diễn ra đều đặn vào ngày Chủ nhật thứ hai của mỗi tháng. Một nhân vật nào đó nhất định phải gặp chẳng? Hay một hiện tượng phát sinh tự nhiên? Hay để tham dự sự kiện? Phải chăng anh ta có liên quan đến một cuộc giao dịch nào đó? Hoặc có thể là lý do gì đó khác biệt hơn nữa?

Cuối cùng thì điều gì đã thúc đẩy Namekawa?

Kể từ khi Namekawa dính dáng đến một việc gì đó, anh ta gấp rút quay trở lại với công việc, thậm chí còn hăng hái hoạt động hơn trước. Sau đó khoảng nửa năm, vào ngày 13 tháng 7, anh ta đột nhiên mất tích. Đơn trình báo mất tích được nộp vào ngày 19. Nguyên nhân của sự chậm trễ đó có lẽ cũng giống như Kanehara, Namekawa không phải là người làm việc theo giờ hành chính thông thường là từ 9 giờ sáng đến 5 giờ chiều.

Tóm lại, việc gì đó xảy ra vào ngày Chủ nhật thứ hai của tháng đã thúc đẩy cả hai người họ làm việc.

Theo giả thuyết này, khi Kanehara trở nên tích cực, thường xuyên đến ngân hàng Đông Đô, tức là mùa xuân năm nay, anh ta đã bắt đầu vướng vào việc gì đó trong ngày Chủ nhật thứ hai của mỗi tháng. Bởi vì vợ anh ta

không nhớ chính xác nên vẫn còn chưa chắc chắn. Thế nhưng lời khai của cô ta có chi tiết: bắt đầu từ mùa xuân năm nay, mỗi tháng anh ta lại vắng nhà vào ngày nghỉ một lần. Anh ta đã làm gì? Kanehara và Namekawa, bọn họ đã làm gì vào ngày Chủ nhật thứ hai của mỗi tháng?

Hơn nữa, cả hai đều bị giết vào ngày Chủ nhật thứ hai.

Nói chi tiết hơn, ngày Namekawa bị giết có phải là ngày 13 tháng 7 hay không hiện tại vẫn nằm ngoài phạm vi cô có thể suy luận. Thời điểm tử vong ước tính là trong tháng 7. Với tình trạng thi thể như thế, rất khó để đưa ra một kết luận cụ thể hơn. Tuy nhiên, bởi vì anh ta đã hủy hết lịch làm việc vào buổi tối ngày 13, và mất tích ngay sau đó, thế nên ngày 13 cũng khá hợp lý.

Dựa trên giả thuyết này để tiếp tục suy luận, nếu Kanehara chết vào tháng 8 và Namekawa chết vào tháng 7, có thể nghĩ đến khả năng trước đó, vào tháng 6 và tháng 5 cũng có ai đó trở thành nạn nhân. Nếu suốt từ tháng 12 năm ngoái, Namekawa cũng đã gặp phải một chuyện gì đó tương tự như Kanehara, thì trong trường hợp tồi tệ nhất, số nạn nhân sẽ lên đến chín người.

Và hơn nữa, vào Chủ nhật thứ hai của tháng sau, sẽ tiếp tục có ai đó bị giết...

Rốt cuộc là chuyện gì vậy nhỉ? Họ vướng vào chuyện gì mà lại hăng hái làm việc như vậy? Mặt khác, cái gì đó đã khiến họ có khả năng bị sát hại.

Họ bị giết theo thứ tự chăng?

Đột nhiên Reiko nghĩ đến ý tưởng đó, nhưng cô cảm thấy nó quá ngớ ngẩn nên chỉ cười thầm rồi bỏ qua.

. . .

Cô cùng với Katsumata lần lượt mượn từng phòng trong công ty Hakkodo để gặp mặt nhân viên ở các phòng ban. Trước buổi lấy lời khai này cả nhóm đã có được danh sách tổng hợp sẵn những nhân viên có quan hệ mật

thiết với Namekawa từ cấp trên của anh ta. Dựa vào danh sách đó mà nhóm cô sắp xếp sao cho thời gian dành cho mỗi người đều như nhau.

Khi nhóm điều tra kết thúc việc lấy lời khai buổi sáng họ đã tiếp xúc được với gần một nửa số nhân viên trong danh sách. Khi cô nhìn đồng hồ đã là 12 giờ 10 phút.

“Chúng ta cũng đi ăn trưa thôi.”

Miệng nói thế nhưng Reiko lại không cảm thấy đói bụng lắm. Ngược lại, thứ thu hút sự quan tâm của cô là kết quả điều tra của nhóm Katsumata, lúc này việc lấy lời khai của gã vẫn đang được tiến hành trong một phòng riêng khác. Suốt gần một tiếng trên đường đến phường Shibaura của quận Minato nơi đóng đô của công ty Hakkodo, cả lúc ở trong xe điện và lúc đi bộ trên đường, Katsumata không hé môi nói một câu gì thừa thãi với Reiko. Kể cả khi đến đây gã cũng chỉ mở miệng đề nghị chia thành hai nhóm để lấy lời khai chứ tuyệt nhiên không nói chuyện gì vô bổ.

Chẳng biết lão già chuyên rình mò này đang có ý đồ gì đây?

Tuy nhiên, nhờ thế mà Reiko cũng dễ thở hơn. Những lời châm chích của Katsumata như hàng ngàn mũi kim găm vào vết thương của đối phương. Nếu có thể kết thúc ngày hôm nay mà không phải nghe những lời đó, cô tự tin nghĩ rằng mình sẽ hoàn thành tốt công việc vào buổi chiều như thường ngày. Cô đã dặn lòng không được dao động dù gã nói bất cứ điều gì, tuy nhiên, trên thực tế cô không thể lường trước được những lời của gã, vì thế sẽ là dối lòng nếu bảo là cô không cảm thấy bất an.

“Nhắc đến ăn trưa, nếu không rủ tổ trưởng Katsumata thì cũng không ổn nhỉ?”

Ioka chậm rãi buông một hơi thở dài.

“Cũng không hẳn là thế đâu. Nhưng nếu chúng ta không trao đổi kết quả điều tra buổi sáng thì phiền phức lắm. Nếu bên đó không đối chiếu được với kết quả chúng ta có, năng suất làm việc buổi chiều của họ cũng bị ảnh hưởng nữa.”

Reiko miệng nói thế nhưng trong lòng đầy bất an. Xét cho cùng thì Katsumata có giao cho cô những thông tin chính xác gã lấy được từ buổi lấy lời khai hay không? Không đâu, dù Katsumata ích kỉ cỡ nào có lẽ gã

cũng sẽ vui vẻ đưa cho cô nội dung lời khai đầy đủ thôi, bởi vì nói gì thì nói, đây vẫn là công việc cả hai bên được phân công làm chung với nhau. Sau khi đối chiếu kết quả của nhóm Katsumata và Reiko, đó sẽ là kết quả của toàn buổi điều tra đầu tiên. Mặt khác, hẳn là Katsumata cũng rất tò mò về nội dung lời khai nhóm Reiko phụ trách.

“Vậy thì đi thôi.”

Cô theo Ioka rời khỏi phòng họp. Cả hai băng qua lối hành lang sạch sẽ được trải thảm màu xanh dương rồi bước vào một văn phòng rộng rãi được đề là ‘Ban sáng tạo’. Cô không biết đây có phải là hình ảnh thường ngày của một công ty quảng cáo hay không, trong phòng các nhân viên nhốn nháo và tất bật như thể họ đang ở trong một cuộc chiến cam go nào đó. Mặc dù đã quá 12 giờ nhưng bầu không khí trong phòng chẳng có chút gì gọi là ‘giờ nghỉ trưa’ cả. Trên các bàn làm việc được phân ra bởi vách ngăn, cái nào cái nấy bày la liệt một núi giấy tờ, tài liệu, hộp giấy, mô hình và hàng mẫu.

Ở phía trong cùng của căn phòng như mê cung này có ba phòng họp. Trên vách ngăn của các phòng đều có cửa sổ bằng kính phía trên thắt lưng, trong số đó Katsumata đang sử dụng căn phòng đầu tiên bên tay trái. Hiện tại có một tấm màn sáo màu vàng được hạ xuống. Không biết có ai đang sử dụng căn phòng bên phải hay không, nhưng vì ở đó cũng được che bằng một tấm màn sáo màu xanh lá nên Reiko không thể nhìn vào bên trong. Căn phòng ở giữa không có tấm màn nào cả, nhìn cũng có thể biết được ngay không có ai trong phòng. Nếu mà tấm màn ở đó được hạ xuống, không biết nó sẽ có màu gì nhỉ?

Để không làm phiền các nhân viên, Reiko đi men theo sát tường. Cô chuẩn bị gõ lên cánh cửa phòng họp bên tay trái thì...

“Xin... xin lỗi.”

Một nữ nhân viên ở gần đó cất giọng.

“Vâng, có việc gì vậy ạ?”

“Xin lỗi, các vị ở căn phòng đó đã đi trước được tầm 30 phút rồi ạ.”

Trong một thoáng Reiko không hiểu được ý cô gái đang muốn nói gì.

“‘Các vị’ mà cô nói là cảnh sát hình sự bên tôi phải không?”

“Vâng.”

Ioka mở cửa, miệng lầm bầm ‘A, lũ an ninh mắc dịch’.

“Cả hai luôn à?”

“Vâng... À không, có cả chị Shiratori bên công ty chúng tôi đi cùng nữa, nên tổng cộng là ba người ạ.”

Shiratori?... A, chết rồi!

Shiratori Kasumi. Người phụ nữ mà Namekawa thân thiết nhất trong công ty và cũng là người yêu lâu năm của anh ta.

“Nhưng mà không phải chị Shiratori đến chiều mới quay về công ty sao?”

“Thời gian chị ấy chắc chắn có mặt ở công ty là buổi chiều, nên chị ấy đã chủ động hẹn giờ đó. Nhưng hơn 11 giờ chị ấy đã về công ty, vì vậy các vị kia đã...”

Một nước cờ hèn hạ...

Theo danh sách phân công lúc đầu, Shiratori Kasumi thuộc phần Reiko phụ trách. Trong lúc lấy lời khai vào buổi sáng tên của cô ta cũng xuất hiện không biết bao nhiêu lần, ai cũng thừa nhận hai người họ công khai yêu nhau trong công ty. Như vậy không đúng lắm, bởi vì Namekawa đã có gia đình rồi nên phải gọi đây là mối quan hệ bất chính mới hợp lý. Nhưng cô ta từng là bạn gái của Namekawa từ trước khi anh ta kết hôn, vì thế Shiratori là một nhân vật quan trọng, chắc chắn cô ta biết rõ cả chuyện công việc lẫn đời tư của Namekawa.

Chơi bẩn quá đấy, lão đầu đá.

Nếu chỉ đơn giản là gã chen ngang để giành lấy cơ hội lấy lời khai thôi thì không nói làm gì, nhưng gã lại còn tự tiện dẫn theo cô ta ra khỏi công ty là có ý gì? Có lẽ bây giờ gọi vào điện thoại của Katsumata chắc gã cũng không thèm nghe máy, ngược lại, cho dù có liên lạc với Shiratori thì Katsumata cũng chẳng có ý định bàn giao lại cô ta đâu. Giả sử gã bàn giao cho cô thật, biết đâu trước đó gã đã khuyên cô ta đừng nên nói thông tin gì quan trọng cho cảnh sát khác thì sao? Phải rồi, những việc tầm thường như vậy thì một người đê tiện như gã làm dễ như không ấy mà.

Chết tiệt, mình bị chơi một võ rồi. Bất cân quá đi mất...

Đến bây giờ Reiko mới hiểu được lý do vì sao sáng nay Katsumata không nói lấy nửa lời nhảm nhí như thường ngày.

• • •

Kikuta có mặt tại nhà riêng của Namekawa ở Azabudai.

Hàng rào và tường ngoài nhà được lát bằng gạch nên nhìn qua trông giống như một ngôi nhà cũ, nhưng nếu nhìn kĩ sẽ nhận ra đó là những miếng ốp tường được thiết kế theo hình ảnh của những viên gạch.

Anh nhấn nút trên hệ thống chuông cửa có màn hình được gắn trên cổng.

“Vâng, xin hỏi ngài là ai vậy ạ?”

Giọng nói dịu dàng của một người phụ nữ đáp lại.

“Xin lỗi, tôi là người của Tổng Bộ.”

“Xin hãy chờ tôi một chút.”

Ngay lập tức cửa mở ra, hình ảnh người phụ nữ đang mặc một cái đầm màu xanh rêu xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Tuổi tác chắc cũng không khác Reiko là mấy, có khi còn nhỏ hơn một chút. Nhìn cách cô ta bước đi từ cửa và tư thế đứng chân xếp ngay ngắn có thể thấy cô ta đã được giáo dục rất tốt. Tiểu thư đài các. Những từ ngữ đó rất hợp với cô ta.

Bước qua cánh cửa, đầu tiên Kikuta cúi đầu.

“Tôi xin chia buồn cùng chị.”

Người phụ nữ không trả lời mà chỉ nhẹ nhàng cúi đầu đáp lễ. ‘Mời vào’, ngay cả lúc cô ta mời anh vào nhà cũng chỉ nói ngắn gọn bằng một giọng nói mỏng manh tưởng như có thể tan biến vào không khí bất cứ lúc nào. Nhưng nó không đem lại cảm giác đau buồn khi người vợ hay tin người đàn ông trụ cột của gia đình mất đi, đó chẳng qua chỉ vì tính cách thật của cô ta vốn rất trầm lặng thôi. Anh không tài nào tưởng tượng được hình ảnh người phụ nữ này bước đi hùng hổ, đập bàn đập ghế, quát tháo như Reiko.

So với kiểu phụ nữ như thế này, quả nhiên mình vẫn thích Reiko hơn...

Kikuta cùng với một cảnh sát tuần tra thuộc Sở Kameari đi theo sau người phụ nữ.

Bước vào nhà, đập vào mắt anh là rất nhiều các trang thiết bị nội thất cao cấp. Làm người sáng tạo nổi tiếng của một công ty quảng cáo cũng có thể kiếm được nhiều như thế này sao? Hay là tại mình không có mắt nhìn đồ nội thất nên mọi thứ đều trông có vẻ đắt tiền chẳng?

“Xin mời.”

Cả hai được dẫn vào căn phòng khách khá rộng. Gỗ lát sàn nhà cũng không phải loại thường, thiết kế của ván lát sàn là những viên gỗ được sắp xếp tỉ mỉ trông rất sang trọng. Ở nơi cửa sổ có phủ một tấm rèm với họa tiết ren gần đó treo vài khung ảnh. Có lẽ chúng lưu giữ những tấm hình chụp chung của Namekawa, vợ anh ta và hai cô con gái, nhưng bây giờ không phải là lúc đứng ngắm ảnh. Trước mắt cả hai làm theo lời mời của cô ta và ngồi xuống chiếc ghế sofa êm đến mức tưởng chừng có thể nuốt chửng lấy người ngồi từ phía sau.

Người phụ nữ nhanh chóng bưng hồng trà lạnh ra và ngồi ở phía đối diện.

“Xin lỗi vì đã làm phiền chị trong lúc tang gia bối rối thế này.”

Dù anh mở lời nhưng cô ta chỉ gật đầu, thậm chí còn chẳng có vẻ gì là buồn rầu về cái chết của chồng mình. Kikuta vẫn chưa nắm rõ được tình hình nên anh quyết định bắt đầu hỏi từ thành phần gia đình.

Người phụ nữ tên là Namekawa Tomoyo, hai tám tuổi. Tính ra thì cô ta và Namekawa cách nhau vừa tròn mười tuổi. Sau khi tốt nghiệp cao đẳng, Tomoyo đã làm việc ở một công ty kinh doanh và quen biết Namekawa do anh ta thường xuyên lui tới đó vì công việc. Cả hai kết hôn vào sáu năm trước, năm sau đó con gái đầu lòng của họ ra đời. Hiện tại cô ta là mẹ của hai đứa con gái, đứa lớn năm tuổi còn đứa nhỏ ba tuổi. Dường như gia đình cô ta thuộc loại khá giả nên khi xây dựng ngôi nhà này bố mẹ cô ta cũng đã hỗ trợ khá nhiều.

Quả nhiên... đây không phải là ngôi nhà mà một người làm công ăn lương có thể tậu được trước bốn mươi tuổi.

Kikuta đưa mắt về phía cửa sổ ban này.

“Chúng tôi có chuyện muốn hỏi, có thể nghe hơi bất lịch sự một chút nhưng xin chị đừng hiểu lầm.”

“Vâng, có chuyện gì vậy ạ?”

Ánh nhìn của Tomoyo vẫn hướng xuống mặt bàn.

“Dạo gần đây, quan hệ vợ chồng của chị và anh nhà như thế nào?”

Hơi thở của cô ta nghẹn lại một chút, Tomoyo mỉm cười buồn bã nhưng thần sắc tuyệt nhiên không thay đổi.

“Không tốt mà cũng chẳng xấu. Đầu tiên tôi phải nói điều này trước, thật ra tôi không hiểu rõ con người của chồng tôi đâu. Một gia đình mà phải nói ra những chuyện như thế này thật lấy làm xấu hổ. Nhưng nếu các anh điều tra bên phía công ty chồng tôi thì sớm muộn gì các anh cũng biết thôi. Vì thế tôi muốn chủ động nói trước... chồng tôi đang qua lại với một người ở công ty, cô ấy là Shiratori Kasumi, người yêu của chồng tôi từ trước khi kết hôn.”

Câu chuyện mà Tomoyo vừa kể và thái độ điềm tĩnh của cô ta mâu thuẫn một cách kì lạ. Kikuta không giấu được sự khó hiểu của mình và hỏi tiếp.

“Khi kết hôn chị có biết chuyện đó không?”

Cô ta chậm rãi lắc đầu.

“Không, sau khi kết hôn và có được đứa con đầu lòng tôi mới biết. Lúc tôi nghe được lời khẳng định rõ ràng từ chính miệng của anh ấy, tôi đang mang trong mình đứa con gái thứ hai. Nhưng trước đó tôi cũng ngờ ngợ rồi. Anh ấy thản nhiên về nhà với các dấu vết lộ liễu đến mức người có trực giác kém như tôi cũng có thể nhận ra được.”

Ý cô ta là các vết son hay mùi nước hoa lạ sao?

“Thế nhưng chắc chắn việc này cũng có phần lỗi tại tôi. Tôi đã tin theo lời ngon ngọt của Namekawa và chấp nhận kết hôn cùng anh ấy. Bản thân tôi cũng là một người phụ nữ nên khi được anh ấy săn đón tôi thấy rất hạnh phúc, hơn nữa anh ấy còn là một người xuất sắc trong công việc, bạn

bè tôi rất ngưỡng mộ bảo tôi thật là có phước mới quen được người như anh ấy, nên khi đó tôi cũng lấy làm tự hào lắm... thế nhưng, cái gọi là hạnh phúc ấy ngay từ đầu đã không có rồi. Chính bản thân tôi cũng không thể hiểu nổi cảm xúc thật sự của mình là như thế nào nữa.”

Mắt sụp xuống, cô ta khẽ nghiêng đầu.

“Vì thế chồng tôi cũng thường hay nói với tôi ‘Em đang nghĩ gì vậy?’. Thế nhưng mỗi lần nghe anh ấy hỏi thế đầu óc tôi mù mịt rồi dần không biết câu trả lời nữa. Rốt cuộc là mình đang hạnh phúc hay đau khổ, cảm xúc này là vui vẻ hay buồn bã...? Vì thế, điều này chỉ là suy nghĩ của tôi thôi, đó là lý do mà chồng tôi quyết định nói cho tôi biết về người phụ nữ khác mà anh ấy đang hẹn hò. Khi đó anh ấy cũng hỏi ‘Em đang nghĩ gì vậy?’. Và suy nghĩ của tôi chỉ là ‘A, thì ra mọi chuyện là như thế’. Đương nhiên, tôi cảm thấy tức giận vì bị phản bội. Bên cạnh đó, tôi còn thấy bất an khi nghĩ tới chuyện sau này. Tuy nhiên, biết đâu anh ấy cũng cảm thấy khó hiểu, giống như ‘Ngay cả chuyện này mà phản ứng của em chỉ như vậy thôi sao?’. Chuyện tôi kể thật chẳng đâu vào đâu, nhỉ?”

Kikuta nhenh lời. Bởi vì anh đâu thể nào thật thà đáp lại rằng ‘Công nhận’. Dù sao thì anh cũng nên nương theo chủ đề này.

“Vậy... à? Còn về hành động gần đây của anh nhà thì sao?”

“Vâng. Như những gì tôi kể với anh, mối quan hệ của chúng tôi không còn êm thấm nữa nên tôi cũng không biết rõ. Vì tính chất công việc của chồng tôi nên rất ít khi anh ấy ở nhà vào cuối tuần. Khi về đến nhà anh ấy là một người cha tốt, hết mực dịu dàng với các con. Lúc đó tôi thật lòng nghĩ chỉ cần như thế này thôi cũng tốt rồi. Hơn nữa, anh ấy chưa từng giấu giếm tiền lương, mỗi tháng vẫn đem tiền về nhà. Vì thế quan hệ vợ chồng chúng tôi có tốt hay không cũng không... có lẽ người đời sẽ phê phán những chuyện như thế này, nhưng đối với tôi, dù sao thì *mọi chuyện chỉ được như thế thôi.*”

Kikuta càng lúc càng muốn nổi điên. Từ này đến giờ anh cũng bị bức bối vì không thu được thông tin hữu ích nào, nhưng thứ làm anh phát cáu hơn cả chính là quan điểm sống của người phụ nữ này đối với quan hệ vợ chồng lẫn cuộc đời của cô ta. Người như Kikuta sẽ không bao giờ hiểu

được rồi cuộc phương pháp nuôi nấng, dạy bảo nào lại có thể tạo nên một con người như thế.

Cứ đà này có lẽ mình hỏi gì cũng vô ích thôi.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng tạm thời Kikuta vẫn tiếp tục hỏi dò Tomoyo về quan hệ bạn bè bằng hữu của Namekawa.

. . .

Katsumata ngồi đối diện Shiratori Kasumi trong một nhà hàng Ý sang trọng. Đương nhiên người chọn nơi này không phải là Katsumata, mà là Kasumi. Nếu để cho Katsumata quyết định, gã sẽ không chút do dự mà chọn ngay một quán cơm thịt heo Tonkatsu.

Này này, mấy người đừng có mà bảo ‘Katsu-mata đương nhiên sẽ chọn Ton-Katsu’ nhé.

Vào lúc 11 giờ hơn Katsumata vô tình để mắt đến một cô gái xinh đẹp bước vào ‘Ban sáng tạo’. Vừa hay gã đang lấy lời khai nhân viên cấp dưới của Namekawa, gã hỏi ngay ‘Cô gái đó là ai thế?’. Cậu ta nhe răng cười.

“Cô ấy là tình nhân của anh Namekawa. Chính là cô gái tên Shiratori Kasumi mà tôi nói khi nãy.”

Một chiếc áo cộc tay và một chiếc quần màu trắng. Dường như cảm thấy mình ăn mặc quá phong phanh trong căn phòng có máy lạnh bật hết cỡ như thế này hay sao đó mà cô ta còn khoác thêm chiếc áo khoác mỏng bên dưới chiếc túi xách. Đôi mắt một mí, ánh nhìn nghiêm nghị đúng kiểu Katsumata thích.

Mặc dù gã chỉ biết Namekawa qua ảnh và thi thể của anh ta, nhưng với người đàn ông mang nét mặt đầy hiên ngang như anh ta, hai người họ quả thật là trời sinh một cặp. Linh tính gã mách bảo rằng người phụ nữ đó biết rất nhiều về Namekawa. Nếu cứ để mọi việc diễn ra theo kế hoạch, buổi chiều Reiko sẽ lấy lời khai của cô ta. Nhưng có lẽ bây giờ cũng chẳng cần bận tâm đến việc đó nữa.

“Này, phần cậu xong rồi.”

Katsumata đuổi cậu nhân viên của Namekawa ra khỏi phòng.

“Anh Matsuoka, chúng ta đi ra ngoài thôi.”

Gã khều vai cộng sự của mình. Khác với anh chàng tuần tra trẻ măng ngày hôm qua, bắt đầu từ hôm nay người đi cùng gã là vị tuần tra trưởng lớn tuổi này. Ông ta trông có vẻ đang nghĩ ngợi gì đó, nhưng cuối cùng ông ta vẫn im lặng đi theo gã. Ông già này là người thật sự rất dễ đối phó.

Ra khỏi phòng họp, Katsumata dẫn đo suy nghĩ. Theo kế hoạch có lẽ Reiko sẽ rời phòng họp vào khoảng giữa trưa. Tuy nhiên nếu vì một lý do nào đó như đến nhà vệ sinh chẳng hạn, cô ta đi ngang qua đây và thấy căn phòng trống không thì phiền phức lắm. Chi bằng trong mười phút còn lại đưa Kasumi ra khỏi công ty để có nhiều thời gian hỏi chuyện hơn. Katsumata để đèn sáng và hạ tấm màn sáo xuống. Màu vàng của nó chói đến mức gã cảm thấy hơi choáng váng.

“Cô là Shiratori Kasumi đúng không?”

Katsumata cất giọng hỏi. Kasumi vừa mới ngồi xuống ghế đã nhìn lên với ánh mắt cảnh giác. Nhưng chẳng cần chờ đến lúc gã đưa thẻ, như đã hiểu được tình hình, cô ta gật đầu.

“Đến lượt của tôi à?”

Giọng nói khàn khàn nghe thật gợi tình. Kasumi là một mẫu phụ nữ xinh đẹp được tất thảy mọi người thừa nhận năng lực và đánh giá cao trong công việc. Không phải là loại người-đẹp-rớm như Himekawa Reiko. Nếu lấy hoàn hảo ra làm thước đo, Kasumi mới là chuẩn mực của một người phụ nữ đẹp. Hơn nữa, dù cô ta đang vướng vào mối quan hệ bất chính thật, nhưng người yêu của cô ta là một nhà sáng tạo hàng đầu cơ mà. Về mặt nào đó, có thể xem đây cũng là một nét hoàn hảo khác của cô ta.

Ngay cả những người phụ nữ có cuộc sống sung túc nhất cũng không ai có thể tỏa sáng được như thế này.

Katsumata thầm nghĩ, dù yêu sâu đậm đến đâu, hai người cũng chẳng thể nào dễ dàng đi đến kết hôn. Nếu thật lòng trân trọng người phụ nữ này, ngược lại, có khi gã nên giữ khoảng cách với cô gái tên Kasumi như Namekawa thì tốt hơn. Việc của phụ nữ chỉ là rửa bát thôi. Chính nhờ

sự xa cách mới có được niềm hạnh phúc khi ôm chặt lấy nhau. Bởi vì không chung sống với nhau nên mới cảm thấy khao khát được ngắm nhìn những góc cạnh bình thường không thể thấy. Tình dục, hay tiếng gọi của thần Eros mà người ta hay nói chính là những điều như vậy. Nhưng không phải chỉ cần làm theo thứ tự tầm, mặc một bộ đồ ngủ cũ và cùng chui vào chăn là có thể biết được những góc khuất của nhau. Sau khi đàn ông và đàn bà cho nhau xem tất cả những gì họ có, mọi chuyện sẽ kết thúc.

Việc ly hôn mình cũng giải quyết xong xuôi rồi. Giờ đây mình chỉ là một người đàn ông bận rộn hết lòng vì công việc thôi.

Katsumata một mặt mời Kasumi ăn trưa, mặt khác gã nhét ba mươi ngàn yên vào tay cộng sự của mình và bảo lão ta tạm biến đi. Lão trưởng tuần tra ở tuổi này rồi mà vẫn thích những đồng bạc lẻ. Chỉ cần đưa cho vài đồng và bảo lão đi đâu đó chơi chán rồi quay lại thì lão sẽ cười hề hề rồi nhanh chóng biến mất tựa một làn khói. Nói chẳng ngoa, khi này lão ta làm vẻ mặt như thế thật. Chắc chắn sau đó lão cũng không bô bô báo cáo những chuyện thừa thãi đâu.

“Cô nghĩ như thế nào về việc cậu Namekawa đột ngột mất tích như thế?”

Katsumata vừa hỏi vừa hút sợi mì Ý mà gã còn chẳng biết tên. Chỉ ít nếu có một món mì Ý nào đó nấu theo kiểu Nhật, gã sẽ cố tưởng tượng nó là một tô mì Udon ít nước dùng mà cố ăn cho hết. Thế nhưng trong menu chẳng có món nào như thế nên gã đành phải chịu trận.

Món gã đang ăn là do Kasumi chọn vì trước đó gã đã để cô ta tự chọn món, ‘Cô gọi cho tôi món nào nhạt nhạt ấy!’. Hình như tên nó là Pero Pero gì đó. Tuy nhiên, có lẽ là nhạt quá rồi hay sao mà gã chỉ toàn cảm nhận thấy vị của dầu, tỏi và ớt. Nói thật lòng, chính là vị của món ăn mà người nấu đã nêm thiếu cái gì đó chứ chẳng có cách diễn tả nào khác. Gã muốn tự mình nêm nếm, nhưng trên bàn còn không có cả chai nước tương. Gã cảm thấy khổ sở vô cùng.

Đột nhiên, chiếc nĩa trên tay Kasumi dừng lại.

“Ban đầu tôi cũng không hiểu lý do là gì. Từ những gì tôi biết thì anh ấy không phải là người bỏ bê công việc cả một ngày trời mà không

đoái hoài tới. À, trước đó cũng có vài lần anh ấy xao nhãng kế hoạch làm việc, nhưng chỉ vài tiếng sau anh ấy sẽ tự chấn chỉnh lại ngay. Vậy mà lần này, trong mấy ngày liền không có bất cứ một liên lạc nào của anh ấy. Khi một tuần trôi qua tôi bắt đầu nghĩ có lẽ anh ấy đã chết ở nơi nào đó cũng nên.”

Chiếc cốc thon gọn, trắng trẻo. Món cô ta ăn cũng giống với Katsumata, những sợi mì được hút vào, chạy dọc chiếc cốc họng nhỏ xinh đó. Một lớp dầu mỏng bám trên đôi môi đỏ mọng khiến nó bóng lên. Chẳng hiểu sao lại trông quyến rũ thế.

“Hai người yêu nhau lâu như thế, cái chết của anh ta có lẽ khiến cô cảm thấy cuộc đời này vô vị lắm...”

Giống như món mì Ý này vậy.

“Có vấn đề gì sao? Không lẽ ông đang nghi ngờ tôi?”

Gã lờ đi câu hỏi của cô ta.

“Cô không thấy đau lòng sao?”

“Đau chứ! Đau đến mức muốn gào lên mà khóc đấy chứ!”

“Nhưng cô không khóc.”

“Vâng. Vì công việc của tôi vẫn còn nhiều lắm.”

“À, thì ra là thế.”

Sau khi dùng bữa xong, cô ta lịch sự rót một cốc cà phê đặc và mời gã uống, có lẽ cô ta thấy cảm kích vì chuyện gì đó. Tuy nhiên gã thật không hiểu nổi vì sao chỉ hành động uống cà phê thôi mà cô ta lại trông xinh đẹp đến vậy.

Thật là điên mất thôi. Suýt nữa thì quên bém việc chính.

Katsumata lấy lại tinh thần, đoạn gã tiếp tục hỏi.

“Dạo này cậu Namekawa có biểu hiện gì lạ không?”

“Lạ mà ông nói... ví dụ như thế nào?”

“Cũng không có gì quan trọng. Nếu phải nói kỹ hơn, ví dụ như là kế hoạch của ngày Chủ nhật thứ hai trong tháng chẳng hạn.”

Đôi mày xếp ngay ngắn hoàn hảo của Kasumi lập tức nhướn lên.

“Ngày Chủ nhật thứ hai... có chuyện gì sao?”

“Thì bây giờ tôi đang hỏi đây. Thời gian gần đây Namekawa ở cùng cô vào ngày Chủ nhật thứ hai đúng không?”

Ánh nhìn cô ta dừng lại trên cốc cà phê nhỏ một lúc.

“Xin cô hãy kể chi tiết một chút.”

Một người phụ nữ điềm tĩnh. Có lẽ cô ta đã nhận thức rõ tình huống mà mình đang đối mặt và đang suy nghĩ để quyết định nội dung nên kể. Chẳng phải là tốt quá sao? Gã thuộc tuýp người chỉ cần câu được con cá to thì bao nhiêu mồi cũng không tiếc.

“Ý của tôi muốn hỏi ngoài công việc, những ngày Chủ nhật thứ hai của tháng, anh ta đã đi đâu? E rằng đó là các kế hoạch riêng không liên quan đến công ty. Và trên hết, việc đó có liên quan gì đến cô không?”

Gã hỏi bằng giọng điệu nhẹ nhàng của mấy tay làm trong ngành dịch vụ. Nhưng biểu cảm của Kasumi sau khi nghe những lời đó lại là một phản ứng gã chưa bao giờ ngờ tới.

Đột nhiên cô ta bật khóc.

“Tôi không biết. Tôi cũng hỏi về chuyện đó nhưng anh ấy chẳng nói cho tôi biết gì cả. Đôi khi anh ấy cũng có quen với những người con gái khác bên ngoài, nhưng anh ấy không phải là loại người che giấu những chuyện như thế. Vậy mà anh ấy tuyệt đối không kể bất cứ điều gì về việc mình làm vào ngày Chủ nhật thứ hai cả. Cứ đụng đến chủ đề đó là anh ấy lại phản ứng dữ dội và phủ nhận tất cả. Tôi đã có suy nghĩ không biết anh ấy có chia tay cả tôi và vợ để đến với người con gái khác không. Kết cục anh ấy lại... để lại biết bao câu hỏi không có lời đáp.”

“Cô nghĩ anh ta quen với người khác sao?”

Kasumi khẽ lắc đầu.

“Tôi không biết. Khi tôi hỏi dồn thì anh ấy nổi cơn tam bành. Nhưng sau đó vẻ mặt anh ấy trông rất đau đớn và buồn bã. Tôi không hiểu biểu cảm đó của anh ấy mang ý nghĩa gì. Cứ như tôi chẳng biết gì về anh ấy cả, từ trước đến giờ chưa lần nào tôi có cảm giác như thế. Chúng tôi đã yêu nhau được những mười năm, công việc, gia đình, chuyện gì anh ấy cũng tâm sự với tôi, vậy mà...”

“Chuyện đó bắt đầu cụ thể vào khoảng thời gian nào?”

“Theo tôi là cuối năm ngoái. Bởi vì tôi nhớ đó là khoảng thời gian chúng tôi bắt đầu phải làm việc cật lực.”

Chợt hơi thở Kasumi nghẹn lại.

“A, giờ tôi mới nhớ ra, có một lần thấy tôi hỏi lảng nhảng quá anh ấy đã buột miệng nói ra một chuyện gì đó khá kì lạ.”

Tốt tốt, cuối cùng cũng tới lúc rồi. Cá lớn, cá lớn đây rồi.

Thật lòng gã muốn nhảy cẫng lên, nhưng gã cố kiềm cảm giác hân hoan đó lại và nhìn vào mắt Kasumi với vẻ thận trọng.

“Ô, và chuyện đó là...?”

“Ừm... ban đầu anh ấy hỏi tôi có người quen nào từng ra chiến trận không. Nói đến chiến tranh, ông nội tôi đã từng tham chiến thật, nhưng ông đã hy sinh khi bố tôi vẫn còn là học sinh tiểu học, ngoài ra họ hàng thân thích tôi cũng không nghĩ ra ai, vì vậy tôi đã trả lời không có. Anh ấy trầm tư hồi lâu rồi nói đại loại như là bên trong những con người trở về từ chiến trận có một thứ sức mạnh gì đó rất đặc biệt, gần đây anh ấy bắt đầu cảm nhận sâu sắc sự mạnh mẽ đó rồi. Lúc đó trông anh ấy hơi đáng sợ. Cảm giác lạ lẫm cứ như là một người hoàn toàn khác.”

Katsumata cũng trầm tư hồi lâu.

Tại sao đến thời này rồi mà còn nói đến chuyện chiến tranh chứ? Cái này có phải là ‘cá’ thật hay không vậy?

Không lẽ cá ươn và thi thể của Namekawa lại giống nhau đến mức này sao? – Gã thầm nghĩ.

5

Otsuka đi gặp những mối quan hệ bạn bè của Namekawa.

Giữa các cảnh sát hình sự có một luật bất thành văn ai cũng ngầm hiểu, đó là tuân thủ nghiêm ngặt phạm vi điều tra. Khi đi thu thập thông tin, cho dù mối liên hệ nào xuất hiện đi chăng nữa cũng không được điều tra ngoài phạm vi mình được phân công. Trong trường hợp thật sự cần thiết phải thông báo trước với điều tra viên đang phụ trách khu vực đó, rồi cố gắng thực hiện lấy lời khai dưới sự chứng kiến của người cảnh sát đó.

Tương tự như thế, bởi vì Reiko và Katsumata đang phụ trách những người liên quan đến công ty Hakkodo nên khi điều tra về bạn bè của Namekawa, Otsuka phải loại bỏ những người đó ra. Còn những mối liên hệ khác phát sinh ra từ đó sẽ do Ishikura và cấp dưới của Katsumata đảm nhiệm. Ngoài ra, lấy lời khai các mối quan hệ bạn bè quen biết thông qua các thành viên trong gia đình như là bạn của vợ, nếu có con sẽ là hội phụ huynh, hàng xóm là phần việc của Kikuta. Đi theo để hỗ trợ Kikuta có Yuda và một tên cấp dưới khác của Katsumata.

Tóm lại, phạm vi điều tra còn sót lại cho Otsuka nói huých toẹt ra là bạn bè nạn nhân quen trước khi anh ta kiếm được việc làm — tức là thời đi học. Nhưng nói là nói vậy thôi, những người được vợ anh ta nhắc tới sẽ lại thuộc phạm vi do Kikuta và Yuda phụ trách. Kết cục, Otsuka phải điều tra từ con số không, vì thế cậu không còn cách nào khác ngoài việc đến trường đại học cũ của nạn nhân — trường Đại học Haseda. Namekawa đã tốt nghiệp Khoa Xã hội của trường này mười lăm năm về trước. Ngặt một nỗi, tất cả những gì cậu biết chỉ có thế.

Đại học. Chà, một thế giới khác biệt...

Sau khi học xong cấp ba Otsuka đã tham dự kì thi của Tổng Bộ và được tuyển vào đó. Cậu tốt nghiệp và được phân về Sở Cảnh sát Kanai. Đương nhiên cậu chỉ làm việc ở một đồn cảnh sát thuộc lực lượng tự quản, nhưng niềm khao khát trở thành cảnh sát hình sự trong cậu lại mãnh liệt hơn người khác nhiều lần. Cậu biết mình không được như trong các bộ

phim hình sự, vị trí của cậu không cầm súng hay cho những kẻ tình nghi đang ra sức chối quanh co ăn đấm khiến hăn ngã lăn. Mặc dù vậy cậu vẫn muốn có thể làm những việc như thế dù chỉ một lần. Nói đúng hơn, có lẽ chính vì những sự hạn chế mà cậu càng muốn mình thực hiện được điều đó. Mong muốn được chuyển sang đội Hình sự là thế, nhưng mỗi ngày trôi qua cậu vẫn phải làm nhiệm vụ chỉ đường, xử lý đồ đánh rơi hay đi thu các phiếu cập nhật thông tin liên lạc.

Cơ hội đến nhanh hơn cậu tưởng. Một vụ án giết người cướp của xảy ra ở nơi cách đồn cảnh sát Otsuka làm việc khoảng vài trăm mét. Ban chuyên án được thiết lập ở Sở, nếu chỉ có đội Hình sự thôi thì không đủ nhân lực, vì thế đội lực lượng tự quản cũng được điều động đến để hỗ trợ. Trong đó người duy nhất được chọn là Otsuka – chàng cảnh sát mỗi ngày cần mẫn đi tuần tra dọc các nẻo đường. Chẳng qua là các điều tra viên đội Một cần người chỉ đường thôi, nhưng cho dù có là thế đi chăng nữa Otsuka vẫn dẫn thân vào cuộc điều tra với một niềm phấn khích khôn tả.

Vài ngày sau, thủ phạm bị bắt giữ ở khu vực Otsuka không phụ trách. Những buổi cậu nỗ lực đi hỏi thăm tin tức đến mức đôi chân rã rời cuối cùng chỉ là vô ích. Nhưng lúc đó có một vị cảnh sát hình sự kì cựu trong đội Một đã khen cậu.

“Này, cậu cừ thật đó!”

Vào ngày cuối cùng ra quyết định giải tán ban điều tra, vị cảnh sát đó với nụ cười hiền từ đã vỗ vai, khích lệ cậu. Để giấu đi những giọt nước mắt, cậu cúi người cảm ơn thấp đến mức trán cậu gần chạm vào đầu gối rồi mới cầm chặt hai tay ông ấy. Chẳng mấy chốc Otsuka được chuyển vào đơn vị điều tra tội phạm trộm cắp tài sản thuộc đội Hình sự. Sau đó cậu mới nghe được một chuyện. Vì lý do nào đó mà vị cảnh sát kì cựu kia lại tiến cử cậu cho đội trưởng đội Hình sự của Sở. Sự cố gắng bền bỉ đến mức kiên định kia của Otsuka khiến vị cảnh sát ấy phải thấy hổ thẹn với chính bản thân mình.

Lúc nào cũng như thế. Otsuka không có thành tích gì nổi bật, những cống hiến của cậu cũng chẳng dẫn cuộc điều tra vụ án nghiêm trọng này đi đến kết quả một cách trực tiếp. ‘Cống hiến’ nghe to tát vậy thôi nhưng thật

ra những việc cậu làm chỉ là nghe theo lời chỉ đạo của vị cảnh sát đó và loại bỏ từng người trong danh sách nghi phạm. Thế nhưng dù cậu làm gì, lúc nào cũng luôn có ai đó dõi theo từng hành động của cậu. Có thể với bản thân cậu, chúng chỉ là những công việc đơn điệu nhưng chắc chắn sẽ có người nào đó đánh giá cao chúng.

Bây giờ cậu đã hiểu được ý nghĩa của một chuyện, mà nhờ vậy cậu có thể nhận thức được giá trị của mình trong tổ chức điều tra. Điều tra nói ngắn gọn là giải một phương trình, vì vậy phải có người nào đó làm công việc rút gọn các ẩn số trong bài toán. Những người ở vị trí này không thể đóng góp trực tiếp trong việc bắt giữ hung thủ, nhưng họ phải gánh vác hết những công việc chất đống ở bên lề. Bây giờ Otsuka biết, mình chính là người như vậy.

Hơn cả Reiko và Kikuta, Ishikura là người xem trọng những điều giản dị đó nên anh đã đánh giá cao Otsuka.

“Ở tổ này, với người có lòng kiên trì như cậu, chắc chắn sẽ thu hẹp đáng kể phạm vi điều tra. Trách nhiệm của cậu lớn lắm đấy.”

Vì vậy mới có ngày cậu đặt chân đến trường đại học như hôm nay.

Thế nhưng, đối với Otsuka, ngoài khuôn viên của trường đại học ra mọi nơi trong trường đều đem lại cho cậu cảm giác xa lạ. Ở trong các công ty thông thường, Tổng Bộ cũng không ngoại lệ, được chia thành các khu khác nhau, ở đó có cả cấp trên và cấp dưới, mỗi khu có một nhiệm vụ riêng, lịch trình, nội dung hoạt động trong ngày cũng dễ nắm bắt. Ngoài ra, trong trường hợp phải đến những nơi như công xưởng chế tạo, xí nghiệp vừa và nhỏ cũng như các cửa hàng buôn bán, bởi vì cậu cũng từng có cơ hội tiếp xúc nhiều khi còn là thành viên của lực lượng tự quản nên với cậu chúng không là vấn đề. Cho dù là trường học đi nữa, từ mẫu giáo đến trung học phổ thông, chúng chỉ có quy mô khác nhau thôi chứ không thay đổi về cấu trúc. Nơi làm cậu bối rối là trường đại học. Cậu đã từng đặt chân đến trường đại học vài lần để phục vụ mục đích điều tra, thế nhưng lần nào cậu cũng cảm thấy lạ lẫm và khó chịu. Cậu chỉ có duy nhất một cảm giác: đây là một thế giới hoàn toàn khác biệt.

Cậu biết mình ở đây cũng được vài tiếng đồng hồ rồi, nhưng lạ một nỗi chuông reo và giờ học bắt đầu không có nghĩa mọi người đã có mặt hết trong phòng học. Trước mắt, cậu không thể hiểu được điểm này. Người thì chơi bắt bóng ở khoảng sân giữa hai tòa nhà, người thì vừa ăn uống, vừa cười đùa, nói chuyện phiếm trong nhà ăn. Đây không phải là nơi để học sao? Hình ảnh trường đại học trong mắt của Otsuka là một tòa biệt thự nguy nga mọc lên sừng sững ở nơi đô thị. Những sinh viên trẻ tuổi trông như đang tận hưởng khoảng thời gian nhàn hạ nhất của đời người.

Đặc biệt thời điểm hiện tại đang là mùa hè, vì vậy khuynh hướng đó càng được thể hiện rõ hơn bao giờ hết. Dù không có tiết học nhưng vẫn có nhiều sinh viên đi tha thẩn trong khuôn viên trường, ở bên mép sân vận động còn có người trải tấm bạt cắm trại để nằm phơi nắng. Đâu đó trong trường có người đang chơi trống. Các cầu thủ bóng ném lăm lem bùn đất đang kéo một chiếc xe chở hàng rỗng chăng hiều vì lý do gì. Một cô gái ăn mặc hơi gợi cảm một chút đang vẫy tay với họ.

“Nè, các cậu có thấy Komori không?”

“A a, hồi nãy cậu ta về phòng rồi. Nhưng tài liệu cậu ấy gửi mình giữ rồi.”

“Cậu để trong tủ phải không?”

“Không. Mình để ở Daba rồi. Biết chỗ đó không?”

“Ừm. Vậy để mình tự đi lấy nha.”

“A, phần của mình nhờ cậu nha.”

Hoàn toàn... không hiểu cái gì hết. Daba là gì? ‘Phần của mình nhờ cậu’ là sao?

Sau đó với những bước đi nhanh nhẹn và nhẹ bẫng như thể trên lưng cô đang có một đôi cánh vô hình nào đó, cô gái trẻ bước vào tòa nhà cũ tối âm u. Tòa nhà trông chẳng khác gì một nơi bỏ hoang, trong trường hợp xấu nhất có khi nó cũng giống như những căn nhà bị ma ám khác cũng nên. Cậu nghĩ một cô gái xinh xắn như thế kia không nên vào những nơi như vậy mới đúng.

Khi Otsuka ở độ tuổi như bọn họ, cậu đã làm ở đồn cảnh sát. Mùa hè cũng như mùa đông, từ sáng đến tối, cậu không đứng trực ở chốt cũng

phải đạp xe đi tuần xung quanh. Tối tối lại ngồi trên bàn nhìn ra những con đường tối om, thỉnh thoảng nhắc nhở mấy tay bộm nhậu. Tóm lại, những người cậu trò chuyện chỉ là những ông già, bà lão sống một mình, các bà nội trợ, chủ cửa hàng, quản lý chung cư, người trong ngành bất động sản, công nhân ở các công trường trong thành phố, cậu bé tiểu học nhặt được đồng xu một trăm yên. Quả nhiên, đây là thế giới hoàn toàn xa lạ.

Chợt cậu nhìn sang trợ lý thanh tra Kitami ở bên cạnh. Cậu ta đang ngược nhìn bầu trời một cách chán chường rồi châm điếu thuốc lá.

Phải rồi. Tên công tử bột này tốt nghiệp từ một trường đại học cũng khá ngon lành.

Người được tuyển vào Tổng Bộ sau khi vượt qua được kì thi tuyển công chức loại Một như cậu ta hẳn là có một bảng thành tích học tập ấn tượng lắm. Cậu đoán tám chín phần mười cậu ta tốt nghiệp ngành Luật Đại học Tokyo. Trải qua khóa huấn luyện tân cán bộ ba tháng ở trường Đại học Cảnh sát, và giờ đây cậu ta đang có mặt ở hiện trường với tinh thần rèn luyện trong môi trường thực tế.

Mà thôi, dù sao thì cậu ta cũng là một người khiêm tốn.

Khi vừa tốt nghiệp trường Đại học Cảnh sát, cấp bậc của cậu ta đã là trợ lý thanh tra, nhưng ngay từ ngày đầu tiên cậu ta đã lễ phép cúi đầu chào Otsuka vốn chỉ là tuần tra. Hơn nữa lúc đó ở xung quanh còn có rất nhiều điều tra viên khác.

“Kinh nghiệm làm cảnh sát của tôi còn rất non kém, mong anh chỉ dạy thêm.”

Mái tóc đen được chải vào nếp gọn gàng, gương mặt với các đường nét sắc sảo, mắt kính không gọng, bộ vest chần chu và cà vạt trông có vẻ đắt tiền. Trái ngược hẳn với Otsuka, tóc tai bù xù như vừa mới ngủ dậy, bộ vest sờn cũ mặc ngót nghét cũng được ba năm, cà vạt rẻ tiền mua từ cửa hàng thường xuyên cung ứng cho Tổng Bộ, mặt mày cũng chẳng có điểm nào đặc sắc. Trong một tổ chức như thế này mà được cậu ta lễ phép cúi chào, cậu không thể nào cư xử lạnh nhạt được. Ngay từ đầu đội trưởng đội Một và trưởng Sở Cảnh sát Kameari đã nhắc cậu phải lịch sự, nhẹ nhàng, vì thế ít nhiều gì cậu cũng cần để ý quan tâm đến chàng cảnh sát trẻ này.

“Khối văn phòng ở trường đại học có nghỉ hè không cậu Kitami?”

Cuối cùng, Otsuka quyết định dùng kính ngữ để nói chuyện với Kitami. *Dường như dù mình cố gắng thế nào cũng không thể lên được cấp bậc trợ lý thanh tra như Kitami trước tuổi nghỉ hưu. Tệ hơn nữa, có khi mình chỉ dừng ở cấp trưởng tuần tra không chừng.* Đối với Otsuka, dù Kitami vẫn còn rất trẻ, nhưng quả nhiên cậu không thể với tới đẳng cấp của cậu ta. Vì lý do đó, nhún nhường một chút cũng chẳng mất mát gì.

Kitami nhìn sang tòa nhà cao ở phía bên kia sân vận động.

“À à... kinh tế bây giờ cũng khá khó khăn nên có lẽ phòng hỗ trợ sinh viên, nơi là cầu nối với các nhà tuyển dụng, hay phòng ban gì tương tự thế vẫn đang hoạt động đó anh.”

Phải rồi, ý cậu ta là trung tâm giới thiệu việc làm dành cho sinh viên.

Đương nhiên, việc kinh tế khủng hoảng và sinh viên gặp khó khăn như thế nào để tìm việc cậu biết chứ. Thế nhưng Otsuka không tài nào nghĩ tới mối liên hệ giữa việc đó và phòng hỗ trợ sinh viên hoạt động suốt kì nghỉ hè.

Otsuka muốn thử giao hết bước điều tra thủ tục về quan hệ bạn bè của Namekawa cho Kitami, nhưng cậu lại lo nếu để cậu ta một mình tiếp xúc với họ, biết đâu cậu ta sẽ nói ra lời thiếu suy nghĩ nào đó.

“Tóm lại, thời còn là sinh viên anh ta có tham gia sinh hoạt trong câu lạc bộ, đúng không ạ?”

Đây là ý tưởng của Kitami.

Nhóm của Otsuka chiếm một góc trong phòng hỗ trợ sinh viên. Sau khi trình bày ý muốn của mình, họ nhận được một xấp tài liệu từ nhân viên. Đó là bản quyết toán của từng câu lạc bộ.

“Danh sách sinh viên khóa đó cũng được đính kèm trong đây nên tôi đưa cho các vị.”

Người nhân viên đó nói thì nghe đơn giản lắm, nhưng với số lượng lên đến ba trăm câu lạc bộ hoạt động trong trường thì bản quyết toán trong một năm thôi cũng phải mấy tập hồ sơ mới đựng hết. Tổng cộng có bốn năm học. Cuộc điều tra phen này vất vả rồi đây.

Để công việc tiến triển nhanh chóng hơn, cậu đã liên lạc nhờ Kikuta hỏi người vợ xem cô ta có biết gì về câu lạc bộ thời sinh viên của chồng mình không, nhưng vô ích. Cậu cũng hỏi Himekawa điều tương tự, nhưng cô chỉ hờ hững trả lời không biết, do phạm vi điều tra của cô vốn dĩ không cần đến câu hỏi đó rồi cúp máy. Hình như cô đang gặp phải chuyện gì bực mình thì phải, nghe giọng cô có vẻ tức tối lắm.

Không còn cách nào khác, cậu cùng với Kitami, bắt đầu lật từng trang của bản quyết toán.

Vì nạn nhân làm việc trong một công ty quảng cáo, nên ban đầu cậu nghĩ cách dễ dàng nhất là tìm kiếm từ ‘Hội nghiên cứu quảng cáo’, thế nhưng không phải. Sau đó, xét đến thể hình khá cân đối của Namekawa, cậu thử tìm ở các hội nhóm thiên về thể dục thể thao như là câu lạc bộ bóng ném, bóng bầu dục, bóng đá, nhưng giả thuyết này cũng sai. Đến mức này rồi chỉ còn nước gỡ từng trang, xem từng chút một thôi. Công việc này trở thành một cuộc chiến trường kì gian khổ.

Cuối cùng, đến lúc Otsuka tìm ra tên của Namekawa trong danh sách hội viên câu lạc bộ là khoảng 4 giờ rưỡi chiều. Khi đó, sinh viên hầu như đã về hết, còn ánh nhìn của nhân viên trong phòng khó chịu đến mức lưng cậu cảm thấy nhức nhối.

“Thấy rồi! Thấy rồi! Cậu Kitami, là cái này này. Câu lạc bộ đã ngoại Gakuyukai.”

Người như Kitami có lẽ không hợp với công việc có thao tác lặp đi lặp lại nhàm chán kiểu này lắm, biểu cảm trên gương mặt cậu ta lộ rõ vẻ mệt mỏi. Đáp lại tiếng gọi hồ hởi của Otsuka, cậu ta chỉ trả lời bằng một tiếng ‘Hử?’ không có chút sức sống nào. Tuy nhiên, xong bước này chẳng qua chỉ mới đặt chân được đến cửa thôi. Từ này tới giờ cả hai chỉ tìm được câu lạc bộ khi xưa của những người có khả năng họ cần gặp mặt sau này. Vẫn chưa có kết quả gì xứng đáng để có thể gọi đây là điều tra cả.

Đến phút cuối cậu chỉ mang được bản danh sách những hội viên đăng ký cùng thời với Namekawa về ban điều tra.

• • •

Ngày hôm sau, cậu liên lạc với Takeuchi Yuzuru – sinh viên cùng khóa với Namekawa, người từng giữ vai trò cán sự đại diện. Nghe đâu anh ta đã gặp Namekawa ở hội cựu sinh viên vừa được thành lập tháng 11 năm ngoái. Thế nhưng, kể từ sau khi tốt nghiệp, họ không có cuộc gặp gỡ nào mang tính cá nhân. ‘Nếu là như vậy, sao hai vị không thử hỏi Tashiro đi? Có thể cậu ta biết đó’. Và như thế anh ta đã chỉ cho nhóm Otsuka biết về một nhân vật thân thiết với Namekawa.

Tashiro Tomohiko, ba chín tuổi, hiện đang kinh doanh một hãng đồ điện tử. Khi nhóm Otsuka gọi điện đến, Tashiro vui vẻ bảo anh ta sẽ thu xếp thời gian để gặp họ vào buổi chiều tối.

Nơi hẹn gặp là một quán cà phê trên con đường trung tâm của quận Shibuya gần nơi làm việc của Tashiro.

“Thành thật xin lỗi vì chúng tôi lại hẹn gặp anh gấp như thế này.”

Otsuka cùng Kitami đứng dậy, cúi đầu xin lỗi Tashiro.

“Đừng làm thế, không sao mà... nhưng chuyện Namekawa chết là thật sao?”

Otsuka có cảm giác người đàn ông đang ngồi đối diện mình là một nhân viên rất chăm chỉ.

“Vâng... vậy nên cũng có chút đường đột, nhưng tôi có nghe anh Takeuchi nói là mối quan hệ của anh và Namekawa thân thiết lắm nên...”

“Đúng vậy. Sau khi tốt nghiệp tôi vẫn gặp Namekawa độ khoảng ba tháng một lần, khi nào bận lắm cũng nửa năm gặp một lần, chúng tôi hay đi nhậu ở gần đây. Vốn dĩ công ty tôi cũng chẳng có quan hệ làm ăn gì với bên Hakkodo, nên đây thật sự là mối quan hệ cá nhân của chúng tôi thôi. Chắc, cậu ấy hay nói đùa với tôi rằng công ty mà có quảng cáo gì thì giao hết cho tao làm đi... có thật là như vậy không? Namekawa đã mất rồi sao?...”

Tashiro muốn hỏi lý do vì sao Namekawa chết, nhưng Otsuka chỉ trả lời thật đơn giản để qua mặt anh ta: ‘Bị dao đâm trọng thương’. Cho dù không làm thế cũng khó mà mở miệng nói rằng thật ra sau đó anh ta còn bị chìm xuống đáy hồ những một tháng nữa.

“Lần gần đây nhất anh gặp anh ấy là khi nào?”

“Ừm để xem, hình như là cuối tháng 4. Vì tôi nhớ lúc đó công ty tôi được nghỉ tuần lễ vàng*, còn cậu ấy thì than rằng công việc của mình đang chất đống.”

“Thời điểm đó thái độ của anh ấy có gì thay đổi không?”

“Thay đổi thái độ à...”

Tashiro nghiêng đầu suy nghĩ một lúc.

“Không, theo tôi nghĩ là không có gì đặc biệt cả. Mà nói đúng hơn là chính vì thay đổi nên cậu ấy mới trở về đúng chất của Namekawa, như thế chẳng phải là quá tuyệt sao? Cậu ấy vẫn sát gái, vẫn hăng say làm việc như có thể chết bất cứ lúc nào. À, năm ngoái có một khoảng thời gian tinh thần cậu ấy tuột dốc một chút, nhưng công việc của cậu ấy tôi cũng không rành nên tinh thần cậu ấy suy sụp như thế nào tôi cũng không biết rõ lắm.”

Trong buổi họp điều tra ngày hôm qua Reiko cũng đã báo cáo về vấn đề này.

“Để xem, chuyện từ hai năm trước rồi thì phải. Khi đó cậu ấy nhận được giải thưởng lớn trong ngành quảng cáo. Không biết có phải nhờ đoạn phim quảng cáo của cậu ấy đoạt giải hay không mà cá nhân cậu ấy nhận được chức danh... người ta gọi là gì ấy nhỉ? Nhà sản xuất chẳng? Tôi quên mất rồi, nhưng nghe bảo là danh dự lắm. Thế nhưng, khi sự ồn ào đó lắng xuống, tâm trạng cậu ấy trở nên chán nản sao đó, rồi cứ thế tinh thần cậu ấy tiếp tục tuột dốc. Khi chúng tôi gặp nhau vào tháng 4, cậu ấy trông rất vui vẻ nên tôi mới nghĩ rằng ‘À, cuối cùng cậu ấy cũng lấy lại tinh thần rồi nhỉ?’... thì ra là vậy. Cậu ấy đã bị giết thật sao?”

Tới đây, hoàn toàn không có gì mâu thuẫn với nội dung bài báo cáo.

“Vì sao Namekawa lại quyết định lấy lại tinh thần từ sự chán nản đó, anh có biết không?”

“Ừm, phải nói sao nhỉ?... động lực lấy lại tinh thần à... bởi vì ngay từ đầu tôi cũng không biết là tinh thần cậu ấy có đang suy sụp hay không, nên giờ cậu hỏi đến động lực cũng hơi... Cậu ấy đã từng nói gì nhỉ?... Chậc, tạm thời tôi không thể nhớ ra được.”

Sau đó cậu cũng thử hỏi về chứng cứ ngoại phạm của Tashiro. Nhưng khoan bàn tới ngày 10 tháng 8 này, khoảng thời gian gần ngày 13

tháng 7 – thời điểm Namekawa bị giết theo suy luận của cảnh sát, Tashiro đi công tác ở Osaka. Để chắc chắn hơn, cậu sẽ nhờ ai đó xác nhận lại với công ty của anh ta, nhưng có lẽ anh ta không nói dối.

Đến lúc này Tashiro mới hỏi:

“Cậu ấy bị sát hại vào tháng trước sao?”

“Vâng, tạm thời đúng là như vậy.”

Otsuka trả lời lấp lửng. Cũng đã đến lúc kết thúc, cậu chào Tashiro và ra về.

• • •

Lúc mọi người bước chân ra khỏi Sở Kameari sau buổi họp điều tra đã là 10 giờ rưỡi tối. Buổi tối hôm nay toàn thể thành viên tổ Himekawa lại quyết định bỏ bữa tối, thay vào đó họ đi nhậu một chầu ở quán rượu phía trước nhà ga Kanamachi. Mối quan hệ giữa Himekawa-Kikuta-Ioka những ngày gần đây khá là thú vị.

Chẳng biết hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì đây.

Ioka vẫn giữ nguyên kiểu nói chuyện chớt nhả như mọi lần, nói được câu trước là câu sau đệm vào ngay ‘Em tổ trưởng Reiko ơi, anh yêu em’ Thỉnh thoảng hẳn còn ép cô hôn hẳn nữa chứ. Reiko thì lúc nào cũng làm vẻ khó chịu ra mặt, nhưng dường như trong lòng cô không thực sự nổi nóng với Ioka. Thường thì cô sẽ kêu lên một tiếng ‘Biến!’ rồi đấm bay hẳn, thỉnh thoảng cũng có khi cô cho hẳn ăn vài cái bạt tai, thế nhưng trên môi cô lúc nào cũng nở một nụ cười. Ngay cả khi đâm cây đu đủ tre vào lỗ mũi của Ioka, cô cũng cười, mặc dù máu từ mũi hẳn ta thì nhau tuôn ra như suối.

Người nhận sự đả kích từ chuyện đó không có ai khác ngoài Kikuta. Thậm chí hôm qua anh còn đột nhiên túm lấy cổ áo của Ioka.

“Tao... tao nhất định... sẽ không giao Reiko cho mày.”

Đó rõ ràng là những lời rượu nói ra, nhưng dù sao nói ra được cũng là một thành công rực rỡ rồi. Mỗi lần đi nhậu với Otsuka hay Yuda là mỗi lần anh vừa khóc nức nở vừa nói ‘Tôi không thể nói được, không thể nói

được’, một Kikuta như thế khi đó lại đứng thẳng, hiên ngang lớn giọng, hơn nữa còn dũng dạc gọi tên Reiko. Ngay cả kẻ lì lợm như Ioka cũng phần nào tái mặt.

Tuy nhiên, điều thú vị hơn hết là Himekawa. Cô cúi gằm, mặt đỏ bừng, hai bàn tay nắm chặt lại.

“Có hiểu không hả thằng khốn?”

Sau khi hất bay Ioka, Kikuta ngồi thụp xuống, chân xếp hình chữ ngũ. Reiko ở bên cạnh, vì lý do nào đó, tự nhiên cô nhẹ nhàng gật đầu.

Chẳng biết Kikuta có hiểu được ý nghĩa của hành động đó hay không, anh dùng hết sức lực ôm hai vai Reiko và kéo cô vào lòng. Reiko cũng nương theo hành động đó mà dựa vào Kikuta. Kikuta một tay là Reiko, một tay là cốc bia tươi cỡ trung, anh tiếp tục nốc bia, tưởng như cuộc nhậu này kéo dài cả đời người. Phía đằng sau, Ioka khi này vẫn còn khóc rấm rứt, trách móc ‘Mấy người ác lắm, mấy người ác lắm’, vậy mà không biết từ bao giờ hăn đã lăn ra ngủ khò rồi.

“Bọn mình nên làm thế nào đây?”

Nụ cười của Yuda méo xệch.

“Chịu. Mà thôi, bọn mình thử chờ... xem ngày mai còn ai nhớ được tình hình buổi tối ngày hôm nay không.”

Quả nhiên, y như rằng...

• • •

Hôm nay là một ngày chẳng có gì khác biệt. Cuộc điều tra vẫn chưa có tiến triển gì mang tính quyết định. Mọi người chỉ tập trung hoàn thành tốt công tác lấy lời khai của các đối tượng liên quan và tập hợp lại các bản báo cáo vẫn chưa có kết quả của mình. Hơn nữa, trông Himekawa và Kikuta chẳng có vẻ gì là vượt qua được ranh giới cả. Còn Ioka thì không hề có ý nghĩ buông tay Himekawa.

Giờ mà đi nhậu nữa có khi mình được xem phần tiếp theo của tối hôm qua cũng nên.

Otsuka âm thầm gặm nhấm niềm vui riêng của mình. Tuy nhiên khi cậu chuẩn bị bước lên chiếc xe buýt đi về phía Kanamachi, điện thoại trong túi cậu rung lên. Cậu lôi điện thoại ra, trên màn hình là dãy số lạ.

“A, mọi người đi trước đi.”

Cậu nói với Himekawa và Kikuta. *Hẳn là quán rượu mọi hôm hay đi thôi*, cậu nghĩ. Hôm nay cuộc nhậu còn có sự tham dự vô cùng hiếm hoi của Ishikura nữa nên tính cả Ioka, tổng cộng có năm người đã lên xe buýt. Otsuka rời khỏi trạm chờ xe buýt và nghe điện thoại.

“Vâng, Otsuka xin nghe.”

“A, tôi là Tashiro, tối qua chúng ta có gặp nhau rồi. Xin lỗi vì gọi cho cậu trễ như thế này.”

Tối qua, trước khi về Otsuka không quên đưa cho anh ta tờ danh thiếp ghi số điện thoại của mình kèm theo lời nhắn nhủ ‘Nếu anh có nhớ ra điều gì đó, xin hãy gọi điện cho tôi, dù nhỏ nhặt thế nào cũng không thành vấn đề’.

“À, không sao đâu, anh đừng bận tâm. Có phải anh đã nhớ ra được gì rồi không?”

Tashiro im lặng một lúc. Dường như anh ta đang băn khoăn, không biết có nên nói hay không.

“Những chi tiết nhỏ thôi cũng không sao, xin anh hãy nói cho tôi biết.”

“À ờ... chỉ là tôi vừa nghĩ đến cậu ấy xong và nhớ ra vài chuyện, nhưng chỉ là chuyện tào lao thôi.”

“Không thành vấn đề, bất cứ chi tiết nào cũng đáng giá. Xin hãy kể cho tôi nghe, anh Tashiro.”

“Vâng... chuyện là, ở buổi gặp mặt vào tháng 4, cậu ấy chẳng hiểu sao cứ lặp đi lặp lại mấy lời kì lạ lắm, như là ‘Đến bây giờ tôi mới thấy là mình đang sống, cảm giác vô cùng sống động’. Lúc đó tôi chỉ nghĩ cậu ấy lại gặp được một em gái xinh đẹp nào đó, hay đơn giản là công việc của cậu ta đang rất thuận lợi mà thôi. Thế nhưng...”

“Thế nhưng là sao ạ?”

“Vâng. À, xin lỗi... không biết cậu có thường sử dụng Internet không?”

“À, vâng, có chứ. Cũng không thường xuyên lắm nhưng tôi vẫn có một cái máy tính xách tay. Thành thạo tôi vẫn sử dụng đấy ạ.”

“Ra thế. Vậy cậu có biết đến ‘Strawberry Night’ không?”

“Hả? Nó là cái gì vậy? Strawberry gì cơ?”

“Là Strawberry-Night.”

Chợt cậu nhìn về phía cổng Sở Cảnh sát và thấy cộng sự của cậu – Kitami và đội trưởng đội Hình sự bước ra cùng nhau. Ngay tức khắc, Otsuka nấp mình đằng sau chiếc xe cảnh sát.

Không có lý do gì cả. Nhưng đột nhiên có gì đó mách bảo cậu không được để người khác biết mình đang nhận cuộc gọi này.

6

Cuộc điều tra ‘Vụ án những thi thể kì lạ liên tiếp xuất hiện ở công viên Mizumoto’ rơi vào tình trạng giậm chân tại chỗ.

Từ vết rạch ở bụng của Kanehara Taichi, Reiko đã tìm ra mối liên hệ với cái chết do nhiễm phải *Naegleria Fowleri* của Fukazawa Yasuyuki, nhờ vậy mà cảnh sát còn vớt thêm được thi thể của một nạn nhân khác đã bị vớt xuống hồ từ trước. Cho đến thời điểm đó mọi việc vẫn tiến triển thuận lợi. Tuy nhiên, dù đã tích cực điều tra về những thông tin xoay quanh các nạn nhân Kanehara và Namekawa, nhưng phía cảnh sát vẫn chưa thể tìm thấy một điểm chung cụ thể nào giữa hai người. Hơn nữa, việc điều tra xung quanh nơi ở của Fukazawa, người được cho là đồng phạm phụ trách vớt xác xuống hồ, cũng không thu được manh mối nào có thể liên quan đến Kanehara và Namekawa.

Thật là kì lạ. Mình cứ tưởng cuộc điều tra phải suôn sẻ lắm, vậy mà...

Điều họ biết hiện tại là: Kanehara và Namekawa đã đi đâu đó vào buổi tối ngày Chủ nhật thứ hai của mỗi tháng, ngoài ra, trong vài tháng gần đây, cả hai người họ đều cảm mệt làm bán sống bán chết tham công tiếc việc hơn hẳn lúc trước. Thế nhưng thời gian hai người họ trở nên cuồng công việc lại hơi lệch nhau một chút. Kanehara bắt đầu từ mùa xuân, còn Namekawa bắt đầu vào khoảng đầu năm nay. Rốt cuộc thì điều này mang ý nghĩa gì?

Công tác tìm kiếm thông tin xung quanh hiện trường không đem lại kết quả. Cảnh sát đã đến rất nhiều cửa hàng, kể cả tiệm cầm đồ nhưng vẫn không thể lần ra nguồn gốc của các vật chứng được để lại. Những lời khai từ những người quen biết với nạn nhân cũng không chỉ ra được bất cứ điểm chung nào giữa hai người bị hại hay giữa họ với thủ phạm vớt xác. Về mặt mỗi bắt đầu hiện trên khuôn mặt các cảnh sát. Dường như con tàu điều tra vừa ra khơi không lâu đã đâm phải đá ngầm.

Thứ Năm, ngày 21 tháng 8. Đã mười ngày trôi qua kể từ khi phát hiện thi thể của Kanehara. Ngày mai, 22 tháng 8, ban điều tra sẽ được nghỉ ngơi một ngày. Vì thế hôm nay ban lãnh đạo có đôi điều cần nhắc nhở đến toàn thể nhân viên.

“Hiện tại chúng ta vẫn còn rất nhiều câu hỏi không có lời đáp như động cơ ra tay thực sự của hung thủ, phương pháp sát hại, nơi chốn và các vấn đề khác. Dù vậy, mọi người cần tận dụng những thông tin chúng ta đã có được để thu hẹp phạm vi điều tra. Trước mắt là các điểm chung giữa hai nạn nhân: vô số các vết cắt nhỏ trên cơ thể, vết rạch cắt đứt động mạch cảnh và vết rạch lớn ở bụng. Thêm vào đó là hành động của họ vào ngày Chủ nhật thứ hai trong tháng. Nguồn gốc và lịch sử mua bán, trao đổi những vật chứng đi liền với thi thể nạn nhân, như là tấm bạt màu xanh, dây ni lông. Tôi tin không thiếu những manh mối có thể dẫn đến thủ phạm. Nếu mọi người xử lý những thông tin đó một cách nghiêm túc chắc chắn sẽ tới lúc nó trở thành manh mối phá án... Từ khi ban điều tra này được thiết lập, mọi người đã cống hiến tất cả tinh thần và sức lực của mình. Ở giai đoạn này phải chăng chúng ta đã đi được tám phần quãng đường dẫn đến lời giải, hoặc có phải chúng ta chỉ còn cách hung thủ đúng một bước chân nữa hay không? Thật đáng tiếc, chúng ta không thể nào biết được. Hẳn sẽ có người cảm thấy sốt ruột. Trước tương lai mờ mịt như thế này, chắc chắn không ít người cảm thấy chán nản. Thế nhưng, đến thời điểm này tôi muốn mọi người dừng lại một chút, tôi mong mọi người hãy dùng ngày mai để nghỉ ngơi, thư giãn đầu óc và lấy lại tinh thần. Như thế, vào ngày hôm sau, tôi muốn mọi người trở lại ban điều tra với một tinh thần thật mới mẻ và khát khao tìm ra lời giải cho vụ án này nhiều hơn nữa.”

Đội trưởng đội Một càng nói hùng hồn bao nhiêu, Reiko càng nghe thấy như ông muốn nói ‘Đám tội bây làm gì có tư cách nghỉ’ bấy nhiêu.

Từ khi nào mà các lời dận dò trước khi được nghỉ ngơi trong quá trình điều tra lại cứ y chang nhau thế?

Nhưng thật sự tới lúc này, bản thân Reiko cũng đến giới hạn về tinh thần rồi. Một bên là cuộc điều tra ỉ ạch, mãi chẳng có tiến triển gì mới, còn bên kia là việc phải chạm mặt gã Katsumata liên tục dù là trong hay ngoài

ban điều tra khiến Reiko chán ngán không sao tả xiết. Đặc biệt từ sau vụ Shiratori Kasumi, mối quan hệ giữa cô và gã vốn đã không tốt đẹp gì, nay lại càng tồi tệ hơn. Dù chỉ một chút thôi cũng được, cô muốn giữ khoảng cách với Katsumata hết sức có thể.

Nếu ngày nào cũng như thế này, so ra ở nhà cũng không đến nỗi tệ lắm.

Hiếm có ngày nào Reiko không đi uống bia cùng mọi người, nhưng hôm nay sau khi rời khỏi Sở Kameari, cô quyết định lên đường về thẳng nhà.

. . .

Theo tuyến đường sắt Joban, cô đi một mạch đến ga Shinmatsudo. Từ đây về Minami Urawa còn phải mất một chặng tàu nữa theo tuyến Musashino. Thời gian đi lại tầm một tiếng xét ra cũng không khác mấy thời gian Reiko đến Tổng Bộ mỗi ngày. Nói cách khác, khoảng cách giữa Minami Urawa và Sở Kameari chỉ là quãng đường mà nếu muốn, cô có thể đi đi về về mỗi ngày.

Thế nhưng, khi bước vào cuộc điều tra Reiko lại quyết trụ lại trong khách sạn, mặc dù khoảng cách từ nhà cho đến Sở Cảnh sát với cô không thành vấn đề. Ngoài lý do tiện cho công việc, nguyên nhân sâu xa là bởi cô không muốn về nhà. Xét cho cùng, công việc điều tra này nọ chẳng qua chỉ là cái cớ cô đưa ra với bố mẹ và cả chính bản thân mình mà thôi.

Nhất là... con đường từ nhà ga về nhà...

Thay vì đi ngoài đường lớn, đường tắt nhanh nhất để về nhà là băng qua khu dân cư, đi hết công viên. Tuy nhiên đã từ rất lâu rồi Reiko không về nhà bằng con đường đó nữa. Cô chọn đi đường lớn dù thừa biết nó là đường vòng. Trên đường về, lúc nào cô cũng ghé vào tiệm cho thuê băng đĩa và cửa hàng tiện lợi. Lý do không phải vì cô muốn xem phim, muốn ăn hay muốn đọc tạp chí gì đó. Chỉ đơn giản là cô muốn camera chống trộm ở những nơi đó ghi lại được hình ảnh của mình. Nó sẽ là bằng chứng chứng minh cô có mặt ở đây vào lúc mấy giờ mấy phút. Mặc dù cô biết bây giờ

việc này không còn cần thiết nhiều nữa, nhưng nó là một thói quen lâu năm khó bỏ của cô.

Nơi cô ở là một căn nhà trong khu phố mới. Khi chuyển đến đây cô vẫn đang là học sinh cấp hai. Lúc đó cô rất vô tư, hớn hởi vì mình đã có được phòng riêng. Ước mơ của cô là dắt chó đi dạo ở công viên gần đó. Nhưng đến cuối cùng nhà cô lại không nuôi một con chó nào.

Sau khi thông thả đi bộ chừng hai mươi phút sẽ tới được nhà của Himekawa. Lúc này, ngôi nhà đang yên ắng, im lặng như tờ. Bây giờ còn chưa tới 10 giờ 22 phút. Người làm công ăn lương như bố cô hẳn là giờ này vẫn chưa về. Hơn nữa mẹ cô là người hay thức khuya nên không thể nào có chuyện bà đi ngủ trước mà không chờ chồng mình. Thật kì lạ. Còn quá sớm để tắt đèn ở cửa ra vào. Rốt cuộc là đang có chuyện gì đây?

Mà thôi, nếu không ai ở nhà có lẽ sẽ dễ thở hơn.

Reiko lấy chìa khóa từ trong túi xách và mở cánh cửa gỗ bạc màu với các lớp sơn bong tróc.

Quả nhiên, bầu không khí trong nhà khác hẳn những ngày thường. Ở phòng khách phía bên tay trái hành lang, đèn tắt tối om, tuy nhiên đèn trong căn phòng trên tầng hai của em gái cô vẫn đang sáng. Trong khi đó, em gái cô đã kết hôn vào hai năm trước nên chắc chắn hiện tại không có ai sử dụng căn phòng này.

Reiko vừa khóa cửa, thì một giọng nói từ phía trên vọng xuống.

“A, chị về rồi!”

Hóa ra đúng là Tamaki – em gái của cô thật.

“Ôi chà, em về chơi à?”

Reiko đặt chiếc túi xách căng phồng đựng đầy quần áo xuống bậc tam cấp.

Tamaki bước xuống cầu thang. Trên tay cô đang ôm một đứa bé sơ sinh. Cô bé này tên Haruka – cháu gái đầu tiên của Reiko. Có lẽ Haruka đang say giấc, con bé nằm im không cựa quậy.

“Em không phải về chơi đâu.”

Đôi mày trên khuôn mặt của Tamaki chau lại. Dường như cô đang giận chuyện gì đó, nhưng Reiko lại hoàn toàn không nhận ra.

“Gì vậy? Tự nhiên làm mặt dễ sợ quá.”

Reiko bước vào phòng khách, trước hết cô bật công tắc đèn. Sau đó cô tìm điều khiển máy lạnh nhưng không thấy. Không khí trong nhà ngột ngạt và nóng nực một cách kì lạ. Cảm giác giống như cô trở về ngôi nhà cửa nẻo đóng kín mít sau một thời gian dài đi vắng vậy. Chỉ đứng yên một chỗ thôi mồ hôi cũng tuôn ra như tắm. Từng giây, từng phút, cô muốn cảm nhận nhanh chóng những làn gió lạnh thổi vào mình.

“Ê này, điều khiển đâu rồi?”

Cô giở những chiếc gối trên sofa lên, nhưng không có.

“Chị đang làm gì vậy?”

Tamaki vừa dịu dàng đỡ Haruka trên tay vừa tiến lại gần.

“Còn làm gì nữa, đương nhiên là bật máy lạnh rồi.”

Có phải là câu hỏi đó hơi ngớ ngẩn quá rồi không? Reiko không thèm quan tâm, cô tiếp tục tìm điều khiển máy lạnh.

“Chị đã ở đâu vậy?”

Giọng điệu khó chịu của Tamaki khiến Reiko bắt đầu cảm thấy bực mình.

“Chị ở đâu mà chẳng được. Chị thấy mình không có nghĩa vụ phải trả lời câu hỏi này. Chị đang mệt lắm, em đừng gây sự với chị. À mà mẹ đâu rồi? Không có nhà hả?”

Vừa nghe những lời đó Tamaki trợn mắt, lúc này sự giận dữ của cô mới bộc lộ rõ ràng.

“Vậy là quả nhiên chị về nhà không phải vì nghe được tin nhắn thoại, đúng không?”

“Hả? Tin nhắn thoại nào?”

Thật sự cô không thể tìm thấy cái điều khiển.

“Ban ngày em có gọi cho chị mà, không phải sao?”

Ban ngày? À à, đúng là trưa nay mình có nhận được điện thoại thật.

“Không lẽ cuộc điện thoại đó là của em?”

“Đúng vậy.”

“Xin lỗi. Lúc đó chị đang làm việc nên không thể nghe máy được.”

Lập tức một loạt biểu cảm phức tạp hiện lên trên mặt của Tamaki. Bàng hoàng, khinh thường, thất vọng, trông như cô chuẩn bị bật khóc.

“Vậy là thật rồi... đúng như lời mẹ nói.”

“Chỉ là không nghe máy thôi mà, chắc mẹ lại cảm rằm chứ gì.”

“Vậy chị có biết người mẹ cảm rằm đó bây giờ đang ở đâu không?”

“Thì vừa nãy chị mới hỏi em đó thôi. Mẹ đi đâu rồi?”

Tamaki mặt lạnh tanh, hai cánh tay đang vỗ về Haruka dừng lại.

“Mẹ nhập viện rồi.”

Trong một thoáng Reiko không hiểu được ý nghĩa trong lời nói của Tamaki.

“Hả?”

“Nhập-viện-rồi.”

“Mẹ á?”

“Đúng vậy. Đừng bắt em phải nói nhiều. Mẹ-đã-nhập-viện-rồi.”

“Hồi nào?”

“Sau khi tiễn bố đi làm, mẹ đột nhiên lên cơn đau tim nên đã tự gọi xe cấp cứu và nhập viện rồi. Trước đó mẹ vẫn gọi cho chị, dù biết rằng chị sẽ không nghe máy.”

Đau tim, nhập viện...

Reiko cảm giác như có một xô nước đá từ đâu bỗng dưng đổ ập xuống đầu mình. Ngay lập tức một cơn lạnh buốt lan rộng trong lòng cô.

“Vậy... mẹ... ai đã...?”

Giọng cô run rẩy. Dù đã cố nhưng cô vẫn không thể kiểm soát được giọng nói của mình.

“Bác sĩ bảo là chỉ cần chậm trễ thêm một chút nữa thôi là mẹ đã có thể chết vì nhồi máu cơ tim rồi. Chỉ cần cơn đau tim bột phát lần này dịu đi và tình hình của mẹ ổn định lại thì xem như mẹ đã qua được giai đoạn nguy kịch. Nhưng bác sĩ còn nói, nếu thực hiện các xét nghiệm với độ chính xác cao hơn và thu về kết quả xấu, có thể mẹ sẽ phải trải qua một cuộc phẫu thuật bắc cầu chủ vành gì đó nữa.”

Quả thật, trong số những người mà gia đình có tiền sử liên quan đến các bệnh di truyền như mẹ cô, có khá nhiều trường hợp mắc phải bệnh tim.

Hơn hết, cô cũng biết động mạch vành của mẹ cô vốn hẹp hơn người bình thường khác vì đặc điểm di truyền.

“Tại sao chị lại không nghe điện thoại?”

Ánh mắt của Tamaki càng lúc càng khép lại.

“Bởi, bởi vì có án mạng... nên chị chẳng còn tâm trí đâu mà...”

“Chẳng còn tâm trí đâu mà...?”

Tamaki gào lên khiến bé Haruka cô đang ôm trên tay giật mình tỉnh giấc. Thế nhưng Tamaki có vẻ không hề bận tâm đến điều đó.

“Chị nói không còn tâm trí đâu là ý gì? Nếu chị nói xong rồi thì giờ đến lượt em, những chuyện em muốn nói cho chị biết đang chất cao thành núi đây này. Sáng nay sau khi nhận được điện thoại của bố, em phải giải thích sự tình cho mẹ chồng rồi cúi đầu năn nỉ bà coi sóc nhà cửa. Xong xuôi, một tay em ôm một đứa trẻ sơ sinh vẫn còn chưa cai sữa, một tay xách hành lý lặn lội đến Chiba, sau đó tiếp tục đi thêm một chuyến tàu điện, cuối cùng cũng mò được đến nơi. Trong lúc em chuẩn bị đồ đạc để mang vào viện, chị có biết em đã gọi cho chị bao nhiêu cuộc không? Khi đến bệnh viện, nhìn thấy bố đang nắm chặt hai tay, đứng run rẩy nơi hành lang, em nói bố gọi cho chị, nhưng bố không biết số. Trước giờ em cũng chỉ biết gọi cho chị thông qua phím tắt của máy bàn, nên cũng không rõ số. Nhưng quan trọng hơn cả, có bao giờ em nghe chị nói đến việc đổi số điện thoại đâu.”

Haruka bắt đầu khóc dữ dội, vì thế mà lời nói của Tamaki bị ngắt quãng giữa chừng.

“Ồ à, mẹ xin lỗi, mẹ xin lỗi con nhé, ngoan nào ngoan nào...”

Mặc dù âm sắc của Tamaki thay đổi, nhưng cũng không dễ gì dỗ được con bé nín.

“Xin lỗi. Xin lỗi em nhiều lắm.”

Reiko cúi đầu nhận lỗi. Tamaki liếc mắt nhìn cô.

“Xin lỗi em cũng có thay đổi được gì đâu.”

“Ừ biết thế, nhưng... thật sự xin lỗi em, Tamaki.”

Đã lâu lắm rồi Reiko mới cảm thấy hối lỗi sau khi đứng yên nghe người khác trách mắng nhiều như thế. Chuyện đến mức này rồi thì không

một lời biện minh nào có thể cứu cô được nữa. *Một ngày nào đó mẹ mình sẽ nhập viện*, những chuyện như thế chưa bao giờ lướt qua trong suy nghĩ của cô.

“Lý do chị không nghe máy không phải là vì chị bận đúng không?”

Giọng điệu trong câu hỏi của Tamaki như có hàm ý: chẳng có việc gì qua mắt cô được. Thấy Reiko im lặng, Tamaki hừ mũi, vẻ giễu cợt.

“Nghe bảo là chị bùng ba buổi xem mắt rồi phải không?”

“Mới hai lần... không phải ba...”

“Nhưng trước mặt người ta chị lại hồn nhiên bắt điện thoại rồi ‘Chào anh, tôi phải đi bắt hung thủ giết người đây’ thì còn dã man hơn là bùng xem mắt nữa.”

Chuyện này cô cũng không thể viện ra lý do gì để bào chữa.

“Xin lỗi...”

“Nè chị hai, chị nghĩ vì ai mà mẹ lại ngã quy như vậy?”

Cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng buốt đến mức khiến Reiko cảm thấy đau nhói.

Xét theo giọng điệu này, dường như ý Tamaki muốn bảo nguyên nhân bà Mizue nhập viện là tại Reiko, nhưng bản thân Reiko lại không nghĩ thế. À không, cũng không phải là không có khả năng. Bởi vì chuyện cô phá hỏng hết ba buổi xem mắt là sự thật. Tuy nhiên cô lại không muốn nghĩ đến việc mẹ mình phải nhập viện vì chuyện đó.

“Là bà dì ở Yokohama.”

Cô thở phào nhẹ nhõm vì cái tên thốt ra từ miệng của Tamaki không phải là tên của cô. Thế nhưng hình như Reiko đã vui mừng hơi sớm.

“Chị có biết dì nói gì với mẹ không? Dì ấy nói rằng lý do chị không thể kết hôn là bởi ngày hôm đó mẹ không ở nhà. Chính vì mẹ vắng nhà nên chị mới gặp phải vụ đó. Mà chuyện này không phải chỉ mới xảy ra một hay hai lần đâu. Mỗi lần chị trốn đi xem mắt là mẹ lại bị dì trách móc như thế. Chị không biết đúng không? Chị đoán thử xem đã bao nhiêu lần mẹ vừa khóc vừa nói chuyện điện thoại với em? Lúc nào mẹ cũng day dứt, và luôn cảm thấy đó là lỗi của mình khi để chị gặp phải chuyện như vậy. Hơn nữa

tim của mẹ không khỏe, vậy mà cứ liên tục bị trách móc như thế thì đương nhiên sẽ có ngày nó chịu không nổi thôi...”

Haruka lại khóc ré lên. Nhưng trông Tamaki có vẻ chưa có ý định dỗ dành con bé.

“Em biết chị đã vượt qua rất nhiều cay đắng để vực dậy. Chị lúc nào cũng là thần tượng của em. Người cao ráo, luôn được mọi người khen ngợi, chơi thể thao giỏi, chỉ đọc sách giáo khoa thôi mà học cũng giỏi... còn em thì lùn, học lực lẫn mặt mũi không có gì nổi bật. Điều khiến em đặc biệt là có được người chị gái được người người ngưỡng mộ. Nhất là những khi chị trở thành tâm điểm cuộc trò chuyện của mọi người.”

Chợt tâm trí của Reiko trôi về khoảng thời gian khi cô còn là một cô bé mười mấy tuổi.

“Đối với em, chị vừa là người đáng ngưỡng mộ, gần gũi với em nhất, nhưng đồng thời chị cũng là người thân em căm ghét nhất. Lúc nào em cũng bị người khác lôi ra so sánh, nhiều đến mức có lúc em nghĩ mình chỉ là thứ bỏ đi thôi... nói thật, lúc chị bị hãm hại suy nghĩ của em là ‘Đáng đời’. Em cứ tưởng nhờ chuyện này mà khoảng cách giữa em với chị có thể rút ngắn được một chút. Nhưng quả nhiên... đúng là người chị tài giỏi của em có khác, nhỉ? Chị đã đứng dậy vô cùng mạnh mẽ. Chị đậu thẳng vào đại học mà không lãng phí một năm nào, sau đó lại trở thành cảnh sát ở Tokyo, thậm chí còn lên tới chức trợ lý thanh tra khi chưa đầy ba mươi tuổi. Thật xuất sắc.”

Reiko cắn chặt răng. Cô ngăn mình không được nhớ về những kí ức đó.

“Lúc bé Haruka ra đời, chị có biết điều đầu tiên em nghĩ là gì không? ‘Cuối cùng mình cũng hơn được chị rồi’, em nghĩ như thế đấy. Khi đó chị không hề có ý định muốn kết hôn, và người đầu tiên cho bố mẹ ẵm cháu là em chứ không phải ai khác. Chị không tưởng tượng được em đã tự hào như thế nào đâu. Cho đến lúc hai người họ đến thăm Haruka... nhìn vẻ mặt của hai người em mới ngộ ra. Đến cuối cùng thì cả bố và mẹ đều muốn ẵm đứa cháu do chị sinh ra. Đứa cháu mà em mang nặng đẻ đau vẫn không thể làm cả hai hài lòng. Nếu chị vẫn chưa lấy chồng và sinh ra đứa cháu

ngoại cho nhà Himekawa, chắc chắn từ tận đáy lòng bố mẹ không thể nào vui vẻ được. Này chị hai, tại sao chuyện như vậy mà chị cũng không hiểu thế?”

Bàn tay bé xíu của Haruka vươn ra khỏi vòng tay của Tamaki.

“Tóm lại, làm sao chị có thể không nhận ra tình hình sức khỏe của mẹ yếu đến mức nào chứ? Không đời nào có chuyện dùng một cái mẹ tự nhiên ngã bệnh vào sáng nay đâu. Chắc chắn các triệu chứng đã lộ ra cả một thời gian dài rồi. Làm sao chị có thể không nhận ra những biểu hiện đó? Chị đâu phải là người như vậy, đúng không? Nếu sức khỏe của người nào trong nhà kém đi, hay ai đang có mối lo lắng gì thì chắc chắn người nhìn ra nhanh nhất chỉ có thể là chị của em thôi, đúng không? Này, chị làm sao vậy? Từ khi nào mà chị trở thành người như thế? Người chị mà em luôn ngưỡng mộ, dù ghét như thế nào cũng không thể ngừng thích được, người chị đó không phải là loại người lạnh lùng ngắt điện thoại, bỏ mặc bà mẹ đang đau đớn, đúng không?”

Không ngờ, người bật khóc trước lại là Tamaki. Reiko chỉ biết đứng chôn chân tại chỗ, im lặng nhìn cái bụng nhỏ xíu của Haruka chuyển động đều đều theo từng nhịp thở. Có lẽ con bé khóc mệt rồi nên thiếp đi lúc nào không hay.

Những giọt nước mắt của Tamaki lăn dài trên má, rồi thi nhau rơi xuống mặt Haruka. Haruka khẽ giật mình một chút, nhưng hai mắt con bé vẫn nhắm nghiền.

• • •

Sau khi tắm xong, Reiko dùng một bữa ăn nhẹ. Đương nhiên món ăn là do Tamaki nấu. Cô thái rau chậm rãi đến mức bầu không khí trở nên ngột ngạt, nặng nề. ‘Chuyện khi nãy xin lỗi nhé, em cũng hơi quá lời,’ Tamaki mở lời, nhưng Reiko không biết mình có tư cách để nhận lời xin lỗi của Tamaki không nữa. Rốt cuộc, cô hầu như chẳng nói gì, chỉ lặng lẽ ăn cơm và món rau xào, sau đó hai người lên cầu thang rồi ai về phòng nấy.

Vào phòng, Reiko leo lên giường ngay, nhưng cô cũng thừa biết mình sẽ không thể ngủ được. Tuy nhiên cô cũng chẳng có tâm trạng để làm gì khác. Cô thật sự cảm thấy mệt mỏi. *Thôi thì nằm nghỉ một chút vậy.* Nghĩ thế, cô quyết định tắt đèn và nhắm mắt lại.

Thực ra, vì cô đã ở bên Tamaki một thời gian dài nên cô vốn đã nhận ra được sự đố kỵ của Tamaki dành cho mình. Thái độ vui vẻ khác hẳn với lúc trước của Tamaki khi Reiko gặp chuyện cũng là sự thật. Cả những điều thầm kín ẩn sâu trong đầu cô em gái, những suy nghĩ thật lòng hoàn toàn trái ngược với lời an ủi thốt ra từ miệng của Tamaki cô cũng đã lờ mờ nhận thấy. Cô không ngờ hôm nay Tamaki lại nói đến những chuyện đó và khẳng định rõ ràng những gì cô từng băn khoăn. Nhưng giờ đây nghĩ kĩ hơn một chút, để cho em gái phải thốt ra những lời như vậy, mình đúng là người chẳng ra làm sao cả. *Chẳng có gì để biện minh cho lỗi lầm này nữa rồi,* cô chỉ biết tự nhủ thế với lòng mình.

Nhưng điều khiến Reiko sốc nhất chính là việc bà Mizue – mẹ cô vẫn luôn tự trách mình vì chuyện xảy ra với cô, đó là lý do bà hối cô kết hôn sớm đến như vậy, rồi khi chuyện đó diễn ra không được suôn sẻ bà lại bị em gái của mình quở trách, dẫn đến chuyện bà bị suy nhược và nhập viện.

Reiko biết mình không phải là người duy nhất dẫn vạt vì vụ án đó. Mặc dù rất đau khổ nhưng bản thân cô cũng đã tìm thấy cách sống mình cảm thấy hài lòng, vì vậy cô cũng muốn mọi người chấp nhận và tôn trọng quyết định của cô. Định nghĩa thế nào là hạnh phúc của cô tuy không giống với những người con gái bình thường khác, nhưng chính việc trở thành một cảnh sát, và con đường phấn đấu từ cảnh sát hình sự bình thường lên vị trí trợ lý thanh tra ở đội điều tra số Một mới là thứ đem lại cho cô cảm giác mình đang thực sự sống trên cõi đời này. Hình như cô đã quá ích kỉ khi ép mọi người phải hiểu chuyện đó. Có lẽ nếu không giải thích rõ ràng, người khác sẽ không hiểu và chấp nhận cách sống đó của cô.

Đúng là ngày hôm đó bà Mizue vắng nhà thật. Bà đến Shinjuku để tham dự vào buổi họp mặt bạn bè thời cấp ba. Biết hôm nay mẹ mình sẽ về trễ nên cô gái trẻ Reiko đang đi chơi với bạn ở Tokyo đã nghĩ rằng tối nay

chẳng cần về sớm như mọi hôm. Và đó là gốc rễ của mọi sai lầm. Bà Mizue vắng nhà, nhưng đó không phải là lỗi của bà. Tất cả lỗi đều nằm ở chính bản thân Reiko – cô gái mười bảy tuổi chỉ suy nghĩ đơn giản rằng cả bố lẫn mẹ đi vắng thì mình về trễ một chút cũng không sao.

Ngày hôm đó khoảng 8 giờ rưỡi tối, Reiko về đến nhà ga Minami Urawa. Mặc dù biết rằng bố mẹ giờ này không ở nhà để mừng cô tội về trễ, nhưng cô lại nóng lòng muốn về thật nhanh. Thế là không một chút do dự, cô rẽ vào lối công viên quen thuộc.

Đột nhiên một dáng người xuất hiện từ trong bóng cây âm u. Thấy lối đi của mình đã bị người đó chặn, Reiko chẳng nghĩ ngợi gì, cô đi lách sang bên phải. Nhưng trước khi cô kịp làm thế, cái bóng đó đã dùng hết sức lao vào ôm chặt lấy cô.

“Không được cử động!”

Giọng đàn ông thì thầm nhả ra từng chữ một.

Gã lôi Reiko đến phía sau nhà vệ sinh công cộng tối tăm, nơi nằm giữa hàng rào bao quanh bể nước và bụi cây. Cô bị đè xuống mặt đất.

Cô có thể cảm thấy nền đất cứng, sự lạnh lẽo ẩm ướt của nó đang len lỏi qua lưng mình. Mùi hôi ngai ngái bốc ra từ nhà vệ sinh. Hơi thở gấp gáp của gã đàn ông. Trời đứng gió khiến cơn nóng bức và sự ngọt ngào cuộn lên càng lúc càng dữ dội. Màn đêm đen đặc của một buổi tối mùa hè.

Người đàn ông dùng cánh tay với sức mạnh áp đảo cùng với toàn bộ trọng lượng cơ thể của mình để khống chế Reiko. Hằn kẻ dao vào má, uy hiếp cô. Mùa hè là mùa mà mấy đứa con gái đua nhau mặc váy ngắn, Reiko cũng không phải là ngoại lệ. Nhưng nếu nhìn từ mục đích của gã đàn ông kia thì quả nhiên không có thời điểm nào có thể thuận lợi hơn lúc này.

Gã cởi bỏ quần áo của cô, rồi bắt đầu thực hiện hành vi đồi bại, mọi sự kháng cự của cô đều trở thành vô ích dưới sự khống chế của gã. Bởi vì gã đã dùng tay bịt miệng cô nên cô không thể kêu một tiếng nào. Thế nhưng cô không thể kiềm lại được tiếng hét trong họng mình. Cơn đau dữ dội như muốn xé toạc cả cơ thể cô. Cô có thể cảm nhận được nỗi khiếp sợ trước sự hung hãn của gã. Nỗi cô độc khi cô chỉ có một mình, không ai đến

cứu giúp, dù rằng nhà cô đã ở ngay phía trước. Nỗi tuyệt vọng khi bỗng chốc tương lai của mình bị tước đoạt.

Sau đó, không một lời báo trước, gã lấy dao đâm vào bên hông Reiko. Gã vừa đâm vừa tiếp tục xâm hại cô. Ý thức của Reiko dần trở nên mơ hồ, cô chỉ cầu mong cho cơn ác mộng này sớm kết thúc.

Cô không muốn mình bị dao đâm, không muốn bị vấy bẩn, và cô không muốn chết.

Ngay lúc đó...

“Ê, thằng kia. Đang làm gì đó?”

Ánh sáng màu trắng từ đâu lia tới, khuôn mặt gã đàn ông hiện lên trong bóng tối. Gã đang cười. Nhưng ngay lập tức gã quay mặt đi rồi đứng vụt dậy, lao về phía bụi cây đối diện với ánh đèn và mất dạng.

“Này cháu, cháu có sao không?”

Tiếng bước chân tiến lại gần cô rồi dừng lại. Khi đó đầu cô bắt đầu ong lên. Một cánh tay lực lưỡng choàng qua cổ Reiko. Mùi mồ hôi ướt đầm trên áo sơ mi. Tâm trạng nhẹ nhõm nhưng cũng chứa đầy những cảm xúc rối bời trào dâng trong lồng ngực như muốn xé Reiko thành từng mảnh. Sau đó cô ngất đi.

Khi tỉnh dậy Reiko đã trở thành một trong những nạn nhân của vụ án tấn công liên hoàn nhằm vào phụ nữ. Tuy nhiên Reiko không nói một lời nào với phía cảnh sát. Đúng hơn là cô không thể. Không chỉ các sĩ quan cảnh sát, mà ngay cả y tá, bác sĩ và thậm chí là gia đình mình cô cũng không thể nói bất cứ điều gì với họ.

Lúc đó cô vẫn chưa ý thức được mình là nạn nhân của vụ án. Chỉ có nỗi tuyệt vọng cùng cực với ý nghĩ mình đã bị vấy bẩn, vết nhơ sẽ theo mình mãi mãi, không bao giờ tẩy sạch được, tất cả tương lai tươi sáng mà cô tự vẽ ra trong đầu bỗng nhiên vụt biến mất. Reiko đóng chặt cánh cửa dẫn vào tâm hồn mình một cách vô thức. Có cảm giác như bao nhiêu đất cát phía sau nhà vệ sinh đó vẫn còn chất đầy trong cơ thể cô.

Mỗi lần giật mình thức dậy từ giấc ngủ chập chờn, trong khoảnh khắc ngẩn ngui cô tự hỏi mọi chuyện có phải chỉ là một cơn ác mộng không. Thế nhưng nhìn vào vết thương ở hông, bức tường màu trắng của

phòng bệnh, những cảnh sát hình sự đến thăm hỏi mình liên tục, cô mới vỡ lẽ, không còn nghi ngờ gì nữa, đó không phải là cơn ác mộng, mà là một vụ án thật sự đã xảy ra. Cô muốn mỗi ngày thức dậy có thể khóc đến lúc thiếp đi, chờ đợi vết thương lành hẳn và xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Nhưng người ta không cho phép cô có suy nghĩ ngây ngô như thế. Tình hình của cô không đơn giản như chỉ cần bịa ra một lý do vu vơ nào đó, bị chó hoang tấn công chẳng hạn, là có thể lừa được mọi người và chính bản thân mình. Reiko đã chính thức được ghi chép vào hồ sơ với tư cách nạn nhân bị gã đàn ông kia tấn công và xâm hại. Cô thậm chí còn cảm thấy căm hận người cảnh sát đã cứu mình lúc đó. Phải chi khi ấy ông ta không đến, có lẽ cô chỉ cần cắn răng chịu vài vết thương thôi là mọi chuyện đã kết thúc rồi, vậy mà...

Vài ngày sau số lượng cảnh sát hình sự đến thăm cô giảm hẳn. Người còn lại là một nữ cảnh sát vốn lúc nào cũng có mặt ở phòng bệnh. Thân hình nhỏ nhắn nhưng đầy đặn của chị khiến một cô gái trẻ như Reiko cũng cảm thấy chị đáng yêu.

Người nữ cảnh sát đó tên là Sata Michiko. Tuần tra viên đội điều tra số Một thuộc bộ Hình sự tỉnh Saitama.

Có hôm Sata mang hoa đến, hôm thì mua những loại bánh kẹo mà tụi con gái thường rất thích đến cho Reiko. Ngoài ra còn có cả đĩa CD, tạp chí thời trang, truyện tranh, máy chơi game cầm tay và ti ti những thứ khác.

Điều kì lạ là Sata không nói bất cứ một lời nào đụng chạm đến vụ án. Chủ đề trò chuyện chủ yếu là những sơ suất ngớ ngẩn chị phạm phải trong thời gian gần đó, chuyện về lão sếp hay nỗi khùng, diễn viên yêu thích của chị, phim ảnh, sách báo, chương trình TV... chị thoải mái trò chuyện với Reiko giống như một người bạn hay một người chị họ thân thiết của cô vậy.

Thời gian đầu bản thân Reiko cũng cảm thấy bối rối lắm. Cô chỉ thẫn thờ ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ mà chẳng đáp lại câu nào. Thế nhưng đến một ngày nọ cô đã bật cười khi nghe câu chuyện về những sai sót ngớ ngẩn trong công việc của Sata. Nghe đến đoạn Sata kể chị còng nhầm vào cổ tay của mình thay vì tên tội phạm khiến Reiko không nhịn

được mà phải phì cười. Từ đó trở đi, Reiko bắt đầu nói chuyện với chị, dù cô vẫn còn khá kiêu lời. Dần dần cô tâm sự với Sata nhiều hơn, cả những chuyện cô chưa từng nói với bất cứ ai khác cô cũng có thể kể ra, chỉ riêng với Sata mà thôi.

Một thời gian trôi qua, đến một ngày nọ Sata nói với cô ‘Chị muốn em hỗ trợ điều tra’. Đó là lần đầu tiên Sata nói về vụ án. Bước đầu chị chỉ mong Reiko xác nhận xem trong các tấm ảnh chân dung và hình ảnh mô phỏng cảnh sát đưa ra có cái nào trông giống với thủ phạm đã tấn công cô không mà thôi.

Reiko từ chối. *Nếu lỡ mình nhìn thấy khuôn mặt đó một lần nữa thì sao? Mình phải nhìn mặt gã đàn ông vừa cười vừa làm nhục mình sao? Chỉ mới nghĩ tới đó thôi cô đã cảm thấy lồng ngực mình đau nhói, đầu cô lại ong lên.*

“Nếu em cảm thấy khó quá thì thôi. Dù sao thì chị cũng chỉ muốn Reiko mau chóng khỏe lại thôi.”

Hôm đó Sata chỉ nói ngắn gọn như thế rồi ra về.

Những ngày sau dù giờ giấc không ổn định cho lắm, lúc thế này, lúc thế khác nhưng Sata vẫn đều đặn đến thăm Reiko. Có khi hai, ba ngày chị không đá động gì đến vụ án, nhưng cũng có khi chị đột nhiên gọi chuyện ‘Chắc là em vẫn cảm thấy khó chịu nhỉ?’.

“Em... không thể. Em sợ lắm.”

“Ừm, vậy thì thôi chứ sao giờ, nhỉ?”

Cứ như thế, mỗi ngày Sata lại mang những món quà nhỏ khác nhau tới. Hôm nay là bánh quy chị tự làm. Hôm khác là một cuốn tiểu thuyết khá thú vị. Thỉnh thoảng lại là một cây kem ốc quế chị mua trên đường đến bệnh viện.

Đương nhiên, những ngày đó chị hầu như không nói gì về vụ án, thế nhưng mỗi ngày trôi qua, Reiko lại thay đổi từng chút từng chút một. *Hay mình thử đối mặt với vụ án? Giúp Sata, à không, với sự giúp đỡ của Sata mình có thể dũng cảm đối diện với vụ án đó, cô bắt đầu có những suy nghĩ táo bạo hơn. Đến ngày cô cuối cùng cũng hạ được quyết tâm xác nhận mặt hung thủ thì chẳng hiểu sao Sata lại không có mặt ở bệnh viện. Ngày hôm*

sau chị cũng không đến. Vào ngày thứ ba Sata không đến thăm Reiko, vì lý do nào đó mà viên cảnh sát đến lấy lời khai những ngày đầu tiên lại đến phòng bệnh của cô.

Viên cảnh sát hình sự thân hình vạm vỡ đi cùng với một người phụ nữ trông có vẻ lớn tuổi hơn ông ta.

“Sắc mặt của cháu cũng khá hơn rồi nhỉ?”

Ông ta tươi cười bắt chuyện với cô thay cho lời chào hỏi. Nhưng không hiểu sao nụ cười đó lại có chút gượng gạo.

Reiko không trả lời, cô chỉ nhìn mặt hai người một lúc rồi rời mắt khỏi họ.

“À này... thật ra hôm nay bọn chú có chuyện muốn báo với cháu. Đầu tiên là tin vui cho tất cả chúng ta. Về thủ phạm trong vụ án mà bọn chú đang điều tra, ba ngày trước bọn chú đã bắt được hắn.”

‘Vụ án mà bọn chú đang điều tra’. Lý do ông ta nói thế là vì Reiko chẳng chịu nói gì về vụ án cả. Ngay đến chuyện mình là nạn nhân của vụ án Reiko vẫn không thừa nhận với phía cảnh sát nên xét trên tính chính xác của ngữ cảnh, ông ta cũng không thể nói là ‘đã bắt được kẻ tấn công Reiko’ được. Gã đàn ông cười thỏa mãn trong bóng tối... có lẽ họ đã bắt được gã ta thật rồi.

“Nhưng mà, bọn chú cũng có tin buồn... muốn báo với cháu nữa.”

Lời nói của viên cảnh sát nghẹn lại. Trái với vẻ cố gắng hết sức dằn những cảm xúc đang chực bùng nổ của ông ta, người phụ nữ đứng kế bên trông thần thờ như hồn đã lìa khỏi xác. Biểu cảm của cả hai khiến cô cảm thấy khó hiểu.

“Sata đã... hy sinh rồi.”

Cuối cùng ông ta cũng thốt ra được hai từ ‘hy sinh’. Đương nhiên cô hiểu ý nghĩa của từ này. Thế nhưng ghép vào câu ‘Sata đã hy sinh rồi’ thì tự dưng cô không hiểu gì cả. Suy nghĩ của cô khựng lại.

“Trong lúc giằng co với hung thủ, cô ấy đã bị đâm... bọn chú đã đưa cô ấy đến bệnh viện ngay sau đó, nhưng cô ấy mất máu quá nhiều nên... không thể... cứu được nữa.”

Đến lúc này ông ta mới chỉ tay về người phụ nữ bên cạnh.

“Bác đây là mẹ của Sata. Hôm nay bác ấy đến đây vì có một thứ quan trọng nhất định phải đưa cho cháu xem... Vâng, mời bác.”

Người phụ nữ được giới thiệu là mẹ của Sata lịch sự cúi đầu chào Reiko. Bà lấy ra một cuốn sổ nhỏ từ chiếc túi vải sờn của mình. Đó là một cuốn sổ khuy bấm có bìa làm bằng da, màu xanh đậm.

“Cháu hãy đọc đi. Đây là cuốn nhật kí mà con bé vẫn chăm chỉ viết cho đến trước ngày mất...”

Vừa dứt lời, người phụ nữ gục xuống khóc nức nở. Viên cảnh sát trung niên dùng tay đỡ, ra sức an ủi bà. Reiko rụt rè nhận lấy nhật kí của Sata rồi gỡ bìa ra.

Cô lật nhanh các trang nhật kí, tìm trang ghi vào ngày tiếp theo sau khi cô bị hại và bắt đầu đọc từ đó. Trong đó Sata ghi rất nhiều chi tiết về quá trình điều tra vụ án, và cả những điều liên quan đến Reiko.

‘Reiko vẫn chưa thể lấy lại được những cảm xúc bình thường. Chắc hẳn khi mỉm cười cô bé trông đáng yêu lắm, nhưng bây giờ, ngay cả cảm xúc buồn bã hay đau đớn cô bé cũng chẳng thể hiện ra bên ngoài. Mình biết trong lòng cô bé đang rất nỗ lực để có thể vượt qua được cú sốc này. Nhìn cô bé như vậy mình thật đau lòng. Theo lời của bác sĩ phụ trách, cô bé cần ở bệnh viện điều trị khoảng hai tuần bởi vì nội tạng của cô bé cũng bị tổn thương.’

‘Hình như Reiko đã chơi thử chiếc máy game mà mình mang đến. Cô bé không đọc tạp chí thời trang. Truyện tranh cô bé cũng không có hứng thú. Có lẽ cô bé không ghét hoa đâu nhỉ? Mình đã đánh liều mua một cành hoa lan Nam Phi mang tới, cuối cùng cô bé cũng chịu ngó đến một tí. Vui quá. Cô bé vẫn chưa ăn uống tự nhiên trước mặt mình. Có lẽ cũng không nên ép cô bé quá, nhưng nếu mình đem một chút kẹo đến không biết sẽ như thế nào nhỉ?’

‘Khi Reiko mãi mê ngắm mưa, gương mặt nhìn nghiêng của cô bé thật sự rất xinh đẹp. Mình tuyệt đối không thể tha thứ cho kẻ nào gây ra chuyện kinh khủng như vậy cho cô bé này. Mình nhất định sẽ bắt được hắn. Phải lôi hắn ra chịu tội.’

Đoạn tiếp theo là ngày mà Reiko cũng nhớ.

‘Cười rồi! Chuyện mình kể có thể khiến cô bé cười rồi! Đoạn bất ngờ nhất ‘Tự mình còng mình’ mình để dành ở phần kết chuyện cuối cùng cũng làm cô bé cười! Hạnh phúc quá đi mất! Đáng yêu quá! Nụ cười của Reiko đáng yêu không chịu được! Cô bé còn nói chuyện với mình! Cuối cùng, em cũng làm được rồi Reiko! Hôm nay quả là ngày tuyệt vời nhất!’

Chẳng biết từ khi nào, hai má Reiko đã ướt đẫm nước mắt. Từ sau khi gặp phải chuyện đó trong lòng cô luôn cảm thấy trống rỗng, cô chưa khóc lần nào, vậy mà giờ đây những giọt nước mắt nóng hổi đang thi nhau lăn dài trên hai má cô.

‘Lần đầu tiên mình thử nhắc đến vụ án trước mặt Reiko. Hôm nay thất bại rồi. Có lẽ cách mình nói chưa được khéo cũng nên. Cô bé lại im lặng giống như trước. Gương mặt buồn thấy rõ... xin lỗi nhé Reiko. Đáng lẽ chị không nên hấp tấp quá. Mình tuyệt đối không được làm cô bé cảm thấy tổn thương hơn nữa. Thôi thì đành theo dõi tình hình một thời gian vậy. Phải rồi, không biết cô bé có thích bánh quy không nhỉ? Chà, bây giờ mà bắt đầu làm bánh không biết là còn thời gian ngủ không đây?’

‘Mình đã đọc rất nhiều những cuốn sách liên quan đến tội phạm tình dục. Tính cả cuốn mình đọc xong hôm nay là mười ba cuốn. Thế nhưng, dù tìm hiểu bao nhiêu, kết luận của mình vẫn không thay đổi. Mình muốn Reiko có thể đương đầu với vụ án này từ phía trực diện. Cô bé không được tự khép lòng mình lại rồi xem như chưa có chuyện gì xảy ra. Nếu không giải quyết triệt để Reiko sẽ luôn là người thua cuộc. Mà như vậy thì tuyệt đối không được. Cuộc đời của Reiko vẫn còn dài. Cô bé không được phá hủy cả cuộc đời của mình chỉ vì vụ án đó. Phải chiến đấu và giành thắng lợi. Reiko à, cả hai chị em mình sẽ cùng nhau chiến đấu nhé. Reiko sẽ là sức mạnh của chị...’

‘Hôm nay Reiko đã nói với mình ‘Chị cho em suy nghĩ một chút’. Đây là một bước tiến vô cùng quan trọng. Trái tim của cô bé đã dần sống lại. Reiko đang tiến về phía trước từng chút từng chút một. Dù tổ trưởng hối mình mau chóng đưa ra kết quả, nhưng bây giờ vẫn chưa được. Lúc này mình không muốn ai làm phiền. Mình muốn họ giao hết chuyện của Reiko cho mình. Đây không phải là chuyện liên quan đến cảnh sát hình sự hay vụ

án gì cả. Bởi vì mình là bạn của Reiko. Cả hai cùng là con gái. Vì thế mình muốn Reiko có thể đứng dậy làm lại cuộc đời. Mình muốn cô bé ấy tiếp tục hướng về phía trước và sống thật tốt. Vì thế mình muốn cô bé đối mặt với vụ án này. Mình muốn cô bé ấy chiến đấu để giành lại cuộc đời của mình. Mình muốn Reiko có thể lấy lại quyền làm chủ. Cả Reiko và mình sẽ cùng cố gắng.’

Và tiếp theo là ngày cuối cùng. Thời điểm viết là bốn ngày trước.

‘Hôm nay mình quyết định sẽ không dả động gì đến vụ án hết. Nhưng mình biết chắc chắn Reiko sắp sửa chấp nhận ‘lời kêu gọi chiến đấu’ của mình rồi. Trong đôi mắt của cô bé bắt đầu ánh lên những tia sáng mạnh mẽ, kiên cường. Cô bé sắp giành lại cuộc đời của mình rồi. Vì thế mình sẽ im lặng. Phần còn lại phụ thuộc hết vào ý chí của Reiko. Thứ quan trọng nhất là cảm giác của Reiko. Mình đã thấy được sức mạnh to lớn của Reiko. Mình đã cảm nhận được sự kiên cường của cô gái nhỏ đó. Cảm ơn em, Reiko. Bây giờ chị cũng có thể đứng lên chiến đấu.

Ngày mai mình sẽ lên vào công viên. Từ hôm đó đến giờ cảnh sát liên tục điều tra ở khu đó nên chắc chắn sắp sửa đến giới hạn chịu đựng của hung thủ rồi. Đến đây! Hãy nhắm vào tao đây này! Tao không đơn độc. Reiko sẽ luôn ủng hộ tao. Tao tuyệt đối sẽ không chịu thua. Chỉ cần mày xuất hiện trước mặt tao dù chỉ một giây thôi, dù trời có tối như thế nào tao cũng sẽ tóm được mày. Đến đây! Thăng khốn kia, hãy đến đối mặt với tao đây này.’

Gấp cuốn nhật kí lại, cô im lặng hồi lâu và ngồi yên cho đến khi hơi thở của mình dịu lại. Cả hai người kia cũng im lặng chờ cô lên tiếng.

Cô đưa mắt ra ngoài cửa sổ nơi tiếng ve đang kêu râm ran, ánh nắng chói lòa khiến những chiếc lá nhỏ đổ bóng chồng lên nhau xanh thẫm. Một buổi chiều bình yên không có gió.

“Cháu sẽ... chiến đấu.”

Ngước lên nhìn bầu trời cao vợi vợi trong vắt không một gợn mây, Reiko đáp lại ‘lời kêu gọi chiến đấu’ của Sata và tin chắc rằng ở trên đó chị sẽ tiếp tục dõi theo và bảo vệ cô.

Một cuộc chiến trường kì bắt đầu.

Cung cấp lời khai, ngày ngày cùng cảnh sát đến hiện trường để hỗ trợ quá trình điều tra. Và đương nhiên cũng đã đến lúc phải nhận diện nghi phạm. Có năm người đàn ông đứng ở phía bên kia cửa sổ nhỏ làm bằng kính. Vừa nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông thứ hai từ bên trái sang, lập tức Reiko có cảm giác như mình đang bị kẹp chặt giữa những chiếc chân lông lá dài ngoằng của một con nhện Tarantula đen đúa, khổng lồ. Cảm giác như có hàng triệu những con rết bần thiêu bò lổm ngổm khắp cơ thể cô. Cô hoảng loạn đến mức muốn quay đầu bỏ chạy, muốn dùng tay gãi khắp người cho đến khi da phải bật máu, hoặc chỉ đơn giản là đâm đầu vào tường để chết đi cho xong. Nhưng lý do duy nhất ngăn cô không làm thế là Sata. Ngay cả những lúc như thế này, chỉ cần nhắm mắt lại, nụ cười dịu dàng và những dòng nhật ký chị cần mẫn ghi chép mỗi ngày sẽ hiện lên trong đầu Reiko.

Reiko à, cả hai chị em mình sẽ cùng nhau chiến đấu nhé.

Reiko hít một hơi thật sâu, cô quyết tâm nhìn vào tấm kính thêm một lần nữa.

“Phiền các anh... chọc cười người thứ hai bên trái... được không ạ?”

“Hả?”

Viên cảnh sát hình sự đứng cạnh cô hỏi lại, không giấu nổi vẻ mặt khó hiểu.

“Anh hãy làm người đó cười đi ạ.”

Nghe cô nói thế, một trong hai viên cảnh sát đi qua phòng bên cạnh, anh ta gọi đồng nghiệp của mình đang đứng ở bên đó ra ngoài. Sau đó dần dần bốn nghi phạm khác cũng được gọi ra hết, chỉ còn chừa lại người đàn ông số hai ở trong phòng. Được một lúc, viên cảnh sát bắt chuyện với người đàn ông. Ông ta lúc thì ngoạ cổ lúc thì lắc đầu. Dù không nghe được được giọng nói, nhưng hình như ông ta đang trả lời câu hỏi của viên cảnh sát.

Ngay khoảnh khắc đó, trên môi ông ta thoáng hiện lên một nụ cười.

A!

Chính là khuôn mặt đó.

Đó chính là thứ cô không bao giờ muốn nhớ đến, khuôn mặt gã đàn ông đã đè cô xuống đất, cưỡng bức và đâm dao vào hông cô. Và đó cũng chính là nụ cười ác quỷ hiện lên dưới ánh đèn pin của người cảnh sát hôm đó.

“Là gã ta.”

Ngay lập tức vẻ phẫn khởi hiện rõ trên mặt những điều tra viên. Thật kì lạ, lúc này cô chợt có cảm giác như những chuyện mình trải qua trong thời gian vừa rồi chỉ là những sự kiện xảy ra ở một vũ trụ xa xăm nào đó. Reiko lặng yên cất những lời cô muốn khoe với Sata trong lòng mình.

Chị Sata, em... em đã cố gắng rất nhiều. Em không hề trốn chạy luôn đó chị biết không?...

Tuy nhiên, đó chẳng qua chỉ là thời điểm bắt đầu bước chân vào cuộc chiến mà thôi.

Nghĩ kĩ lại thì chuyện đó cũng là lẽ đương nhiên. Trong quá trình điều tra, tất cả các cảnh sát viên đều đứng về phía cô, thế nhưng khi đứng trước tòa án thì mọi việc lại chuyển biến theo hướng hoàn toàn khác. Cô phải đứng đối mặt với kẻ gây án, khẳng định mình bị gã đàn ông này cưỡng hiếp trước sự chứng kiến của hàng chục người.

Sau đó, luật sư bào chữa sẽ giảng giải vụ án theo hướng giảm nhẹ tội cho thân chủ của mình bằng mọi giá. Reiko có phạm phải sai lầm nào không? Cô có sơ suất gì không? *Tôi đã đọc hồ sơ bệnh án, cô khai là đã dùng hết sức để chống cự vậy mà trên người cô không có nhiều chỗ trầy xước cho lắm, có phải sự thật là cô đã tự nguyện quan hệ với bị cáo phải không? Rốt cuộc ngay từ đầu cô có còn trinh không?* – Thấy Reiko càng lúc càng rúm người lại, bối rối trước hàng đồng câu hỏi tới tấp của mình, gã luật sư càng đặc ý. Gã tự tin nói tiếp.

“Nói tóm lại, tôi cho rằng bị cáo không có hành vi cưỡng hiếp cô. Bị cáo chỉ khống chế một chút và cô lập tức quan hệ với anh ta một cách tự nguyện. Như khi này tôi đã trình bày, sở thích tình dục của bị cáo hơi khác thường, anh ta cảm thấy hưng phấn trong việc dùng sức mạnh của mình để khống chế một người con gái đang chống cự. Về chuyện sở thích này có bình thường hay không xét trên quan điểm của tâm lý học thì tôi tạm thời

không bàn đến vì nó không liên quan đến chủ đề tôi muốn nói ở đây. Nhưng tôi có thể khẳng định bị cáo dùng dao đâm vào người cô bởi vì cô đã không có hành vi kháng cự nào hết. Hay nói cách khác, lý do thật sự bị cáo đâm cô là vì anh ta muốn cô phản kháng. Bằng chứng là trong số những nạn nhân chống cự quyết liệt, chẳng có ai bị dao đâm cả. Tuy bị cáo không thể tránh được tội danh cố ý gây thương tích, nhưng tôi nghĩ tội danh cưỡng hiếp của bị cáo là không thành lập.”

Dối trá. Đó mà là hành vi tự nguyện được sao? Nói thế tức là mình chỉ là một đứa con gái dễ dãi sẵn sàng trao thân cho gã đàn ông lạ mặt mình chưa từng quen biết trong cái công viên tối tăm đó sao? Tại sao hẳn ta có thể thốt ra những lời nói dối trắng trợn như vậy chứ?

Một mặt cô đang phản đối kịch liệt với lời của luật sư, nhưng đồng thời phần nào đó trong cô cảm thấy sự thật mà mình biết đang bị bóp méo đến chóng mặt. Hàng chục bộ não của những con người đang có mặt ở buổi xét xử này hẳn là đang vẽ ra hình ảnh đậm đặc của cô khi cô đồng ý quan hệ với gã đàn ông một cách tự nguyện. Reiko đổ gục trước cái áp lực vô hình đó. Chỉ thêm một chút nữa thôi có lẽ cô sẽ vỡ tan ra thành từng mảnh.

Con bé này thật bẩn thỉu. Bẩn thỉu. Bẩn thỉu...

Những giọng nói dè bùi đồng thanh vang lên trong đầu cô như những nhát dao lạnh lùng xé toạc cơ thể Reiko. Bên trong vết dao khoét rướm máu là hình ảnh bẩn thỉu của cô khi cô chấp nhận hành vi xâm hại của gã đàn ông đó như những gì gã luật sư nói khi nãy. Hình ảnh đó bắt đầu xâm lấn lấy suy nghĩ của Reiko.

Thế nhưng, ngay lúc đó...

Nhưng đó không phải là sự thật, đúng không nào...

Bỗng nhiên lời nói của ai đó lọt vào tai cô. Trong một thoáng, Reiko không biết đó là giọng của ai.

Không phải là sự thật, đúng không nào? Em không được thua. Em phải tự mình chiến đấu để giành được chiến thắng.

Là Sata. Chị đang động viên tinh thần Reiko.

Hãy chiến đấu, và giành chiến thắng. Và em sẽ giành quyền làm chủ cuộc đời của mình.

Reiko cảm thấy như mình đang nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Sata.

Phải rồi, đúng là như vậy. Không bao giờ có chuyện như thế. Không đời nào mình chấp nhận xuôi theo hành động bỉ ổi của gã đàn ông đó.

Reiko chấn chỉnh lại suy nghĩ của mình rồi nhìn thẳng vào mắt gã luật sư với một ý chí mạnh mẽ.

“Số lượng các vết xây xát ít làm thế nào lại mang ý nghĩa đồng thuận được? Ông ta dùng dao uy hiếp tôi, lấy tay bịt miệng tôi, khống chế tôi, những chuyện đó làm sao có thể kết luận là tôi tự nguyện được? Không dám chống cự vì sợ hãi không biết ông ta có đánh mình không, có đâm mình thêm nhát nào nữa không, có giết mình hay không thì tại sao lại có nghĩa là tôi chấp nhận những hành vi đó chứ? Nếu nói theo lý lẽ của ông, bởi vì chị Sata bị giết trên cơ sở đã chấp nhận cái chết từ trước, hay nói cách khác, khi chị Sata liều cả mạng sống của mình để bắt gã đàn ông kia, tức là chị ấy đã ý thức được khả năng mình có thể bị giết, vậy nên gã ta có xuống tay cũng không thành vấn đề, đúng không?”

Dường như quan tòa đang nhắc nhở cô gì đó, nhưng chẳng có một lời nào của họ có thể đến tai Reiko cả.

“Đương nhiên là không đời nào có chuyện đó rồi đúng không? Ông có vợ không? Ông có người yêu, chị gái hay là em gái gì không? Nếu những người phụ nữ quan trọng của đời ông gặp phải chuyện không may như tôi, ông cũng bình thản nói với họ là họ đã tự nguyện để cho hung thủ cưỡng hiếp sao? Ông có thể đứng đối diện trước chị Sata và nói rằng trước khi hy sinh chị ấy cũng thừa biết khả năng đó rồi nên đừng ý kiến ý cò gì nữa, được không? Còn gia đình của chị Sata cùng tất cả những sĩ quan cảnh sát khác nữa, ông có dám nói rằng vì họ đã chuẩn bị sẵn tư tưởng nên nếu mất mạng, sẽ không ai oán trách một lời không? Tôi hỏi lại một lần nữa, ông có thật sự nói ra được những điều như vậy không?”

Từ bên cánh trái các nhân viên lao ra toan ngăn Reiko lại. Nhưng không biết tại sao nửa chừng bọn họ đứng sững lại. Đối tượng họ bận tâm không phải là cô. Lúc này, họ đứng yên đưa mắt về phía những người tham dự phiên tòa phía sau lưng Reiko.

Có chuyện gì sao? Reiko quay người lại.

Khu vực chính giữa hàng đầu tiên là nơi bố mẹ của Reiko và Sata, cùng gia đình những người bị hại khác ngồi. Nhưng ở các khu vực xung quanh khác, hàng chục người tham dự buổi xét xử đồng loạt đứng dậy nghiêm nghị đưa tay lên trán chào Reiko.

Trong đó có viên cảnh sát hình sự đã đến thăm Reiko ở phòng bệnh, cả viên cảnh sát mặc đồng phục đã cứu Reiko vào buổi tối ngày hôm đó. Ngoài ra còn có những nam, nữ cảnh sát, người mặc đồng phục, người mặc thường phục, những gương mặt thân quen lẫn xa lạ. Trừ gia đình của những người bị hại ra, những ghế ngồi còn lại trong phòng xử án đều chịt kín các sĩ quan cảnh sát. Và lúc này đây tất cả mọi người đều đứng dậy chào Reiko bằng nghi thức uy nghiêm nhất của cảnh sát. Có người thì cắn chặt răng để tránh xúc động, có người thì đang cố ngăn những giọt nước mắt lại, còn người khác vẫn đang tức giận đến mức hai vai run lên, nhưng mọi người đều để tay lên trán chào Reiko.

Thì ra cảnh sát là như thế này...

Từng con sóng cuộn lên trông dữ dội và nặng nề nhưng thật ra lại vô cùng ấm áp, nhẹ nhàng ôm lấy Reiko. Những con sóng vây quanh cô rồi bất chợt dựng thành một bức tường cao sừng sững, như thể nó muốn dùng hết sức mình để bảo vệ Reiko.

Cảnh sát là như thế này đây!

Ý thức bảo vệ đồng đội trong tập thể cảnh sát rất mãnh liệt. Có thể ngày thường họ khắc khẩu, hay cạnh tranh với nhau từng chút một để đạt được thành tích, nhưng một khi đồng đội gặp nguy hiểm họ sẽ đoàn kết thành một khối để cùng nhau giải cứu. Đến thời khắc này, Reiko cuối cùng cũng hiểu được điều gì tạo nên giới cảnh sát.

Có lẽ họ đứng lên chào không phải là vì bản thân cô, lý do thật sự là họ muốn thể hiện sự tôn trọng dành cho linh hồn của Sata Michiko lúc này đang hiện hữu bên trong Reiko. Sự đoàn kết trong giới cảnh sát đã mê hoặc Reiko. Trọng lượng trong lời chào cao quý nhất mà mọi người đang cùng nhau thực hiện khiến cô bị áp đảo hoàn toàn.

Mình... mình cũng muốn... được trở thành một thành viên trong tập thể này.

Đây chính là lúc Reiko hạ quyết tâm phải trở thành một sĩ quan cảnh sát.

Mục tiêu của cô là trở thành cảnh sát, sau đó là điều tra viên, được phân vào đội điều tra số Một của Trụ sở Cảnh sát Tỉnh giống như Sata rồi đạt được cấp bậc trợ lý thanh tra. Sata chỉ là tuần tra viên, nhưng vì chị họ sinh trong khi làm nhiệm vụ nên được đặc cách thăng lên hai cấp, cấp bậc cuối cùng của chị là trợ lý thanh tra. Dù vậy, nó chẳng có ý nghĩa gì khi chị không còn trên cõi đời này nữa. Mục tiêu của Reiko không chỉ là tiếp tục sống, cô muốn mình có thể sống thật tốt và trở thành trợ lý thanh tra ở đội điều tra số Một.

Giờ đây Reiko đã đạt được mục tiêu đó, cô vẫn đang chiến đấu cùng với Sata mỗi ngày. Sau khi trở thành trợ lý thanh tra và giải thoát mình khỏi nỗi dẫn vật trong quá khứ, cuối cùng cô cũng có lại cảm giác là mình đang thật sự sống. Dù vậy, vẫn còn nhiều cuộc chiến ở phía trước, cô quyết dùng cả cuộc đời mình để sát cánh bên Sata Michiko và tiếp tục chiến đấu.

Mẹ ơi, chắc chắn con không chọn sai đường đâu.

Cuối cùng, khi bầu trời bên ngoài bắt đầu hứng sáng cơn buồn ngủ mới kéo đến trên hai mí mắt Reiko.

Ngày mai nhất định phải vào viện thăm mẹ...

À, thật ra đó là chuyện phải làm của hôm nay thì đúng hơn.

7

2 giờ chiều.

Reiko đến bệnh viện để thăm mẹ mình. Sau khi hoàn tất các thủ tục thăm bệnh ở quầy tiếp tân, Reiko leo lên tầng ba bệnh viện. Phòng bệnh số 312. Cô đứng trước phòng, đưa tay kéo nhẹ cánh cửa. Bên trong, cô nhìn thấy bà Mizue đang nằm im trên giường bệnh. Hai mắt bà nhắm nghiền, tay nối với dây truyền dịch.

Reiko đóng cửa thật nhẹ nhàng. Cô bước về phía giường bệnh, nhưng không ngồi xuống ghế vì sợ tiếng kéo ghế sẽ làm bà tỉnh giấc.

“Mẹ ơi, con xin lỗi...”

Chợt bà Mizue mỉm cười yếu ớt, dù hai mắt vẫn đang nhắm lại.

“Ôi chà, ai nghe giống Reiko thế nhỉ? Thế mà mẹ còn nghĩ con sẽ mắng mẹ vì tội không cẩn thận giữ gìn sức khỏe để đến nông nổi như thế này đây.”

Đôi mắt bà mở he hé.

“Hóa ra mẹ đã thức từ trước rồi à?”

Reiko kéo chiếc ghế gần chân mình rồi ngồi xuống.

“Ơ con không mắng mẹ thật à? Thật bất ngờ đó. Thế mà mẹ đã lo lắng hồi hộp biết bao nhiêu.”

“Dù sao thì lần này ông trời vẫn còn thương nhà mình, con nghe bác sĩ bảo mẹ không cần phải phẫu thuật bắc cầu chủ vành nữa.”

Reiko đem bó hoa mình mang đến cắm vào một cái lọ để tăng thêm sức sống cho phòng bệnh. Cô vừa chăm chút lọ hoa vừa hỏi thăm tình hình sức khỏe và kết quả xét nghiệm của bà. Theo lời của bác sĩ, tình trạng của bà chưa đến mức nghiêm trọng, nhưng vẫn khó có thể nói trước được điều gì.

Có lẽ hôm nay mình nên nói những chuyện nhẹ nhàng thôi để mẹ không phải nghĩ ngợi nhiều, cô thầm nghĩ. Thế nhưng trái với suy nghĩ của

cô, khi cả hai bắt đầu hết chủ đề để nói, bà Mizue lại là người khơi mào trước.

“Thật ra người cần phải nói lời xin lỗi phải là mẹ mới đúng.”

“Xin lỗi chuyện gì cơ ạ?”

Dù bản thân đã biết câu trả lời nhưng cô vẫn hỏi ngược lại. Lúc này Reiko cảm thấy mình thật đáng ghét.

“Mẹ cũng đã hơi làm quá trong việc hối thúc con lấy chồng sớm. Nhưng thật sự mẹ muốn con mau chóng kết hôn. Hãy bỏ nghề cảnh sát đi con, mẹ muốn con có thể sống một cuộc sống bình thường như bao người. Mà ngay từ đầu, lý do con muốn làm cảnh sát chẳng phải là do...”

Biết ngay là sẽ như thế này mà.

“Mẹ nói gì vậy? Hồi này con xin lỗi là vì con đã không nghe điện thoại của mẹ thôi mà. Chuyện ngày xưa thì có gì liên quan ở đây đâu.”

“Sao lại không liên quan? Bởi vì mẹ...”

Reiko cắt ngang lời bà muốn nói.

“Lại nữa rồi. Việc con chưa muốn kết hôn chẳng liên quan gì đến chuyện hồi xưa cả. Con chưa kết hôn vì con vẫn chưa tìm được người ưng ý, vậy thôi.”

“Nếu là như vậy thì đi xem mắt cũng đâu mất mát gì, chẳng phải sao?”

“A a, chặc... nói thật là con chưa có ý định muốn kết hôn luôn.”

“Đấy, con nhìn lại mình xem.”

Đôi mắt bà Mizue sụp xuống một cách buồn bã.

Thôi, tiêu rồi.

Cuối buổi, cô cảm thấy không đúng lắm khi không báo với bà câu nào mà đã lẳng lặng ra về. Vì vậy cô chỉ biết thở dài và nắm chặt lấy bàn tay của bà Mizue. Đôi bàn tay thô ráp, gầy guộc.

“Mẹ ơi, bây giờ con thật sự không biết mình phải sống như thế nào nếu không được làm cảnh sát... Ừm, chính vì trở thành cảnh sát mà con mới có ngày hôm nay. Đương nhiên vụ án đó đã làm con đau khổ rất nhiều. Nhưng con nghĩ mình đã giành được chiến thắng để vượt qua nỗi đau đó. Khi con đứng ở bục dành cho nhân chứng, con đã đặt dấu chấm hết cho tất

cả. Có thể phán quyết của tòa chưa làm con hài lòng lắm, nhưng người chiến thắng là con. Tự bản thân con đã hoàn thành tất cả những gì cần phải làm, vì thế con thật sự tin là mình có thể sống một cuộc đời mới... nếu ai đó hỏi là con đã quên được chưa thì đó là việc cả đời dù con cố gắng thế nào cũng không thể làm được. Mỗi lần bất chợt nhớ về chuyện đó, tâm trạng của con lại rất tồi tệ, thậm chí đến bây giờ thỉnh thoảng con vẫn mơ thấy ác mộng. Nhưng không vì thế mà con chối bỏ sự tồn tại của mình. Con dần không nghĩ nhiều đến những chuyện không may đã xảy ra nữa... không như con của hồi đó. Bởi vì bây giờ con đã là một cảnh sát hình sự. Con là trợ lý thanh tra và con cũng có nhiều nhân viên cấp dưới hỗ trợ cho mình. Mọi người trong giới cảnh sát đã thừa nhận con, sự tồn tại của con rất quý giá với họ.”

Gương mặt của Imaizumi, Kikuta, Otsuka lần lượt hiện lên trong đầu cô. Thậm chí còn có cả gương mặt cười nhăn nhó của Ioka chen vào.

“Một ngày nào đó, nếu con tìm được một người chấp nhận con đường con chọn... và cả vụ án năm xưa nữa, khi đó con sẽ toàn tâm toàn ý kết hôn với người đó. Đương nhiên, dù bận rộn như thế nào con cũng nghĩ đến hạnh phúc của mình chứ. Hiện tại có lẽ cách nghĩ của con hơi khác với mẹ... nhưng con mong mẹ hãy đứng bên cạnh và dõi theo lựa chọn của con thôi... Tamaki hôm qua cũng mắng con một chập. Con bé hỏi sao mà chị nó khác người thế. Nhưng dù con bé có hỏi bao nhiêu lần đi chăng nữa thì con cũng chẳng biết phải trả lời sao cho phải? Vì tính con vốn dĩ khác người mà. Có thể con không phải là hình ảnh chị cả nhà Himekawa mà mọi người mong muốn, nhưng con nghĩ mình đủ tốt để xứng đáng với cái tên Himekawa Reiko. Con biết mẹ cũng đã cố gắng nhiều rồi, nhưng tới đây hãy cho con được tự quyết định. Nghe thì có vẻ hơi vô trách nhiệm, nhưng con mong mẹ chỉ ở bên cạnh, dõi theo và bảo vệ con thôi.”

Bà Mizue khẽ gật đầu dù hai mắt bà vẫn đang nhắm.

“Còn một chuyện nữa. Mẹ đừng vì vụ án năm xưa mà tự trách mình nữa. Người sai không phải là con, cũng không phải là mẹ. Người có lỗi ở đây chỉ có một, chính là hung thủ. Và gã ta cũng đã nhận được bản án thích đáng rồi, đúng không? Như vậy là xong. Tất cả đã chấm dứt. Dù người

ngoài có nói gì thì mẹ cũng đừng để tâm đến lời của họ. Bởi vì chính con đã nói là mọi chuyện kết thúc, bản thân đương sự, người bị hại đã vượt lên được nỗi đau đó thì ý kiến của những người khác chẳng có giá trị gì cả. Chỉ như vậy thôi... những chuyện vừa rồi con đã dẫn đo mãi không biết có nên nói với mẹ không, nhưng cuối cùng cũng lỡ nói ra rồi... con xin lỗi, mẹ đã mệt mỏi nhiều lắm rồi phải không ạ?”

Reiko vuốt bàn tay gầy guộc của bà Mizue. Bà cũng tự nhiên nắm chặt lấy tay của Reiko, trên môi bà nở một nụ cười hiền từ.

Chủ đề của cuộc nói chuyện hôm nay công nhận có hơi nặng nề thật, nhưng nó là nguồn cơn khiến bệnh của mẹ trở nên trầm trọng. Nếu có thể làm sáng tỏ những chuyện đó có lẽ sức khỏe của mẹ cô sẽ hồi phục nhanh hơn. Cũng có thể đây chỉ là suy nghĩ gượng ép của Reiko. Tại thời điểm này vẫn chưa biết được chuyện gì có thể xảy ra, nhưng trong nụ cười của bà Mizue không lẫn bất cứ một nét phiền muộn nào. Với Reiko, thế là đủ.

Đợi đến khi bà khỏe lại, nhất định bà sẽ bắt mình đi xem mắt nữa cho xem.

Reiko nhẹ nhàng để tay bà xuống chần, nhưng bà Mizue vẫn cầm chặt tay cô chẳng có vẻ gì là muốn buông ra cả. Chiều theo ý bà, Reiko nắm tay bà một lúc, mắt cô hướng về phía cửa sổ. Thả hồn ngắm nhìn bầu trời cao xanh vời vợi của một ngày hè thế này khiến cô nhận ra trời hôm nay mới đẹp làm sao.

Rời khỏi bệnh viện Reiko lập tức mở nguồn điện thoại để kiểm tra xem có tin nhắn nào không. Một tin nhắn mới.

‘A, Otsuka đây. Hôm nay sếp đã vất vả rồi. Có lẽ lúc này sếp đang nghỉ ngơi nên tôi cũng không đòi hỏi quá đáng được, nhưng không biết buổi tối tôi có thể gọi điện cho sếp một chút được không? Thật ra tôi vừa nắm được một manh mối khá kì lạ.’

Tin nhắn được gửi lúc 2 giờ 50 phút chiều. Tức là 15 phút trước.

Reiko bấm nút gọi lại ngay.

“A lô, tôi đây.”

“A, tổ trưởng. Thật may quá! Bây giờ tổ trưởng không bận việc gì chứ?”

Giọng Otsuka nghe gấp gáp lạ thường.

“Ừm, tôi sắp xếp mọi chuyện xong rồi. Có chuyện gì vậy?”

“Vâng, chuyện là tôi có thứ muốn cho sếp xem. Tôi có thể hẹn gặp sếp một chút được không?”

“Được chứ. Địa điểm gặp ở đâu đây?”

“Nơi nào tiện cho tổ trưởng?”

“Ikebukuro thì sao? Tôi có thể đến đó trong khoảng một tiếng rưỡi.”

“Vâng, Ikebukuro cũng được. Để xem, lần trước chúng ta đã từng đến một quán tên ‘Bá Tước Phu Nhân’ nhỉ? Vậy hẹn sếp ở đó.”

“Tôi nhớ chỗ đó rồi. 4 giờ rưỡi nhé.”

‘Thứ muốn cho sếp xem’ là gì vậy nhỉ?

Reiko ghé vào ga gần nhất – ga Kawakato để đón tàu theo tuyến Tobu – Ogose. Đến ga Sakado cô đổi sang tuyến Tojo. Khoảng 4 giờ 20 phút, cô tới ga Ikebukuro.

Quán ‘Bá Tước Phu Nhân’ nằm ngay trước cửa ra phía Bắc. Đó là một quán cà phê mang hơi hướng cổ điển với bộ áo giáp được dựng trang trí trước cửa ra vào. Nhìn quanh một lượt cô thấy Otsuka đang vẫy tay với mình từ bàn phía trong cùng.

“Xin lỗi, chắc cậu chờ lâu rồi.”

Reiko ngồi xuống ghé đối diện. Trong một giây phút ngắn ngủi Otsuka chớp mắt đầy ngỡ ngàng.

“Sếp mặc thường phục như thế này trông... đáng yêu thật đấy.”

Hôm nay cô mặc một chiếc áo cổ tròn mỏng màu xanh nước biển rất phù hợp với tiết trời mùa hè, cùng chiếc quần màu trắng. Những ngày bình thường khác cũng hay có các cuộc gọi yêu cầu đến hiện trường đột xuất, vì thế nên dù nghỉ ngơi thế nào cô vẫn chọn cho mình một bộ trang phục nghiêm túc nhất. Thế mà từ ngày Ban chuyên án này được thành lập, cô hầu như chẳng nhận được lệnh triệu tập nào vào mấy ngày nghỉ. Hôm nay cô chỉ định đến thăm mẹ xong, đi mua đồ một chút rồi về nhà, vì thế

trang phục của cô rất đơn giản. Đến lúc này Reiko mới để ý đến Otsuka, anh chàng đang đóng một bộ vest khá chỉnh tề.

“Cái cậu này... đừng nói chuyện tào lao nữa.”

Mặc dù vậy, đôi mắt của Otsuka vẫn chưa thể rời khỏi ngực cô.

“Không ngờ cả cậu Otsuka cũng biết nhìn phụ nữ bằng ánh mắt dè xòm đến vậy.”

“Thì dù gì tôi vẫn là đàn ông mà... nhưng mà đây là lần đầu tôi thấy sắp đẹp như vậy đấy.”

“A, thôi đi.”

“Hê hê, Kikuta mà nghe thấy thế nào anh ấy cũng đập tôi một trận.”

“Đó là gì vậy?”

Bình thường, những lúc như thế này Otsuka sẽ cao hứng mà say sưa nói về mối quan hệ giữa Reiko và Kikuta. Thế nhưng bây giờ cô chẳng có tâm trạng nào để nghe những chuyện đó. Đẹp mọi lời bông đùa của cậu sang một bên, cô vào thẳng vấn đề.

“Thứ mà cậu muốn cho tôi xem là gì vậy?”

Otsuka dẫu môi.

“Nghe sai sai sao đó ta. Hay sắp thử nói diễn cảm hơn xem.”

“Thôi tôi xin kiếu, ai nghe thấy hiểu lầm lại mang tiếng, khổ lắm.”

“Chậc, suýt nữa là lừa được sắp rồi.”

Nụ cười của Reiko biến thành một hơi thở hắt ra. Thấy thế Otsuka cũng không nói gì thêm nữa.

Một người nữ phục vụ đến chỗ họ để ghi món. Reiko gọi một cốc cà phê đá còn Otsuka thì uống cà phê nóng.

“Hừm, bắt đầu từ đâu nhỉ? Trong cuộc họp ngày 19 tôi có báo cáo về việc mình đi gặp Tashiro, bạn từ thời sinh viên của nạn nhân Namekawa, sắp nhớ không?”

“Nhớ. Nhưng mà cậu đã nói là không thu được gì mà.”

“Vâng. Vào thời điểm ngày 19 hôm đó thì đúng là như vậy thật. Nhưng buổi tối sau khi cuộc họp kết thúc tôi nhận được một cuộc điện thoại. Lúc đó tôi đã nghe được một chuyện kì lạ.”

Reiko cố tình nhắm mắt.

“Khoan khoan. Nếu vậy thì tại sao cậu không nói chuyện này vào ngày 20 hay 21.”

“À, tại vì hiếm khi tôi mới nắm được manh mối gì đó nên tôi muốn thử tìm hiểu xem sao.”

Otsuka gãi đầu ngượng ngùng.

Phải rồi. Cảnh sát hình sự không phải là công việc làm chiều lòng tất cả mọi người bằng cách có bao nhiêu thông tin là báo cáo hết bấy nhiêu trong cuộc họp. Đương nhiên họ không hoạt động đơn độc, bởi vì nó liên quan đến vấn đề trách nhiệm. Giả như để xảy ra tình huống vượt mất nghi phạm chẳng hạn, khi đó mũi dùi chỉ trích sẽ chĩa vào toàn thể lực lượng cảnh sát. Vì thế đến một lúc nào đó bản thân họ cảm thấy thích hợp, họ cũng sẽ báo cáo những manh mối mình có được cho riêng cấp trên của mình. Nhưng cho đến thời điểm đó, họ sẽ không nói gì với bất cứ ai. Cùng với cộng sự của mình, họ sẽ âm thầm điều tra những bước đầu để khởi động. Cảnh sát hình sự chính là những con người như vậy.

Điều quan trọng nhất là những nỗ lực không ngơi nghỉ của họ trong việc biến những manh mối mình dày công theo đuổi thành những chứng cứ có giá trị để lập công phá án. Họ sẽ im lặng điều tra đến khi nào thấy được cơ hội lập công, còn chuyện báo cáo với cấp trên để sau cũng không có vấn đề gì. Hay nói đúng hơn, nếu họ không làm như thế thì họ cũng không thể nào tự mình phá án được.

Tuy nhiên, từ khi Reiko lên chức và có các nhân viên dưới trướng của mình, suy nghĩ đó đã thay đổi hoàn toàn. Cô muốn nắm rõ hành động của các nhân viên càng nhiều càng tốt. Bởi vì nếu ai cũng âm thầm theo đuổi những manh mối của mình thì cuộc điều tra sẽ mãi giậm chân tại chỗ. Nếu như vậy thì công tác điều tra theo tổ chức chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Kết cuộc mọi người sẽ đề phòng lẫn nhau vì không biết đối phương đang nghĩ gì trong đầu. Và cứ như thế, cảnh sát hình sự ai cũng sẽ trở thành một con sói đơn độc.

Dù vậy cô vẫn nghĩ rằng các thành viên trong tổ Himekawa không có điều gì cần phải giấu giếm cả. Thật sự thì cấp dưới của cô cũng gọi cô ra

gặp mặt để báo cáo sự việc dù rằng hôm nay là ngày nghỉ. Vì thế không cần phải tỏ thái độ gay gắt bằng một ánh nhìn tóe lửa làm gì.

“Ô, nghe thú vị đấy. Cậu kể tôi nghe xem.”

Reiko gật đầu. Lúc này Otsuka mới với tay đến phong bì đựng hồ sơ cỡ lớn để sẵn trên ghế của mình rồi đặt lên bàn.

“Anh Tashiro có nhắc đến ‘Strawberry Night’ gì đó trên Internet nên tôi cũng thử tìm hiểu một chút. Theo lời của Tashiro, Namekawa đã từng nói về chuyện này với anh ta, nhưng lúc đó Tashiro không cảm thấy hứng thú lắm nên chỉ nghe được một nửa thôi. À nhân tiện, sếp có biết chuyện này không?”

“Hử? Chuyện gì cơ?”

“Strawberry Night.”

“Strawberry Knight? Hiệp sĩ dâu?”

Otsuka nhanh chóng cắt nghĩa.

“Không phải. ‘Night’ là buổi tối ấy.”

Lần này đến lượt Reiko dẫu môi.

“Trời, vậy thì chịu rồi. Tôi chỉ đoán chữ qua âm thôi. Rồi cái ‘đêm dâu’ đó là gì vậy?”

Nét mặt của Otsuka trở nên nghiêm trọng.

“Vâng, tôi cũng có thử tìm hiểu trên mạng. Nhưng tôi không thể tìm thấy trang web nào giống như vậy cả. Nhưng có một trang web tôi không biết nên gọi nó là trang web ngầm hay là trang web truyền bá những điều mê tín dị đoan, thường ngày nó hay đăng hình kinh dị hay bài viết ca tụng các vụ giết người quái đản. ‘Strawberry Night’ là một đề tài bàn luận trên bảng hội thoại ngoài trang chủ website đó. Không chỉ có riêng chỗ đó, tôi tìm được những bảy chỗ thảo luận về chủ đề trên.”

“Nhưng rốt cuộc ‘Strawberry Night’ đó là gì?”

Mặc dù Reiko đã bắt đầu sốt ruột và hỏi cậu kể mau cho rồi, nhưng Otsuka chỉ ngồi im và ung dung gật gù.

“Cái đó, hình như là một show diễn giết chóc.”

“Show diễn, giết chóc?”

Ngôn từ thì đơn giản thế nhưng lúc này cô chẳng hiểu chúng muốn nói lên điều gì cả.

“Thật đấy ạ. Đây là tài liệu tôi in từ một phần nội dung trao đổi đó trên trang chủ.”

Cậu mở phong bì rồi lấy ra vài tờ giấy in.

“Sếp xem qua cái này đi.”

Trên tờ tài liệu cậu đưa cho cô là các hàng chữ dài dằng dặc nhỏ xíu chen chúc nhau lấp đầy mặt giấy. Một dãy tài khoản đăng nhập hay nói đúng hơn là biệt danh, ngày giờ đăng bài, sau đó là nội dung tin nhắn nối đuôi nhau. Cô bắt đầu đọc một cách cẩn thận.

*Kirikiri 08/08/20**16:45:20*

Đã có vị huynh đệ nào xem cái trang đó chưa?

*Lồng đèn mất đầu 08/08/20**22:01:02*

Bạn trên hỏi đúng ý mình đó. Mình cứ định nhìn những người thật sự xem được nó rồi nhất định sẽ về kể cho anh em, thế mà chẳng có ma nào cả. Mọi người toàn mở đầu bằng ‘Người quen của tao...’ thế này thế kia thôi à. Thật sự không thể hiểu nổi là người đó có muốn xem không nữa.

*Nội tạng hảo hạng 09/08/20**00:12:36*

Chắc, tình hình như thế này mà tôi ghi ra những lời sau đây chắc bị các anh em cười thối mũi, nhưng mà người quen của tôi đã xem trang đó tận mắt rồi. Thằng đó cũng là thằng tôi biết mặt luôn. Nó sẽ phát một đoạn video, nhân vật trong đó trông như bị giết thật ấy, sau đó dòng chữ ‘Strawberry Night’ đó quạch sẽ nổi lên rồi từ từ nhòe đi, tiếp theo từng chữ từng chữ một sẽ tiếp tục xuất hiện ‘Bạn. Có. Muốn. Được. Tận. Mắt. Nhìn. Thấy. Hình. Ảnh. Này. Không?’. Thằng đó lúc ấy sợ đến nỗi không thể nhấp được chuột luôn.

*Lồng đèn mất đầu 09/08/20**00:15:02*

Ờ, đang hay thì đứt dây đàn, yêu cầu về bảo thằng đó lần sau có thấy thì nhấp chuột thử đi. Không biết sẽ như thế nào nhỉ? Có khi nào nó gửi email mời gọi về cho mình thật không nhỉ?

“Chờ chút... tôi chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra cả.”

Reiko đặt tờ giấy xuống.

“Công nhận nội dung khó hiểu thật.”

Otsuka rướn người lên trông có vẻ đặc ý lắm.

“Cuộc trò chuyện của những người này từ đầu đến cuối đều nói về cùng một chủ đề. Tóm lại, ‘Strawberry Night’ có ở đâu đó trên trang chủ, nhưng chỉ bằng các công cụ tìm kiếm đơn giản sẽ không thấy được nội dung đó. Trên cái trang web ẩn đó sẽ có một đoạn video chiếu cảnh giết người thực sự, sau đó tin nhắn sẽ hiện lên: ‘Bạn có muốn được tận mắt nhìn thấy hình ảnh này không?’. Người xem sẽ lựa chọn giữa ‘Có’ và ‘Không’. Nếu chọn ‘Có’, họ sẽ nhận được thư mời đến ‘Strawberry Night’ qua email, chắc cũng không phải là liền ngay lúc đó đâu, mà là bằng một thời gian sau có khi chính họ cũng quên mất chuyện ngày hôm đó. Hoặc giả thuyết khác là thư mời sẽ được gửi thẳng đến nhà. Mà giả thuyết nào đúng không quan trọng, cái chính là họ không hề đưa email hay địa chỉ gì cả mà vẫn nhận được thiệp mời nên họ mới cảm thấy sợ hãi.”

“Nhưng chắc không có ai xem hay thật sự tham gia vào đó đâu nhỉ.”

“Cũng không hẳn, mặc dù chuyện vẫn còn chưa rõ ràng, nhưng ít nhất trong hàng hà sa số những bài viết khác vẫn có những người viết như kiểu họ thật sự biết về chuyện đó. Tôi không dám khẳng định những bài viết đó có đáng tin hay không, nhưng trong đó vẫn có một số bài rất thú vị...”

Otsuka tiếp tục đưa cho Reiko một tờ giấy khác. Có vài dòng được đánh dấu bằng bút dạ.

*Dambeldi 15/08/20**01:32:55*

Mọi người không biết chuyện này đúng không? Vật tế sẽ là một khán giả được lựa chọn ngẫu nhiên. Ai bảo nó tổ chức vào ngày 13 của mỗi tháng là sai rồi nhé. Chính xác phải là ngày Chủ nhật thứ hai của mỗi tháng.

“Cái... cái này...”

Otsuka quan sát chăm chú phản ứng của Reiko. Cậu vừa gật gù vừa phồng hết cả mũi, chắc hẳn cậu chàng đang cảm thấy thích thú và tự hào lắm.

CHƯƠNG 3

Một người gào thét trong nước mắt,
làn da trên khuôn mặt
bị cào nát.

Những hạt bụi máu xuyên qua cổ họng,
thi nhau nhảy múa
trong không khí.

Bạn có muốn được tận mắt
nhìn thấy hình ảnh này không?

Thi thể đã được chất lên xe của hắn.

Tính cách của hắn thật dị thường. Kẻ giết bạn của hắn là tôi, vậy mà hắn nhọc công vác thi thể lên xe của mình, cho tôi vào xe ngồi, và giờ đây hắn đang băn khoăn không biết nên xử lí cái xác ấy như thế nào. Chỉ cần mặc kệ cái xác và cứ quăng tôi ở đó là xong chuyện rồi, vậy mà hắn lại không làm thế. Hắn đang một mình suy tính đủ đường xem tình hình này phải làm gì. Dù vậy, hắn không hề rối trí hay hoảng loạn. Phải nói sao nhỉ? Trông hắn thậm chí còn rất thích thú với diễn biến này và đang cố suy nghĩ để tìm ra cách giải quyết tốt nhất.

Tôi gọi điện thoại cho anh. Anh lập tức bay đến ngay.

“Mày... lại giết người sao?”

Anh buồn bã nhìn tôi, sau đó liếc sang hắn.

“Thằng này là ai?”

Tôi lắc đầu. Thật sự tôi cũng chẳng biết hắn là ai nên không thể nào trả lời câu hỏi của anh được. Hắn là bạn của cái xác kia – đây là chuyện duy nhất tôi biết về hắn.

“Hay lần này lại đốt đi.”

Tôi vừa dứt lời thì hắn đã quay sang nhìn tôi bằng vẻ mặt vô cùng sừng sốt. Chỉ cần tôi đi cùng với anh, tôi có thể nói được.

“Đừng, đốt là dở lắm. Làm vậy sẽ chẳng đi tới đâu đâu,” Anh nói

“Đúng rồi. Xử lí thi thể bằng cách đốt khó lắm,” Hắn nhất trí với anh.

“Nếu vậy thì... phải làm sao?”

Người thật sự đã xuống tay giết người như tôi chẳng hiểu sao lại bị biến thành người ngoài cuộc đứng nhìn hai người họ dăm chiêu

suy nghĩ cách xử lí thi thể. Nhưng với tôi, như vậy cũng tốt. Bản thân tôi hay cái xác kia có ra sao thì cũng chẳng hề gì.

Anh lại đưa ra một ý tưởng khác.

“Chặt xác rồi phi tang thì sao?”

“Không được, cách đó tốn quá nhiều công sức. Chúng ta nên chọn cách có thể xử lí cái xác nhanh gọn nhất có thể.”

“Nếu đốt xác là thất sách, hay là dìm đại xuống ao hồ gì đó đi.”

“Dìm thế nào cũng sẽ dễ dàng nổi lên thôi.”

“Cứ buộc cái gì nặng nặng vào là xong mà.”

“Không đơn giản như thế đâu. Nếu anh nhét nó vào một khối bê tông thì mọi chuyện sẽ khác, nhưng bây giờ mà đi mua bê tông thế nào cũng để lại dấu vết. Thế nhưng các cách khác thì cũng không ổn. Khí ga tích trong bụng sẽ biến thi thể thành một quả bóng bay, vì thế chắc chắn có lúc nó sẽ nổi lên.”

Hắn không hề lơ là bất cứ một chi tiết nào.

“Tích trong bụng, khí ga á?”

“Ừ, đó là khí sinh ra trong quá trình phân hủy. Vi khuẩn trong đường ruột sẽ làm nội tạng bị thối rữa. Khi khí ga xuất hiện thì toàn bộ thi thể cũng giống như một cái phao vậy.”

“Nếu vậy chỉ cần tạo một cái lỗ ở bụng là xong mà.”

“Hả?”

“Để cho bong bóng không phồng lên thì ngay từ đầu đâm thủng nó là được rồi.”

Hắn đồng ý với cách của anh, có lẽ nội dung bàn bạc đến đây là đã thống nhất.

Giờ nghĩ lại mới thấy đây chính là thời điểm bắt đầu mối quan hệ kì lạ giữa chúng tôi. Những kẻ tòng phạm.

• • •

Tính cách của hắn thật sự kì quái hơn ấn tượng ban đầu của tôi rất nhiều.

“Mày giỏi thật đấy... Ừm, tao cảm thấy phục mày luôn. Cách mày giết người là cả một nghệ thuật đấy. Mày là một nghệ sĩ giết người có tài năng thiên phú. Từ ngày đó trở đi sự ngưỡng mộ trong lòng tao dành cho mày càng ngày càng mãnh liệt hơn.”

Tóm lại ý của hắn là gì? Tôi chẳng hiểu gì cả. Thế nhưng, tôi không hề cảm thấy khó chịu. Bởi vì, thật ra tôi cũng đã lờ mờ cảm nhận thấy một điều. Có lẽ chính bản thân tôi cũng muốn xuống tay giết người thêm lần nữa.

Sau khi tự tay phóng hỏa căn nhà trong đó có bố mẹ của mình, tôi được người ta đặt cho biệt danh ‘F’, nhờ những trận ẩu đả, quyết chiến mà sự tồn tại của tôi được người khác công nhận. Có thể nói, tôi đã đặt cược cả mạng sống của mình vào điều đó. Sống hoặc chết, giết hay bị giết. Chỉ có những khoảnh khắc ngắn ngủi như thế tôi mới cảm nhận rằng mình đang sống. Thế nhưng xung quanh tôi lúc nào cũng có người, tôi toàn bị họ ngăn lại trước khi kịp giết một ai đó. Chẳng ai trong số họ thật sự muốn giết nhau. Ngay cả những đứa khác trong băng của tôi cũng không hề mong muốn một trận tàn sát nào cả.

Nhưng, hắn thì khác.

“Tao sẽ làm cho mày một cái sân khấu hoành tráng. Sân khấu giết chóc. Trên sân khấu đó mày có thể thoải mái giết bao nhiêu người tùy thích. Mày hiểu không?”

Hiểu. Nghe tuyệt đấy. Nhưng có thật là làm được như vậy không? Bình thường mà làm vậy sẽ bị cảnh sát tóm cổ ngay lập tức. Chưa gì đã thấy phần ‘giết bao nhiêu người tùy thích’ trong lời của hắn là dối trá rồi. Nhưng không hiểu sao trông hắn rất nghiêm túc.

Một buổi tối nọ, hắn đến đón tôi. Hắn bảo ngày mai là buổi trình diễn đầu tiên, nên hôm nay tôi phải đi với hắn. Tôi tin vào lời mời của hắn, và vừa cảm thấy háo hức vừa cảm thấy mình ngớ ngẩn làm sao. Nhưng những gì hắn nói là thật.

Buổi tối ngày hôm sau chúng tôi gặp nhau. Hăn dắt tôi đến một nơi nhìn như một câu lạc bộ thoát y. Có một hành lang dẫn vào bên trong, có phòng thay đồ, có sân khấu, có cả ghế ngồi khán giả. Hăn bắt tôi thay bộ áo liền quần bằng da yêu thích của tôi ra. Không phải là bộ mà ngày đó ông chú kia cho tôi, đây là một bộ đồ mới tinh. Sau đó hăn đưa cho tôi một chiếc mặt nạ. Trông như mặt nạ mà các tay đấu vật chuyên nghiệp hay dùng. Chiếc mặt nạ chỉ chừa chỗ trống cho mắt, ngay cả mũi và miệng cũng được che bằng lưới. Có hơi khó thở một chút. Dù vậy khi ngắm nhìn mình trong gương tôi cảm thấy lúc này mình đã sẵn sàng để giết người. Trông mình thật là ngầu.

Tôi ngồi chờ mãi ở phòng thay đồ. Tôi cảm giác số khán giả ngoài kia đang tăng lên từng giây từng phút, họ chuẩn bị lấp đầy các hàng ghế. Bầu không khí xung quanh đang báo hiệu một sự kiện trọng đại gì đó sắp diễn ra. Nhưng mà là chuyện gì mới được? Nếu những lời hăn nói là thật, không lẽ đây là show diễn chết chóc, nơi tôi có thể giết người ngay trên sân khấu sao? Nhưng, tôi phải giết ai? Hăn chẳng nói gì cho tôi biết cả.

“F, sắp đến lượt của mày rồi đó.”

Người đi đến gọi tôi là một người bạn khác của hăn, kể hôm đó đã nhanh chóng chạy thoát thân trong một khoảnh khắc tôi rời mắt khỏi hăn. Bạn của hăn bây giờ cũng có nghĩa là bạn của tôi, nhỉ? Thật là... không quen một chút nào.

Tôi rời khỏi phòng thay đồ, đi băng qua một hành lang hẹp để đến được khu vực cánh gà. Tôi nên làm gì? Tôi nên làm như thế nào? Hăn chưa từng bỏ ra buổi nào để trao đổi với tôi những điều cơ bản đó. Tôi chỉ biết nắm chặt con dao rọc giấy màu hồng như thể nó là bùa hộ mệnh của mình. Tôi chỉ có thể giết người bằng con dao này. Vì thế nếu phải giết một ai đó, quả nhiên không thể nào thiếu con dao này được.

“Rồi đó, F. Mày cứ làm những gì mày thích đi.”

Sau khi nghe bạn hăn nói thế, tôi bước ra sân khấu.

Ánh sáng trắng của ngọn đèn sân khấu rọi thẳng vào tôi, cả sân khấu chói lòa. Thế nhưng ngoài sân khấu ra, không gian xung quanh tối đen như mực. Cảm giác giống như cả thế giới giờ đây chỉ còn mình tôi cùng cái sân khấu này. Một thế giới phân định rạch ròi trắng và đen. Chính giữa sân khấu là một chiếc giường có gắn những bánh xe nhỏ, giống như những chiếc giường hay được đẩy dọc hành lang bệnh viện. Trên đó là một cô gái. Mắt, miệng, và cả tay chân của cô ta đều bị quấn chặt bằng băng dính màu đen. Tay cô ta được buộc ở hai bên thành giường giống như hình chữ V. Nửa thân trên không có lấy một mảnh vải. Đương nhiên tôi có thể nhìn thấy bộ ngực của cô ta. Chẳng hiểu sao trong một khoảnh khắc ngắn ngủi tôi lại cảm thấy xấu hổ.

Tôi bắt đầu ngắm nhìn cô ta thật kĩ. Làn da trắng mịn, thân hình chuẩn như người mẫu. Bầu ngực cân đối hoàn hảo nhấp nhô theo từng hơi thở. Không biết có phải cảm thấy căng thẳng hay không mà hơi thở của cô ta bắt đầu trở nên dồn dập. Tôi không biết cô gái này thật sự trông như thế nào, bởi vì mắt và miệng cô ta đã bị dán chặt bằng băng keo, thế nhưng tôi nghĩ chắc cô ta đẹp lắm. Ngay cả mái tóc của cô ta cũng mang một màu xám thật độc đáo và quý phái làm sao.

Cô có được một cuộc sống bình thường âu cũng hạnh phúc đủ rồi.

Nghĩ thế tôi cảm thấy bây giờ có giết cô gái này cũng chẳng sao. Tôi cầm cây gậy bóng chày cầm đầy đinh lên. Cô gái hoảng hốt quay mặt về phía tôi, có lẽ do tiếng động tôi vô ý gây ra thì phải. Hình như cô ta cảm nhận được điều gì đó từ bầu không khí trong khán phòng. Miệng cô ta ú ớ. Cô ta vắn người cố gắng thay đổi tư thế. Nhưng điều đó là không thể. Làm vậy chỉ khiến cô ta bị trói chặt hơn thôi.

Tôi chưa từng chơi bóng chày bao giờ, nhưng tôi có thể bắt chước cách mọi người chơi. Tôi xem phần mũi của cô gái trước mặt mình là một quả bóng chày và vung gậy bằng tất cả sức lực. Một cú homerun ngọt ngào hết như một viên đạn xé toang bầu không khí lao thẳng vào cô gái.

“Á Á Á Á!”

LẠCH CẠCH LẠCH CẠCH. Cô gái giãy giụa dữ dội đến mức tưởng như chiếc giường sắp gãy vụn thành từng mảnh. Tới đây, lần đầu tiên tôi mới được nghe phản ứng từ hàng ghế khán giả khuất sau bóng tối đen ngòm ngoài kia. Vài tiếng hét khiếp đảm cất lên từ đâu đó.

Những giọt máu đỏ tươi thi nhau chảy ra từ vết thương. Màu đỏ bắt đầu lan ra, cảnh tượng này mới đẹp làm sao. Hóa ra tóc của cô ta không phải màu xám mà là màu nâu nhạt.

Tiếng ồn phát ra từ hàng ghế khán giả lúc này trở nên dữ dội hơn. Có lẽ họ đang cảm thấy phấn khích. Bọn họ đang khen ngợi, khích lệ tôi giống như những gì hẳn đã làm. Tiếng hoan hô, mùi máu cùng sắc đỏ đẹp tuyệt trần. Tâm trạng tôi khoan khoái lạ thường. Tôi thật sự có thể cảm thấy mình đang sống.

Lần này tôi thử nhắm vào một bộ phận khác rồi vung gậy. Nhìn những chỗ mà cây gậy lướt qua, trong vòng vài giây ngắn ngủi, tôi cứ tưởng như mình đang nhìn mô hình cơ thể người hay được để trong các phòng thí nghiệm hóa sinh. Và tôi không phải chờ đợi lâu, ngay lập tức máu bắt đầu tuôn ra, nhuộm những thứ nó chạm tới bằng một màu đỏ rực rỡ.

“Tuyệt đẹp...”

Tôi nở nụ cười dưới lớp mặt nạ. Tôi muốn cô ta phải có nhiều màu đỏ hơn nữa. *Phải rồi, phải như một quả dâu chín mọng.* Trong lúc tôi mãi mê theo đuổi niềm vui của mình, âm thanh trong khán phòng, giọng hò reo của các vị khách như trôi dần về nơi xa xăm nào đó.

Tôi đinh ninh rằng mình đã hành hạ cô ta đến mức hầu như khó có thể hình dung được dáng vẻ ban đầu, vậy mà lồng ngực đỏ lôm của cô ta vẫn còn phập phồng lên xuống một cách ngoan cố. Là do thể chất cô gái này đặc biệt tốt? Hay bởi vì con người vốn là một sinh vật bất tử nếu không ra tay bằng cách đó?

Cuối cùng thời khắc tỏa sáng cũng đã đến. Tôi từ từ rút con dao rọc giấy bén ngót màu hồng ra khỏi túi áo của mình.

1

Thứ Bảy, ngày 23 tháng 8. 8 giờ sáng.

Reiko cùng Otsuka đứng trên tầng một Sở Cảnh sát Kameari, trước quầy trực của đội giao thông. Bằng bất cứ giá nào cũng phải gặp được trưởng đơn vị Imaizumi và giám sát đơn vị Hashidzume trước buổi họp. Bởi vì cô muốn họ tập trung điều tra ngọn ngành thông tin mà Otsuka tìm được. Cả Kanehara và Namekawa đều tham gia vào chương trình giết chóc ‘Strawberry Night’ nên họ mới bị giết. Reiko và Otsuka đều thống nhất với suy nghĩ đó.

Các điều tra viên của Sở và Tổng Bộ lần lượt đi ngang qua họ. Trong số đó có Ishikura, người đang ung dung bước, nách kẹp tờ báo.

“Tổ trưởng, chào buổi sáng. Cô đứng đây có việc gì vậy?”

“A, may quá. Thật ngại quá, nhưng không biết anh Tamotsu có thể sắp xếp cho tôi một phòng họp nhỏ không?”

“Đã rõ, không thành vấn đề. Không lẽ... tổ trưởng lại tìm ra cái gì à?”

Một đôi mắt quan sát tinh tường. Quả nhiên là Ishikura.

“Ừm. Anh biết ai tìm ra manh mối lần này không? Là Otsuka đó.”

Nghe xong Ishikura nheo mắt nhìn Otsuka. Cô biết từ trước đến giờ Ishikura vẫn luôn để ý dõi theo Otsuka. Cả hai đều là mẫu cảnh sát hình sự rất giống nhau.

“Cậu làm thế thật à?”

“À không, chỉ là vô tình thôi.”

“Được được. Cậu làm tốt lắm.”

Ishikura không lên cầu thang mà đi dọc hành lang tiến về phía văn phòng. Reiko thoáng nhìn thấy thân hình của anh nhún nhảy, nhưng có lẽ vừa rồi cô chỉ tưởng tượng mà thôi.

Những người tập trung ở phòng họp gồm có Reiko, Imaizumi, Otsuka, Kikuta và Ishikura. Còn Yuda, cô dặn cậu đứng chờ ngoài hành

lang, khi nào thấy Hashidzume thì phải dẫn vào đây ngay.

Được một lúc, cánh cửa phòng họp mở ra, nhưng người bước vào không phải là Yuda lẫn Hashidzume.

“Ô kìa, mới sáng bảnh mắt mà mọi người đã thậm thà thậm thụt làm gì vậy?”

“Lão đầu đá...”

Từ hàng rào sừng sững do bốn nhân viên lực lưỡng của gã tạo nên, gã bước lên phía trước. Tuy nhiên tình huống này Reiko cũng đã tính đến. Giả như nếu gã không thấy nhóm của Reiko đến phòng họp của ban điều tra, thì với bản tính của gã, sẽ không bao giờ có chuyện gã ngoan ngoãn ngồi đó và chờ đợi. Cô không biết gã đã làm như thế nào mà mò được tới đây, nhưng Katsumata mà cô biết là một người có thể mở tung từng cánh cửa có trong Sở Cảnh sát Kameari, thậm chí gã sẽ không ngần ngại kiểm tra từng cánh cửa của tủ đựng dụng cụ vệ sinh, gã sẽ làm tất cả để tìm ra được nhóm của Reiko. Nhưng vốn dĩ ngay từ đầu Reiko cũng không có ý định giấu giếm hay lẫn trốn gì cả. Làm vậy chỉ khiến bản thân mình bị hạ xuống đẳng cấp của Katsumata thôi.

“Chúng tôi không lén lút làm gì cả. Chỉ là chúng tôi có điều cần trao đổi với nhau trước khi tham gia cuộc họp thôi. Xét cho cùng cũng là để cuộc điều tra có thể tiến triển thuận lợi hơn.”

“Ô hô. Vậy thì chắc tổ trưởng không cảm thấy phiền nếu tôi dự khán buổi trao đổi này đâu nhỉ?”

“Mời ông cứ tự nhiên.”

Ngay lập tức gã tiến lại gần, rất tự nhiên chẳng gợn chút ngần ngại hay giữ kẽ nào. Gã ngồi phịch xuống bên cạnh Imaizumi. Đám nhân viên của gã vẫn đứng án ngữ ở đằng sau.

Katsumata ghé người vào vai Imaizumi.

“Con chim sáo bé nhỏ ấy cứ riu rít mãi không thôi nhỉ, Imaharu?”

Reiko không hiểu gã đang nói đến chuyện gì.

“Chắc ví của ông xẹp lép rồi.”

“Ông nói linh tinh cái gì vậy? Mất trí rồi à?”

“Hôm qua ông đến Shinjuku phải không?”

“Gì... chứ? Tôi chẳng hiểu ông đang nói cái gì cả.”

Reiko cũng không hiểu gì hết. Nhưng cô cảm nhận được người chiếm ưu thế trong cuộc trao đổi trên là Imaizumi. Mà cũng đúng thôi, cấp bậc của anh ta cao hơn nên điều đó là quá hiển nhiên.

Được khoảng hai, ba phút sau, Yuda dẫn Hashidzume vào phòng họp.

“Trời ơi, biết rồi, khổ lắm. Đừng có kéo tôi nữa!”

Anh nhìn quanh một lượt, xác nhận các gương mặt đang ở trong phòng họp này. Từ vị trí đứng của từng người, có lẽ anh cũng biết Reiko là người chủ trì cuộc họp.

“Lại là cô nữa. Không lẽ lần này cô tính huy động đến cả lực lượng phòng vệ của đất nước Nhật Bản luôn sao?”

Hashidzume ngồi vào ghế trống bên kia của Imaizumi.

“Làm ơn ngăn gọn thôi, cuộc họp sắp bắt...”

“Vâng.” Reiko ngắt lời anh.

“Tôi đã nhờ người phụ trách trên đó hoãn cuộc họp 30 phút nếu chúng ta không lên đúng giờ.”

Hashidzume trông như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng anh chỉ im lặng, dù cho mặt mày anh méo mó tỏ ý khó chịu lắm.

“Cả mấy cậu cũng mau ngồi xuống đi.”

Reiko đưa tay chỉ hàng ghế ở phía đối diện, các nhân viên của Katsumata cũng ngoan ngoãn ngồi vào chỗ trống.

“Được rồi Otsuka, cậu hãy bắt đầu đi.”

“Vâng.”

Otsuka đưa tài liệu cho Imaizumi và Hashidzume. Trong đó là nội dung cả hai đã soạn thảo vào ngày hôm qua, dựa trên bản tóm tắt ngăn gọn những gì Reiko đã quan sát được ở Ikebukuro. Phần quan trọng nhất được đánh dấu bằng bút dạ.

Katsumata vẫn rất tự nhiên, gã đọc tài liệu một cách ngẫu nhiên.

Otsuka bắt đầu giải thích.

“Đây là thông tin tôi lấy được từ Tashiro Tomohiko trong buổi gặp mặt vào ngày 19. Anh ta là bạn thân của Namekawa từ thời sinh viên. Anh

ta kể có lần Namekawa kể với mình một trang web tên là ‘Strawberry Night’. Tuy nhiên lúc đó anh ta không để tâm lắm vào câu chuyện đó nên chỉ nghe được một nửa, nhưng khi biết tin Namekawa bị giết, anh ta mới chú ý tới chi tiết ‘Show diễn giết chóc’ trong lời của Namekawa. Anh ta bắt đầu băn khoăn: *liệu nó có liên quan gì đến cái chết của Namekawa không?* Sau khi dẫn đo anh ta đã kể cho tôi chuyện này.

“Khi tôi tìm kiếm trên mạng, cũng như nội dung của tài liệu, ‘Strawberry Night’ là một đề tài bàn luận trên một website khác từ trước khi vụ án xảy ra. Trong tài liệu cũng có bản in nội dung các cuộc trao đổi trên đó, nhưng nó khá là khó hiểu, vậy nên xin mọi người hãy xem phần tôi đã tóm tắt ở phía dưới. Hẳn mọi người cũng sẽ thấy ‘Strawberry Night’ mà những người này đang nói tới thật sự có khá nhiều điểm chung với vụ án lần này.

“Trước hết là chi tiết thời điểm tổ chức ‘Show diễn giết chóc’, có thể là ngày Chủ nhật thứ hai của mỗi tháng. Hình như trong các bài viết có một quy luật gì đó thống nhất các ngày tổ chức show diễn. Bài viết này ghi là ngày 13 của mỗi tháng, trong khi bài viết kia lại là ngày 10. Thế nhưng có một thành viên khẳng định chắc nịch là ngày Chủ nhật thứ hai, và tôi thấy đó là ý kiến hợp lý có thể tổng hợp tất cả ý của những người khác. Thành viên đó lại còn đưa ra nhiều nhận xét khá thú vị về các bài viết còn lại nữa.

“Tiếp theo là về cách thức. Theo những người này, khán giả sẽ xem cảnh nạn nhân bị giết trên sân khấu, điều này thì đơn giản rồi, nhưng điểm khiến tôi băn khoăn nhất là chi tiết người bị giết trên sân khấu sẽ được chọn ra từ những khán giả có mặt vào ngày hôm đó. Tức là bản thân khán giả cũng không biết khi nào mình trở thành vật tế. Có thể Kanehara và Namekawa là khán giả của chương trình, thế nhưng đến một ngày nọ đột nhiên họ biến thành vật tế bị giết trên sân khấu. Nếu suy nghĩ theo hướng này, chúng ta có thể giải thích được sự mất tích liên tiếp của họ vào ngày Chủ nhật thứ hai, và thực tế họ cũng bị giết vào ngày Chủ nhật thứ hai ấy thật.

“Điểm thứ ba, theo các bình luận, bằng cách thông thường không thể nào xem được trang chủ của ‘Strawberry Night’. Có lẽ nó là một trang web chỉ có thể tìm thấy trên mạng trong một thời điểm nhất định thôi. Chỉ trong thời gian giới hạn đó người dùng mới truy cập vào trang web được. Ngoài thời gian đó, cho dù truy cập vào cùng một liên kết, trang web đó cũng không xuất hiện. Thử đi thử lại bao nhiêu lần kết quả cũng sẽ giống nhau. Vì thế số lượng người xem được rất hạn chế. Hơn nữa, hầu hết những người đó lại chọn cách kể gián tiếp nên tính xác thực không cao. Tuy nhiên, có rất nhiều ý kiến nói về đoạn phim được chiếu trên trang chủ đó, có cả cảnh cắt đứt cổ họng người bằng dao rọc giấy. Kẻ thủ ác thậm chí còn dùng dao rọc giấy vào cổ họng nạn nhân, và rạch ngang một đường... đó chỉ là một đoạn phim trên máy tính nên không ai dám khẳng định nó không phải là ngụy tạo, thế nhưng số đông người xem đều cho rằng đoạn phim ấy rất chân thực.

“Tổng hợp từ những điều trên, có thể Kanehara lẫn Namekawa đều tìm được trang web ‘Strawberry Night’, không những thế họ còn đi xem chương trình giết người đó. Namekawa bị chọn làm vật tế vào tháng trước, còn Kanehara là vào tháng này, sau đó họ bị giết. Ngoài ra, khi tôi thử lần theo những bài viết trong quá khứ, tôi tìm được một trang thảo luận cũ về ‘Strawberry Night’. Thời điểm là tháng 10 năm ngoái. Tính tới giờ là mười tháng, số nạn nhân ít nhất cũng phải mười người.”

“Chờ đã.”

Hashidzume giơ tay ra cản lời Otsuka.

“Cuộc tìm kiếm ở hồ Trong diễn ra tận năm ngày, ngoài Namekawa ra chúng ta đâu tìm thêm được thi thể nào khác.”

Lúc đó Katsumata cũng chêm vào, chẳng biết gã có ý gì.

“Vậy ý cậu là chúng ta nên tìm ở những cái hồ khác nữa hả?”

Hashidzume trừng mắt nhìn Katsumata, nhưng anh lập tức hướng ánh nhìn về Otsuka.

“Bài báo cáo của cậu ngay từ đầu cũng chỉ toàn theo người này, theo người kia, nghe nói này nọ. Không phải chính bản thân nó cũng chỉ là

truyền đạt gián tiếp nội dung vốn không hề có tính xác thực sao? Nếu vậy thì về bản chất nó có khác gì với câu chuyện về Khẩu Liệt Nữ* đâu.”

Phải, chính là chỗ đó đó Hashidzume.

Reiko đứng dậy. Cuối cùng cũng đến lượt của cô.

“Giám sát đơn vị. Trong thời điểm hiện tại, ‘Strawberry Night’ là giả thuyết duy nhất có thể liên hệ đến cái chết của nạn nhân và lý giải cho những hành động bí ẩn của họ. Có vô số những vết cắt, chứng tỏ đây là một sự hành hình công khai, hay nói cách khác đây là cách để thu hút sự chú ý của khán giả. Màn tra tấn man rợ trên sân khấu chính là điều không thể thiếu để dẫn dắt người xem vào tiết mục chính của show diễn. Tiếp theo là vết cắt trên cổ họng nạn nhân. Đây có lẽ cũng giống như đoạn phim trên mạng, kẻ thủ ác đã kết liễu nạn nhân ngay trên sân khấu. Nếu chọn cách ra tay mà người xem không biết rõ là nạn nhân có chết hay không thì chẳng có ý nghĩa gì cả. Quả nhiên là nên chọn cách giết khoa trương mà bất cứ ai nhìn vào cũng có thể biết được ngay. Chính vì thế mà kẻ thủ ác quyết định cắt đứt động mạch cảnh, nơi máu có thể phun ra nhiều và sống động nhất. Tiếp theo là vết rạch lớn nơi ổ bụng. Nghi vấn này cũng đã sáng tỏ từ trước rồi. Mục đích là để có thể xử lý thi thể một cách gọn gàng bằng cách phi tang xuống hồ. Nếu ‘Strawberry Night’ là có thật, tôi nghĩ chắc chắn cả Kanehara và Namekawa đều bị sát hại vì hai người họ đã dính vào nó.

“Tuy nhiên, những lời của giám sát đơn vị cũng rất chính đáng. Báo cáo vừa rồi của Otsuka có tính xác thực quá thấp. Toàn bộ nội dung báo cáo của cậu ta chẳng qua chỉ dựa vào những lời kể gián tiếp trên mạng, vì thế chắc chắn sẽ có nhiều người nghĩ đây chỉ đơn thuần là một truyền thuyết đô thị khác mà cư dân mạng truyền tai nhau thôi.

“Vì vậy, thưa giám sát đơn vị, ngay cả bản thân tôi cũng không có ý định xem ‘Strawberry Night’ là manh mối chính thức trong vụ án này. Tôi chỉ nghĩ đây là một giả thuyết đầy nghi vấn mà chúng ta cần phải loại bỏ. Không nhất thiết phải huy động công sức của toàn thể thành viên trong ban điều tra. Chỉ cần tổ của tôi thôi cũng được rồi, mong anh hãy cho phép chúng tôi hành động.”

Katsumata hậm hực nhìn Reiko. Cũng phải thôi. Reiko đã tính đến việc Hashidzume sẽ không đồng tình với việc theo đuổi điều tra một truyền thuyết đô thị, vậy nên cô mới bàn bạc với anh trước khi hành động. Nếu mọi việc tiến triển theo hướng này, cô có thể đường đường chính chính độc chiếm manh mối ‘Strawberry Night’. Công khai, chính đáng như thế này thì ngay cả Katsumata cũng không thể có cơ hội để ra tay.

Muốn độc chiếm manh mối quan trọng là phải làm như thế này quý ngài đầu đá ạ.

Katsumata nghiêng răng tức tối, hai mày gã cau lại. Cảnh tượng này khiến Reiko cảm thấy khoan khoái.

“Nhưng nếu là cả tổ Himekawa thì cũng hơi quá. Đúng không, Imaizumi?”

Imaizumi gật đầu tán thành ‘Cũng đúng nhỉ’.

“Này Himekawa, cô để lại hai người tiếp tục công tác điều tra thông tin.”

Reiko nhìn Ishikura và Yuda. Hai người họ nhanh chóng hiểu ý và gật đầu.

“Vậy thì manh mối này tôi, Otsuka và Kikuta có thể đi điều tra, đúng không?”

Hashidzume chỉ tay về phía cô.

“Vậy cụ thể cô định làm gì và làm như thế nào?”

“Vâng. Từ những thông tin bên tôi có được, nếu show diễn giết người đó được tổ chức, thì tôi nghĩ trước hết là nơi biểu diễn đó cũng phải ở trong một khu vực tương đối sầm uất. Nếu không như thế, khi tầm vài chục người cùng tập trung vào một địa điểm, thế nào cũng bị những người xung quanh nghi ngờ. Bước đầu chúng tôi sẽ đến Shinjuku, Shibuya, Ikebukuro và những nơi tương tự thế. Cụ thể là những nơi có ghế dành cho khán giả và sân khấu. Ngoài ra cũng không thể bỏ qua những nơi bình thường không kinh doanh loại hình sân khấu như vậy. Câu lạc bộ thoát y, nhà hát nhỏ, câu lạc bộ nhạc sống, tóm lại là những nơi hiện đang bỏ hoang hoặc không được sử dụng. Chúng tôi sẽ đến từng nơi, bất kể là tòa báo địa phương, tòa soạn tạp chí khiêu dâm hay các công ty bất động sản. Để tìm ra

những nơi bỏ trống khớp với những điều kiện trên, chúng tôi sẽ không bỏ sót một nơi nào.”

Mỗi khi cuộc điều tra nhích thêm được một bước, trong lòng Reiko cũng hân hoan như thể mình giảm cân thành công vậy.

Cùng chiến đấu thôi, Reiko.

Giọng nói vang lên lúc đó là lời cô tự động viên bản thân mình? Hay đó là lời cổ vũ của linh hồn Sata vọng đến? Ngay chính Reiko cũng không biết rõ.

“Nguy rồi...”

Katsumata lầm bầm.

Thế nhưng, lúc đó Reiko chỉ nghĩ đó đơn thuần là lời bộc lộ sự cay cú khi thua cuộc của Katsumata mà thôi.

2

Otsuka cùng Kitami được phân công điều tra những khu vực sầm uất ở Ikebukuro.

Quận Toshima, Ikebukuro, Shinjuku, Shibuya rồi tới cả Tokyo, những nơi có vô số những con phố tấp nập. Trung tâm thương mại Tobu, Seibu, Mitsukoshi, Parko, Marui, Sunshine 60. Gần chục cửa hàng điện máy. Nhà sách rộng bao la. Cửa hàng đồ ăn thức uống nằm san sát nhau trên những con phố. Rạp chiếu phim, Karaoke, trung tâm trò chơi, Pachinko, câu lạc bộ khiêu dâm, khách sạn. Những con đường đông nghịt người, số lượng hàng quán, thông tin nhiều đến mức khiến người tiếp nhận cũng phải bối rối. Khó mà có thể nghĩ đến một nơi nào khác không phải là nơi này.

Otsuka để ý đến một tiệm Fashion Health* ở ngay trước cổng ra phía Bắc, thứ đầu tiên đập vào mắt cậu khi vừa bước ra khỏi cổng. Tầng hầm của một tòa chung cư cũ. Bầu không khí lạnh đọng ở nơi cầu thang phẳng phát mùi rêu. Mỗi lần xuống một tầng là mồ hôi nhớp nháp khó chịu lại chảy ra, nhưng khi xuống đến tầng cuối cùng và mở được cánh cửa với lớp sơn trông có vẻ rẻ tiền, ngay lập tức hơi lạnh sẽ tràn ra ngoài như thể phía bên kia cửa là ngăn đông của tủ lạnh.

“Kính chào quý khách.”

Người tiếp đón cậu bằng một giọng chào không có sức sống vừa rồi là một người phụ nữ trang điểm đậm, chừng hơn năm mươi tuổi. Bà ta ngồi ở một cái quầy nhỏ hẹp, sau lưng là vài chục tấm hình chụp chân dung của các cô gái trẻ được dán sẵn. Sau khi nhìn kỹ từng tấm, dù không có cô gái nào quá đặc sắc, nhưng nếu so với bà cô này thì cô nào trong ảnh cũng trở nên đáng yêu hết. Gương mặt người phụ nữ lúc này khiến cho người đối diện liên tưởng đến những con cóc mà bọn trẻ con hay bắt bỏ vào hộp.

“Bây giờ vào luôn đi, bên trong đang rảnh đấy.”

Người phụ nữ quay người lại toan chỉ tay lên mấy tấm hình.

“À không, không phải vậy... tôi là người từ Tổng Bộ.”

Otsuka đưa thẻ cảnh sát ra, người phụ nữ ngay lập tức tái mặt, bà ta nuốt nước bọt một cách khó nhọc. Nhìn phản ứng đó Otsuka biết ngay phía sau chắc chắn có điều gì mờ ám không được để cảnh sát biết, nhưng thật đáng tiếc, hôm nay mục đích cậu đến đây không phải là chuyện đó. Tréo ngoe hơn, bây giờ cậu đang trong tư thế của một người đến ‘tầm sư học đạo’, vì vậy cậu càng không được làm bà ta hoảng sợ.

“À không phải cháu đi kiểm tra đâu ạ. Chỉ là cháu đang điều tra một vụ án khác và có vài chuyện cháu không rõ lắm, mong bác chỉ dạy.”

Nét mặt người phụ nữ không giấu được sự ngờ vực, thế nhưng bà ta vẫn quay người lại ngồi ngay ngắn để tiếp chuyện với Otsuka.

“Hả...?”

“À cho cháu hỏi, bác có biết ở khu này có câu lạc bộ thoát y, hay những cửa tiệm nào có sân khấu mà gần đây ngừng kinh doanh không ạ?”

“Hả? Câu lạc bộ thoát y ngừng kinh doanh?”

“Dạ, quán bar hay bất cứ cái gì cũng được.”

“Hả... Cậu muốn biết những nơi đẹp tiệm thật sao?”

“Vâng.”

“Cậu cảnh sát này ngộ ghê.”

Người phụ nữ vắn vẹo cái cổ bị lấp dưới những ngón tay, cố gắng lục tìm trong trí nhớ. Thật không may, có vẻ là bà ta không nghĩ ra được nơi nào cả. Nếu vậy thì thôi, cậu cũng không cảm thấy phiền lòng. Ngay từ đầu cậu cũng chẳng hy vọng mình thu được thông tin hữu ích gì ở đây cả.

“Thôi không sao ạ. À mà bác có thể giúp cháu chuyện này không ạ?”

“Hử, chuyện gì vậy cậu?”

“Bác còn giữ mấy cuốn tạp chí khiêu dâm số cũ không? Nếu có bác cho cháu xin mấy cuốn nhé.”

“Số cũ? Không phải là tạp chí số mới sao?”

“Dạ, những số trong vòng một năm gần đây, càng nhiều càng tốt ạ.”

“Cậu cảnh sát này càng lúc càng khác người...”

Thế nhưng, lần này cậu không phải thất vọng. Người phụ nữ đem ra mười cuốn tạp chí Back Number, tạp chí khiêu dâm nổi tiếng dễ tìm thấy

trong các cửa hàng tiện lợi. Số cũ nhất là cuối năm ngoái, đây có thể nói là thu hoạch đầu tiên cho ngày hôm nay.

“Chúng hơi cũ một chút, cậu thông cảm. Cậu cứ cầm về hết đi. Đờ công tôi đem đi vứt, có khi tôi phải cảm ơn cậu đấy chứ.”

Otsuka cảm ơn người phụ nữ. Sau đó cậu cùng Kitami ôm mấy cuốn tạp chí và rời khỏi cửa tiệm.

Ồi đồng tạp chí... cứ kệ nệ ôm như thế này đi điều tra tiếp thì cũng dờ.

Bây giờ điều cả hai phải làm là tìm một cái túi thật chắc.

. . .

Otsuka cùng Kitami đi vòng qua cổng phía Tây. Cả hai chiếm một góc trong cửa hàng thức ăn nhanh máy lạnh mát rượi nằm trên tầng hai và bắt đầu giở các cuốn tạp chí ra. Họ vừa đọc vừa đối chiếu nội dung trang giới thiệu các cơ sở kinh doanh tình dục giữa các số báo khác nhau. Có cơ sở nào ngưng hoạt động không? Cùng một địa chỉ, có cơ sở nào đổi tên hoạt động tiếp không? Họ đặc biệt tập trung vào những quán bar, sân khấu thoát y.

Được hồi lâu, Otsuka để ý đến một câu lạc bộ thoát y có tên ‘Sakura House’, nơi này đã biến mất trên phần quảng cáo lẫn phần hướng dẫn từ số tạp chí tháng 3. Cậu cũng cố tìm xem ở địa chỉ đó có cơ sở tên gọi khác hoạt động hay không, nhưng không có. Cậu tìm thêm ở số tháng 4 và tháng 5, cũng không có. Tự nhiên cậu nhớ ra, địa chỉ thuộc khu phố khách sạn ở cổng phía Bắc. Chắc chắn câu lạc bộ thoát y này nằm ở khu vực đó. Otsuka ghi lại địa chỉ của Sakura House, đây là một ứng cử viên sáng giá và cậu cần phải đến đó để điều tra.

Kitami đang chăm chú nghiên cứu những số tạp chí gần nhất. Không biết có phải cậu ta đã quen dần với những phần việc nhàm chán từ vụ của Namekawa hay không mà cậu ta đang tập trung cao độ để tìm kiếm, khiến Otsuka chẳng có gì để phàn nàn. Được một lúc, Otsuka nghe Kitami báo cáo. Khá nhiều các cơ sở đóng cửa, có thể là vì kinh tế suy thoái, hầu

hết là các cơ sở Fashion Health. Có rất nhiều trường hợp cơ sở khác kinh doanh cùng loại hình dịch vụ mở cửa khai trương tại chính địa chỉ đó dưới một cái tên khác.

Có lẽ những cơ sở Fashion Health vô can... cũng nên.

• • •

Từ sau buổi trưa mới chính thức bắt đầu công tác thu thập thông tin. Đầu tiên là tòa nhà Sakura House, nơi đã biến thành một căn nhà trống. Khi họ liên hệ với nhân viên bất động sản theo thông tin liên lạc được ghi trên biển hiệu, cũng giống kết quả nghiên cứu tạp chí của họ, người nhân viên xác nhận cuối tháng 1 cơ sở kia đã phá sản. Từ đợt đó trở đi nơi này bị bỏ trống suốt, hơn nữa cấu trúc của tòa nhà này mang tính đặc thù rất kén người thuê, vì thế đến tận bây giờ vẫn chưa thể tìm được người thuê tiếp theo.

“Vốn là ông chủ tòa nhà cũng đang có ý định cải tạo lại để đổi sang ngành nghề khác. Nhưng mà cậu cũng thấy đấy, xung quanh chỉ toàn là các khách sạn tình nhân thôi. Kinh doanh khách sạn ở đây thì khó, mà ngay cả bản thân nó cũng không phù hợp với các ngành ổn định khác. Nói thật là ông ta cũng đang đau đầu lắm.”

Otsuka ngó ý muốn vào trong để xem, người nhân viên bất động sản gật đầu đồng ý một cách dễ dàng.

Cả ba người vừa gạt những giọt mồ hôi thi nhau lăn trên mặt vừa đi đến tòa nhà trống Sakura House. *Cửa chính là cửa tự động, vì tòa nhà đã ngắt điện nên chúng ta không thể vào bên trong qua lối này* - Người nhân viên vừa nói vừa mở cửa phía sau.

Bên trong tối đen như mực, cũng là một lẽ đương nhiên. Bầu không khí ẩm ướt ứ đọng bên trong tòa nhà kết hợp với sự oi bức đến ngột ngạt khiến hơi nóng như từ một nồi nước sôi đang bốc lên, bám chặt lấy khuôn mặt họ. Nhờ ánh sáng bên ngoài, họ có thể nhìn thấy một căn phòng trống như văn phòng, bên trái và phải của căn phòng đó đều có lối đi vào. Người nhân viên gạt cầu dao lên rồi vừa bật từng cái công tắc đèn vừa đi về phía trước.

“Đây là sân khấu này.”

Một sân khấu hầu như không có chiều sâu, nhưng thực tế các vũ công cũng chỉ nhảy ở phần sân khấu vươn ra đến chỗ khán giả thôi, có lẽ vì vậy mà sân khấu chật một chút cũng không sao.

“Sau khi cơ sở kia ngưng hoạt động, có ai từng thuê nơi này không?”

“Không có ai cả.”

“Cũng không có trường hợp nào thuê một đêm sao?”

“Hừm, không có đâu. Bởi vì nhìn xem, cậu cũng thấy đấy, mọi thứ ở đây đều được phủ màn hay tấm vải gì đó đúng không? Ngay cả đèn của khu vực sân khấu, cậu thấy không? Bóng đèn ở đó đã bị tháo ra hết rồi. Chỗ khán giả cũng không có cái ghế nào. Trong tình trạng như thế này mà chỉ thuê một buổi tối thì cũng không thể làm được, đúng không?”

Không hẳn. Nếu là chương trình giết người thì chỉ cần như thế này là đủ.

Khác với suy nghĩ của người nhân viên kia, Otsuka cảm thấy một nơi tồi tàn như thế này lại phù hợp với ‘Strawberry Night’ hơn cả. Trên phần sân khấu vươn về phía khán giả mờ mờ tối là hình ảnh Kanehara bị trói chặt tay chân, kẻ thù ác đã lôi anh ta ra đó, đặt một tấm kính lên người anh ta trước khi dùng một vật đầu tù nện vào. Nó có thể là một cây gậy đánh bóng chày hoặc cái gì tương tự thế.

Rốt cuộc thì những khán giả ngồi ở dưới theo dõi cảnh tượng này từ đầu đến cuối, họ nghĩ gì trong đầu? Khoái trá? Nếu thế thì họ đã không còn là con người nữa rồi. Thậm chí họ còn không màng đến khả năng bản thân họ cũng có thể trở thành vật tế. Còn nếu ngược lại, suy nghĩ đó là thương cảm thì sao? Nếu thế tại sao không ai ra tay cứu? Cả Kanehara và Namekawa đều thật sự bị giết ngay trước mắt họ, vậy mà tại sao? Phải rồi, bởi vì chẳng ai có ý định muốn cứu cả. Nếu vốn dĩ họ là những con người suy nghĩ được như vậy thì họ cũng chẳng đến xem show diễn này rồi.

“Ừm, cậu thấy sao?”

Otsuka đột ngột bị kéo về thực tại.

Phải rồi. Chính vì anh ta không tìm được ai thuê nơi này, nên nó thật sự không được sử dụng. Thế nhưng, chẳng phải như vậy có nghĩa nếu ai đó đột nhập trái phép vào bên trong là họ có thể sử dụng được sao?. Chỉ cần mở khóa thật khéo bằng một cách nào đó, rồi việc còn lại là đóng cửa chốt mình bên trong, như thế thành ra việc chuẩn bị show diễn quá đơn giản. Ngoài ra còn tạo điều kiện cho khách hàng không bị nhòm ngó vì họ không phải đi vào từ cổng trước.

Nghĩ đến đây khiến cậu lại một lần nữa cảm nhận được sự nhạy bén đáng kinh ngạc trong trực giác của Himekawa, chỉ cần đọc qua nội dung các bài viết trên mạng cô đã có thể khẳng định ‘Hiện trường phải là những câu lạc bộ thoát y, nhà hát nhỏ hoặc câu lạc bộ nhạc sống đã ngưng hoạt động ở một khu phố sầm uất nào đó’. Quả thật, khi cậu nhìn thấy một nơi như thế này, cậu cảm thấy không có nơi nào có thể phù hợp hơn với chương trình giết người. Thậm chí để có thể độc chiếm manh mối này cô còn dám đứng lên một màn kịch ngay trước mặt các sếp lớn. Cô đã khéo léo hướng suy nghĩ của cấp trên – Giám sát đơn vị Hashidzume – Theo ý mình muốn và đã thành công trong việc ngăn chặn mọi ý đồ của gã Katsumata. Chiêu bài mưu mẹo đó chắc chắn không phải từ kinh nghiệm hay nỗ lực mang lại. Mà là trực giác và tài năng. Và bản thân cậu cũng thấy đó cũng là những tố chất quyết định sự khác nhau giữa mình và Himekawa.

Thôi, mình hãy cứ là mình, chỉ cần làm việc thật chăm chỉ là được rồi...

Otsuka nhìn quanh một lượt nơi sảnh mình đang đứng.

Chắc mình cũng nên nhờ đội khám nghiệm xem qua nơi này một chút thì hơn.

Tạm thời bây giờ cậu cũng thu được một chút thông tin gì đó để báo cáo trong cuộc họp, Otsuka vượt ngục thở phào.

• • •

Cậu tiếp tục điều tra thêm một quán bar thông thường khác và một quán bar dành cho người đồng tính hiện tại đang kinh doanh dưới một cái tên khác

sau khi đổi chủ.

Hầu hết các quán bar khi sang nhượng đều tìm được người thuê mới rất nhanh, vì thế khoảng thời gian chúng bị bỏ không chỉ khoảng hai tuần ngắn ngủi từ giữa tháng 3 đến tháng 4. Xâu chuỗi những thông tin trước và sau, chúng khó có thể là nơi được sử dụng để tổ chức ‘Strawberry Night’.

Về quán bar dành cho người đồng tính, khi cậu gặp một nhân viên bất động sản khác để tìm hiểu về quán bar kia, người đó cũng đã kể cho cậu nghe về nó. Trước đây do người chủ ở đó đi trốn nợ nên nó bị bỏ không từ tháng 3 đến tháng 5. Người chủ hiện tại là một người hoàn toàn khác, nhưng vì lý do nào đó mà anh ta lại tiếp tục kinh doanh quán bar. Khi cậu hỏi thử xem nơi đó có cho người nào thuê trong khoảng thời gian ba tháng đó không, câu trả lời cũng giống như Sakura House: Không.

Để chắc chắn hơn cậu nhờ anh ta đưa vào quán bar đó. Thế nhưng nơi đó đã được tu sửa nâng cấp thành một quán bar có quy mô lớn nên chẳng còn mang chút dấu vết gì của quá khứ cả. Sàn, tường, trần nhà đều được làm mới toàn bộ. Giả như ở đây là nơi tổ chức ‘Strawberry Night’ đi chăng nữa thì cũng chẳng có cách nào để điều tra. Đội khám nghiệm có cố cách mấy chắc cũng không tìm ra nổi một vết máu. Còn những thanh gỗ hay viên gạch nào lưu lại những thứ như thế chắc cũng đã được vứt trong đồng phế thải xây dựng và xử lý sạch sẽ từ đời thuở nào rồi. Nhưng vốn dĩ họ cũng không điều tra cơ sở đang hoạt động bởi vì nó chẳng có chút triển vọng nào cả.

4 giờ 51 phút chiều. Otsuka quay về nhà ga Ikebukuro. Đứng trước cầu thang dẫn xuống tầng hầm, cậu quay lại nhìn Kitami.

“À, thành thật xin lỗi nhưng mà...”

Kitami khẽ nhú mày.

“Vâng, có chuyện gì vậy ạ?”

Otsuka đánh liều nói thẳng.

“À, ừm... thật khó xử quá, tôi không biết phải nói sao nữa nhưng mà... không biết cậu có thể cho tôi tách ra hành động riêng khoảng một tiếng được không?”

“Từ bây giờ luôn ạ?”

“Ừ. Thật có lỗi với cậu quá.”

Các vết nhăn giữa hai cặp chân mày của Kitami lúc này còn hằn sâu hơn nữa.

Otsuka đã hứa gặp một người. Nhưng đó là một nhân vật mà cậu không muốn những công chức loại Một ưu tú như Kitami phải dây vào. Dù vậy Otsuka vẫn mong Kitami có thể hiểu được tâm trạng của cậu khi dám thẳng thừng thốt lên câu ‘Tôi muốn tách ra làm việc riêng’. Thật lòng cậu không ghét Kitami.

“Kitami, nếu cậu là một cảnh sát hình sự thuộc một đồn cảnh sát bình thường, có lẽ tôi sẽ cố tình bỏ rơi cậu để hành động một mình. Thành viên đội Một... à không, tất thấy những viên cảnh sát hình sự ở Tổng Bộ, ai cũng từng làm như thế ít nhất là một hoặc hai lần. Nhưng tôi không muốn làm vậy với cậu. Cậu là công chức ưu tú, có lẽ ở nơi nào đó trong tương lai tôi sẽ gặp lại cậu trong một tình cảnh, vai vế hoàn toàn khác, chuyện đó làm tôi đắn đo mãi... quả thật là điều đó cũng có thể xảy ra. Thế nhưng, cậu không hề để tâm đến cấp bậc tuần tra của tôi, lúc nào cậu cũng hết mực tôn trọng tôi, đi cùng tôi để hỗ trợ, đó mới là điều quan trọng hơn cả. Tôi không muốn đáp lại sự tử tế đó bằng hành động vô lễ. Chính vì thế tôi mới nói thật lòng mình cho cậu biết. Một tiếng thôi là đủ rồi. Xin cậu hãy cho tôi chút thời gian...”

Otsuka cúi đầu. Kitami vẫn đứng thẳng, cậu chàng im lặng một hồi lâu. Otsuka không biết lúc này nét mặt của cậu cảnh sát trẻ này đang như thế nào, nhưng sự im lặng của cậu lâu một cách đáng sợ.

“Anh Otsuka, anh hãy ngừng đầu lên đi.”

Giọng nói chạm đến tai Otsuka lạnh lùng hơn cậu nghĩ. Quả nhiên là cậu ta tức giận thật rồi. Có lẽ cậu ta cảm thấy bị xúc phạm khi bị Otsuka đối xử như một gánh nặng không hơn không kém, mặc dù cả hai là cộng sự. Hoặc có thể cậu ta không thích cách Otsuka nói về cảnh sát hình sự ở Tổng Bộ, rằng ai cũng phải có hành động như thế này. Dù lý do có là gì đi chăng nữa, Kitami nổi giận là đương nhiên. Gặp phải chuyện như thế này chắc chắn ai cũng cảm thấy khó chịu.

Nhưng Kitami à, tôi không thể nói cho cậu biết sự thật được.

Nói một cách cụ thể hơn, lát nữa Otsuka sẽ tiến hành điều tra phi pháp. Cậu chỉ đơn giản là không muốn cảnh sát hạng Một ưu tú như Kitami biết được chuyện này. Và lại nếu cậu ta bất chợt nổi tính nghĩa hiệp đòi đi theo thì Otsuka sẽ càng khó xử hơn nữa. Nếu sau này người khác phát giác ra chắc chắn sẽ lớn chuyện. Kitami chỉ vừa bắt đầu trên con đường làm cảnh sát, Otsuka tuyệt đối không muốn lý lịch của cậu ta phải dính một vết nhơ nào vì chuyện này. Cậu chỉ mong chàng cảnh sát trẻ này ở nguyên vị trí của mình, cậu ta sẽ không phải chịu trách nhiệm bởi lẽ cậu ta chẳng biết gì cả.

Otsuka ngẩng đầu lên.

“Nếu tôi làm cậu cảm thấy khó chịu thì...”

“Không có gì. Tôi hiểu mà.”

Nụ cười gượng gạo nở trên khuôn mặt của Kitami pha lẫn một chút cay đắng.

“Tôi hiểu phận sự của mình. Lần này cũng nhờ trưởng Sở cảnh sát đỡ lời tôi mới được phép tham gia vào Ban chuyên án. Khi nhận được quyết định đó, tôi đã dặn lòng không được gây phiền phức làm vướng tay vướng chân các vị cảnh sát khác. Tôi nghĩ bây giờ chính là thời điểm tôi phải làm như thế.”

“Kitami...”

Chàng cảnh sát trẻ nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay sang trọng.

“Vậy từ giờ tôi sẽ đi đâu đó giết thời gian cho tới 6 giờ. Đến 6 giờ tôi nên làm thế nào nữa?”

Otsuka lại cúi đầu xin lỗi thêm lần nữa.

“Xin lỗi. Đến lúc đó tôi sẽ gọi cho cậu, rồi sau đó chúng ta sẽ cùng quay về Ban chuyên án. Cậu thấy như vậy có ổn không?”

Kitami im lặng gật đầu đồng ý.

• • •

Nơi người đàn ông tên Tatsumi Keichi hẹn gặp Otsuka là một quán rượu nhỏ.

Trong cửa tiệm hẹp và sâu như hang lươn này chỉ có một cái quầy cùng lắm đủ chỗ cho sáu người ngồi. Cho dù hôm nay có là cuối tuần đi chẳng nữa thì có lẽ cũng hiếm khi có khách đến vào giờ này thì phải. Thấy Otsuka vừa mở cửa lập tức một người phụ nữ có lẽ là Mama* ở quán tiếp đón cậu bằng một nét mặt cảnh giác.

“Kính chào... quý khách.”

“Tôi có hẹn ở đây.”

Như thế đã hiểu được tình hình, Mama nhoén miệng cười.

“À à, thì ra là khách của Keichi.”

Bà ta đơn đả đưa tay mời cậu ngồi vào ghế.

Otsuka không biết giữa người phụ nữ này và Tatsumi có mối quan hệ như thế nào. Tatsumi Keichi chỉ mới hai mươi mấy tuổi, trong khi đó người phụ nữ này rõ ràng đã gấp ghé bốn mươi. Nếu là cặp nam nữ bình thường khác thì sự kết hợp này thật khập khiễng. Tuy nhiên, nếu là tên Tatsumi đó thì cũng có thể xảy ra chuyện như thế này lắm. Otsuka thầm nghĩ thế, mặc dù chẳng có căn cứ gì.

Tatsumi sống trong một thế giới khác biệt hoàn toàn với Otsuka, nói cho dễ hiểu đó chính là thế giới ngầm. Theo dõi, đột nhập, nghe trộm, chụp lén, hack máy tính. Dù hoạt động theo cách vi phạm đạo đức nghề thám tử nghiêm trọng nhưng hẳn rất có tiếng. Tóm lại hẳn là một tay săn thông tin chuyên nghiệp vì tiền mà không từ mọi thủ đoạn để moi cho bằng được manh mối nào đó. Khách hàng lâu năm của hẳn là băng đảng tội phạm lớn nhất Nhật Bản, Yamatokai.

Hồi còn làm việc ở đồn cảnh sát, Otsuka đã từng bắt hẳn đem ra khởi tố vì tội xâm phạm gia cư bất hợp pháp. Cho đến tận bây giờ, Tatsumi Keichi là tên tội phạm duy nhất mà Otsuka tự tay bắt được. Phán quyết của tòa lúc đó là bản án tù hai năm, và án treo ba năm. Tatsumi cảm hận Otsuka. Khi cậu liên lạc với hẳn, cậu cũng thừa biết điều đó. Cũng thật mỉa mai làm sao, ngoài Tatsumi Keichi ra, Otsuka không biết bất kì một nhân vật nào khác làm công việc như thế này.

5 giờ 5 phút chiều. Chiếc chuông đồng nhỏ treo trên cửa reo lên, một người thanh niên mặc áo chim cò bước vào quán. Hẳn ta là Tatsumi.

“A, Tatsumi, vị đây...”

Tatsumi không buồn đưa mắt nhìn người phụ nữ, hẩn đi vào ngòai bên cạnh Otsuka.

“Cơn gió nào đưa anh đến đây tìm tôi vậy?”

Tatsumi phun ra một câu rồi tháo cặp kính mát đen thui của hẩn ra. Keo vuốt tóc bết chặt trên mái đầu màu vàng của hẩn bốc lên một mùi gắt khó chịu. Không biết hẩn có vọc thứ máy móc gì đó không mà các đầu ngón tay bên phải đang đặt trên quầy của hẩn lấm lem đen nhem.

“A, hện gặp cậu gặp như thế này thật xin lỗi.”

Otsuka không nói vào trọng tâm. Mà không, đúng hơn là không thể nói được.

Thấy cậu ngòai im lặng một lúc, Mama hỏi cậu muốn uống gì. ‘Chỉ cần không phải rượu là được,’ cậu trả lời. Người phụ nữ đem ra cho cậu một ly trà ô long, còn Tatsumi là một chai bia lạnh. Tatsumi uể oải đưa chai bia lên miệng, nhưng nhìn hẩn uống có vẻ rất ngon lành. Otsuka lén nhìn hành động của hẩn rồi bắt đầu mở lời.

“Thật ra... tôi có việc muốn nhờ cậu.”

Ngay tức thì Tatsumi phụt bia ra ngoài, họng hẩn bị nghẹn, hẩn sặc dữ dội. Hẩn vừa ho sù sụ vừa lấy tay dấm vào ngực mình. Mama đứng phía bên kia quầy bar đang lau phần bia do hẩn phun ra.

“Hả... anh trai, anh vừa nói gì vậy?”

“À, chắc cậu bất ngờ lắm, nhưng mà tôi đang nghiêm túc đấy.”

“Ông anh có ý thức được lời mình vừa nói không đó?”

“A, ý thức được chứ.”

Tatsumi đặt chai bia xuống quầy bar. Hẩn căn răng thật chặt, tập trung nhìn vào cái kệ xếp mấy chai rượu Whisky ngay trước mặt mình. Mama nhìn chăm chăm về phía này như để đánh giá tình hình, nhưng bà tuyệt nhiên không chêm vào lời nào. Có lẽ ở đây được gia cố thêm lớp cách âm chuyên dụng cho các phòng hát karaoke, nên cậu không nghe thấy âm thanh nào từ bên ngoài. Hình như vẫn còn hơi sớm nên quán vẫn chưa bật nhạc nền. Sự tĩnh lặng đè nặng lên không gian nhỏ hẹp của quán khiến

người ở đó khó lòng chịu đựng nổi. *Mình có nên lên tiếng trước không?* Trong lúc cậu đắn đo khổ sở Tatsumi đã mở lời trước.

“Ông anh, khi không dùng dùng đòi gặp tôi rồi giờ bảo có việc muốn nhờ, rốt cuộc là sao vậy? Việc mà cảnh sát hình sự như anh giao cho tôi làm chắc cũng phải dơ bẩn lắm đây. Anh tính đẩy tôi vào chảo dầu hả? Cóm thì được phép làm như vậy à? Nè ông anh, trên đời có cả chuyện như thế này sao?”

Otsuka không thể trả lời ngay. Bởi vì những lời Tatsumi nói hoàn toàn đúng. Dù biết vậy, nhưng cậu không có cách nào khác ngoài nhờ vả Tatsumi.

“... Tôi biết rõ hơn ai hết việc này rất ích kỉ. Nhưng tôi chỉ biết cậu thôi. Ngoài cậu, tôi không thể nghĩ ra một ai khác.”

“Tôi không biết gì hết đâu.”

Otsuka cúi đầu.

“Cậu hãy nghe tôi nói một chút thôi cũng được. Chuyện là tôi đang điều tra một vụ án giết người. Từ trước đến giờ tôi chỉ toàn hỗ trợ người khác, tôi đã ở vị trí đó rất lâu rồi. Lần tôi bắt được cậu phải gọi là chuyện thật sự hy hữu. Nói thật, tôi hầu như chưa từng bắt được một tên tội phạm nào. Nhưng vụ án lần này tôi lại vô tình có được một manh mối cực kì quan trọng. Chẳng đó khá là tàn bạo. Theo những thông tin tôi nắm được ở thời điểm hiện tại, hẳn là một tên tội phạm vô cùng tàn ác và bệnh hoạn. Thậm chí còn phức tạp nữa. Có lẽ cũng chưa ai từng thấy nhân dạng thật sự của hắn. Vì thế tôi muốn đẩy nhanh tiến độ điều tra bằng manh mối mình thu được. Nhưng ngặt một nỗi nó là thứ cảnh sát khó có thể đụng tới. Một manh mối mang tính quyết định như thế mà cảnh sát lại không thể sử dụng được.”

“Cái ông này, nãy giờ nói cái gì vậy? Tôi nghe không hiểu gì hết.”

Tatsumi hừ mũi cười thầm. Cũng đúng thôi. Bởi vì Otsuka cố thuyết phục hắn mà không đả động gì về nội dung của vụ án. Tuy nhiên, dù nghĩ đến khả năng hắn sẽ không nhận lời, cậu cũng không thể nào nói chi tiết về vụ án được. Cho dù có giải thích về tình cảnh hiện tại của Otsuka và Himekawa đi chăng nữa thì cũng chẳng đi tới đâu.

Quả nhiên, mình chỉ còn cách đó mà thôi.

Otsuka nhắc người khỏi chiếc ghế. Cậu chen người vào khoảng hẹp giữa quầy bar và tường rồi từ từ cúi người quỳ rạp trên mặt đất.

“Xin cậu hãy giúp tôi, Tatsumi. Xin cậu hãy im lặng và nhận lời nhờ vả của tôi.”

Gương mặt của Himekawa hiện lên trong đầu cậu.

Himekawa yếu ớt đã ngã quỵ trong vòng tay của Kikuta sau cuộc nói chuyện riêng với Katsumata. Từ trước đến giờ cậu chưa từng nhìn thấy hình ảnh ấy. Rốt cuộc mối quan hệ giữa cô và Katsumata là gì? Đạo gần đây gương mặt cô trông còn mệt mỏi hơn trước. Hôm qua khi Otsuka gọi cô đến Ikebukuro cũng vậy. Himekawa vào ngày nghỉ khác hẳn với hình ảnh cảnh sát thường ngày, không hiểu sao cậu lại thấy cô rất đáng yêu. Tuy nhiên điều làm cậu bận tâm nhất chính là quầng thâm dưới đôi mắt cô. Có thứ gì đó đang khiến Himekawa kiệt quệ. Thứ gì đó như một luồng khí độc vô hình chứa đầy mầm bệnh bám lấy Himekawa và đang rút cạn sức lực của cô.

‘Bây giờ nếu tôi vẫn không làm thì sao?’

Mình muốn được Himekawa công nhận – Otsuka bắt mình nghĩ về điều đó liên tục. Chính vì tính cách tốt bụng của Ishikura nên anh mới thường khen ngợi cậu như kiểu thầy giáo dịu dàng khích lệ những học sinh yếu kém. Thế nhưng, từ sâu trong lòng Otsuka, cậu muốn được công nhận bởi một hình mẫu cảnh sát hình sự khác chứ không phải là anh. Một người như Himekawa chẳng hạn. Cậu muốn được cô công nhận, ‘Giỏi quá, tôi không thể làm được như thế rồi’. Bây giờ Himekawa đang suy yếu, đây chính là cơ hội để làm được điều đó.

Tôi sẽ không bỏ cuộc đâu Tatsumi. Tôi nhất định phải bắt cậu đồng ý cho bằng được.

Otsuka tiếp tục quỳ rạp. ‘Cố làm vậy cũng vô ích thôi’. Mặc kệ những gì Tatsumi nói ‘Xin anh hãy đứng lên đi’. Mặc kệ người phụ nữ chạy ra từ quầy bar có khuyên giải gì đi chẳng nữa. Otsuka nhất quyết không ngước đầu lên. ‘Xin cậu hãy nhận lời yêu cầu của tôi’ -Cậu cúi trán mình xuống thảm lót sàn màu hồng sậm có sợi vải ngắn và thưa. Ngoài việc này

ra Otsuka không thể có lựa chọn nào khác. Bản thân cậu cũng không cảm thấy hành động của mình là vô ích hay xuẩn ngốc một chút nào. Otsuka tin rằng nếu cứ tiếp tục làm việc này, chắc chắn cậu sẽ có cơ hội để bứt phá lên phía trước. Dù chỉ là phần công việc nhàm chán, nhưng cậu thật sự có lòng tin, chỉ cần cậu hạ đủ quyết tâm, nhất định cậu sẽ làm tên Tatsumi này phải đổi ý.

Sau đó một hồi lâu, Tatsumi thở dài thườn thượt.

“Bây giờ anh nói tôi phải làm sao?”

“Gì cơ?”

Lần đầu tiên Otsuka chịu ngược đầu lên.

“Anh muốn tôi phải làm gì?”

“Cậu... cậu nhận lời thật sao?”

“Nếu anh không nói rõ nội dung thì tôi không dám hứa gì đâu.”

“Vậy chỉ cần biết được nội dung thì cậu sẽ giúp tôi sao?”

“A thật là... tôi chịu thua sự lì lợm của anh rồi đó, vừa lòng chưa?”

Thành công rồi!

Bất giác cậu nhoẻn miệng cười. Nhìn cậu, Tatsumi cũng bật cười theo.

“Hồi đó cũng y như thế này. Lúc đó tôi chỉ cần kiên nhẫn ở yên một chút để anh không tóm được tôi là mọi chuyện êm đẹp rồi. Thế mà tôi đâu có ngờ anh ngoan cố đến mức không chịu rời khỏi nơi đó, chờ đến tận ba tiếng đồng hồ chỉ để bắt được tôi. Khi ấy không phải tôi bất cẩn rơi từ trên trần xuống đâu. Là tôi đã bỏ cuộc, tôi đã không thể chịu đựng thêm một phút giây nào nữa nên đã tự giao nộp mình cho anh luôn.”

Otsuka đứng lên, nắm chặt hai tay của Tatsumi.

“Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu.”

Nhưng ngay lập tức Tatsumi gạt tay Otsuka ra.

“Chờ chút đã. Tôi không có làm không công đâu nhé.”

“Biết rồi. Vậy cỡ khoảng bao nhiêu một ngày?”

“Cái đó nếu tôi không nghe anh nói chi tiết thì không nói được gì hết.”

Otsuka gật đầu và lôi một chiếc phong bì ra khỏi cặp. Cậu rút tài liệu ở bên trong ra rồi đưa cho hẳn. Tatsumi lật hai, ba tờ xem nhanh nội dung.

“Hô... chẳng phải là BBS* hay sao.”

Hay nói cách khác là hệ thống bảng tin.

“Ừm. Chuyện là tôi muốn nhờ cậu xác định danh tính của các nhân vật đang trao đổi trong này. Ví dụ tài khoản ‘Dambeldi’ này tên thật là gì, nếu được tôi cũng muốn biết cả địa chỉ. Cậu có thể làm được việc này không?”

“À à.” Tatsumi khẽ kêu lên.

“Nếu người này mỗi lần đăng bài đều sử dụng cùng một tên đăng nhập thì cái nào tôi cũng làm được hết.”

“Tôi nghe nói thông thường người ta cùng lắm chỉ xác định được proxy server* của người sử dụng thôi. Vậy mà cậu có thể truy ra tới đích danh người dùng sao?”

Tatsumi tự tin gật đầu.

“Bọn mà anh nói lúc nãy chỉ là dân nghiệp dư thôi. Người chuyên nghiệp như tôi sẽ truy ra đích danh người đó cho anh xem. Nhưng... có một vấn đề. Người kia phải kết nối với trang web đó cùng lúc tôi tác nghiệp thì mới có thể điều tra được. Tức là thời gian tôi có thể điều tra chỉ giới hạn trong trong khoảng thời gian tên đó vào trang kia thôi. Ngược lại, nếu tên đó không truy cập gì cả thì dù tôi có ráng như thế nào cũng không thể làm gì được. Đây là công việc đòi hỏi thời gian và kiên nhẫn đó ông anh.”

“Tưởng gì, nếu vậy thôi thì không sao. Những tài khoản tôi muốn nhờ cậu tìm tất cả đều là thành viên tích cực đó, vì thế chắc chắn buổi tối họ sẽ truy...”

Tatsumi giơ tay lên ngắt lời Otsuka.

“Khoan đã. Tất cả đều là thành viên tích cực? Không phải anh chỉ nhờ tôi điều tra một người thôi sao?”

“À thì... tôi tính nhờ cậu chừng tám người à.”

“Chuyện này hồi nãy tôi cũng nói với anh rồi thì phải. Tôi không làm không công đâu”

Phải rồi. Hẳn chịu nhận lời giúp cậu coi như là xong một chuyện, nhưng bây giờ vấn đề ở đây là liệu cậu có khả năng chi trả tiền công cho hẳn hay không.

“Nhắc mới nhớ, khoảng bao nhiêu vậy nhỉ?”

“Với công việc như vậy thì năm mươi ngàn một người.”

“Năm mươi ngàn... tức tám người là bốn trăm ngàn?!”

Không thể. Cậu tuyệt đối không thể kham nổi số tiền này. Cuộc điều tra này ngay từ đầu cũng đã vi phạm pháp luật thì không có lý nào ban điều tra có thể trích ngân sách để chi trả. Vì vậy vốn dĩ cậu có ý định tự trả cho những thông tin này, nhưng dù sao đi nữa bốn trăm ngàn là số tiền không tưởng. Lương tháng của cậu còn chưa tới ba trăm ngàn. Bốn trăm ngàn là quá đắt.

“Xin lỗi nhưng mà cậu có thể... bớt cho tôi một ít được không?”

Otsuka dùng hết 30 phút còn lại chỉ để trả giá với Tatsumi.

3

Chủ nhật, ngày 24 tháng 8.

Reiko đi điều tra các tòa nhà trống ở Shibuya.

Cả ngày hôm qua cô không thu được thông tin gì hữu ích, bây giờ thêm chỗ câu lạc bộ nhạc sống cô đến vào buổi sáng ngày hôm nay cũng chẳng khác hơn.

“Tổ trưởng... hay là mình thử đi giăng lưới ở chỗ khác đi.”

Cả hai cùng vào một quán cafe Internet theo lời đề nghị của Ioka.

“Nếu chúng ta làm việc này ở Sở, khi ai đó theo dõi địa chỉ IP thì chúng ta sẽ lộ mất. Nhưng ở đây, chúng ta sẽ không để lại bất cứ dấu vết nào để người khác biết chúng ta là cảnh sát hình sự cả và nếu sử dụng một địa chỉ email khác chúng ta cũng có thể ngồi chờ hồi âm từ Sở Cảnh sát, đúng không?”

Hay nói cách khác, Ioka đang có ý định tự mình đăng bài viết lên bảng hội thoại mà Otsuka tìm được để tìm cơ hội tiếp xúc với những người dùng trong vòng nghi vấn của cảnh sát.

“Ý tưởng được đấy, nhưng cái lưới này có thật sự hiệu quả không?”

“Chuyện đó thì phải làm mới biết chứ.”

Ioka lập tức truy cập vào trang web, đọc xem cuộc nói chuyện đang tiến triển đến đâu. ‘Strawberry Night’ không còn là đề tài hấp dẫn nữa hay sao đó mà những trao đổi qua lại về chủ đề này đã trôi tít về phía dưới bảng hội thoại.

“Ừ nhỉ, chúng ta phải nghĩ ra một cái tên.”

“Phải rồi ha... mà giới tính là nam hay nữ?”

“Anh nghĩ cái nào tốt hơn?”

“Ừm, trên đây toàn là đàn ông con trai, vì vậy tôi nghĩ nên là nữ thì tốt hơn.”

“Vậy sao? Nhưng mà nếu chỉ nhìn tên thôi thì làm sao biết được?”

“VẬY thì chúng ta cứ nói bóng gió cho người ta biết là được. Hữu xạ tự nhiên hương mà.”

Ioka ghé sát mặt vào vai Reiko.

“Người tôi hôi lắm, anh tránh ra đi.”

“Đâu, thơm lắm mà.”

“Biến thái.”

Reiko không cần biết gì cả, trước hết phải cho Ioka một bạt tai. Âm thanh lớn vang lên trong quán cafe yên tĩnh khiến nhiều ánh nhìn hướng về phía họ. Nhưng nếu bận tâm đến chuyện đó mà để cho Ioka được nước làm tới thì cô cũng không thể chịu nổi.

Thật là... không biết bao giờ mới chừa. Phải thật kiên quyết với hắn mới được.

So với những hành động khác, phản ứng của Reiko với hành vi quấy rối tình dục là gay gắt hơn cả. Tính tới bây giờ cô đã bẻ gãy được mười bảy ngón tay và hai cánh tay của những tên quấy rối trên xe điện. Ở nơi làm việc được sáu ngón tay, cũng may là chưa có trường hợp nào quá đáng đến mức phải bẻ cả cánh tay, nhưng cũng đã có ba người lãnh một cú đá gọn gàng vào hạ bộ, hai người té đập đầu đến mất cả khả năng chiến đấu bởi một cú gạt chân. Tuy nhiên tên Ioka này, ngày nào cũng giởn hốt chọc ghẹo như thế mà tới giờ vẫn chưa một lần gãy xương hay bất tỉnh nhân sự.

Trong phút chốc Reiko chợt nhận ra sự thật là cô có cảm tình với Ioka, cô đang dành một góc nào đó trong tim mình cho hắn, chính vì thế mà cô mới nương tay với hắn một cách vô thức.

Không lý nào, chuyện này không thể xảy ra.

Có lẽ là do Ioka có sức chịu đựng vượt trội hơn so với người thường thôi - Cô tự lẩm bẩm một mình.

“Biệt danh là ‘Cô bé quả đào’, tổ trưởng thấy thế nào?”

Ioka bật ngón trở đầy tự tin.

“Tên gì sến súa vậy?”

“Đó là tên của bé hamster ở nhà tôi.”

“Có lẽ là không hợp đâu.”

“Đâu có, tôi đặt biệt danh cho tổ trưởng mà.”

Có nên đấm hẳn một phát nữa không nhỉ?

“Tại sao tôi phải mang cái tên của con chuột hamster nhà anh chứ?”

“Nếu tổ trưởng không thích thì... ‘Kasumi bé nhỏ’ thì sao?”

Lần này chắc là từ ‘Shiratori Kasumi’ đây.

“Tôi không có thích cô nàng lẳng lơ đó.”

“Thì thế, hay tổ trưởng đánh liều diễn vai người phụ nữ dâm loạn đi.”

“Không... À, ý đó nghe hay đấy.”

Ngay lúc đó điện thoại của Reiko đặt trên bàn rung lên. Số trên màn hình là của Ban chuyên án.

“Vâng, Himekawa xin nghe.”

“*Imaizumi đây. Bây giờ cô nhanh chóng đến công viên Toda đi.*”

“Hả? Công viên Toda mà anh nói là công viên Toda ở thành phố Toda của tỉnh Saitama sao?”

“*Đúng vậy. Một thi thể được tìm thấy ở trường đua thuyền Toda. Nó được bọc trong vải bạt màu xanh dương. Phân hủy cũng khá nhiều rồi nhưng vụ này rất giống của chúng ta.*”

“Tôi hiểu rồi.”

Lúc này Reiko cảm thấy như có một thứ gì đó bò lổm ngổm trong cơ thể mình.

. . .

Đi theo tuyến Saikyo, sau khi đến được ga công viên Toda, Reiko đi về phía trường đua thuyền Toda. Theo lời chỉ dẫn của Imaizumi, nơi phát hiện ra thi thể ở gần văn phòng công viên Toda, chỉ cần băng qua con sông Ara nằm chen giữa Tokyo và Saitama là thấy ngay. Cô nhìn bản đồ và thấy mình cần phải đi khá chệch về hướng Tokyo.

Cô vừa nhìn vừa đi dọc bờ đê cao ở bên trái và bắt gặp bảng thông báo ‘Công viên Toda’. Xung quanh đó là những chiếc xe bán tải nhỏ có lẽ là của đội khám nghiệm, vài chiếc xe cảnh sát chìm của đội cơ động, còn

lại là những chiếc xe màu đen và trắng của Trụ sở Cảnh sát Tỉnh. Đám đông người hiếu kì tập trung ở đó cỡ khoảng trên dưới hai mươi người.

Cô đưa thẻ cảnh sát của mình cho người cảnh sát mặc đồng phục đang đứng gác hiện trường.

“Các vị phải vất vả rồi.”

Vẫn nét mặt hoài nghi ngàn lần như một đó, dù vậy anh ta vẫn nâng dây chắn màu vàng lên cho Reiko đi qua.

Đi dọc lối vào, cô bắt đầu nhìn thấy một căn nhà kho. Giống như những kho cất thuyền ở các trường đại học lớn trong thành phố, như Todai* chẳng hạn. Cô đi băng qua đó và ra đến khu vực luyện tập ở một đoạn sông dài. Đây là trường đua thuyền Toda.

Cảnh sát đã phong tỏa khu vực công viên, người ngoài không được phép vào, vì thế mà ở khu vực trường đua thuyền này không còn bất cứ bóng dáng nào của người hiếu kì. Thế nhưng phía bên kia đường người dân kéo đến đông nghịt. Cũng không thể nào trách họ được. Dù cho ở đây có chất đầy xác chết, họ cũng chỉ cảm thấy tò mò hơn là sợ hãi. Bởi vì họ đang được chứng kiến một vụ án kinh hoàng. Đám đông nhốn nháo chẳng màng đến ánh nắng như muốn thiêu đốt mọi thứ, họ chen chúc nhau, kéo đến ngày càng đông.

Thật sự cảnh tượng này trông khá kì dị. Những gói bạt màu xanh dương nằm chỏng chơ bên bờ sông được đổ bê tông chắc chắn. Chín cái gói hình người. Reiko nghiêm mặt tiến lại gần người đàn ông đang đứng nhìn dãy các thi thể. Cô đứng trước viên cảnh sát hình sự đeo băng tay có dòng chữ ‘Đội điều tra số Một’ và cúi chào.

“Tôi là Himekawa thuộc đội điều tra số Một, Tổng Bộ.”

“A, chào cô. Tôi là Azuma thuộc đội điều tra số Một, Trụ sở Cảnh sát Tỉnh.”

Anh nở một nụ cười ấm áp khiến Reiko ngỡ ngẩn, đoạn chìa ra tờ danh thiếp. Trợ lý thanh tra Azuma Fumihiko, đội điều tra số Một, bộ Hình sự Trụ sở Cảnh sát Saitama. Dáng người cân đối, răn rỏi trông giống hệt Kikuta.

“Ôi may quá, tôi đã định liên lạc với bên anh rồi. Anh thấy như thế nào? Có giống nhau không?”

Ở Trụ sở Cảnh sát Osaka và Trụ sở Cảnh sát Tỉnh Kanagawa có khá nhiều người mang thái độ thù địch gay gắt với Tổng Bộ. Thế nhưng có lẽ Trụ sở Cảnh sát Saitama không giống những nơi đó. Trong một thoáng bản thân Reiko cũng thấy hơi ngỡ ngàng. Không chỉ riêng Azuma mà ánh mắt của các cảnh sát viên xung quanh cũng không khắc nghiệt như những người khác.

Quả nhiên, đồng đội của chị Sata có khác.

Reiko cảm thấy vụ án lần này như là một nhân duyên nào đó dành cho mình.

“Tôi nghĩ tấm bạt này cũng là loại đó. Cô cho phép tôi mở ra xem bên trong nhé.”

“Vâng.”

Thứ mà Azuma xin phép kiểm tra là ‘gói’ nằm cuối cùng trong dãy xác trên bờ.

“Chúng tôi đã xếp mấy cái này theo thứ tự mới nhất. Cũng chỉ là ước chừng thôi.”

“Hả?”

Thì ra là vậy. Tình trạng thương tổn của chín thi thể ở đây đều khác nhau. Nếu như mỗi tháng chúng lại tìm một xác thì điều này là chắc chắn rồi.

“Tôi nghĩ đây là thi thể mới nhất.”

Azuma gỡ tấm bạt ra. Reiko nín thở nhìn thi thể.

Khuôn mặt ngâm lâu trong nước đã trương sinh, nhưng xét theo dáng người thì chắc chắn là nữ. Cả hai bên ngực bị cắt thành hình chữ ‘X’, như thế khi đến lượt của người phụ nữ này chủ đề hôm đó là ‘X’ hay sao đó, vì cô có thể thấy hơn hai mươi vết thương hình chữ ‘X’ ở phần nửa thân trên của thi thể. Vết nào cũng đã chuyển sang màu trắng hếu và sưng phồng lên, nên trông như những bông hoa nở trên thi thể. Đương nhiên, ngoài cái đó ra cô cũng dễ dàng xác nhận được vết cắt ở cả động mạch cảnh và ổ bụng. Nếu đây là nạn nhân ngay trước Namekawa thì tính đến giờ đã là hai

tháng rưỡi. Xét theo tình trạng phân hủy, cô thấy giả thuyết này có thể chấp nhận được.

Reiko gật đầu xác nhận với Azuma.

“Tôi nghĩ anh nói đúng. À mà làm sao mà người ta phát hiện ra cái xác vậy?”

Cả hai đang ngồi xõm nghiên cứu thi thể thì tự nhiên Azuma đứng thẳng dậy.

“Ừm... hình như chỉ có mỗi cái gói này là không được buộc chặt như những cái khác. Ở phần đầu vẫn còn sót lại không khí không thoát ra ngoài được. Trong lúc đó sợi dây buộc ở chân cũng bị đứt, nên cái gói bịt này mới biến thành một trái bóng bay và dễ dàng nổi lên mặt nước... Mà cái này tôi cũng chỉ nghe người ta nói lại thôi.”

Bỗng anh chỉ tay về phía kho chứa tàu.

“Người đầu tiên phát hiện là một nhóm sinh viên trường Todai đến đây tập vào buổi sáng. Họ kể rằng cái gói này tự dưng nổi lên bên cạnh chiếc thuyền họ đang chèo. Chắc hẳn nhóm sinh viên đó phải thấy bất ngờ lắm. Nhưng mà sau đó nó lại chìm xuống ngay. Tưởng như chuyện như vậy là xong rồi, nhưng trong nhóm có một người theo dõi tin tức rất kỹ. Cậu ta biết gần đây đang nổi lên vụ cảnh sát vớt được xác chết bọc trong vải bịt màu xanh ở một hồ cá tại Tokyo. Nhờ vậy mà Sở cảnh sát địa phương mới nhận được tin báo và gấp rút hành động. Họ huy động thợ lặn ở Ban chuyên án để tìm kiếm, và rồi người ta tìm được những chín cái như vậy. Ừm, mọi chuyện đại loại là như thế. Vì bình dưỡng khí của thợ lặn đã cạn nên hôm nay tạm thời đến đây thôi. Ngày mai họ sẽ tiếp tục tìm kiếm. Chỉ là... thi thể kia khi được tìm thấy ở Tokyo không lâu thì ở đây xác chết cũng nổi lên... tôi cảm thấy đây cứ như là oán niệm của người đã khuất vậy.”

Đoạn Azuma thở dài rồi giở tấm bạt tiếp theo.

Tình trạng của cái xác thứ hai tệ đến mức không thể phân biệt được giới tính. Nếu như đúng thứ tự, có thể người này đã bị giết cách đây ba tháng rưỡi. Thi thể hầu như chỉ còn lại xương, và may ra cô có thể đoán được người này là nam, dựa vào các sợi tóc ngắn còn sót lại trên phần đỉnh

và hai bên đầu. Đương nhiên, Reiko cũng không thể xác nhận được phần động mạch cảnh lẫn ổ bụng. Nếu như thi thể của Kanehara được phi tang một cách êm thấm, và đây là thi thể đầu tiên mà cảnh sát tìm ra thì hẳn cuộc điều tra sẽ khó khăn hơn bây giờ gấp ngàn vạn lần. Nghĩ theo hướng đó mới thấy việc lần đến được ‘Strawberry Night’ ở thời điểm hiện tại tuyệt nhiên không tồi tí nào.

Thi thể thứ ba rồi thứ tư. Đến lúc này thì các thi thể đã hoàn toàn hóa thành xương nên Reiko cũng không thể nào phân biệt được ai là người chết trước.

‘Bây giờ có lẽ xem thêm cũng vô ích,’ Reiko thầm nghĩ. Ngay lúc đó thì...

“Ô la la, trời nắng nôi như thế này mà tổ trưởng Himekawa ra đến tận đây, thật vất vả cho tổ trưởng quá.”

Giọng nói cô không bao giờ muốn nghe nhất trên đời vang lên từ sau lưng.

Reiko ngoảnh lại và bắt gặp Katsumata nhể nhại mồ hôi, mặt mày đỏ lựng đang đứng ngay phía bên kia. Ban điều tra điều gã xuống đây sao? Hoặc cũng có thể là gã tự thu thập được tin tức và tự ý đến. Chẳng nào đi chẳng nữa thì chắc chắn từ giờ cô khó mà tự do hoạt động.

“Chào chàng trai trẻ, tôi là Katsumata ở đội điều tra số Một thuộc Tổng Bộ. A, trời nóng khó chịu quá!”

“Chào anh, tôi là Azuma, thành viên đội điều tra số Một ở Trụ sở Cảnh sát Tỉnh.”

Azuma đưa danh thiếp của mình cho Katsumata cũng giống như anh đã làm với Reiko. Lúc này việc đó khiến Reiko sốt ruột không thể chịu nổi.

Reiko cố ý hắng giọng để thu hút sự chú ý.

“Tổ trưởng Katsumata, sao anh lại đến đây vậy?”

“Gì chứ? Cô tưởng chỉ mình cô biết được tin này hả? Những chuyện mà cô biết không đời nào qua được mắt tôi đâu. Nói toẹt ra là cô ngạo mạn quá rồi, đồ nhà quê.”

Azuma đứng cạnh Katsumata, nét mặt hoài nghi.

“Tôi ngạo mạn...?”

“Không phải thế sao? Mà thôi, chẳng phải tốt quá rồi sao? Điều này chứng tỏ giả thuyết về ‘Show diễn giết chóc’ mà cô may mắn vớ được ở đâu đó cũng có chút sức thuyết phục nhỉ...”

“Chờ đ...”

Reiko toan cắt lời gã thì cùng lúc đó Azuma chen ngang.

“Show diễn giết chóc? Nó là cái gì vậy?”

Katsumata quay lại, trông gã hớn hờ kì lạ.

“Này cậu, tôi có tin này nghe thú vị lắm nè. Chuyện là...”

“Khoan đã, tổ trưởng Katsumata!”

Reiko đưa tay lên vai gã ngăn lại. Lập tức con người màu đen nhỏ xíu của Katsumata lướt về phía đuôi mắt lờm cô. Nhưng Reiko không bận tâm, cô buông vai gã ra.

“Tổ trưởng Azuma, về vụ án này, khi nào có quyết định hai bên hợp tác điều tra chính thức, tôi sẽ nộp cho anh toàn bộ báo cáo bên tôi. Xin lỗi vì cắt ngang... tôi nói chuyện riêng với anh Katsumata đây một chút được không?”

Rồi cô kéo Katsumata về băng ghế ở phía sau. Cộng sự của gã toan đi theo nhưng ánh mắt cô ra hiệu cho ông ta dừng lại.

“Gì đây, phụ nữ gì mà thô bạo quá vậy?”

Mỗi lần Katsumata mở miệng nói là Reiko lại cảm thấy nhiệt độ không khí xung quanh mình tăng thêm một chút.

“Tổ trưởng Katsumata.”

Reiko quay lại nhìn thẳng vào mắt Katsumata.

“Vẫn chưa có quyết định hợp tác điều tra mà, tại sao anh nói ra những chuyện dư thừa như vậy?”

Một bên mày của Katsumata nhướn lên.

“Có phải cô chậm hiểu không? Mọi việc đã đến mức này rồi đương nhiên là sẽ hợp tác điều tra thôi. Đến bây giờ thì đừng có vì chuyện thành tích mà ôm khư khư mớ thông tin đó làm của riêng nữa. Người gì bần tính quá vậy?”

Vừa dứt lời, gã phun nước bọt xuống chân Reiko.

Bần tính? Tại sao mình phải đứng đây nghe gã nói những lời này chứ?

Mặc dù nghĩ vậy, tuy nhiên Reiko vẫn cố nuốt trôi lời của gã. Nhưng thực ra bên trong ruột gan cô đang sôi lên vì giận dữ. Cứ như thế này thì mỗi lần gặp mặt là cô lại phải chịu đựng những lời khó nghe của gã. Reiko hạ quyết tâm. *Lần này mình phải lên tiếng thôi.*

“Tổ trưởng Katsumata. Hôm nay cũng là một cơ hội tốt nên tôi cũng có điều muốn hỏi. Chẳng hay vì sao anh lúc nào cũng làm chướng ngại vật cản trở tôi vậy? Không biết tôi có còn điều gì thiếu sót không?”

Katsumata cười khẩy.

“Chướng ngại vật sao? Để người ta nghe thấy thì mang tiếng cho tôi lắm. Có lẽ lý do cô xem tôi là chướng ngại vật là vì cô quá chậm chạp mà thôi. Tự biết thân biết phận đi sau người khác rồi thì đáng ra không nên đối xử như thế người đó là vật cản của mình chứ?”

“Nhưng dù sao thì tôi cũng đã tới đây trước.”

“Đó, lại ngạo mạn nữa rồi. Nếu tôi không làm thì nhờ Imaharu nói nên cô mới biết đường đến đây nhỉ?”

“Vậy còn tổ trưởng Katsumata, vì sao anh lại đến đây?”

“Chuyện đó tôi không có nghĩa vụ phải báo cáo với cô.”

“Nếu anh đã nói thế, vậy vụ của Shiratori Kasumi thì sao nào? Cô ta đáng lẽ phải do tôi thẩm vấn chứ.”

“Cô làm việc lễ mễ quá nên tôi chỉ có lòng tốt làm giúp thôi. Và đó chính là cái ‘chậm chạp’ mà tôi nói khi nãy đó, đồ nhà quê.”

“Đồ nhà quê? Rốt cuộc ý anh là gì?”

“Urawa ở Saitama mà không gọi là quê thì ở đâu còn có thể. Nếu cho phép dân gốc Tokyo thuần như tôi nói thì cô chỉ là một đứa con gái quê mùa không ai biết đến. Và đứa con gái quê mùa đó chọn chỗ phía sau nhà vệ sinh của một công viên quê mùa để mây mưa, tính ra cũng khá là hợ...”

“Im đi!”

Reiko vung tay phải lên một cách vô thức trước khi những từ ngữ thốt ra khỏi miệng cô. Cô đã tính đâm vào mặt gã và thật lòng muốn đập gã một trận. Nhưng tự nhiên có thứ gì đó giữ cánh tay cô lại.

“Tổ trưởng, đừng làm thế.”

Không biết từ lúc nào Ioka đã đứng sau lưng cô.

“Nếu làm vậy, chắc chắn chúng ta sẽ không thể điều tra tiếp được đâu.”

Ioka...

Quả thật là thế. Hậu quả sẽ như lời Ioka nói.

Giả như lúc này Reiko tát gã một cái hay gì đó, Katsumata sẽ chẳng ngần ngại gì mà làm ầm lên là cô hành hung gã. Gã biết chẳng ai kết tội hành động đó nhưng có lẽ Katsumata vẫn chọn cách làm lớn chuyện. Để có thể hất chân Reiko ra khỏi con đường trước mặt gã, dù là trong một giây phút nào đó.

Tại sao? Tại sao con người này lại có thể chà đạp mình đến thế chỉ để...

Reiko nghiêng rặng nghiêng nát cơn tức giận đang dâng lên cuộn cuộn. Cô quay lưng lại với gã rồi bước đi.

“... Cách suy nghĩ của cô rất nguy hiểm đấy.”

Phía sau Katsumata đang nói với theo cái gì đó nhưng Reiko bỏ ngoài tai và tiếp tục bước đi.

4

Chủ nhật, ngày 24 tháng 8. 7 giờ rưỡi tối.

Otsuka đã có mặt trong cuộc họp điều tra buổi tối.

“Tôi đã nhận được kết quả giải phẫu và điều tra hiện trường liên quan đến những thi thể bất thường được tìm thấy khoảng 11 giờ sáng nay, ở trường đua thuyền Toda thuộc thành phố Toda, tỉnh Saitama. Sau đây tôi xin phép được báo cáo. Tổng cộng có chín thi thể. Cái nào cũng sử dụng cùng một loại vải bạt của Công ty cổ phần vật tư Minowa giống như vụ án của chúng ta. Ngoài ra, trên thi thể mới nhất theo suy luận của cảnh sát cũng có thể xác nhận được vết cắt ở động mạch cảnh, và cả vết rạch lớn dọc theo ổ bụng. Thêm vào đó, dựa vào tình trạng phân hủy của chín thi thể này, thời gian tử vong mỗi thi thể lệch nhau khoảng chừng một tháng. Điều này khớp với khoảng thời gian chênh lệch giữa cái chết của Namekawa và Kanehara trong vụ án lần này. Theo những gì tôi đã trình bày ở trên, tôi nghĩ hung thủ của ‘vụ án vớt xác ở trường đua thuyền Toda’ và vụ án của chúng ta là một. Vì thế tôi đã đề nghị bên đó cùng hợp sức điều tra vụ án lần này.

“Hiện giờ vẫn chưa có quyết định sáp nhập chính thức, nên trên danh nghĩa chúng ta và Ban chuyên án vụ án Toda chỉ hỗ trợ nhau thôi. Thế nhưng, hãy nhớ rằng thực chất cả hai đang cùng theo đuổi một vụ án, vì vậy tôi mong các vị sẽ ghi nhớ điều đó trong lúc làm việc. Và đương nhiên, chúng ta phải báo cáo cho Trụ sở Cảnh sát Tỉnh tất cả những thông tin đã thu được đến giai đoạn này, đổi lại khi có tin tức gì mới bên đó sẽ đưa cho chúng ta để đẩy nhanh tiến độ điều tra.

“Lần này tôi mong các vị hãy bỏ qua một bên những suy nghĩ hẹp hòi như là ban điều tra nào sẽ được tuyên dương hay chia bè phái. Ưu tiên hàng đầu của chúng ta là phải bắt được tên sát nhân quái đản, tàn độc và hèn hạ này. Hiện tại số nạn nhân đã lên đến mười một người, mức độ quan tâm của giới truyền thông cũng vì thế mà tăng lên. Nếu cuộc điều tra kéo

dài quá lâu sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến uy tín của cảnh sát. Tôi muốn từ ngày mai, các vị hãy bước vào cuộc điều tra với sự quyết tâm, khát khao cống hiến, suy nghĩ linh hoạt và tinh thần bất khuất còn hơn từ trước đến giờ.”

Không rõ đây là báo cáo hay là diễn thuyết nữa. Vừa nghe bài diễn văn dài dòng của đội trưởng đội điều tra số Một Wada, Otsuka vừa đưa mắt nhìn toàn bộ Ban chuyên án. Katsumata đang đứng khoanh tay ở hàng đầu tiên, hai mắt nhắm nghiền, tai lắng nghe bài báo cáo của đội trưởng đội Một. Otsuka nheo mắt nhìn kĩ, má của gã giật giật. Không lẽ gã đang cười? Chắc gã đang có chuyện hay ho gì đó. Nhưng cho dù lý do như thế nào đi chăng nữa thì nụ cười là thứ không phù hợp với không khí của ban điều tra lúc này, khi ai cũng cảm thấy việc phải hỗ trợ Trụ sở Cảnh sát Tỉnh Saitama thật gượng gạo. Nói thẳng ra nụ cười của gã làm cậu cảm thấy khó chịu. Hy vọng là gã không âm mưu làm gì bất chính.

Trong khi đó, thái độ của Himekawa lại khá dễ đoán. Cô đang cắn chặt môi dưới và thở dài không biết bao nhiêu lần. Cũng đúng thôi. Người đầu tiên khơi mào và kéo cả ban điều tra đến được giai đoạn này không ai khác chính là cô. Người giải quyết câu đố về vết rạch ở ổ bụng, truy ra được người phi tang xác ở hồ là Fukazawa Yasuyuki, và người tìm ra thi thể của Namekawa tất cả điều là cô. Dù rằng tin tức về ‘Strawberry Night’ là do mình tìm được thật, nhưng người cố gắng để đem manh mối đó vào cuộc điều tra cũng là Himekawa. Hiện tại việc điều tra các tòa nhà trống vẫn chưa mang lại kết quả gì tích cực cả, nhưng Otsuka nghĩ đến lúc nào đó công sức của mình sẽ được đền bù xứng đáng. Không, cậu tin chắc như vậy. Đặc biệt lần này manh mối là do cậu tìm ra được. Cậu muốn sợi dây manh mối này có thể dẫn dắt cuộc điều tra đến tận cùng.

Thế nhưng giờ đây, toàn bộ những điều đó sẽ được biểu không cho nơi khác. Đương nhiên cũng không có gì đảm bảo rằng phía Saitama sẽ tóm được tên đó. Song, với tình hình như thế này thì khả năng cao là tổ Himekawa không thể nào độc chiếm được manh mối ‘Strawberry Night’ nữa. Đặc biệt là khi các thi thể được phát hiện lần này toàn là những nạn nhân trước Namekawa. Tình trạng các vết thương khá tệ, vì thế một điều rõ

ràng là công tác khám nghiệm tìm nguyên nhân khó mà thu được đầy đủ thông tin. Tương tự như thế, vì thời điểm xảy ra cũng lâu rồi nên đi xung quanh hỏi thăm cũng sẽ chẳng đem lại kết quả gì. Khám nghiệm hiện trường thì lại càng vô vọng hơn nữa. Trong khi chưa tìm ra được danh tính của các nạn nhân thì cũng không có cách nào để thẩm vấn người quen. Tóm lại, họ sẽ không thu được bất cứ một manh mối có giá trị điều tra nào từ phía cảnh sát tỉnh Saitama.

Chính vì thế mà khả năng Cảnh sát tỉnh Saitama muốn chuyển sang theo đuổi những manh mối khả quan hơn như ‘Strawberry Night’ sẽ ngày càng lớn. Không biết bên đó sẽ nghiêm túc chấp nhận sự tồn tại của ‘show diễn giết chóc’ đến mức nào nhỉ? Vụ án lần này có số nạn nhân lên đến mười một người, vốn dĩ đã vượt khỏi phạm vi của những vụ án mạng thông thường. Do đó họ cần bám vào một khái niệm đơn giản hơn để có thể giải được bài toán hóc búa này. Và nhờ vậy mà từ khóa ‘show diễn giết chóc’ tự nhiên trở nên có sức thuyết phục lạ lùng.

À, chắc là vì thế...

Otsuka cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa của nụ cười khó chịu trên môi Katsumata.

Có lẽ bản thân Katsumata cũng muốn được tự mình theo đuổi manh mối ‘Strawberry Night’. Lần họp mặt trước gã chỉ nghe mà không nói manh mối đó có triển vọng hay không, nhưng thật ra từ sâu trong tim gã đã reo lên ‘Đây rồi, chính là nó’ cũng nên. Ngặt một nỗi nó lại là manh mối của tổ Himekawa mà gã vừa gây sự ít lâu. Vì thế, dù muốn lắm nhưng không đời nào gã nói ra. Có thể thấy được gã đã day dứt và để bụng chuyện này như thế nào.

Cùng lúc đó, trong một vụ án hoàn toàn khác, Cảnh sát tỉnh Saitama phát hiện ra được chín thi thể. Rồi bất thành lình có chỉ thị phải chia sẻ toàn bộ thông tin để hợp tác điều tra. Katsumata chẳng cần động đến một ngón tay mà vẫn đường hoàng lấy được quyền sử dụng manh mối từ tay của tổ Himekawa. Vì vậy mà gã cảm thấy vui chẳng? Không, có lẽ là hơn thế, gã đang toan tính điều gì đó thì sao? Otsuka hoàn toàn không thể đọc được suy nghĩ của Katsumata.

Quả nhiên mình phải đi lấy cái đó thôi...

Bây giờ Otsuka bắt đầu cảm thấy sợ hãi khi nghĩ đến việc phải đi lấy kết quả điều tra mà cậu đã nhờ Tatsumi. Bởi vì lời nhờ vả của cậu về cơ bản đã là hoạt động điều tra phi pháp.

Từ trước đến giờ Otsuka chưa từng chọn phương án điều tra nào khiến cậu phải nơm nớp lo sợ bị bại lộ như hiện tại. Nhưng lần này cậu lại cả gan vượt qua giới hạn đó. Tất cả chỉ vì ‘Strawberry Night’ là manh mối quan trọng đầu tiên cậu tự tay lấy được từ khi bước chân vào Tổng Bộ. Hơn nữa, từ khi tổ Katsumata tham gia vào Ban chuyên án, không hiểu vì lý do gì mà tổ Himekawa yếu thế hơn hẳn. Cậu đang nóng ruột, vì thế mà cậu muốn dùng manh mối mình nắm được trong tay để thúc đẩy cuộc điều tra tiến về phía trước. Trước tình cảnh phải kết hợp điều tra với Trụ sở Cảnh sát Tỉnh Saitama, suy nghĩ đó trong cậu càng trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Mặc dù vậy, nói thật lòng cậu cảm thấy sợ phải gặp mặt Tatsumi. Lần hẹn tiếp theo là 5 giờ chiều ngày mai. Ngay tại thời điểm cậu trả tiền công và nhận thông tin của hắn thì hành vi điều tra phi pháp đã được thành lập. Cậu thật sự sợ hãi. Thế nhưng có lẽ không đi không được.

Tội ác đã diễn ra vào lúc nào, ở đâu, do ai, vì sao và bằng cách nào?

Hiện tại những gì cậu biết được chỉ là: thời điểm xảy ra án mạng là Chủ nhật thứ hai của mỗi tháng, nạn nhân bị giết bằng cách tra tấn, sau đó bị cắt đứt động mạch cảnh. Tuy nhiên, nếu việc điều tra của Tatsumi diễn ra thuận lợi, và nếu trong tám người đó có một người từng tham gia vào ‘Strawberry Night’ như những gì cậu đọc được, chắc chắn cậu sẽ biết được những phần còn lại: Ở đâu? Do ai? Nhờ nó mà cuộc điều tra sẽ có một bước tiến dài.

Lần trước Otsuka đã cố gắng mặc cả cái giá năm mươi ngàn của Tatsumi đưa ra. Đến cuối cùng Tatsumi cũng chịu nhân nhượng mức thù lao ba mươi ngàn một người. Tổng cộng tám người là hai trăm bốn mươi ngàn. Đây vẫn là một khoản tiền khổng lồ đối với Otsuka, nhưng dù sao nó cũng là con số cậu có thể xoay xở được.

Thay vào đó, Tatsumi có một điều kiện. Thời gian hẳn điều tra chỉ là hai ngày, cho dù trong khoảng thời gian đó mà hẳn không thể tìm được thông tin của đủ tám người thì tiền công vẫn không có gì thay đổi. Otsuka chấp nhận điều kiện đó. Trong tình huống xấu nhất không khéo sẽ là tính già hóa non khi cậu phải trả hai trăm bốn mươi ngàn yên cho thông tin của một người. Cậu không biết Tatsumi có ý tốt khi nhận lời của cậu hay không. Một người cũng được, tới đây cậu chỉ còn biết cầu nguyện sao cho Tatsumi nắm được thông tin về người đó nhiều nhất có thể.

Lượt báo cáo bây giờ đã đến Kikuta, ngay trước lượt của cậu.

Cuộc điều tra hôm nay của nhóm Otsuka không có kết quả gì đặc biệt để có thể báo cáo. Chắc nội dung chỉ là cậu chọn tòa nhà nào? Đến đó có kết quả gì không? Và kết quả là không tìm được bất kì dấu vết nào chứng tỏ nơi đó được sử dụng trong ‘Show diễn giết chóc’. Báo cáo nghe thật thê thảm làm sao. Không những thê thảm nhất mà còn là dài nhất nữa. Hôm nay cậu đã đi thu thập thông tin của người dân xung quanh, hỏi chuyện người quen của nạn nhân, điều tra những tòa nhà bỏ trống nhưng vẫn chưa phát hiện được manh mối nào. Đã thế giờ đây lại còn phải hợp tác điều tra với Trụ sở Cảnh sát Tỉnh.

Quả nhiên, mình phải đi lây cái đó thôi.

Otsuka khẽ gật đầu trấn an mình.

• • •

Thứ Hai, ngày 25 tháng 8. Cũng giống như hai hôm trước, Otsuka xin phép Kitami cho mình đơn phương hành động. “Đây sẽ là lần cuối cùng nên xin phép cậu...” Otsuka cúi đầu.

“Lại nữa, anh không cần bận tâm đến tôi nhiều như thế đâu. Tôi chỉ là cảnh sát hình sự nghiệp dư thôi. Nếu anh Otsuka nghĩ điều gì là cần thiết thì anh cứ tự nhiên hành động.”

Otsuka cũng không nghĩ nụ cười trên môi Kitami lại vô tư đến vậy. Có lẽ cậu ấy là người tinh tế, hiểu chuyện hơn tưởng tượng của Otsuka. Sau

khi thống nhất một tiếng nữa gặp nhau ở tòa nhà trống tiếp theo, trước đây là câu lạc bộ nhạc sống ‘Rockman’, Otsuka hướng về quán rượu lần trước.

Khi anh mở cửa bước vào quán, đã 5 giờ kém 5 phút chiều.

“Ôi chao, anh Otsuka.”

Mama của quán – Nonomura Eriko – Nhìn Otsuka và mỉm cười thân thiện.

“Keichi vẫn chưa đến, anh ngồi chờ một chút nhé.”

“Vâng, tôi xin phép làm phiền.”

Otsuka làm theo lời người phụ nữ và ngồi vào chỗ y như lần trước. ‘Hôm nay anh cũng ghé qua trong giờ làm việc à?’ bà ta hỏi thăm, ‘Vâng,’ Otsuka trả lời. Sau đó Eriko im lặng rót trà ô long vào cốc đưa cho cậu.

“Chắc anh cũng thắc mắc tôi có quan hệ như thế nào với Keichi phải không?”

Eriko vừa rút tay về vừa ngược mắt lên nhìn cậu. Quả thật lần trước Otsuka cũng cảm thấy tò mò về chuyện đó. Nhưng vì nó không liên quan gì đến cuộc điều tra nên cậu cũng chẳng dám hỏi. *Không lẽ trong lúc mình không để ý bao nhiêu thắc mắc đều hiện hết trên mặt mình sao? Nếu vậy thì thật mất mặt cảnh sát hình sự.*

“À không...”

Otsuka trả lời âm ừ rồi uống một ngụm trà ô long.

Một lúc sau.

“Keichi... đã từng cứu mạng tôi.”

Người phụ nữ tự ý kể mặc dù cậu không hỏi gì cả.

Có phải bà ta muốn nói chuyện về Tatsumi Keichi? Hay bà ta muốn kể cho Otsuka biết phương diện tốt bụng của Tatsumi mà cậu chưa bao giờ biết? *Dù hơi vô tâm, và là một tay chuyên thu thập thông tin trong thế giới ngầm bằng những thủ đoạn trái phép đi chăng nữa thì thật ra cậu ấy là một người rất dịu dàng và tốt bụng. Có lẽ đó là những điều bà ta muốn nói với Otsuka.*

Thật đáng tiếc, cậu không thể nghe tiếp câu chuyện vì chiếc chuông đồng nơi cửa đã reo lên.

“A, Keichi. Anh Otsuka đợi cậu này giờ đó.”

“Tôi có đến trễ đâu.”

Tuy màu sắc có khác nhưng hôm nay Tatsumi cũng mặc một chiếc áo chim cò sặc sỡ cùng quần jean. Hắn ngồi vào ghế kế bên Otsuka, mặt mày phụng phịu.

“Xin lỗi...”

Hôm nay Otsuka đến đây dùng tiền để mua thông tin hoàn toàn mang tính chất công việc. Vì thế cậu không cần thiết phải xin lỗi, thế nhưng những lời đó vẫn tự nhiên thốt ra khỏi miệng cậu.

“Chậc chậc... không có gì đâu, chỉ là tôi mệt quá thôi.”

Tatsumi thở dài mệt mỏi.

“Tôi nắm được sơ sơ khoảng thời gian bọn kia truy cập vào trang đó rồi lấy nó làm mốc, cách một tiếng lại kiểm tra một lần, phải chạy một lúc ba cái máy tính làm việc hết công suất... Tổng cộng phải tải đi tải lại trang đó mấy chục ngàn lần tôi cũng không nhớ nổi nữa.”

“Ừm...”

“Đó không phải là công việc có thể làm trong hai ngày thôi đâu.”

“Cậu vất vả rồi. Lần này tôi thật sự biết ơn cậu.”

Vậy mọi việc tới đâu rồi?

Otsuka muốn hỏi về kết quả thật nhanh. Thế nhưng mãi mà cậu không thể mở lời được. Tatsumi nhận lấy chai bia Eriko đưa, lần này vẫn cái dáng dốc chai bia uể oải, nhưng từ âm thanh phát ra từ cổ họng, có vẻ hắn đang uống rất ngon lành. Dù không có ý nhìn, nhưng cậu lại dõi theo cử động của hắn một cách vô thức. Cứ như thế này thì mọi chuyện sẽ chẳng đi tới đâu cả. Otsuka đưa tay vào túi áo vest đang ướt nhẹp mồ hôi và lôi ra một phong bì của ngân hàng.

“Đây là số tiền tôi đã hứa. Cậu xem qua đi.”

Tatsumi im lặng nhận lấy phong bì, đoạn hắn lôi các tờ tiền ở bên trong ra và đếm. Sau khi kiểm tra đủ hai bốn tờ, hắn nhét lại vào phong bì và để nguyên ở mép quầy.

“Anh Otsuka này, trước khi đưa kết quả điều tra cho anh, tôi có chuyện muốn hỏi.”

Ánh mắt Tatsumi trở nên nguy hiểm.

Chết tiệt, gì nữa đây?

Không lẽ hẳn không tìm được dù chỉ là một người hay sao? Có phải vì thế mà từ nãy đến giờ hẳn cứ vòng vo mãi mà không chịu đưa ra? Những vòng sóng bất an lan tỏa trong lồng ngực cậu.

“Chuyện gì vậy?”

Tatsumi cắn chặt răng dẫn đo rồi dấu môi.

“Anh... anh đang điều tra về chương trình giết người tên ‘Strawberry Night’ thật đó hả?”

Nếu là Tatsumi thì chỉ cần đọc nội dung trên bảng hội thoại rồi đối chiếu với những gương mặt quen thuộc trong danh sách là thừa sức hiểu được trong đầu Otsuka đang nghĩ gì. Vì thế giả điên không có ích gì cả. Tuy nhiên, Otsuka không hiểu hẳn hỏi về chuyện đó có ý đồ gì. Trước mặt một người hoàn toàn vô can như Eriko cậu cũng không thể nào trả lời câu thả được.

“À, chuyện đó...”

Otsuka cố gắng hết sức mới nói được.

Tatsumi gật đầu rồi hạ giọng xuống.

“Anh Otsuka, tôi nghĩ vụ này anh đừng nên dính vào quá sâu thì hơn.”

Càng lúc Otsuka càng không hiểu được mục đích của Tatsumi.

“À, không phải tôi thích dây vào đâu. Vì có vài thông tin cần cho cuộc điều tra nên cực chẳng đã tôi mới nhờ cậu thôi.”

“Sao cũng được, đừng cố gắng đào quá sâu. Ác quỷ đang ở ngay sát sau lưng anh đấy.”

Ác quỷ? Sát? Sau lưng?

“Ê, không lẽ cậu biết được gì hả?”

Otsuka nắm chặt vai của Tatsumi. Tatsumi bực mình hất tay cậu ra. Thế nhưng, nếu chỉ như vậy thì đời nào làm Otsuka nản lòng.

“Ê cậu biết gì đúng không? Nói đi. Chuyện này rất quan trọng. Rốt cuộc cậu biết được chuyện gì?”

Ngay tức thì...

“Anh ồn ào quá rồi đấy!”

Không biết có phải cảm thấy bị dồn vào cùng đường nên hẳn trở nên cáu gắt hay không, Tatsumi lấy tay cầm chai bia của mình hất Otsuka ra, đoạn hẳn đứng dậy.

Chai bia rơi xuống sàn chỉ vang lên âm thanh trầm đục chứ không bẽ.

Bọt bia trào ra ngoài miệng chai nhỏ hình tròn kêu xì xèo.

“Bởi vì như thế nào mà tôi ghét bọn cớm đó? Thông tin trong thời buổi bây giờ tất cả đều là hàng hóa, anh có hiểu không? Là thứ chỉ cần được giá là bán, nhờ vậy mà người ta có thể mua bằng tiền. Nếu mấy người nghĩ rằng chỉ cần chìa ra tấm thẻ cảnh sát là ai ai cũng kể tất tặn tặn cho mình thì lầm to rồi đấy. Muốn biết sao? Vậy cầm một triệu yên không thiếu một xu đến đây, tôi sẽ nói cho nghe. Được không? Anh có làm được không? Không chứ gì? Anh không thể làm được đúng không? Bốn trăm ngàn bèo bọt anh còn không trả nổi thì làm sao có thể kham được ngần ấy!”

Tatsumi rút tờ phong bì ra khỏi túi sau quần jean đập mạnh xuống quầy rượu rồi giật phắt phong bì Otsuka đưa, xong xuôi hẳn đi về phía cửa ra vào.

“Tatsumi!”

Otsuka cất tiếng gọi, nhưng cơ thể cậu bất động bất chấp ý nghĩ của chủ nhân.

Đây là kết quả của cuộc tìm kiếm mà cậu đã nhờ Tatsumi. Cuộc giao dịch đã hoàn thành. Ác quỷ mang ý nghĩa gì? Hẳn biết được chuyện gì? Những điều này cậu không thể hỏi khơi khơi được. Chẳng phải vừa rồi cậu cũng đã nghe Tatsumi nói sao? Đây chính là tất cả những gì Otsuka có thể làm được.

“Anh Otsuka...”

Đứng trước cửa, Tatsumi quay người lại.

“Đây là những lời xuất phát từ lương tâm cũng như sự nhân nhượng đến cực hạn của tôi dành cho anh. Tôi không nói đùa đâu. Vụ này anh nên rút thì hơn. Tất cả những gì tôi có thể nói chỉ là như vậy.”

Chiếc chuông đồng reo lên, hình dáng Tatsumi tan biến vào con phố ở Ikebukuro với cái nóng bức đang bủa vây khắp lối.

Eriko khom người dưới ghế lau dọn chỗ bia đổ bằng vẻ mặt buồn bã. Khi nhìn kỹ, Otsuka thấy trên bức tường gần đó có một vết lõm nhỏ, không biết có phải do chai bia va vào đó không.

Otsuka ngồi lại xuống ghế rồi với tay lấy phong bì đựng kết quả điều tra mà Tatsumi để trên quầy rượu. Phong bì dáng thon dài, loại có thể tìm được ở bất kì đâu. Bên trong chỉ có hai tờ giấy khổ B5. Rốt cuộc số tiền hai hăm bốn mươi ngàn yên của cậu mua được thông tin của mấy người?

Đếm sơ qua, tổng cộng có tám tài khoản. Tức là trong khoảng thời gian hai ngày đã hứa, Tatsumi thật sự điều tra đủ tám người giúp cậu.

Gì thế này? Hẳn ta đã làm giúp mình hết, thật sao?

Otsuka cố gắng kiềm chế cảm xúc lại để không nháy mắt lên, đoạn cậu từ từ lướt mắt trên mặt giấy.

Thông tin của từng người không chỉ là tên và địa chỉ, có người còn được thêm vào địa chỉ nơi làm việc và tài khoản ngân hàng, có người thì được ghi chú cả tên riêng trên Internet và mật khẩu. Đây thật sự là một món hàng kèm theo quá nhiều ưu đãi so với cái giá mà cậu bỏ ra.

Không hổ danh Tatsumi...

Lý do mà hẳn hét toáng lên chỉ đơn thuần là xấu hổ hay sao? Otsuka không rõ hẳn chân thành đến mức nào mà nhọc công cảnh báo cậu ‘đừng nên dính vào quá sâu thì hơn’. Không cần phải nghe câu chuyện của Eriko nữa. Tự cậu cũng cảm thấy bản chất Tatsumi là người tốt. Mà cũng không đúng, từ trước đến giờ cậu cũng không nghĩ hẳn là một người tồi tệ. Đúng là hẳn có phạm tội và để bị bắt thật, nhưng cậu không nghĩ hẳn là người xấu. Có lẽ vì thế mà ban đầu cậu mới quyết định nhờ hẳn làm giúp việc này cũng nên.

Otsuka đọc tiếp. Người thứ hai, người thứ ba, người thứ tư. Thế nhưng, khi nhìn đến tên thật của tài khoản thứ sáu, Otsuka bất chợt kêu lên.

“Tên này...”

Vì quá đổi kinh ngạc nên cậu nhìn xuống xác nhận, và nó đúng là cái tên trong suy nghĩ của cậu. Đến lúc này lần đầu tiên cậu nhận ra điểm khinh suất trong cuộc điều tra của bản thân mình.

“Chính là tên này...”

Otsuka chẳng có tâm trí nào để đối phó với ánh mắt dò xét của Eriko dành cho mình lúc này.

Tên khốn đó dám giỡn mặt với mình.

Otsuka mở cửa mạnh như thể muốn đâm vào nó, cậu vội để lại vài câu chào và rời khỏi quán.

. . .

Otsuka đang rất bối rối. Cậu muốn trở về Ban chuyên án để báo ngay cho Reiko, nhưng cậu nên báo cáo chuyện này như thế nào? Cậu hoàn toàn không hỏi ý kiến Reiko về việc điều tra phi pháp này. Hơn nữa, từ giờ đến cuộc họp vẫn còn nhiều thời gian. Cậu có một cuộc hẹn với Kitami nữa. Vì vậy tạm thời trước mắt Otsuka quyết định đi đến tòa nhà bỏ không của câu lạc bộ nhạc sống đã ngưng hoạt động hai năm trước tên là ‘Rockman’.

Cậu đi vào tầng hầm ga Ikebukuro và đi ra bằng cửa phía Đông. Đi dọc một chút theo đường ray về phía Bắc Ikebukuro, rời khỏi con phố nổi tiếng về dịch vụ tình dục, Otsuka tìm thấy tòa nhà đó. Trên bức tường màu trắng nứt nẻ bên ngoài lấm lem bồ hóng và vết ố bẩn.

Có lẽ lúc nơi này còn hoạt động, bảng hiệu được trang trí đèn đóm hoành tráng lắm, vậy mà giờ đây chỉ còn sót lại dây điện cùng dòng chữ ‘ROCKMAN’ gỉ sét đã ngã sang màu nâu đen hiện lên trơ trọi, ảm đạm như hồn ma. Cảm xúc còn đọng lại trong lòng của những người từng vỡ mộng khi chứng kiến nơi này bị đóng cửa chắc giờ chỉ còn là thương cảm.

Vẫn còn 10 phút nữa mới đến giờ hẹn. Otsuka bắt đầu đi vòng qua bên phải để xem xét tình trạng của tòa nhà trước kia từng là quán ‘Rockman’.

Giữa tòa nhà này và tòa nhà bên cạnh có một khoảng hở tạo thành lối đi nhỏ đủ cho một người băng qua. Đi tới tầm vài chục mét, cậu ra được phía sau của tòa nhà. Có vẻ phía sau tòa nhà nằm đối diện với nhà bếp của một quán nhậu hay sao đó mà mùi đồ nướng cùng mùi khói phảng phất trong không khí.

Cậu tìm được cánh cửa ở trong góc.

Nó được đặt ở bên rìa tòa nhà. Otsuka đi tiếp và tìm được cầu thang dẫn xuống tầng hầm. Nhưng trên hàng rào ngăn cách đã được khóa cẩn thận nên cậu không thể xuống bên dưới. Để vào được bên trong có lẽ chỉ còn cánh cửa sau mà thôi.

Không biết nó có khóa không nhỉ?

Otsuka chuẩn bị tinh thần cho tình huống cửa khóa và vịn tay nắm cửa. Thế nhưng, nó lại xoay dễ dàng đến không ngờ. Cảm giác xoay nhẹ bằng giống như là thanh trục nào trong đó đã bị gãy vậy. Cậu kéo cửa về phía mình. Cánh cửa mở ra kèm theo tiếng kim loại đình tai nhức óc.

Bất cẩn quá, thật là hết nói mà...

Bên trong tối đen như mực. Ánh hoàng hôn vẫn còn đang le lói ở phía bên kia đường ray, nhưng có lẽ do hướng nhà mà hầu như chẳng có chút tia sáng nào rọi được đến đây.

“Có ai ở nhà không?” Việc đầu tiên Otsuka làm là cất giọng hỏi, nghe ngóng một lúc cậu quyết định bước vào.

Bầu không khí ẩm mốc ở nơi này khá giống với tòa nhà lúc trước là câu lạc bộ thoát y ‘Sakura House’. Đó vừa như mùi của tòa nhà bỏ trống không được sử dụng trong thời gian dài, vừa hôi hám như thể có kẻ nào xấu số bị vứt ở đây vậy. Ở Tokyo rất cuộc còn có bao nhiêu nơi như thế này nữa?

Có lẽ cũng do ảnh hưởng của kinh tế suy thoái mà những năm gần đây người ta dễ dàng bắt gặp các tòa nhà bỏ trống, thậm chí ở khu vực trung tâm tình hình cũng không khác hơn. Ngay trên các khu phố sầm uất nhất người ta cũng có thể tìm thấy các tờ rao tìm người thuê những mặt bằng hơi xa khu trung tâm dán ở khắp mọi nơi. Chưa bàn đến chuyện ở đây có khả năng dùng để tổ chức ‘Strawberry Night’ hay không, chỉ cần nhìn thấy nơi như thế này Otsuka đã có cảm giác như mình đang ngắm nhìn một Tokyo lạ lẫm từ phía hậu trường sân khấu. Những thứ người ta không thể thấy ở đằng trước lại có thể thấy rõ mồn một từ phía sau. Đằng sau thành phố luôn được trang hoàng lộng lẫy thực ra chỉ được đắp bằng các lớp giấy bồi rẻ tiền mà thôi.

Và hậu trường sân khấu của thành phố đó là nơi âm thầm diễn ra chương trình giết người. Theo cách hiểu nào đó, một show diễn giết chóc tưởng chừng chỉ là giả thuyết hư cấu lại được tổ chức ở thế giới thực, ngay tại thành phố này.

Có lẽ đó cũng là lý do vì sao các truyền thuyết đô thị lại có sức sống mạnh mẽ như thế.

Lúc Otsuka đang mải mê suy nghĩ, đột nhiên một âm thanh kim loại chát chúa vang lên chọc thẳng vào tai cậu, cánh cửa phía sau lưng cậu đã đóng sập. Khi quay người lại, Otsuka đã không còn nhìn thấy gì nữa. Một chút ánh sáng yếu ớt lay lắt rơi vào bên trong trước đó bây giờ cũng đã biến mất. Lúc này Otsuka đã hoàn toàn trở trời trong bóng tối đặc quánh.

Bỗng dưng cậu cảm thấy có người nào đó ở đây.

Là ai?

Ngay tức thì, một vật cứng từ đâu bay tới quật vào đầu cậu. Đầu óc Otsuka choáng váng, những màu sắc không thể nào thấy được trong bóng tối này giờ đang hiện lên trước mắt cậu.

Nguy rồi...

Otsuka chao đảo rồi khụy gối xuống. Một ánh đèn rơi xuống mặt cậu. Cậu vừa cố gắng chịu đựng cơn đau vừa mở một bên mắt ra. Trong tầm nhìn méo mó hư ảo, Otsuka cố lắm mới thấy chân của ai đó, dựa vào số lượng cậu biết được có hai người đang ở đây. Một tên mặc quần bò, còn tên kia mặc quần da màu đen hay chất liệu gì tương tự thế.

“Cầm đi!”

Một giọng nam trẻ trung vang lên. Có lẽ là tên mặc quần bò, hẳn đang phải cầm lấy cây đèn pin tên kia đưa.

BỊCH!

Gần như ngay lập tức, đôi chân đó đá vào bụng, ngực và tay của Otsuka. Tên đó tiếp tục dùng đầu gối nện vào đầu cậu. Hẳn dùng sức nặng của mình khống chế và bắt đầu lục tung túi áo, túi quần cậu. Otsuka hoàn toàn không thể chống cự, cậu thấy mình thảm hại hơn bao giờ hết.

Bọn này là ai...?

Thẻ cảnh sát hay những vật dụng khác cậu mang theo bên người bị chúng lôi ra dễ dàng. Ví, điện thoại, thẻ cảnh sát và khăn tay bị vứt ra nằm la liệt trên nền xi măng đầy bụi.

Cuối cùng hắn lấy được tờ phong bì của Tatsumi đưa cho cậu từ túi phía trong áo vest. Otsuka có thể nghe thấy tiếng giấy cọ nhau sột soạt ở trên đầu mình.

“Không ngờ mà điều tra được đến tận đây.”

Một âm thanh trầm đục vang lên, Otsuka lãnh trọn một cú đá vào cổ. Ý thức của cậu trở nên mơ hồ. Hai tay cậu bị quặt ra đằng sau. Tiếng kim loại phát ra từ thắt lưng của cậu. Thật trở trêu làm sao, cảnh sát hình sự như cậu lại có một ngày phải tra tay vào chính chiếc còng của mình.

5

Thứ Hai, ngày 25 tháng 8.

Sau khi cuộc họp buổi tối kết thúc, Reiko gọi Kitami – người duy nhất trở về – bắt cậu ta ngồi vào ghế chủ tọa và chất vấn cậu ta ngay trong phòng họp.

“Mọi chuyện là sao? Cậu giải thích cho tôi nghe xem.”

Kitami cúi gằm mặt như thể đứa học trò đang bị giáo viên trách mắng.

Gương mặt điển trai sáng sủa, mái tóc vuốt keo chỉnh tề không một tí vết. So với thân hình mảnh khảnh của mình, nửa thân trên của Kitami khá cơ bắp. Hình ảnh rắn chắc như một vận động viên là điều trái ngược hoàn toàn với suy nghĩ của Reiko về dân công chức quốc gia. Reiko nhìn vào cổ Kitami và có thể tưởng tượng được thân hình cường tráng không một miếng mỡ thừa của cậu ta. Muốn biết cơ thể trần trụi của người đàn ông trông như thế nào chỉ cần nhìn cổ là đủ.

Thế nhưng chàng trai trẻ Kitami với ngoại hình tuấn tú đó giờ đây đang dán chặt mắt xuống đất với vẻ mặt buồn rười rượi.

“Trả lời tôi đi, trợ lý thanh tra Kitami.”

Reiko gằn giọng, cô biết trưởng Sở Cảnh sát Kameari và đội trưởng đội Hình sự đang đứng nhìn mặt ở một góc. Nhưng dù Kitami có là con trai của giám đốc Trụ sở Phân khu số Ba hay công chức quốc gia ưu tú tốt nghiệp từ trường Todai danh tiếng đi chăng nữa cũng không hề khiến Reiko bận tâm. Ở đây cậu ta là cảnh sát có cùng cấp bậc trợ lý thanh tra với Reiko. Chỉ cần điều đó là đủ.

“Bây giờ Otsuka đang ở đâu?”

Kitami im lặng. Chàng trai mím chặt môi như đang gồng mình chịu đựng cái gì đó, vết nhăn giữa hai chân mày hằn sâu hơn. Reiko hoàn toàn không thể nghĩ ra bất cứ lý do gì khiến cậu ta im lặng và Otsuka đi mãi chưa về. Ở phía sau Kikuta đang gọi điện thoại cho Otsuka, nhưng hình

như bên kia đang ngoài vùng phủ sóng nên không thể kết nối được. Rốt cuộc nhóm của hai người này đã xảy ra chuyện gì?

“Cậu ấy tách ra hành động riêng từ lúc nào?”

Reiko hạ giọng xuống. Và dĩ nhiên Kitami lại tiếp tục im lặng.

“Tại sao cậu lại quay về một mình? Hay cậu nghĩ Otsuka đã đi trước?”

Nét mặt cậu ta khẽ nhăn nhó.

“Cậu im lặng vì không biết đúng không? Cậu cũng không còn là con nít nữa nên nếu có nội tình gì thì hãy nói rõ ràng đi. Cậu với Otsuka chia ra ở đâu?”

Reiko cắn chặt răng.

“Trợ lý thanh tra Kitami, cậu có nghe tôi hỏi không vậy?”

Lần này Kitami ngược mắt lên một chút rồi lại cúi gằm mặt, nhưng cuối cùng cậu ta cũng chịu mở miệng.

“Tuần tra Otsuka... điều tra... độc lập...”

Reiko không nén được một tiếng thở dài. Điều tra độc lập. Từng câu từng chữ đều khiến lòng cô thêm náo nức.

“Otsuka muốn tự mình điều tra cái gì?”

“Chuyện đó thì tôi không biết. Anh ấy không nói gì với tôi cả.”

“Từ lúc nào?”

“Hai hôm trước có một lần. Hôm nay là lần thứ hai, chỉ thế thôi.”

“Cả ngày?”

“Không, 5 giờ chiều chúng tôi tách ra, sau đó hẹn gặp nhau lúc 6 giờ. Anh ấy đã hứa hành động riêng trong vòng một tiếng... Hai hôm trước và hôm nay đều thế. Tôi đã giết thời gian ở quán cafe Paruko cho đến 6 giờ, sau đó đến chỗ hẹn. Vì không thấy anh ấy đến nên tôi đã gọi điện thoại, nhưng không liên lạc được... Tôi chờ đến 7 giờ, sau đó không còn cách nào khác nên quyết định quay về... Tôi thành thật xin lỗi.”

Chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ ngăn ngủ hành động riêng biệt, rốt cuộc có thể làm được gì?

“Tóm lại, trước khi hành động riêng, Otsuka có báo trước với cậu đúng không?”

Cậu ta lại im lặng.

“Trợ lý thanh tra Kitami!”

“A, vâng... Đúng là như vậy...”

“Tại sao cậu lại chấp nhận việc như vậy? Cậu cũng biết hình thức điều tra theo nhóm hai người này là nguyên tắc bất di bất dịch đúng không? Dù Otsuka có là đàn anh lâu năm như thế nào thì một trợ lý thanh tra như cậu cũng không được chấp nhận chuyện đó chứ. Một khi cậu đồng ý, việc điều tra theo nhóm không còn ý nghĩa gì nữa. Tôi nói có sai không?”

“K... không ạ.”

“Đối với Otsuka đến tận giờ này vẫn chưa về, tôi sẽ xử lý sau. Nhưng còn cậu, mọi chuyện không kết thúc đơn giản như vậy đâu. Đây là hành vi vi phạm nguyên tắc điều tra đấy.”

“Vâng...”

Không khí trong phòng họp trở nên im ắng. Những người còn ở lại lúc này có giám sát đơn vị Hashidzume, trưởng đơn vị Imaizumi, trưởng Sở Kameari, phó Sở, đội trưởng đội Hình sự, Kikuta, Ishikura, Yuda và chẳng hiểu vì sao lại có cả Ioka.

“Tôi sẽ đợi Otsuka ở đây một lúc nữa. Nếu cậu cảm thấy có chút trách nhiệm nào trong chuyện này thì ở lại với tôi.”

“Vâng...”

Kitami cúi đầu thật thấp trước Reiko.

• • •

Kết quả là cả bốn thành viên tổ Himekawa, Ioka cùng Kitami đều ở lại phòng họp. Mọi người vẫn kiên trì gọi điện thoại cho Otsuka, thế nhưng đến 11 giờ hơn vẫn không liên lạc được lần nào. Ngay lúc đó Imaizumi quay trở lại phòng họp.

“Himekawa.”

“Vâng.”

Reiko đứng dậy. Đoạn Imaizumi đi về phía cô. Anh đi đến tận nơi mọi người đang tụ lại thành một vòng tròn. Sau đó anh nhìn từng người với

ánh mắt nghiêm túc.

Cuối cùng ánh mắt đó dừng ở Reiko.

“Nghe này Himekawa, cô phải thật bình tĩnh khi nghe chuyện này.”

Anh hít vào một hơi dài rồi nuốt nước bọt.

“Có người tìm thấy thi thể... của Otsuka.”

Khi đó biểu cảm trên gương mặt cô như thế nào nhỉ? Bản thân Reiko cũng không biết rõ. Thế nhưng, lúc này Imaizumi đang nhìn cô với một vẻ mặt từ trước đến giờ cô chưa từng thấy. Đứng trước biểu cảm phức tạp của Imaizumi, vừa trông như sắp khóc vừa trông như đang phẫn nộ, thậm chí còn đang đăng đăng sát khí, cô cảm thấy thật lạ lẫm.

“Anh nói thi thể...”

Người vừa cất lời là Ishikura sao? Đến ngay cả việc đó Reiko cũng không còn phân biệt được.

“Vừa rồi tôi nhận được tin báo từ Sở Ikebukuro. Có một câu lạc bộ nhạc sống nay đã bị bỏ không... có lẽ là nơi hẹn gặp mà trợ lý thanh tra Kitami đã kể. Cậu ấy đã bị bắn ở đó...”

Không chờ nghe đến đoạn sau Reiko chạy vụt đi. Nhưng Imaizumi ở ngay chính diện đã dùng cả thân mình để ghì cô lại.

“Thôi đi Himekawa!”

“Để tôi đi, anh để tôi đi đi.”

“Cô không thể như thế này được đâu. Bây giờ tôi đang nhờ Kusaka đến đó kiểm tra rồi. Vụ việc lần này dù là Otsuka hy sinh trong lúc làm nhiệm vụ, nhưng đứng từ góc độ của bên đó, đây rõ ràng là một vụ án mạng nghiêm trọng. Bây giờ cô có đến cũng không thể làm được gì nữa.”

Reiko xoay người để thoát khỏi cánh tay của Imaizumi.

“Làm gì có chuyện đó chứ! Otsuka là cấp dưới của tôi. Tại sao anh lại giao cho tay Kusaka?”

Sau đó hầu như chỉ toàn là những câu cãi vã, giằng co kịch liệt giữa hai người họ. Hoặc có thể ví hình ảnh này như người cha đang cố hết sức ghì chặt cô con gái của mình lại để ngăn nó không bỏ nhà ra đi. Cuối cùng cả Kikuta và Ioka phải hiệp sức với Imaizumi để giữ Reiko lại.

“Tôi hiểu tổ trưởng đang cảm thấy như thế nào, nhưng xin tổ trưởng hãy bình tĩnh!”

“Nhưng tại sao... lại... là...”

Reiko lúc này chỉ còn có thể thốt ra những tiếng nấc nghẹn ngào.

Otsuka... tại sao lại là Otsuka...?

Reiko không thể nào hiểu nổi vì sao Otsuka phải chết. Hơn nữa còn là bị bắn chết. Không có lý nào cô lại tin được chuyện này.

Sáng nay cô đã chào tạm biệt Otsuka trên xe điện chạy theo tuyến Yamanote. Lúc cậu cùng Kitami bước xuống nhà ga cũng đang trong giờ cao điểm. Bóng lưng của cậu lập tức biến mất trong biển người không kịp có một giây để ngoảnh lại. Không lẽ đó lại là hình ảnh cuối cùng của Otsuka cô nhìn thấy sao?

Otsuka... cấp dưới đầu tiên... của mình...

Otsuka được điều đến đội Một sau Reiko. Lúc đó, cậu hoàn toàn là một tờ giấy trắng, hay nói cách khác, cậu là cảnh sát hình sự đầu tiên thuần một trăm phần trăm dưới trướng của Reiko.

Reiko luôn xem cậu là em trai của mình. Ở nhà cô chỉ có một đứa em gái là Tamaki, thời sinh viên cô cũng học ở trường nữ sinh. Ngay cả khi ở đội cảnh sát giao thông Sở Cảnh sát, hầu hết cấp dưới của cô đều là nữ. Trong tình cảnh như thế, có được một nam nhân viên cấp dưới là một trải nghiệm vô cùng mới mẻ với Reiko. Nếu ví tổ Himekawa như một gia đình, Ishikura sẽ là bố, Kikuta là anh cả, Otsuka và Yuda là em trai của cô. Tuổi của Otsuka ngay sau Reiko, dạo gần đây có lẽ cậu đã cảm thấy hơi lớn rồi nên đôi lúc cũng nói năng trống không, tuy nhiên đối với cô, cậu luôn là một đứa em trai chăm chỉ và đáng tin cậy. Công việc của cậu dù đơn điệu nhưng lại mang cá tính trái ngược hẳn với đội điều tra số Một lúc nào cũng làm việc chớp nhoáng.

Otsuka... tại sao...

Không có giọt nước mắt nào bật ra.

Đây là điều duy nhất mà lý trí của một cảnh sát hình sự không cho phép bản thân cô chịu thua trong lúc này.

• • •

Bây giờ là 0 giờ 30 phút sáng của ngày hôm sau.

“Tôi xin lỗi vì đã đến trễ.”

Trợ lý thanh tra Kusaka đã có mặt ở phòng họp Sở Cảnh sát Kameari. Một người bình thường lúc nào cũng tỏ ra hống hách, thái độ cay nghiệt chuyên áp đảo tinh thần người khác, vậy mà hôm nay trông có vẻ héo hắt. Mặc dù mối quan hệ thường ngày giữa tổ Kusaka và tổ Himekawa khắc nhau như nước với lửa, nhưng khi cảnh sát thuộc đơn vị số Mười như mình hy sinh thì đó lại là chuyện khác.

“Cậu vất vả rồi.”

Imaizumi đón Kusaka ở cửa nhưng biểu cảm trên mặt anh cũng tối sầm.

“Himekawa...”

Dù tên mình được gọi lên nhưng Reiko không đáp lại.

Kusaka là gã đàn ông cô ghét thứ hai trên cõi đời này. Đương nhiên vị trí thứ nhất là dành cho gã đã xâm hại cô trong vụ án đó, còn vị trí tiếp theo là của Kusaka. Lý do đầu tiên khiến cô ghét gã rất đơn giản. Bởi vì gương mặt của gã có nét nào đó rất giống gã đàn ông kia. Đường chân tóc đang lùi dần về phía sau để lại một cái trán hói, đôi mắt đen to lúc nhìn xoáy vào người khác, hai môi mỏng dính càng tô điểm thêm cho hình tượng vô tâm vô tính của gã. Tuy không hẳn là giống nhau đến mức nhìn nhầm, nhưng như thế thôi cũng đã đủ khơi lên phần kí ức tăm tối nhất bên trong Reiko. Gần đây cô đã dần dần quen được với chuyện đó.

Thế nhưng trong khoảng thời gian làm việc chung với nhau, càng lúc cô càng cảm thấy ghét Kusaka. Cách cả hai đương đầu với việc điều tra cứ như là trái ngược nhau hoàn toàn vậy. Khác hẳn với người dựa vào trực giác rồi nhảy thẳng đến kết luận như Reiko, Kusaka lại đặc biệt coi trọng việc phân tích tình huống, vật chứng và lời khai. Gã điều tra một cách thận trọng và cũng vô cùng lẳng nhẳng y như nội dung được biên soạn trong cuốn sổ tay hướng dẫn điều tra, và xem nó là chân lý, tin tưởng tuyệt đối vào nó. Tuy nhiên cũng không phải vì điều đó mà gã làm việc chậm chạp.

Gã cứ như một con robot lạch cà lạch cách đi tới đi lui từng con đường góc phố, hút mọi thông tin như một chiếc máy hút bụi và cho ra các tờ báo cáo với tốc độ đánh máy thần sầu của mình. Reiko ghét cay ghét đắng kiểu điều tra máy móc như thế.

Quả thật kết quả điều tra của Kusaka không có một kẽ hở nào cả. Và ở đó cũng chẳng có thứ gì được gọi là cảm xúc tồn tại. Nhiều khi gã không quan tâm người bị hại đang có cảm giác ra sao, một khi có đủ bằng chứng gã sẽ quy tội cho người khác bằng được, bất kể người đó có bị oan hay không. Hơn nữa, với trình độ biên soạn siêu đẳng của mình, báo cáo của gã lúc nào cũng được đánh giá cực kì cao vì xác suất nó mang về phán quyết có tội rất lớn. Một cỗ máy in vé tù. Đó là hình tượng của Kusaka trong mắt của Reiko.

Tuy nhiên bản thân Kusaka vẫn có cảm xúc. Bỗng dưng lại bị người khác ghét bởi một lý do mà chính gã cũng chẳng biết đến sự tồn tại của nó, hẳn gã phải cảm thấy khó chịu lắm. Số lần gã bất mãn với thái độ của Reiko chắc chắn không ít hơn con số một trăm hay hai trăm. Rồi không biết từ khi nào Kusaka cũng dần ghẻ lạnh với Reiko, và đó là lúc một mối quan hệ thù địch không đội trời chung dễ dàng nảy sinh giữa hai người.

Thế nhưng ngày hôm nay, ngay cả người vốn chẳng có quan hệ tốt đẹp gì với Reiko như Kusaka cũng đang có cùng cảm xúc như cô.

“Chuyện của Otsuka, tôi rất tiếc. Có lẽ cô sẽ không muốn nghe những lời nói này từ miệng tôi, nhưng tôi luôn nghĩ chàng trai đó là cảnh sát có triển vọng nhất trong tổ của cô. Tôi thật sự lấy làm tiếc.”

Reiko chỉ lặng yên lắng nghe như thể chuyện gã nói chẳng liên quan gì đến mình. Cô cảm thấy những chuyện đang xảy ra xung quanh không có gì là thật, chúng hư ảo như một cơn ác mộng. Tâm trí cô vẫn còn lửng lơ giữa không trung, à không, cảm xúc kì lạ đang tràn ngập trong lòng cô lúc này phải ví như chìm sâu vào hố đen thì đúng hơn.

Mới ngày hôm trước, khi nghe tin bà Mizue nhập viện cô đã toát hết mồ hôi lạnh. Nhưng mức độ nghiêm trọng của nó không thể nào sánh nổi với chuyện lần này. Lần đầu tiên nếm trải cảm giác người đồng đội sát cánh với mình hy sinh. Từ bây giờ trở về sau, rất có thể những mối nguy hiểm

đó cũng sẽ ập xuống những đồng đội khác, thậm chí cả chính bản thân cô. Ở đất nước Nhật Bản này, bỏ mạng dưới họng súng là một chuyện cực kỳ nghiêm trọng. Cảnh sát hình sự vốn dĩ đã là một nghề mang nhiều gánh nặng. Những người đi theo con đường này luôn có khả năng gặp rủi ro nguy hiểm, họ lúc nào cũng ở lẫn ranh mỏng manh giữa sự sống và cái chết.

Thật ngạc nhiên làm sao. Cô đã quên mất điều đó. Đáng ra cô phải hiểu rõ hơn ai hết, vậy mà ý thức đó đã bị mai một dần trong cuộc sống thường nhật. Có lẽ cô đã thỏa mãn với cấp bậc trợ lý thanh tra quá lâu đến mức đánh mất ý thức cơ bản nhất: cảnh giác với hiểm nguy. Những khi Tamaki nói cô khác người có lẽ lý do thật sự là chuyện này đây. Nếu đúng là như vậy thật thì không chỉ là cái danh chị lớn nhà Himekawa mà ngay cả tư cách làm cảnh sát hình sự cô cũng không xứng đáng.

“Ừm... sao rồi?”

Imaizumi hồi thúc. Kusaka khẽ gật đầu.

“Thi thể của Otsuka ban đầu được tìm thấy ở tòa nhà trống, trước đây là câu lạc bộ nhạc sống có tên là ‘Rockman’. Cậu ấy bị bắn một phát bằng loại đạn Parabellum 9 li*, đạn đi vào từ mắt bên trái và xuyên qua phần chính giữa phía sau hộp sọ. Hiện vẫn chưa tìm được dấu vết nào do hung thủ để lại. Tổ Ishii ở đơn vị số Sáu đã lập Ban chuyên án, sáng mai sẽ có một buổi nói chuyện với trưởng đơn vị và trợ lý thanh tra Kitami. Còn một chuyện khó có thể tin nổi, Otsuka cùng hai tay bị còng ở đằng sau và phần đầu bị đập nát một nửa đã cố sức lết trên sàn tối đen, chừng ba mét, trước khi cậu ấy tự mình mở được cánh cửa sau. Cậu ấy nhoài nửa người ra ngoài rồi trút hơi thở cuối cùng. Người phát hiện và báo với cảnh sát đầu tiên là nhân viên của quán ăn đối diện, nhưng nếu như Otsuka không lết ra ngoài có lẽ đến tận bây giờ chúng ta sẽ chưa thể tìm ra cậu ấy.”

Kusaka liếc mắt nhìn Reiko thật nhanh.

“Thật ngoan cường, đúng không? Tôi có thể cảm thấy tinh thần bất khuất trong cậu cảnh sát trẻ đó.”

Hình ảnh Otsuka bị còng tay, đầu bê bết máu lê lết trong bóng tối hiện lên trước mắt Reiko. Dã man và tàn khốc đến mức dù chỉ là tưởng

tượng thôi cũng khiến cô quay mặt đi trong vô thức.

“Otsuka chỉ bị bắn thôi hay sao?”

Kusaka nhăn mặt trước câu hỏi của Imaizumi.

“Không, đó cũng là điều hơi kì lạ một chút. Những đồ đạc tùy thân thông thường của Otsuka, như là thẻ cảnh sát chẳng hạn, tất cả đều nằm lại ở hiện trường. Tuy nhiên chiếc ví trong số đó lại có một bản sao kê ngân hàng. Buổi trưa ngày hôm nay, à không, chính xác là 1 giờ ngày hôm qua, tại một cây ATM, cậu ấy đã rút hai trăm bốn mươi ngàn yên từ tài khoản cảnh sát* của mình. Thế nhưng số tiền cậu ấy đem theo trong ví chỉ là ba sáu ngàn yên và một ít tiền lẻ. Ngoài ra cũng không thể tìm được hóa đơn mua hàng nào với số tiền gần hai trăm ngàn yên.”

Nhận ra Imaizumi đang nhìn mình, Kitami cảm thấy hơi nghẹn thở.

“Quả thật là sau khi ăn trưa xong anh Otsuka có ghé vào cây ATM. Nhưng tôi nghĩ rằng anh ấy sẽ đi mua sắm gì đó trong khoảng thời gian chia tay từ đó đến 5 giờ chiều, thế nên tôi không...”

Imaizumi khoanh tay, lầm bầm.

“Hai trăm bốn mươi ngàn cơ à? Cậu ta xài vào việc gì chứ?”

Kusaka nghiêng đầu.

“Một số tiền lớn bất thường.”

“Chắc chắn nó phải có quan hệ gì đó với việc điều tra độc lập của cậu ấy.”

“Hay không phải là điều tra mà là cậu ấy bị ai đó tống tiền chẳng hạn?”

Kusaka đáp lại như muốn dập ngay giả thuyết này của cô.

“Theo tôi thì... không phải.”

Câu trả lời mơ hồ của gã làm cô phát cáu. Lúc này xem ra Kitami còn có ích hơn gã nhiều.

“Tôi nghĩ anh Otsuka cần phải trả tiền cho ai đó nên mới tách ra...”

Imaizumi lại nhìn xung quanh một lượt. Nhưng hình như chẳng có ai trong tổ Himekawa biết gì về chuyện này cả.

“Himekawa...”

Giọng của Kusaka đột nhiên mềm mỏng đến mức gai người.

“Đến thời điểm này vẫn chưa có quyết định liệu chúng ta có được gia nhập vào Ban chuyên án bên đó hay chỉ hỗ trợ điều tra. Nhưng dù có như thế nào đi nữa, chúng ta phải chiến đấu để an ủi vong linh người đã khuất. Chỉ riêng lần này thôi tôi sẽ hành động theo lời của cô. Dù cô tham gia vào Ban chuyên án nào tôi cũng sẽ đi theo. Vậy nên hãy lấy lại tinh thần đi Himekawa! Hãy nhanh chóng lôi đầu tên hung thủ ra theo đúng phong cách của cô cho tôi xem đi! Bất kể kẻ bắn Otsuka có liên quan đến vụ án lần này hay không, chỉ cần cô tự tay bắt được hắn, tôi nghĩ đó sẽ là món quà chia tay không gì sánh bằng dành cho Otsuka. Cô có hiểu không, Himekawa? Lấy lại tinh thần đi nào!”

Reiko không trả lời. Lúc này chỉ gật đầu thôi cô cũng cảm thấy mệt mỏi.

Những chuyện như vậy tôi thừa biết chứ... tôi cũng chẳng muốn nghe người như anh nói lại đâu.

Thế nhưng cô không thể nào thốt thành lời được. Nếu như là lúc trước, Otsuka đứng bên cạnh mà nghe cô buột miệng nói ra những lời đó thế nào cậu cũng cười cười rồi trêu chọc ‘Trời ơi, tổ trưởng xấu tính quá’, chỉ cần nghĩ đến đó thôi là nước mắt cô đã muốn trào ra rồi.

Otsuka... tại sao...?

Cuộc điều tra từ ngày mai trở đi sẽ như thế nào, hay Ban chuyên án Sở Ikebukuro thành lập sẽ ra sao? Reiko hầu như không thể nghĩ được gì. Otsuka đã chết, một đồng chí của mình hy sinh, mình và chuyện đó là hai thực thể tồn tại ở cùng không gian và thời gian. Hiện thực chẳng khác gì một liều thuốc độc ăn mòn tim gan là điều duy nhất Reiko có thể cảm thấy lúc này. Nó giống như một cơn ớn lạnh từ đâu trỗi lên mãnh liệt và len lỏi vào mọi góc ngách trong người cô.

Kusaka cầm cặp lên, có lẽ gã chuẩn bị đi về, tuy nhiên như vừa chợt nhớ ra gì đó, gã quay người lại về phía Reiko.

“À còn nữa, cẩn thận với lão đầu đá nhé. Lão là loại người dành sự tiếc thương cho sự hy sinh của đồng đội chắc chẳng nhiều bằng việc nhìn thấy một con mèo chết đâu. Cô mà cứ như thế này, chắc chắn sẽ bị lão giở trò hèn hạ đâm lén sau lưng cho xem.”

Dù gã đã nhắc nhở đến vậy mà cô vẫn không buồn trả lời, cuối cùng Kusaka đành cúi đầu chào Imaizumi và rời khỏi phòng họp.

6

Thứ Ba, ngày 26 tháng 8, 11 giờ rưỡi trưa.

Katsumata ngồi trong phòng tắm hơi vừa vã mồ hôi vừa suy nghĩ.

Tối qua gã nhận được tin Otsuka của tổ Himekawa hy sinh trong khi làm nhiệm vụ. Buổi họp sáng nay cũng đã nhận định đó là vụ án tách biệt với vụ Kanehara – Namekawa, nhưng Katsumata không nghĩ thế. Trong lúc Otsuka lần theo vụ Kanehara – Namekawa, nhất định cậu ta đã dính vào chuyện không bao giờ được phép đụng tới nên mới bị giết. Gã thật sự nghĩ như vậy. Và việc đó rõ ràng là có quan hệ mật thiết với hai trăm bốn mươi ngàn yên cậu ta rút từ tài khoản cảnh sát của mình.

Thằng nhãi đó nhất định là đang lén lút âm mưu làm gì mờ ám.

Ý nghĩ Otsuka bị ai đó đe dọa tổng tiền cũng từng xuất hiện trong đầu gã, nhưng gã vẫn cảm thấy giả thuyết này ngớ ngẩn đến mức nực cười. Theo tất cả những gì Katsumata biết, Otsuka không phải là kiểu đàn ông dễ dàng bị người khác đe dọa. Đây không phải là lời khen ngợi gì cho cam, bình thường Otsuka cũng chẳng làm được gì đến mức cần phải đe dọa mới là điều thật sự gã muốn nói.

Nếu có thể quy những căm ghét của người đời dành cho mình, có lẽ cảnh sát hình sự sẽ là nghề kiếm được bộn tiền. Đơn giản lắm, chỉ cần điều tra một cái gì đó thôi là đã có người ghét rồi. Tuy nhiên sau khi bắt những kẻ đó và tống vào tù, dù là kẻ sát nhân man rợ như thế nào cũng sẽ có ngày được trả tự do. Hay nói cách khác, càng làm việc chăm chỉ bao nhiêu thì càng làm cho số lượng những kẻ nguy hiểm căm hận mình ngoài xã hội tăng lên bấy nhiêu. Cảnh sát hình sự là một cái nghề nghiệt ngã như vậy đấy.

Thế nhưng chưa từng có ghi chép nào cho thấy Otsuka đã tự mình tra còng vào tay một tên giết người nào cả. Vì vậy mà giả thuyết cậu ta bị ai đó thù ghét và hăm dọa rồi từ đó dẫn đến kết luận hung thủ là người cậu ta từng bắt là không có cơ sở, ngay cả trên phương diện đối nhân xử thế của

Otsuka cũng không có gì phải chê trách. Một người như vậy thật khó mà nghĩ rằng cậu ta bị đe dọa đến mức trong lúc làm việc phải đi rút tiền ngân hàng rồi chạy đi trả. Hơn nữa lại là hai trăm bốn mươi ngàn yên. Một số tiền lẻ lửng chừng sao đó.

Nhưng nói gì thì nói, chuyện cậu ta bị giết là thật...

Chuyện của Otsuka chỉ để lại cho gã một ấn tượng mạnh mẽ rằng cậu ta bị giết vì dính líu quá sâu vào vụ án lần này. Thế nhưng Katsumata chẳng có chút thương cảm hay day dứt nào khi một đồng đội khác của mình hy sinh, những cảm xúc ủy mị đó gã đã vứt đi từ lâu lắm rồi. Trong lòng gã bây giờ chỉ có sự thận trọng và cảnh giác đến tột cùng để ngăn không cho tai ương như vậy ập xuống đầu mình.

Thôi, cũng nên tạm nghỉ một chút thì hơn.

Từ băng ghế, tường đến cả trần nhà, toàn bộ phòng tắm hơi được làm bằng gỗ cây tuyết tùng. Có lẽ lúc này đang là buổi sáng của một ngày bình thường nên chỉ có mình Katsumata ở đây, cảm giác như gã đang thuê trọn cả phòng tắm hơi vậy.

Công tác lấy lời khai của những người liên quan đến nạn nhân Namekawa Yukio gã phụ trách đang rơi vào bế tắc.

Nhờ những bài báo cáo trong các cuộc họp gần đây, gã biết được mỗi tháng Kanehara Taichi đều rút một trăm ngàn yên từ tài khoản cá nhân của mình. Và đó cũng là thứ Sáu ngay trước ngày Chủ nhật thứ hai trong tháng. Có thể hiểu tiền vé để xem show diễn giết chóc đó là một trăm ngàn yên. Tính xác thực về sự tồn tại của ‘Strawberry Night’ càng lúc càng tăng lên.

Thế nhưng trái với nạn nhân trên, Katsumata không thể chứng minh được Namekawa có trả khoản phí tương tự đó hay không. Bởi vì thường ngày anh ta vốn đã là người tiêu xài hoang phí, việc xác minh một giao dịch chừng mấy trăm ngàn yên thật sự rất nan giải. Lần này gã thật sự đã rút một lá thăm xúi quẩy rồi.

Mà thôi, công sức nào chẳng được đền đáp. Đẳng cấp như mình thì cũng không cần phải cố gắng quá.

Người ta hay nói ‘Ở hiền gặp lành’ mà. Katsumata thông thả nằm dài ra, gã quyết định để cho cơ thể toát mồ hôi thêm một lúc. Khi vừa gác một chân lên băng ghế, gã nhìn thấy ai đó đang đứng nhìn vào bên trong qua chiếc cửa sổ nhỏ. Nhưng gã không thèm bận tâm. Thêm có một người thôi thì dù hẳn có ngồi bên cạnh đi chăng nữa chắc cũng không gây phiền hà gì cho gã. Khi gã quyết định dựa lưng vào băng ghế vừa nóng vừa khô, cánh cửa mới mở ra. Một luồng gió mát thổi vào bên trong mang theo mùi hơi người.

A, đúng rồi. Nếu đây là kẻ đã giết Otsuka thì nguy.

Nghĩ thế gã nhòm người dậy.

“Ô... tổ trưởng. Không ngờ tổ trưởng Katsumata đây cũng đến những nơi như thế này sao?”

Một giọng nói gợi lên sự chán ghét vang đến tai gã. Nhìn lên thì tên đó thậm chí còn không quần khăn ở thắt lưng để che.

“Mày...”

“Vâng vâng.”

Tên Ioka trần như nhộng đang đứng ở cửa.

Vị trí cộng sự của Katsumata hầu như thay đổi mỗi ngày. Từ hôm nay trở đi đó sẽ là tên Ioka này. Gã thật sự không hiểu lý do vì sao tên Ioka mới ngày hôm qua còn bắt cặp chung với Himekawa Reiko mà hôm nay lại trở thành cộng sự của mình. Imaizumi chỉ thản nhiên buông lời thông báo với giọng điệu chẳng cho người đối diện cơ hội lên tiếng ‘Từ ngày mai, ông làm việc cùng trưởng tuần tra Ioka nhé. Mong ông hợp tác’. Gã tuyệt nhiên không cảm thấy phiền hà gì khi được ghép nhóm với ai đó. Thế nhưng gã không thể chịu nổi cảm giác người cộng sự đó lúc nào cũng kè kè theo mình.

“Sao mày biết tao ở đây?”

Katsumata gườm mắt nhìn, nhưng Ioka chẳng mảy may quan tâm, ung dung ngồi vào băng ghế đối diện gã.

“À, cũng chẳng có gì ghê gớm đâu. Chỉ là tự nhiên tôi nghĩ ‘Chà, trời như thế này chắc là tổ trưởng Katsumata sẽ muốn đi tắm lắm đây’. Tôi tính lát nữa sẽ thử đi tìm tổ trưởng ở mấy nhà tắm có mấy em xinh tươi phục

vụ từ A đến Z, nhưng trước đó tôi muốn đi tắm hơi đã. Chuyện đại loại là như vậy đó.”

Lý nào lại có chuyện như thế chứ? Ban chuyên án ở Kameari. Công tác điều tra của Katsumata không bị giới hạn về phạm vi nên gã đã cất công chọn nhà tắm hơi Okubo vừa mới được xây ở một nơi khá xa vì thế không thể nào có chuyện ai bắt gặp gã ở đây được.

Mình phải dè chừng thằng ranh này.

Hơn nữa, nếu chỉ là đến tìm thôi thì đâu cần thiết phải khóa thân không mảnh vải như vậy. Hắn đã xông vào đây với cơ thể trần như nhộng. Điều đó có lẽ chỉ có một cách giải thích, ngay từ đầu hắn đã thừa biết Katsumata đang ở đây nên mới hành động thế.

Nghĩ kỹ lại thì những cộng sự ở Kameari từ trước đến giờ chỉ toàn là những tên lù đù. Chỉ cần trì hoãn một lúc rồi nhảy khỏi xe điện là cắt đuôi được, sau đó vài đồng xu lẻ thôi cũng có thể khiến bọn họ ngoan ngoãn nghe lời rồi.

Chà chà, chắc lần này mình cũng sẽ làm được như thế thôi.

Lâu lắm rồi ý chí tinh thần ganh đua mới lại trở dậy mãnh liệt bên trong Katsumata.

• • •

Gã đột ngột lên tàu tuyến Yamanote, xuống ga Yoyogi rồi đi một mạch qua mấy tòa nhà. Ra đến đường lớn, gã bắt xe taxi thật nhanh rồi chui tọt vào trong, chạy về hướng Shinjuku rồi tranh thủ lúc chờ đèn đỏ ở phía trước nhà ga một chút thì xuống xe. Hòa mình vào dòng người đông đúc, gã băng qua cửa soát vé nhà ga rồi lúi vào một trung tâm thương mại. Sau đó, gã lách vào phòng bếp của một nhà hàng để lẩn ra cửa sau.

Katsumata đã làm tất cả những gì mình ghét bị người khác làm nhất thời làm sĩ quan an ninh. Đi trên con đường thẳng vắng bóng người, gã ngoái lại không biết bao nhiêu lần, chỉ để kiểm tra xem có ai đi theo mình không. Không ai có thể theo kịp Katsumata cả.

Làm đến mức này rồi mà còn không được thì đến tao cũng phải quỳ lạy mày luôn đấy.

Để chắc ăn hơn, gã vào một cửa hàng quen giết thời gian chừng 30 phút.

“Anh Katsumata, có chuyện gì làm anh phải bận lòng đến như vậy?”

Chủ cửa hàng đồ cổ vừa rót trà vào tách vừa nhìn ra ngoài.

“Tôi bị theo đuôi. Hiếm khi nào tôi gặp phải trường hợp này lắm.”

Ông chủ mỉm cười đầy ẩn ý.

“Haha. Xem ra tình đồng chí keo sơn gắn bó bị sút mẻ rồi nhỉ?”

Katsumata nắm lấy mái đầu bạc với các sợi tóc mỏng như những xơ vải trắng muốt.

“Bác đó, bộ bác chưa nghe câu ‘Tai vách mạch rừng’ sao? Nếu bác muốn sống lâu thì đừng tùy tiện nói ra mấy chuyện thừa thãi như vậy.”

Nhưng ông chủ tiệm không những không khuất phục trước lời đe dọa của Katsumata mà ngược lại còn bật cười ra điệu vui vẻ lắm. Bởi vì ông đã quá quen rồi. Cuộc trò chuyện này ngay từ đầu chẳng qua chỉ là đùa giỡn qua lại thôi.

“Chuyện thừa thãi sao? Ý cháu là mấy chuyện như cháu chơi thân với vài đứa trong băng Yamatokai và mấy tổ chức tôn giáo đó hả?”

“Thôi bác cứ ở yên đó mà tích góp sưu tầm mấy cái đĩa quý giá đắt như quý của mình đi.”

“À à, ý là cách tôi sử dụng thu nhập kiếm được ngoài tiền lương của mình sao?”

“Đúng đúng. Chính là việc ấy đấy.”

Lúc đó tiếng điện thoại gã để trong túi reo lên inh ỏi. Số hiện trên màn hình là của Ban chuyên án ở Kameari.

“A lô.”

“*Tổ trưởng Katsumata, là tôi, Suyama ở quầy trực đây.*”

Suyama. Tên trưởng tuần tra phụ trách quầy trực bị thuần hóa một cách dễ dàng chỉ với một trăm ngàn yên ngay sau khi vừa tham gia vào Ban chuyên án. Giọng nói rụt rè nghe có vẻ đang lén lút của đầu dây bên kia

kích thích cảm giác của gã. Gã biết sắp tới sẽ là một chuyện rất đáng trông đợi.

“Ừ, sao vậy? Có chuyện gì không?”

“Vâng, ừm, vừa rồi có một cuộc điện thoại từ một người tên Tatsumi gọi đến cho tổ trưởng Himekawa.”

“Tatsumi? Tatsumi nào?”

“A, chuyện đó thì tôi không biết.”

“Gì vậy chứ? Không được tích sự gì cả. Trả tiền cho tao đi thẳng kia!”

“Ấy tổ trưởng đừng nóng, đương nhiên tôi cũng nói với anh ta là tổ trưởng Himekawa đi ra ngoài rồi, nếu có gì muốn nhắn thì nói với tôi. Ngay từ đầu hẳn khẳng khẳng không nói chuyện với ai ngoài tổ trưởng Himekawa, nói qua nói lại một hồi mãi tên Tatsumi đó mới chịu để lại tin nhắn.”

“Hô, cũng được việc phết đấy. Đương nhiên là cậu vẫn chưa nhắn lại cho Himekawa, đúng không?”

“Vâng, tôi chưa nói gì hết ạ.”

“Hoàn thành tốt nhiệm vụ, giỏi. Vậy rồi thằng Tatsumi đó nhắn gửi cái gì?”

“Vâng, tên đó nhắn là gọi lại ngay cho hẳn vì vậy tôi cũng đã hỏi xin số điện thoại di động của hẳn... Xin tổ trưởng chờ một chút ạ.”

“Ừ, nhanh lên.”

Katsumata ghi chú lại số điện thoại Suyama đọc cho mình.

“Được rồi, làm tốt lắm. Từ giờ làm việc tích cực hơn nữa nhé.”

“Cảm ơn tổ trưởng... rồi chuyện này có cần phải báo với tổ trưởng Himekawa không ạ...?”

“Tuyệt đối không được nói. Cứ giả vờ không biết gì đi.”

“Vậy có ổn không ạ?”

“Ổn hết. Có gì tao chịu trách nhiệm.”

Gã cúp máy.

Tatsumi, Tatsumi, Tatsumi...

Cái tên này gã đã từng nghe ở đâu rồi nhỉ? Cũng mới gần đây thôi. Không phải, hay là gã đã đọc được trong tài liệu nào đó. Nếu là như thế, Tatsumi được viết bằng chữ Hán nào nhỉ? ‘Tồn’, ‘Thần Mĩ’ hay ‘Thần Tị’...?*

Hừm, Tatsumi Keichi?

Nếu Tatsumi được viết bằng chữ Hán ‘Thần Tị’ thật thì chỉ mới đây thôi. Đó là cái tên đã được ghi lại trong hồ sơ của Otsuka gã nhận được vào sáng nay. Kẻ duy nhất mà cậu ta tự tay bắt được. Một tay thám tử biến chất rất có tiếng trong phạm vi Ikebukuro. Tatsumi Keichi, chuyên gia săn tin của thế giới ngầm.

Kẻ như vậy tại sao lại liên lạc với Himekawa chứ?

Mối liên kết của hắn với Otsuka gã có thể hiểu được, nhưng Otsuka đã chết rồi. Bỏ qua Otsuka để tìm Himekawa sao? Không, không đơn giản như thế. Có khi nào chính vì Otsuka chết mà Tatsumi mới tìm cách liên lạc với Himekawa? Sáng nay trên khắp các mặt báo đều đăng bài về cái chết của Otsuka. Tatsumi đọc tin đó nên mới quyết định gọi điện tìm Himekawa chẳng?

Nhưng một tay săn tin biến chất tìm Himekawa có việc gì chứ?

Katsumata uống cạn tách trà đã nguội từ lâu.

Theo nội dung báo cáo sơ lược của người quen, Tatsumi hoàn toàn không phải là một nhân vật nguy hiểm. Nếu thế thì đối với Katsumata, lý do lúc trước hắn bị Otsuka bắt chắc chắn qua chỉ là hành động nông nổi nhất thời của tuổi trẻ. Loại đó thì thôi cứ nhắm mắt làm ngơ, thả cho một con đường sống là hợp lý nhất. Đến khi cần kíp thì lôi ra đập một trận, uy hiếp rồi lợi dụng mới là cách làm thông minh.

A, không lẽ...

Có khi nào Otsuka đã nhờ Tatsumi điều tra gì đó? Cả hai lần hành động riêng kia thực chất là đi gặp Tatsumi? Việc đó cứ để hết giờ làm có phải hơn không, vậy mà cậu ta cất công tận dụng giờ làm việc. Thật là kì lạ. Hay tại nó ngu quá nghĩ không ra nhỉ?

Thằng đó chết rồi mà vẫn không để người khác yên nữa...

Katsumata nhờ một cô ả lẳng lơ ở tiệm đồ cổ liên lạc với Tatsumi thay mình. Quả nhiên là diễn viên của đoàn kịch có khác, cô ả nhập tâm hoàn toàn vào nhân vật và diễn xuất rất tự nhiên. Hai chín tuổi, trợ lý thanh tra, thân hình cao ráo, luôn tự tin vào vẻ bề ngoài của mình, có lẽ tên Tatsumi kia sẽ không nghi ngờ gì cả. Với vài thông tin về chủ nhân, ả ta đã diễn rất đạt vai Himekawa Reiko. Tiện đây cũng nói thêm, tiền cát xê của ả là mười lăm ngàn yên.

“Tôi hiểu rồi. Vậy 3 giờ nhé.”

Cô gái cúp máy rồi chìa ra tờ giấy ghi chú. Trên đó được viết bằng những nét chữ nguệch ngoạc có nội dung: ‘Tầng hầm số 1 Sunshine 60 trước quảng trường phun nước 3 giờ chiều’.

“Tốt, được việc đấy.”

Katsumata đưa cho ả hai tờ mười ngàn yên để trả công. ả ta nhét vào túi và không quên kèm theo lời cảm ơn.

“Này này, thôi tiền đi chứ. Năm ngàn yên.”

Katsumata xòe tay ra. Không hiểu vì lý do gì, cô ả đặt tay mình lên tay của gã.

“Đừng ki bo như vậy chứ. Cũng chỉ là tiền lẻ thôi mà. Cùng lắm thì em ngủ với anh một đêm coi như là trả nhé.”

Gã nổi hết gai ốc lên. Không phải nghĩ ngợi nhiều, gã hất tay cô ả ra.

“Cô ảo tưởng quá rồi đó. Xấu ma chê quỷ hờn như cô thì quá lắm chỉ một ngàn năm trăm yên thôi nhé. Hiểu chưa? Trả năm ngàn yên đây!”

Sau đó gã tiếp tục lải nhải linh tinh gì đó khiến cô ả tức khí tặng gã một cú bạt tai như trời giáng. Cuối cùng lão chủ khi này cười lăn cười bò trên mấy cái đệm ngồi cũng chịu trả tiền dư cho gã. Hai cha con nhà này thật tội tệ hết sức.

Gã đi taxi đến trước Sunshine 60 rồi xuống xe. Đồng hồ lúc này chỉ 2 giờ 53 phút. Katsumata nhanh chân đi xuống tầng hầm, hướng về phía đài phun nước.

Hai bên trái phải lối đi rộng thênh thang dưới tầng hầm là các cửa hàng trưng bày những bộ trang phục dành cho giới trẻ. Có lẽ bởi vì đã

bước vào đợt nghỉ hè, vì vậy mặc dù hôm nay là ngày thường nhưng ở đây đông đúc đến mức gần muốn phát cáu. Ánh đèn và màu sắc rực rỡ đang trải ra trước mặt gã thậm chí còn làm gã hoa mắt.

Đi một lúc gã nhìn thấy quảng trường phun nước ở phía tay phải. Có lẽ hôm nay ở đây không tổ chức chương trình gì. Trên sân khấu trước đài phun là các cặp đôi miệng đang ngốn đầy bánh crepe hay hamburger, không thì là những tốp thiếu nữ ngồi túm tụm lại với nhau.

Ở ngay phía trước. Một người đàn ông mặc áo chim cò lòa lẹt đang ngồi ở mép bậc thang dẫn lên sân khấu. Trong tấm hình lưu sẵn trong điện thoại của gã, tóc Tatsumi màu đen. Mặc dù người đàn ông đang bận áo chim cò kia tóc vàng, nhưng nét mặt thì giống như in. Chắc chắn không thể nào nhầm được. Hẳn là Tatsumi Keichi.

Katsumata đi lại gần hẳn từ phía chính diện. Chắc hẳn cũng đang cảm thấy ngờ vực nên giương mắt nhìn gã.

“Tatsumi phải không?”

“Ông là ai?”

“Katsumata thuộc đội điều tra số Một.”

Các vết nhăn bắt đầu hiện lên giữa hai mày Tatsumi, sự khó chịu của hắn bộc lộ ra cả bên ngoài.

“Người tôi muốn gặp là tổ trưởng của đội điều tra số Một tên là Himekawa. Nếu Himekawa không đến thì tôi về đây.”

Tatsumi toan đứng dậy thì Katsumata dùng tay ghì vai hắn ngăn lại.

“Chờ chút đã. Himekawa bây giờ đang có việc bận không thể dứt ra được. Cậu cũng biết mà đúng không? Otsuka, cảnh sát trước đây bắt cậu đã bị giết. Bây giờ ở bên đó đang lu bu nhiều việc lắm. Vì vậy nên tôi mới đi thay. Vừa là đồng đội chung đội điều tra số Một, vừa là trợ lý thanh tra đảm nhiệm vị trí tổ trưởng như cô ấy. Đâu có gì bất tiện đâu đúng không?”

Tuy nhiên Tatsumi vẫn chưa lơ là cảnh giác.

“Không được sao? Có lần cậu Otsuka xấu số kia nói với tôi như thế này. Vì tổ trưởng Himekawa rất tín nhiệm tôi, nên nếu lỡ có chuyện gì bất trắc xảy đến với cậu ấy, cậu ấy sẽ giao hết mọi trách nhiệm của mình cho tôi.”

Giọng hẳn thư giãn hơn một chút.

“Hả, thật sao?”

Tatsumi nghiêng chặt răng đăm chiêu một hồi.

“Ai đó... đã lục lọi phòng tôi. Chuyện đó xảy ra vào lúc 10 giờ hơn tối ngày hôm qua. Kẻ đó làm rất cẩn thận, hẳn cài virus vào tất cả năm cái máy tính của tôi, bao nhiêu ổ đĩa đều bị tháo ra hết... Ừm, mà bình thường tôi cũng luôn sao lưu những dữ liệu bán được giá. Vì thế cũng không đến nỗi vất vả lắm.”

Tatsumi dang rộng hai tay. Rốt cuộc hẳn sao lưu dữ liệu ở đâu, Katsumata không có cách nào để biết.

“Mà thôi, tóm lại là thế này, nếu không phải là cái cô tên là Himekawa đó thì tôi không có gì để nói đâu. Lỡ đâu ông là sói đội lột cừu thì chết dở.”

Thằng oắt con hỗn xược.

Mặc dù vậy Katsumata vẫn cố tỏ ra điềm nhiên, đoạn gã ngồi xuống bên cạnh Tatsumi.

“Thôi thôi, đừng cứng nhắc quá. Tóm lại, trước khi chết Otsuka có nhờ cậu điều tra cái gì, đúng chứ? Một Otsuka nhiệt huyết như thế thì hẳn nó phải liên quan gì đến vụ án cậu ấy đang điều tra. Nếu không nhầm thì đó là chương trình giết người tên ‘Strawberry Night’. Tôi có nói gì sai không?... Sau khi cậu biết Otsuka bị giết, cùng lúc đó phòng cậu bị lục tung lên, vì vậy cậu mới quyết định gặp Himekawa nói hết mọi chuyện. Việc tôi đến thay có lẽ đã trái với dự tính của cậu, mà cũng tùy cậu thôi, nhưng cậu cũng sẽ không gặp chuyện gì quá bất lợi, đúng không?... Otsuka đi lấy kết quả điều tra ở chỗ cậu. Mục đích rút hai trăm bốn mươi ngàn yên của cậu ta đã quá rõ ràng rồi. Vậy bây giờ ý cậu thế nào? Cậu có muốn bán cho tôi những thông tin đó một lần nữa không? Cùng một hành động nhưng thù lao lần này gấp nhiều lần số tiền Otsuka trả cho cậu. Cậu có nghĩ chuyện này rất đáng cân nhắc không?”

Katsumata cố nói giọng thật nhẹ nhàng, gã muốn hẳn thấy được gã đã nhượng bộ như thế nào. Tuy nhiên không hiểu vì sao Tatsumi lại liếc nhìn gã bằng ánh mắt khinh miệt.

“Đừng đùa. Giá gốc của tôi đã là bốn trăm ngàn rồi đó.”

“Vậy cậu sẽ bán cho tôi với giá bốn trăm ngàn chứ? Không phải cuộc giao dịch này rất sòng phẳng sao?”

“Sòng phẳng gì chứ. Nếu ông muốn có cùng những thông tin đó thì đưa ra năm trăm ngàn đi.”

Katsumata nhượng một bên mày.

“Chờ đã chàng trai. Tại sao lại có chuyện tăng giá vậy? Cậu cũng có tổn hết bao nhiêu đó chi phí đâu, thậm chí cậu còn đồng ý với cái giá hai trăm bốn mươi ngàn nữa mà.”

“Otsuka đã tự mình đem manh mối đến nhờ tôi điều tra. Ông phải trả một số tiền lớn hơn nếu ông cũng muốn biết những thứ đó, chuyện đó là đương nhiên thôi.”

Quả thật điểm này hẳn có lý. Nhưng bên trong gã đang tức lộn ruột.

“À thì ra là thế, có lẽ như vậy thì hợp lý hơn nhỉ? Nhưng thực tế cậu cũng đã sao lưu cẩn thận rồi, cậu đâu cần phải bắt đầu làm lại từ đầu đâu đúng không? Không làm thêm gì cả đồng thời lại tăng giá, cậu không thấy là lợi cho cậu nhưng lại quá bất công cho tôi sao?”

“Không. Hôm nay, tôi đến đây chỉ muốn nói chuyện thôi, ngay từ đầu tôi đã không hề có ý định mua bán gì rồi.”

“Vậy hai trăm bốn mươi ngàn có được không?”

“Không không, ý tôi là ngược lại cơ. Chính vì tôi không có hứng muốn bán nên mới nói ra cái giá ông không trả nổi đấy. Tôi nói vậy ông đã hiểu chưa? Ông có kì kèo giá cả thì cũng chẳng làm tôi động lòng đâu.”

Thằng... thằng chó.

Trong đầu gã hiện lên số dư tài khoản ngân hàng gã lập dưới danh nghĩa đứa con gái của mình với người vợ nay đã ly hôn. Hình như cuối tháng trước số dư khoảng ba triệu yên thì phải. Vì thế đương nhiên, nó hoàn toàn không phải là một số tiền gã không thể lo được. Tuy nhiên, nghĩ đến việc phải trả cho tay săn tin biến chất này những năm trăm ngàn yên khiến ruột gan gã quặn thắt. Nhưng nếu như Otsuka bị giết vì vướng vào manh mối này là sự thật, thì có thể nói đây là một món hàng giá hời chỉ vón vện năm trăm ngàn yên. Hơn nữa hung thủ thậm chí còn đột nhập vào nhà

riêng của Tatsumi và cố xóa cho bằng được dữ liệu. Tiền nào của đó là một chuyện quá đỗi bình thường.

Katsumata bấm bụng.

“Tôi hiểu ý cậu rồi, năm trăm ngàn đúng không? Tôi sẽ trả. Vậy cậu bán cho tôi với giá đó nhé.”

Những tưởng Tatsumi sẽ phấn khởi vì yêu sách của mình được chấp thuận, nhưng trái lại hắn gườm mắt nhìn Katsumata, mặt mày tối sầm.

“Chà, ông thật là một tay cứng kì cựu, chi tiền mạnh tay ghê.”

Tatsumi đứng bất động, hắn nhìn từ trên xuống dưới như muốn ăn tươi nuốt sống Katsumata. Rồi cứ thế hắn tiếp tục phóng ánh mắt của mình vào khoảng không bao la trước mặt. Cuối cùng hình như nhớ ra điều gì đó, Tatsumi vỗ tay đánh bốp.

“Đội điều tra số Một... Katsumata... hình như tôi từng nghe thấy ở đâu rồi. À, tay an ninh biến chất, cảnh sát hình sự ác nhân thất đức ở đội điều tra số Một chuyên tuồn thông tin nội bộ ra ngoài để kiếm ít tiền. Biệt danh thường gọi là ‘Lão đầu đá’.”

Ôi chà... mà làm tao giật mình rồi đấy.

‘Ồ ồ ồ’ Gã bật ra vài tiếng trầm trồ, thật lòng muốn khen ngợi Tatsumi. Phần ‘cảnh sát hình sự ác nhân thất đức’ gã không ưng lắm, nhưng đại khái thì cũng khá đúng.

“Đáng nể đấy. Không lẽ tôi là một nhân vật nổi tiếng trong giới của cậu sao?”

“Đừng nói đến những chuyện vô nghĩa như vậy nữa.”

Tatsumi phì cười, nét mặt của hắn cũng dịu hơn.

“Tóm lại chúng ta cùng là những con chuột chạy chui rúc dưới gầm bàn thôi... A, như vậy thì càng tốt. Nếu ông chấp nhận điều kiện của tôi, thì dù thân phận ông có là gì đi nữa tôi cũng không có gì phải phàn nàn. Nhưng bù lại, tiền trao cháo múc nhé.”

Phải phải, thật tốt khi con người này đã trở nên dễ hiểu hơn. Bị vây chặt trong những cảm xúc phức tạp luôn biến đổi, cảm tình có, tin tưởng cũng có, xem ra hắn cũng chẳng phải là loại chính nhân quân tử gì cho cam. Tiền là tiền, vì vậy nếu ai có thể dựa vào quan điểm giá trị bất di bất

dịch đó và nói chuyện với hắn một cách sòng phẳng, chứng tỏ người đó xứng đáng với lòng tin của hắn.

Katsumata cũng nhe răng cười lại.

“Tôi hiểu. Tôi sẽ chuẩn bị ngay bây giờ... cậu muốn chờ ở đây hay đi chung?”

“Đi thôi.” Sau khi trầm ngâm một chút, Tatsumi trả lời rồi đứng dậy.

Katsumata đi vào một buồng ATM gần đó cũng ở trong khu Sunshine Alpa, lập tức Tatsumi cũng theo sau gã vào trong.

“Ê ê, đi ra ngoài.”

“Ông cũng già rồi, đừng mấy thứ máy móc này chắc không quen đâu. Để tôi xem cho.”

“Già cái đầu mày...”

“Được rồi, được rồi, nhanh tay lên nào.”

Ngay tại chỗ này, gã cần phải sử dụng chiếc máy thật thành thực cho tên Tatsumi biết mặt.

“Thằng kia, không được nhìn!”

“Ông bị thần kinh à? Ai thèm nhìn chứ. Việc dò ra ba cái mã PIN hay mật khẩu đối với tôi chẳng tốn nhiều công sức lắm đâu.”

Katsumata nhét thẻ vào máy rồi gã bắt đầu nhập cân nặng của con gái gã lúc vừa mới chào đời.

“Hô... nếu vậy sao cậu không kiểm soát từ khả năng đó?”

Gã chạm vào số 5 rồi lần lượt bấm 0,0,0,0,0 thật cẩn thận để chắc chắn mình không phạm một sai sót nào.

“Trong thời đại số hóa như hiện nay, chỉ cần có mạng thì chắc chắn sẽ có thể để tiếp cận những thông tin đó. Nhưng chỉ có những tay chuyên nghiệp mới có thể tìm ra được. Tuy nhiên, nếu là tiền thì sẽ có một lúc nào đấy phải chuyển thành tiền mặt. Cho dù chuyển nó đi đâu đi chẳng nữa cũng không được để lại bất cứ dấu vết nào cho người ta truy tới. Chuyển đến ngân hàng Thụy Sĩ cũng là một ý hay, nhưng với số tiền nhỏ thì cũng không mở nổi một cái tài khoản như vậy. Tóm lại, dù làm cách nào đi nữa cũng sẽ để lại dấu vết. Tôi ghét làm ăn theo kiểu hà tiện, cuối cùng chỉ gây

ra bao nhiêu nguy hiểm. Bởi vậy, việc thu thập thông tin rồi bán chúng xem ra là mô hình kinh doanh hợp lý và bền vững hơn.”

Tatsumi hơi lẩm mồm hơn Katsumata nghĩ. Nhưng có lẽ là do những người làm cái nghề này hầu như chẳng có cơ hội để nói lên niềm tự hào trong công việc của mình. Giờ đây trước mặt mình cũng là người trong nghề nên hẳn mới nói tất tần tật những điều hẳn nghĩ sao? Cũng giống như những người bình thường thừa nhận tội lỗi mình gây ra. Thế nhưng trong lòng họ lúc này lại tràn trề niềm kiêu hãnh. Xét ở thời điểm hiện tại, chắc hẳn là như vậy rồi.

Thằng này hình như hoàn toàn quên mất chuyện mình là cảnh sát thì phải.

Nhưng gã không cảm thấy kì lạ hay khó chịu gì về việc đó. Thậm chí tâm trạng gã còn trở nên hồ hởi hơn.

“Đây nhé, năm trăm ngàn.”

Gã đút tiền vào một phong bì đã chuẩn bị sẵn.

“Ồ...”

Tatsumi không buồn kiểm tra, hẳn cứ thế dúm nó vào túi quần phía sau của mình.

“Này, không cần đếm à?”

“À, đồng tiền này với ông chỉ cần thấy tay là có thì với tôi nó chỉ là tiền bẩn. Lỡ có thiếu hai hay ba tờ thì tôi cũng không để bụng đâu. Yên tâm đi.”

Tatsumi rút một tấm phong bì màu nâu ra từ trong túi quần bên kia. Hẳn chìa ra trước mặt. Nhưng khi Katsumata định cầm lấy thì không biết vì lý do gì mà hẳn chưa chịu buông tay.

“Làm gì vậy? Bỏ ra đi.”

“À, nhưng trước khi làm thế, tôi có chuyện muốn hỏi.”

Katsumata vừa dành được chút cảm tình cho Tatsumi thì bây giờ hẳn đã làm gã cáu tiết thật sự.

“Tao không muốn nghe. Chẳng phải tao đã trả năm trăm ngàn rất sòng phẳng rồi hay sao?”

“Ấy, đừng hiểu lầm. Chuyện này là lương tâm của tôi lên tiếng nên ông nghe tôi một chút đi. Ông không muốn trả lời cũng không sao.”

“Vậy là chuyện quái quỷ gì?”

Lương tâm của một tay săn tin thế giới ngầm, chỉ nghe thôi đã khiến gã muốn phá lên cười. Katsumata cực ghét kiểu người đem quan điểm giá trị vô hình của mình để áp đặt lên người khác.

Tatsumi, tao thật thất vọng về mày.

Katsumata tiếp tục giữ ánh nhìn của mình hướng thẳng đến mắt của Tatsumi, rồi khẽ gật đầu.

“Vậy là chuyện gì? Nói nhanh nhanh lên cho tôi nhờ.”

“A, chuyện là tôi cũng đã cảnh báo Otsuka đừng nên dính vào vụ này. Thế nhưng cuối cùng chuyện đáng tiếc đó đã xảy ra... Không biết bên cảnh sát có tìm được cái phong bì nào giống cái này ở gần xác của Otsuka không?”

Katsumata nhìn lại một lần nữa thật kĩ thứ mình đang nắm chặt trong tay.

“Không. Không có cái phong bì nào ở hiện trường cả.”

Tatsumi thở dài.

“Tôi cũng nghĩ thế... dựa theo thời gian tử vong suy đoán được đăng trên báo, anh ấy bị giết ngay sau khi tôi đưa cho anh ấy một chiếc phong bì như thế này. Anh ấy bị sờ gáy nhanh hơn tôi nghĩ.”

“Cái gì?!”

Đột nhiên gã kéo mạnh tờ phong bì, Tatsumi cũng lập tức thả tay. Lúc này Katsumata không muốn nghe thêm câu chuyện của Tatsumi nữa. Nhưng cứ thế quay lưng đi thẳng cũng không được.

“Này, tại sao cậu lại cảnh báo Otsuka không được nhúng tay vào vụ này? Cậu biết gì đó đúng không?”

Tatsumi hít vào một hơi thật sâu rồi thở mạnh qua hai cánh mũi như thể đang nổi giận.

“Tôi chỉ nghe phong thanh thôi... trong giới của tôi, ‘Strawberry Night’ từng là một đề tài hấp dẫn một thời. Đây là do một người cùng nghề khác từng kể cho tôi nghe vào dạo trước. Có một băng đảng nào đó đã vô

cùng hứng thú với chuyện này nên đã thuê thằng đó đi điều tra. Không biết điều tra như thế nào, nhưng kết quả hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi, khi thằng đó về báo cáo, băng đảng đó lập tức rút lui. Nhưng không phải họ rút lui vì sợ. Mà bởi vì họ thấy cứ để yên như thế sẽ có nhiều chuyện thú vị hơn, thế nên họ không đả động gì đến nữa... Ông nghĩ điều này có ý nghĩa gì? Nếu những tên đó sợ hãi mà chùn chân thì mọi chuyện đơn giản rồi. Khi đó, có thể nó được tổ chức bởi một băng nhóm khác có máu mặt hơn, hoặc cũng có thể là có tay trọc phú thần kinh không bình thường nhưng được cái lắm tiền nhiều của nào đang đứng chỉ đạo trong bóng tối. Thế nhưng thực tế họ không sợ hãi bất cứ thứ gì cả. Bởi vì họ thấy nó rất thú vị. Bọn họ chọn cách đứng bên ngoài để xem màn kịch vui, chứng tỏ là tên chỉ đạo đang núp trong bóng tối đó hoàn toàn không liên can gì đến lợi ích của bọn họ. Có nghĩa là nếu tên đó có bị tóm cổ thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến bọn họ. Ông có hiểu không?”

Katsumata không trả lời. Nhưng không phải vì gã đang bí mà làm thinh. Chỉ là gã không muốn nói. Thấy gã im lặng, Tatsumi tự nhiên tiếp tục.

“Thực ra thì tôi cũng không biết sự thật như thế nào đâu. Nhưng ý mà tôi đang muốn nói chính là tôi nghĩ rất có khả năng tên trùm giấu mặt đó là một người liên quan đến lực lượng cảnh sát. Vì vậy nên tôi mới cảnh báo Otsuka. Ác quỷ đang ở ngay sau lưng mấy người đấy. Cả ông cũng phải cẩn thận. Một khi ông cầm chiếc phong bì đó trong tay, có thể kết cục của ông sẽ bị giết như Otsuka đấy.”

Katsumata nhìn trần trời vào thứ đang nằm trong tay mình rồi cất vào túi.

“Biết nhiều đến như vậy cậu có ổn không đây?”

“Chắc, đương nhiên tôi cũng phải chú ý rồi.”

Tatsumi toan đi thẳng ra khỏi cửa.

Bất ngờ Katsumata vội vã nắm tay hãm lại.

“Chờ đã. Không lẽ cậu biết người đã sát hại Otsuka là ai? Có phải là như vậy không?”

Tatsumi phũ phàng hất tay Katsumata ra.

“Ông đừng nói vớ vẩn...”

Hắn hạ giọng gầm gừ và nhìn Katsumata bằng ánh mắt sắc như mũi tên xuyên thẳng qua người gã.

Katsumata quay lưng lại.

“Cậu... chờ tôi thêm một chút nữa.”

Gã nhét thẻ vào máy ATM.

“Bao nhiêu?”

“Hả?”

“Tôi muốn thuê cậu điều tra. Hãy truy ra tên trùm giấu mặt đó cho tôi. Bao nhiêu? Tôi phải trả bao nhiêu tiền thì cậu mới nhận lời?”

Tatsumi yên lặng một lúc. Hình như hắn đang lưỡng lự. Hay là hắn đang run sợ trước tên trùm giấu mặt, kẻ có thể thần nhiên hạ sát ngay cả cảnh sát hình sự? Nếu không phải thế, có lẽ hắn đang không biết phải làm như thế nào mới hoàn thành được yêu cầu của gã. Hoặc đơn giản hơn, đây không phải là chuyện có thể giải quyết bằng tiền.

“Bao nhiêu?”

Gã đã bấm mã PIN xong xuôi, bước còn lại chỉ là nhập số tiền muốn rút ra.

Tatsumi nuốt nước bọt.

“Hai... triệu yên. Nếu ông có thể trả từng đó tôi sẽ điều tra tới nơi tới chốn.”

Có thể nghe thấy giọng nói hắn khẽ run rẩy.

Khốn kiếp thật. Hắn đội giá lên nhiều quá.

Tuy nhiên gã không có ý định mặc cả. Nếu gã mặc cả, không đời nào Tatsumi chịu nhận lời. Dựa trên cuộc nói chuyện từ đầu đến giờ gã có thể biết chắc được điều đó. Thực lòng Katsumata cảm thấy cái giá này không đáng, nhưng tay gã vẫn gõ gõ trên màn hình, một lần số 2 và sáu lần số 0.

Kiểu này e rằng từ mai phải siêng đi kiếm chác ngoài luồng hơn rồi...

Ngón tay gã nhẹ nhàng chạm vào ô xác nhận ở bước cuối cùng.

Xạch xạch xạch – trong lúc chiếc máy chuẩn bị nhả tiền ra ngoài, tiếng của những tờ giấy bạc mười ngàn yên chạy bên trong kêu lạo xạo mãi không ngừng, như một cơn ác mộng kéo dài đến vô tận.

7

Thứ Ba, ngày 26 tháng 8.

Reiko thay thế vào vị trí để trống của Otsuka xấu số và tiếp tục công tác điều tra với trợ lý thanh tra Kitami. Người cộng sự vẫn làm việc với cô đến hết ngày hôm qua – Ioka nay đã được phân vào nhóm chung với Katsumata. Reiko có cảm giác như những người có thể sưởi ấm tâm hồn cô đang lần lượt bị cướp đi mất.

Cả hai người nán lại ở Shibuya một lúc rồi quay về Ikebukuro. Trong khoảng thời gian ba ngày trước khi bị giết, Otsuka vẫn còn đi lại trên những con đường này. Chỉ cần nghĩ như vậy thôi là tim cô đã thắt lại. Ở đây cậu ấy đã nhìn thấy gì, nghe thấy gì, suy nghĩ về chuyện gì đến mức bị giết vì nó? Lúc này Reiko chưa thể có được câu trả lời. Khi hành động riêng, cậu ấy đã điều tra cái gì cô cũng không biết. Trước mắt cô mọi thứ đều xám xịt như quang cảnh hiện tại.

Từ sáng đến giờ những đám mây đen ảm đạm giăng kín bầu trời. Màu sắc của dòng người đương ngược xuôi hối hả, ánh đèn neon nhấp nháy và cả những bảng hiệu được trang trí sắc sỡ dường như đang phai dần đi.

Otsuka...

Cứ như đang có một hòn đá tảng đè nặng trong lòng cô. Sức nặng lớn đến mức có thể kéo cả người cô đổ gục xuống đất. *Hay là thôi, mình cứ thế mà ngã gục luôn thì hơn.* Mỗi bước chân của cô là một nỗ lực phi thường để chống lại suy nghĩ nhu nhược đó. Còn điều gì đau đớn hơn thế?

Otsuka... cậu thật sự đã chết rồi sao?

Đến bây giờ Reiko vẫn chưa tận mắt nhìn thi thể của Otsuka. Thế nhưng hiện thực tàn nhẫn rằng Otsuka đã thực sự ra đi đang giày vò Reiko từng giây từng phút. Thì ra cái chết lại là một thứ nặng nề đến mức này. Thì ra nó có thể khiến người ta đau đớn đến mức này. Đã từ lâu lắm rồi Reiko mới lại cảm nhận được nỗi buồn khi mất đi một người quan trọng với mình, nó như đang rút hết mọi sức lực và ý chí của cô.

Vậy còn cái chết khác thì như thế nào?

Dạo này, cô dần dần cảm thấy thi thể của các nạn nhân khác cũng chỉ là những cái xác nằm yên bất động. Đáng lý cô phải lật tung mọi thứ lên, tìm cho bằng được gốc rễ những khúc mắc trong lòng họ để có thể làm sáng tỏ và hóa giải oán niệm của họ, thế nhưng dù làm cách nào, sự cảm thông trong lòng cô cũng chỉ dừng ở mức chiếu lệ. Cô cảm thấy bản thân mình không biết từ bao giờ đã trở thành một cảnh sát hình sự vô cảm, lạnh nhạt.

‘Sao chị khác người quá vậy?’ Tamaki cũng đã nói với cô điều đó không biết bao nhiêu lần. Nhưng có lẽ vấn đề cốt lõi của hai chuyện này về cơ bản đã khác nhau.

Điều quyết định đến ý chí muốn trở thành một cảnh sát hình sự của Reiko, không cần nói cũng biết đó là cái chết của Sata Michiko. Vì cái chết của Sata mà Reiko quyết tâm trở thành cảnh sát hình sự. Không chỉ vậy, cô đã nỗ lực rất nhiều để có thể là một cảnh sát hình sự chưa bao giờ ngừng dõi theo từng ánh mắt của người bị hại giống như Sata. Không, ít nhất nó cũng là những điều nằm trong dự định của Reiko.

Reiko đã cố gắng hết sức để leo lên cấp bậc trợ lý thanh tra – cấp bậc mà mãi đến sau khi Sata hy sinh chị mới có được, cô muốn thay Sata vươn lên cấp bậc đó khi vẫn còn sống. Những nỗ lực của cô đã có kết quả, cô có thể thăng tiến trong thời gian nhanh đến chóng mặt. Nếu ai đó hỏi cô có trở nên tự mãn và kiêu ngạo trước những gì mình đạt được không thì câu trả lời e rằng không còn gì ngoài từ ‘Có’.

Khi lên đến cấp bậc trợ lý thanh tra, cô hoàn thành được mục tiêu của mình. Nhưng đồng thời cô cũng đã vứt bỏ hình tượng cảnh sát hình sự mình luôn muốn hướng đến từ những ngày đầu tiên. Từ khi nào cô đã xem nhẹ phần tâm hồn của Sata Michiko như vậy?

Vậy trong những vụ án trước đây, cô đã suy nghĩ gì khi đắm đầu vào chúng? Bây giờ không hiểu vì sao mà cô không thể nhớ ra bất cứ điều gì. Chỉ đơn giản là cô cảm thấy rất hạnh phúc khi có một Ban chuyên án được lập ra, và sau đó cô chỉ cần điềm nhiên nói bừa một lý do nửa đùa nửa thật nào đó như là không muốn về nhà là xong. Để rồi cô nhận được cái gì?

Không kịp thời nhận ra tình trạng sức khỏe bất ổn của mẹ mình, và trong tình huống tồi tệ nhất có lẽ ngay cả cơ hội gặp mặt bà lần cuối cô cũng không có.

Tim cô sắp vỡ vụn ra thành từng mảnh. Otsuka hy sinh, cuộc điều tra còn chưa biết ngày mai ra sao, công việc cảnh sát hình sự, bà Mizue nhập viện... tất cả mọi thứ đang chất lên người cô. Dưới áp lực kinh khủng, tim cô đang run rẩy trước khi bị đè nát.

“Mời... tổ trưởng ạ.”

Reiko đang ngồi ở một quán thức ăn nhanh, nơi có thể nhìn xuống đường Meji qua lớp kính ôp. Kitami vừa trở lại với khay đồ ăn gồm phần của Reiko và hai phần khác.

“A, cảm ơn cậu...”

Quán ăn có khá nhiều ghế trống vào giấc 2 giờ chiều. Vì thế dù ngồi vào ghế trước khi gọi món xong cũng không bị ai phàn nàn. Reiko lúc này đang rất cảm kích điều đó.

Nếu Reiko không buồn đụng tay có lẽ Kitami cũng sẽ ngại mà không ăn.

“Mời cậu. Cứ tự nhiên ăn đi.”

“Vâng... xin lỗi tổ trưởng.”

Kitami vẫn thu vai lại, ngồi khép nép và bắt đầu nhặt từng miếng khoai tây chiên lên.

Một Kitami trẻ tuổi, thân hình mảnh khảnh nhưng lại rất rắn chắc. Bình thường đáng ra phải ăn khỏe hơn thế này, hoặc chỉ cần cắn hai, ba miếng là đánh bay một cái hamburger. Vậy mà cả ngày hôm nay cậu ta cũng chỉ ăn chút đỉnh. Chắc hẳn cậu ta đang cảm thấy mình có trách nhiệm không ít với cái chết của Otsuka.

“Này, cậu tính xin lỗi bao nhiêu lần nữa đây hả? Chuyện của Otsuka có phải hoàn toàn là lỗi của cậu đâu.”

“Dạ vâng. Tôi xin lỗi.”

“Đó, lại nữa.”

“A... vâng.”

Reiko mỉm cười để xoa dịu bầu không khí. Chỉ ít ý định của cô cũng là như vậy, nhưng chính cô cũng không chắc mình có đang cười thật không nữa. Hai người họ đang phải rảo khắp các con phố ở Ikebukuro, trải qua khoảng thời gian kêu gọi điều tra chẳng mấy suôn sẻ.

Cứ thế này thì không được...

Reiko khẽ thở dài rồi cũng cầm lên vài miếng khoai tây chiên.

Câu lạc bộ nhạc sống, nơi Otsuka bị giết, ở ngay gần đây thôi. Nhưng một khi cấp trên đã quyết định đó là một vụ án độc lập, thì sự có mặt của Reiko chỉ gây phiền phức cho phía bên kia. Còn việc cung cấp thông tin từ phía đơn vị số Mười, đội điều tra số Một sẽ do Imaizumi đại diện đảm trách. Cả Kitami sáng nay cũng phải tham gia buổi nói chuyện lần đầu, nhưng Reiko cũng không hỏi gì về nội dung cụ thể. Nếu có thể nói thật lòng, cô cảm thấy sợ khi hỏi về chuyện đó. Cô sợ mình sẽ biết hình ảnh của Otsuka vào ngày cuối cùng trong cuộc đời như thế nào khi cậu cùng Kitami đi đến Ikebukuro. Nếu biết được điều đó, e rằng ngay cả Reiko cũng gục ngã ở Ikebukuro này mất.

“Nè, cậu nói chuyện gì vui vui đi.”

Vẻ mặt Kitami bối rối thấy rõ.

“Tự nhiên kêu tôi kể chuyện vui thì hơi...”

Cô cũng biết là đòi hỏi của mình vô lý, nhưng cũng không còn cách nào khác, bởi vì bây giờ cô không muốn nghe bất cứ điều gì về Otsuka lẫn cuộc điều tra này cả.

“Chuyện gì cũng được hết. Ví dụ như là... à, cậu đã học ngành luật ở Đại học Tokyo thật hả?”

Reiko ngậm ống hút chờ đợi, còn Kitami gật đầu với khuôn mặt căng thẳng.

“Vâng... cũng bình thường thôi...”

“Bình thường gì chứ? Đó là chuyện rất đáng ngưỡng mộ mà, cậu cứ nói thật lòng mình có sao đâu.”

“À vâng. Xin lỗi.”

“Đó đó, lại xin lỗi nữa.”

“A không, tôi không có ý nói vậy đâu...”

Kitami thật sự sở hữu một gương mặt tuấn tú. Chắc hẳn cậu ta là một hình mẫu bạn trai lý tưởng trong mắt các nữ sinh cùng khoa.

Trong mắt của chàng trai này không biết mình là người phụ nữ thế nào nhỉ?

Hừm, chắc là cách biệt tuổi tác khá xa cũng nên.

Tự nhiên cô nghĩ đến Otsuka. Khi cùng đi điều tra với Kitami, cậu đã nhìn người đồng sự của mình bằng ánh mắt như thế nào? Một chàng trai tốt nghiệp ngành luật trường Đại học Tokyo, vừa trẻ tuổi vừa bảnh trai, là công chức quốc gia được bắt đầu từ cấp bậc trợ lý thanh tra.

Thế nào cũng có những lúc cậu ấy cảm thấy ganh tị lắm đây...

Thậm chí chỉ một điều đơn giản như vậy mà Reiko cũng không còn cơ hội để trực tiếp hỏi Otsuka. Cùng nhau đi nhậu cũng như tham dự cuộc họp cũng là điều không thể nữa.

Reiko bắt đầu cảm thấy sống mũi mình cay cay nên cô cố phát ra giọng nói vui vẻ nhất có thể để kiềm lại.

“Người cậu cũng khá là sẵn chắc nữa, hồi sinh viên cậu có chơi môn gì không?”

“Hả? À, cũng bình thường thôi ạ...”

Cậu ta tỏ vẻ khốn khổ với câu hỏi bất ngờ của cô. Kitami nhìn Reiko bằng ánh mắt nghi ngờ. Tuy nhiên cô không mấy để tâm đến nó mà vẫn tiếp tục.

“Dáng cậu cũng cao nè, cậu chơi bóng rổ hay bóng chuyền hả?”

“Dạ không...”

Kitami ngượng ngùng lắc đầu.

“Vậy thì Karate?”

“Không ạ. Tôi hoàn toàn không giỏi ở mấy môn thể thao đối kháng như vậy đâu.”

“Tennis?”

“Mấy môn dính đến bóng banh tôi cũng kém lắm.”

“Ừm, vậy là môn gì? Cưỡi ngựa?”

“Không phải đâu ạ, nếu được vậy thì tốt quá rồi. Mà thôi vấn đề này cũng đâu quan trọng gì đâu, đúng không?”

Có lẽ cậu ta đang cố tỏ ra khiêm tốn. Chỉ cần nhìn cách đi đứng của một người cô có thể đoán sơ sơ được dây thần kinh vận động của người đó như thế nào. Từ đầu cuộc điều tra đến giờ, trong những bước chân nhẹ nhàng của Kitami không hề có một động tác nào thừa thãi. Điều đó thể hiện khả năng vận động của cậu ta xuất sắc hơn những người bình thường.

“À, tổ trưởng Himekawa...”

Cô có thể nhìn thấy ý định muốn chuyển đề tài trong giọng điệu của Kitami.

“Trong lúc anh Otsuka tách ra điều tra riêng, tôi có đi quanh quần và tìm được vài tòa nhà. Có lẽ công ty xây dựng phá sản hay sao đó mà những nơi đó bị bỏ không như vậy luôn. Nhưng những nơi bỏ trống đó hầu hết đã được xây xong. Giữa mấy hàng rào hay sử dụng ở công trình cũng đầy các khe hở, vì vậy chỉ cần ai đó muốn vào trong cũng có thể lách một cách dễ dàng. Chúng ta có cần kiểm tra qua những nơi như vậy không?”

Otsuka tách ra điều tra riêng à?

Reiko hơi chú ý một chút. Trong một thoáng, cô có cảm giác như Kitami tránh sử dụng cụm từ ‘Điều tra độc lập’. Đây là sự tôn trọng dành cho người đã khuất hay là sự đồng cảm với nữ tổ trưởng đang trong bộ dạng thê thảm?

Nếu là thường ngày Reiko sẽ đập lại ngay câu ‘Ai cần sự thương hại của một tay ‘cậu ấm quốc dân’ chứ?’, nhưng trong thời điểm hiện tại, chỉ cần biết cậu ta để ý những điều nhỏ nhặt như vậy cũng khiến Reiko cảm thấy thật biết ơn.

Reiko à, không lẽ mà đã già rồi sao...

Bất giác một nụ cười đau khổ hiện lên trên môi cô. Thê thảm thật, nhưng lại dễ chịu đến kì lạ. Có lẽ bây giờ cô cũng không cần phải cố gắng trong vô vọng hòng điều chỉnh cảm xúc của mình nữa.

“Ừ nhỉ. Vậy giờ chúng ta thử ghé qua những nơi đó một chút đi.”

“Dạ, vâng.”

Khi nhìn xuống đồng hồ trên tay, đã quá 3 giờ chiều.

8

Bên trong chiếc phong bì mà Tatsumi đã đưa cho gã có hai tờ giấy copy khổ B5 cùng ba tấm hình.

“Tôi đã lấy hình từ máy ảnh hồng ngoại lắp đặt sẵn trong phòng và tải cùng dữ liệu lên một máy ở quán cafe Internet. Hình chụp không được rõ lắm nhỉ, nhưng mà thôi, khuyến mãi cho ông luôn đấy. Ông cũng nên học hỏi gì đó từ cái chết của Otsuka đi.”

Trên tấm hình màu xanh lá là hình ảnh của hai con người. Một người đàn ông tướng tá ngon lành mặc một chiếc áo polo đen thui và quần bò, còn người kia là một người đàn ông nhỏ con trong trang phục như là một bộ đồ da áo liền quần. Bên cảnh sát cũng cho rằng hung thủ giết Otsuka là một nhóm hai người. Trong bụng gã nghĩ thầm đây chắc chắn là hai người đó.

“Cậu trang bị cả máy ảnh hồng ngoại trong phòng của mình à, coi bộ cẩn thận quá nhỉ.”

“Tôi không phải là người ngây thơ đến mức để người ta dễ dàng giết mình đâu.”

“Nhưng bọn họ đã một lần vào đến phòng cậu và đã hoàn thành suôn sẻ nhiệm vụ của mình rồi.”

“Bọn đó đột nhập chuyên nghiệp thật.”

Trên tờ giấy copy khổ B5 có nội dung còn làm gã hào hứng hơn nữa. Đọc được cái này không biết Otsuka đã sốc như thế nào. Nếu hỏi vì sao, thì bởi tên của người đàn ông chính mình trực tiếp hỏi chuyện lại xuất hiện ở trong này.

Tashiro Tomohiko. Người đàn ông ba chín tuổi là bạn Đại học Haseda, đồng thời cũng là thành viên của câu lạc bộ dã ngoại Gakuyukai chung với Namekawa Yukio, hiện nay đang kinh doanh một hãng đồ điện tử.

Người nói cho Otsuka biết về ‘Strawberry Night’ không ai khác chính là tên Tashiro này. Có lẽ tên đó đã kể cho Otsuka theo kiểu ‘Tôi nghe

được từ Namekawa...’, nhưng thực chất nó là một lời nói dối trắng trợn. Chỉ cần nhìn nội dung bài viết đăng dưới tên giả ‘Dambeldi’ là biết ngay tên Tashiro này đã thực sự tham gia buổi diễn của ‘Strawberry Night’. Vì thế mà hẳn mới có thể viết như thế đã được tận mắt nhìn thấy cách thức sát hại của cả Kanehara và Namekawa. Hẳn đã tự mình tham dự ‘Strawberry Night’ nhưng lại nói với Otsuka là mình ‘nghe được từ Namekawa’, bằng lối diễn đạt gián tiếp, hẳn đã hưởng cuộc điều tra về phía ‘Strawberry Night’.

Tự mà đi xem cho đã rồi đến khi bạn mình bị giết mới tìm đường mật báo cho cảnh sát sao?

Ngọn lửa phẫn nộ nhân danh chính nghĩa bùng lên trong Katsumata mặc dù đó không phải là tính cách của gã.

“Làm tốt lắm Tatsumi. Tên trùm đang nấp trong bóng tối cũng nhờ cậu, nhanh nhé.”

Chia tay Tatsumi, Katsumata ngay lập tức gọi cho Suyama đang ở quầy trực ban chuyên án. Gã sai hẳn tìm số liên lạc của Tashiro rồi tức tốc gọi vào số đó.

“Vâng, chi nhánh hai ở Tokyo của Công ty điện máy Matsumoto xin nghe ạ.”

Người nghe máy là một cô gái trẻ. Chỉ thế thôi mà Katsumata bỗng đứng nổi cái vô cớ.

“Tôi là Katsumata thuộc Tổng Bộ. Có ông Tashiro Tomohiko ở đó không?”

“Xin lỗi. Ngài Tashiro vừa ra ngoài rồi ạ.”

“Vậy à. Nhưng chuyện này gấp lắm. Cô cho tôi số di động đi.”

“Vâng. Xin ông thứ lỗi, nhưng ông có việc gì vậy ạ?”

Đến đây thì hai, ba sợi dây thần kinh căng ngang thái dương gã thay nhau đứt phừng phứt.

“Phiền quá! Chuyện đó người rót nước bưng trà, trực điện thoại như cô không biết thì tốt hơn. Trước hết hãy đọc số cho tôi đi. Nếu không làm được thì cô gọi điện ngay cho Tashiro xin phép hẳn ta xem có được đưa số di động cho cảnh sát hình sự ở Tổng Bộ hay không. Chắc chắn hẳn cũng

không muốn từ chối đâu. Rồi bây giờ cô tính sao? Đọc luôn cho tôi hay xin phép Tashiro? Cô chọn cách nào? Nếu cần xin phép thì 3 phút nữa tôi gọi lại. Đến lúc đó lo mà chuẩn bị câu trả lời cho tôi. Hiểu chưa?”

Không có lời đáp lại nào.

“Đồ vô dụng, có nghe tao nói gì không hả?”

Sau khi gã tiếp tục quát tháo thêm hai, ba lần nữa, cô gái mới đọc số điện thoại của Tashiro cho gã với giọng nói như gần khóc đến nơi.

“...7092 phải không? Tôi hiểu rồi. Từ giờ trở đi cô hãy ngoan ngoãn nghe lời người khác trước khi suy nghĩ bằng cái đầu đàn độn của mình đi nghe chưa.”

Gã cúp máy và cảm thấy tâm trạng mình nhẹ nhõm đôi phần.

Gã gọi điện cho Tashiro, hắn nói bây giờ mình đang ở Takadanobaba. Gã kêu hắn sắp xếp thời gian bởi vì gã sẽ đi ngay bây giờ. ‘4 giờ rưỡi.’ Hắn trả lời. Gã nói mình không phiền gì cả và nhắc hắn tuyệt đối phải đến để gặp gã. Nếu tên này bỏ trốn gã sẽ khốn đốn không ít vì vậy gã cố giữ giọng điệu mềm mỏng nhất có thể.

Khi Katsumata đến được nơi hẹn là một nhà hàng gia đình đã là 4 giờ 25 phút. Gã chưa biết mặt mũi Tashiro ra sao nên gã bấm số gọi điện trước, tiếng chuông điện thoại vang lên từ một người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa dành cho khách ngồi chờ.

Gã đứng trước mặt hắn, đầu tiên gã giữ giọng ngọt ngào.

“Cậu là Tashiro Tomohiko phải không?”

“Vâng. A, bác là Katsumata ạ? Hân hạnh...”

Trong khi Tashiro còn chưa nói hết câu, Katsumata đã túm chặt cà vạt của hắn xách lên.

“Mày là thằng khốn bản thủ. Lại đây! Này cô gái, hủy bàn của thằng khốn này đi nhé.”

Cứ thế gã rời khỏi quán, tay lôi xềnh xệch Tashiro ra tận bãi đậu xe. Có một đôi vừa bước xuống xe đã nhìn họ với ánh mắt nghi ngờ, nhưng gã chẳng thèm quan tâm đến chuyện đó mà tiếp tục lôi hắn sâu vào phía trong.

“Có... có chuyện gì vậy?”

Vẻ mặt Tashiro như sắp khóc, hắn vừa đứng lên một chút rồi lại ngã xuống, cứ như vậy Katsumata lôi hắn ra đến tận hàng rào phía trong cùng, sau đó mới chịu thả tay ra.

“Thằng ranh, hôm nay tao đến đây không phải nói chuyện với Tashiro Tomohiko đâu. Người tao muốn hỏi chuyện là Dambeldi nên mày liệu hồn mà trả lời.”

Gã nắm cổ áo của hắn ấn vào hàng rào. Mặt Tashiro giật giật, hắn lảng tránh ánh mắt của gã, toàn thân cứng đờ như hóa đá.

“Mày đã tham gia vào show diễn giết người ‘Strawberry Night’ đúng không?”

Mặt hắn rúm ró chuẩn bị khóc.

“Tao hỏi đúng không mà thằng khốn?”

“Hức, tôi...”

Gương mặt mếu máo như bọn trẻ con khóc nhè hiện lên trong mắt gã.

“Này thằng ranh, nếu mày nghĩ chỉ cần im lặng rồi mọi chuyện sẽ qua và ngày mai trời lại sáng thì mày lầm to rồi đấy. Hành vi của mày là ‘tiếp tay giết người’ cũng nặng lời lắm đó thằng ranh. Nếu là vụ án lần này thì mày chắc chắn sẽ có một án tù dành cho tội danh tòng phạm giết người đấy. Mày có hiểu không? Mày sẽ phải vào tù đó. Tuy nhiên, tao có quyền im lặng, như vậy sẽ không ai biết đến tội lỗi của mày. Ý mày sao? Bây giờ mày sẽ kể cho tao nghe tất những gì mày biết hay tiếp tục im lặng và ngoan ngoãn bóc lịch? Mày tự quyết định đi!”

Tashiro giật thót, hắn đứng thẳng được một lúc thì người mềm nhũn ra rồi ngồi bệt xuống đất, và chẳng hiểu vì sao hắn bắt đầu bình ra cả quần.

“Cái quái gì thế này? Thật là bẩn thỉu, này...”

Katsumata lùi ra đằng sau để tránh vũng nước màu đen đang lan ra trên nền mặt xi măng. Một người đàn ông trưởng thành ba chín tuổi tè dầm xong lại ôm mặt khóc. Rốt cuộc tên này đã nghĩ gì trong đầu mà đi xem chương trình giết người đó vậy?

“Nói nhanh đi. Nói ra xong tôi sẽ đi mua cho cậu tẹ lăm là cái quần lót và bộ đồ để thay.”

Katsumata châm thuốc chờ Tashiro ngưng khóc. Sau khi gã hút xong một điếu, Tashiro mới bắt đầu thốt ra từng lời một.

“Thật ra... ban đầu chỉ là... tình cờ thôi...”

Vào tháng 9 năm ngoái, Tashiro đã vô tình tìm ra trang web ‘Strawberry Night’. Đến tháng 10 hẳn quyết định thực sự tham gia vào chương trình đó một lần ngoài đời xem sao. Lần đầu tiên đó chỉ đơn thuần là tò mò. Hẳn cảm thấy vô cùng hứng thú với đoạn phim giết người sống động trên mạng, vì vậy khi dòng tin nhắn ‘Bạn có muốn được tận mắt nhìn thấy hình ảnh này không?’ hiện ra, hẳn đã nhấp vào ô ‘Có’ với tâm trạng nửa đùa nửa thật. Thế nhưng sau đó chẳng có gì đặc sắc xảy ra cả, vì vậy hẳn cũng chẳng mấy xem chuyện đó là nghiêm túc, đời nào lại có thư mời hay gì đó gửi về nhà mình được chứ. Tuy nhiên...

“Khoảng nửa tháng sau, một chiếc phong bì màu đen thui được gửi đến nhà của tôi. Trên đó chẳng dán tem hay thứ gì cả, nó chỉ là một chiếc phong bì màu đen vô hại. Ở phía trước có một dòng chữ được ghi bằng mực màu trắng ‘Kính gửi ông Tashiro Tomohiko’. Ở phía sau là logo giống như cái tôi đã thấy trên trang web, và cả dòng ‘Strawberry Night’ màu đỏ...

“Tôi sợ điếng người. Tôi chỉ tình cờ nhìn thấy trang web đó và nhấp vào một lựa chọn thôi, vậy mà bọn nó có thể truy ra tận nhà riêng của tôi. Trong khi đó là căn nhà vừa xây xong được tôi mua lại không lâu... Tôi vô cùng sợ hãi. Tôi có cảm giác mình sẽ bị giết vì chuyện này.

“Khi mở ra xem bên trong tôi còn hoảng loạn hơn nữa. Có cả ngày tháng năm sinh lẫn hình chụp chân dung của tôi chẳng biết từ đâu mà bọn nó tìm được. Không chỉ có địa chỉ nơi ở hiện tại, mà còn có địa chỉ thường trú ghi trên giấy tờ lẫn nơi làm việc và thậm chí là tên của vợ con tôi. Ở phần cuối của nội dung có viết như thế này. ‘Xin ông hãy kiểm tra xem liệu những điều trên có gì sai sót không. Nếu không có gì sai sót, chúng tôi sẽ xác nhận đây chính là ông Tashiro Tomohiko, thủ tục đăng kí hội viên đã hoàn tất’. Nhưng trên đó không viết bất cứ thông tin nào như là nếu có chỗ nào chưa đúng xin hãy gọi lại vào số... chẳng hạn. Tôi nghĩ đây là một phương thức hăm dọa nào đó. Ấn ý trong lá thư đó như là muốn nói *tao đã biết hết về mày, mày sẽ không thể nào chạy trốn được.*”

Thì ra là vậy. Tạm thời chưa bàn đến nội dung của lá thư, cách dàn dựng của bọn này không khác các cơ sở tín dụng đen là mấy. Nhìn chung vẫn là thủ đoạn khủng bố tinh thần hòng tước đi năng lực phán đoán tình tảo của nạn nhân. Đây cũng là một cách khá hiệu quả đối với những người yếu bóng vía non kinh nghiệm.

“Rồi sao nữa?” Katsumata thúc Tashiro kể tiếp.

“Khoảng ba ngày sau, thiệp mời chính thức được gửi đến. Ngày tổ chức là ngày 13 tháng 10 năm ngoái, cũng là ngày Chủ nhật thứ hai của tháng. Địa chỉ tại khu phố Kabuki, quận Shinjuku, thời gian là 6 giờ 15 phút tối. Phí là một trăm ngàn yên.

“Tôi thật lòng nghĩ nếu tôi không đi... chắc chắn kết cục của tôi cũng sẽ bị giết như trong đoạn phim kia. Vì vậy nên trước hết, tôi hạ quyết tâm sẽ đến gặp ‘Ban tổ chức’ nói cho họ hiểu rằng tôi sẽ không trình báo cảnh sát, tôi sẽ không bao giờ nói chuyện này với bất cứ ai trong cả phần đời còn lại và đây là lần đầu cũng như lần cuối.

“Khi tôi quyết định như vậy, tâm trạng của tôi lại trở nên thoải mái một cách kì lạ. Ngay từ đầu họ cũng không nói gì đến chuyện mình phải giết ai đó. Chẳng qua họ chỉ muốn hỏi rằng mình có muốn đi xem người ta giết ai đó không mà thôi. Tôi liên tục tự nhủ với bản thân mình như vậy. Thời gian trôi qua và tôi trở nên lạc quan hơn như là lý nào chuyện như vậy lại có thật chứ, đoạn phim kia có nhiều điểm đáng ngờ lắm, đây thế nào cũng là một trò chơi khăm ác ý của ai đó...

“Tuy nhiên vào ngày đó khi tôi đến tận nơi để xem thử, tôi bắt đầu thấy sợ sự cẩn mật ở nơi đó. Có vài người đi tới đi lui trước một tòa nhà không có lấy một cái bảng hiệu trông như đã được bỏ trống từ lâu. Họ vừa canh đồng hồ vừa đi vào bên trong. Một người rồi lại hai người. Lúc này tôi mới nhớ ra giờ biểu diễn họ đưa ra là 6 giờ 15 phút. Mỗi lúc chỉ một người được vào trong. Số lượng khách tham gia được kiểm soát rất gắt gao.”

Katsumata hỏi thử xem lúc đó có ai trông như là nhân viên của chương trình không thì câu trả lời của Tashiro là không. Hẳn bảo mọi người có thể tự do vào khi đến giờ biểu diễn đã được chỉ định sẵn.

“Khi đến lượt số thứ tự của tôi, tôi được đi vào tòa nhà. Ở cuối lối đi là một tấm màn phủ, thế nhưng vì không còn lối vào nào khác nên tôi vẫn đi theo lối ấy. Đi sâu vào bên trong tôi lại bắt gặp một lối đi khác trông như một đường hầm giăng màn bốn bề. Tiến thêm vài bước thì đột nhiên có ai đó ra lệnh ‘Xin ông dừng lại một chút!’. Từ kẽ hở giữa mấy tấm màn gần nhất, một người đàn ông đeo mặt nạ màu đen bước ra, tay cầm cây đèn pin và nhìn chăm chăm vào tôi. Mỗi lần hắn bắt tôi đọc tên mình là mỗi lần hắn kiểm tra, xác nhận gương mặt tôi một cách cẩn thận. Tiền tôi cũng trả cho hắn. Sau khi xong hết các thủ tục, đi tiếp một lúc sẽ vào được khu vực hội trường.

“Ở đó tương đối rộng và đèn điện cũng khá sáng. Có một cái sân khấu, nhưng ngoài nó ra thì chẳng còn gì cả. Lúc tôi vào tới nơi có trên dưới mười người đã đến trước, thêm những người vào sau tôi tổng cộng khoảng hai mươi người.

“Bỗng sau lưng tôi vang lên một tiếng ‘Rầm’ lớn. Họ đã đóng cửa. Tuy nhiên tôi không hề có ý định quay ngược trở lại. Khi đó tôi muốn dõi theo tình hình để xem mọi chuyện sẽ đi về đâu. Tôi nghĩ bởi vì ở đó có những hai mươi người khác cùng tình cảnh với tôi, thế nên nếu có gì bất trắc, tôi sẽ không dễ gì gặp nguy hiểm.”

Từ trong đôi mắt ầng ậng nước của Tashiro bắt đầu lóe lên những tia sáng kì dị. Không hiểu sao Katsumata có cảm giác mình đang nhìn thấy một thứ gì đó rất đáng ghê tởm.

“Cuối cùng buổi diễn cũng bắt đầu. Ban đầu có một người đàn ông bị buộc chặt vào một cây thánh giá. Hai gã mang mặt nạ cùng nhau khiêng cả cây thánh giá đó ra ngoài sân khấu. Người đàn ông nửa thân trên mình trần, còn bên dưới mặc quần bò. Mắt và miệng anh ta bị bịt bằng một miếng vải đen hay đại loại thế. Sau đó một lò than được bưng ra không hiểu có dụng ý gì. Nhưng chẳng phải chờ lâu, tôi ngay lập tức hiểu được mục đích của nó.

“Lần này chỉ có một gã mang mặt nạ bước ra. Gã rút que còi than đang chọc ở trong lò ra rồi yên lặng ngắm nhìn nó một lúc, sau đó gã nhắm vào phần bụng và với thao tác nhẹ nhàng, xèo... khói bốc lên nghi ngút từ

bụng người đàn ông bị trói trên cây thánh giá khiến anh ta rên rỉ thảm thiết, vết bồng trên bụng anh ta lúc đó đã in lại hình dáng của que cời và chuyển sang màu đỏ pha đen.

“Gã đã chuẩn bị sẵn rất nhiều que cời, chỉ cần que này nguội là lập tức gã rút ra ngay một cây khác.

“Cuối cùng người đàn ông kia cũng kiệt sức, anh ta nằm bất động trên cây thánh giá. Nhưng gã đeo mặt nạ vẫn chưa buông tha, gã chọc que cời vào má anh ta thêm vài lần. Người đàn ông không còn phản ứng gì nữa. Nhưng gã kia cũng thử xối nước vài lần, nhưng anh ta tuyệt nhiên không tỉnh lại. Rồi trong tình hình đó ông biết sao không? Gã dùng một con dao rọc giấy rẻ tiền, và xoẹt một cái, ở đây này...”

Hắn diễn tả bằng cách lấy tay cửa vào họng mình.

“Động tác gọn gàng đơn giản đến mức làm người xem chưng hửng. Máu từ cổ họng người đàn ông phun ra xối xả. Hắn đã có vài người trong nhóm bị máu văng trúng. Sự việc diễn ra quá sống động, đám đông trở nên phấn khích.”

“Họ xem nó là một loại hình nghệ thuật. NGHỆ-THUẬT. Phải nói là tôi đã bị sốc. Khi tận mắt chứng kiến cái chết tôi mới nhận ra nhân sinh quan của họ bệnh hoạn như thế nào. Trong một nơi chẳng có hàng rào hay vách ngăn, một người bị tra tấn dã man cho đến chết. Ranh giới phân chia giữa sự sống và cái chết chỉ là một lưỡi dao rọc giấy tầm thường.”

Biểu cảm của Tashiro liên tục thay đổi trong chớp mắt. Khi thì bật cười, khi thì sợ hãi, đôi lúc hai mắt hắn rực sáng rồi lại chuyển sang khuôn mặt mếu máo. Nếu có thể tua nhanh quá trình một người phát điên như một cuộn băng video, chắc hẳn nó cũng chẳng khác gì cảnh tượng này.

“Sau đó tôi biết được một chuyện... kẻ bị giết là một trong những người khách đến xem buổi diễn. Có lần tôi đã nhận ra chiếc váy của cô gái tôi nhìn thấy trước khi vào hội trường cũng chính là chiếc váy cô gái bị giết trên sân khấu đang mặc. Có lẽ lối đi dẫn vào hội trường, đường hầm bốn bề giăng vải màn đó chính là con đường phân chia vận mệnh. Đó sẽ là nơi quyết định vận mệnh của mỗi người, người bị bắt cóc mang lên sân khấu hay người là khán giả dưới sân khấu.

“Khi biết chuyện đó, tôi đã vô cùng hoảng loạn. Thế nhưng, mặc dù vậy tôi vẫn muốn đến đó thêm lần nữa. Không, phải nói là tôi đã khát khao mãnh liệt được có mặt ở đó thì đúng hơn. Dần dà dù tôi biết người lên sân khấu ngày hôm nay có thể là mình, nhưng nếu không đi tôi sẽ không chịu nổi. Cái cảm giác nhẹ nhõm khi mình vào đến hội trường bình an. Vật thể trên kia có thể là mình, nhưng mình lại được chứng kiến người đó bị giày xéo và bị giết ngay trước mắt. Cảm giác ưu việt mà cảnh tượng đó mang lại không có gì có thể sánh được. Ngày hôm nay tôi vẫn còn sống. Từ ngày hôm sau, tôi có thể sống ít nhất là thêm một tháng nữa. Niềm vui sướng tột đỉnh đó không lời nào có thể diễn tả được. Khi sự sống của mình bị đem ra đặt cạnh một cái chết tàn khốc, tôi có thể cảm nhận được một sự xúc động mãnh liệt đang trào dâng trong mình. Tôi thật sự đang sống... cảm giác đó rất tuyệt vời. Thế giới của tôi như mở ra một chân trời mới.”

Katsumata không thể khép được cái miệng đang há hốc của mình.

Cảm giác ưu việt? Niềm vui sướng tột đỉnh? Hẳn đang nói cái quái gì vậy?

Cổ họng Tashiro bắt đầu phát ra tiếng cười khùng khục. Đây là người đàn ông tề dâm ba chín tuổi đang hăng say kể về một chương trình giết người, những biểu cảm của hắn chứng tỏ hắn đang nhập tâm hoàn toàn vào câu chuyện của chính mình. Cho dù hắn tiếp tục thao thao bất tuyệt bao nhiêu điểm hắn thích ở nó đi nữa, gã cũng không thể nào hiểu được. Trong đầu Katsumata chỉ có một suy nghĩ duy nhất: tên này thật sự bị điên rồi.

Này này, ông có biết một tay bác sĩ chuyên về tâm thần tên là Omuro, hay là ông đây giới thiệu cho mày đi khám nhé.

Katsumata không nhớ mình đã vứt bao nhiêu đầu lọc thuốc xuống vũng nước tiểu giờ đã khô của Tashiro.

“Rồi chuyện như thế nào mà cả Namekawa cũng tham gia vào chương trình đó? Mày nói với anh ta đúng không?”

“Đúng vậy. Là tôi đã giới thiệu với hắn. À không, giới thiệu chưa đúng lắm, tôi chỉ gợi ý thôi... bởi vì tôi thấy hắn cứ chán nản suốt, thế nên tôi mới rủ hắn. *Nếu mày đi coi cái này chắc hẳn sẽ nhận ra ý nghĩa của cuộc sống.* Đại loại như thế. Lúc đó trong đầu hắn cũng có phần nào

chán đời và muốn buông xuôi rồi. Nhưng không ngờ hẳn nghiêm túc tìm kiếm trang web kia và tự mình tham gia thật. Có lẽ đó là con đường duy nhất hẳn có thể chọn.”

“Thì ra là vậy... Ừm, tôi rất hài lòng với câu chuyện về trải nghiệm thực tế trong chương trình giết người vừa rồi của cậu. Bây giờ tôi sẽ hỏi một điều rất quan trọng, vì thế hãy lắng tai mà nghe cho kĩ. Rốt cuộc ai là kẻ tạo ra ‘Strawberry Night’ đó?”

Tashiro vẫn đang chìm đắm trong câu chuyện mình kể, hẳn băng quơ lắc đầu.

“Không. Tôi không biết gì cả.”

“Vậy chủ đầu... à phải nói là ban tổ chức của chương trình có bao nhiêu người?”

“Tôi không biết rõ lắm. Có lẽ khoảng năm người...”

“Mày có chắc không?”

“Không, vì thế tôi mới nói là có lẽ. Có thể ít hơn số đó hoặc nhiều hơn... A!”

Đột nhiên Tashiro như bừng tỉnh, hẳn ngược mắt nhìn Katsumata.

“Có một lần tôi ở gần cánh gà sân khấu và vô tình nghe được cuộc nói chuyện. Nếu nhớ không nhầm thì hình như là ‘Mày đi gọi Ép ra đi’ thì phải.”

“Ép? ‘Ép’ viết bằng chữ ‘F’ hả?”

“Cái đó thì tôi không rõ. Dù gì thì tôi chỉ nghe được một ít như vậy thôi... Nhưng buổi diễn mở màn ngay sau đó. Tôi nhớ vì lý do này mà tôi đã tự động mặc định ‘Ép’ là tên của con quỷ giết người đó.”

Con quỷ giết người... ‘Ép’... sao?

“Tóm lại là có tên ra lệnh, tên nhận lệnh đi gọi và cuối cùng là ‘F’, ít nhất cũng phải có ba người, đúng chứ?”

“Vâng... tôi cũng nghĩ vậy.”

*Ép? Vệ Phủ? Hội Phủ?**

Nếu chỉ nghĩ theo cách tự nhiên nhất, có thể ‘Ép’ là ‘F’. Theo suy nghĩ thông thường, nó là chữ cái đầu tiên trong tên của ai đó sau khi được chuyển sang hệ chữ Latin. Và trong số những người liên quan đến vụ án lần

này, kẻ có tên phụ âm đầu tiên là chữ ‘F’ hiện lên trong đầu gã nhanh nhất là Fukazawa Yasuyuki.

Nhưng nếu Fukazawa thật sự là kẻ thủ ác, hẳn chỉ có thể sát hại đến Namekawa là cùng. Fukazawa không thể nào giết Kanehara được. Đây là sự thật không có cách nào lay chuyển được. Nếu vậy không lẽ chỉ riêng cái chết của Kanehara là do một người khác thực hiện? Cũng có thể một tên trong nhóm đó bắt chước cách giết hại của đồng bọn mình, nên giả thuyết này vẫn có cơ sở.

“Ê, nếu tao nhớ không nhầm thì mày đi công tác hôm Namekawa bị giết, đúng không?”

Tashiro nhoén miệng cười trông rất ngứa mắt.

“À không, thật ra là đợt đó tôi cố gắng thu xếp hoàn thành sớm công việc ở Osaka rồi vội vã quay về để kịp đến chỗ hội trường. Khi buổi diễn bắt đầu tôi mới ngờ ngờ hình như vật tể ngày hôm đó là Namekawa. Tôi đã sốc ghê gớm, nhưng xét ở một mặt nào đó tôi cảm thấy vô cùng phấn khích. Cảm giác vượt trội đầy phức tạp khi thấy người bạn lâu năm của mình bị giết ngay trước mắt. Bản năng sinh tồn trong tôi trở dậy mãnh liệt. Khát vọng sống...”

Katsumata ngắt lời hẳn không cần phải suy nghĩ.

“Thôi đủ rồi. Tôi sẽ hỏi tiếp một điều quan trọng nữa đây. Kẻ đã giết Namekawa và kẻ sát nhân vào ngày 10 tháng 8, tức là buổi diễn gần đây nhất, có cùng là một người không? Kẻ trực tiếp ra tay luôn luôn là một người phải không?”

“Hừm...”

Tashiro khẽ nghiêng nghiêng đầu.

“Nói gì thì nói, vì bọn chúng ai cũng đeo mặt nạ nên tôi không thể nói chắc gì được, nhưng tôi có cảm giác là cùng một người. Gã đó gầy gò, lúc nào cũng mặc một bộ áo liền quần bằng da màu đen.”

Bộ áo liền quần, bằng da, màu đen.

Cuối cùng cũng tìm ra được mối liên kết rồi!

Katsumata vội vàng lôi chiếc phong bì ra rồi rút tấm hình bên trong cho hẳn xem.

“Tóm lại ‘Ép’ là thằng này đúng không?”

Tashiro gật đầu lia lịa.

“Đúng, đúng rồi, đúng rồi. Gã này chính là ‘Ép’.”

“Vậy còn đây là ai? Có phải là thằng soát vé không?”

“Người này thì hình như... hừm... dáng người trông không giống lắm nên tôi không thể trả lời được...”

Một mặt Tashiro đang cung cấp cho Katsumata lời khai cực kì đắt giá, nhưng đồng thời hẳn cũng đang loại bỏ tất cả những giả thuyết tiềm năng gã có thể nghĩ ra.

Trong tất cả các nhân vật liên can đến vụ án lần này, còn một người khác có tên bắt đầu bằng chữ ‘F’. Chẳng cần phải nói đâu xa, chính là Fukazawa Yukari, em gái của Fukazawa Yasuyuki. Tuy nhiên, kẻ mặc bộ đồ áo liền quần bằng da màu đen trong tấm hình này, nhìn thế nào vẫn chỉ thấy là đàn ông. Katsumata không tài nào tìm thấy bất kì một đường cong nào nữ tính trên cơ thể của người trong ảnh cả.

Rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào?

Một điều gì đó, nhất định đã có một bánh răng nào đó và chỉ mỗi mình nó quay trật nhịp. Cảm giác bứt rứt khó chịu không yên này khiến lồng ngực gã muốn nổ tung.

Lần này bằng bất cứ giá nào mình cũng phải thử gặp mặt Yukari một lần.

‘Tốt lắm,’ gã tự nói thầm, đoạn cất tấm hình vào túi áo trong.

“À này Tashiro. Sau này tôi sẽ lại hỏi chuyện nữa, trước mắt cậu cứ biết như vậy đi. Tới lúc đó nhớ tìm cái quần nào được giặt giũ sạch sẽ thơm tho một chút mặc vào rồi hăng tới nhé.”

Nói xong Katsumata quay lưng đi một mạch. Tashiro ở phía sau đang la lối om sòm, nhưng gã mặc kệ, chỉ giơ một tay lên coi như chào rồi chui vào xe taxi.

CHƯƠNG 4

1

Reiko và Kitami đến một cửa hàng mới được đổi chủ gần đây, hai căn đang rao bán nhưng chẳng thu được kết quả gì khả quan.

Ôi! Mình đang làm cái gì thế này...

Trong lúc đi loanh quanh các con phố ở Ikebukuro, cô bắt gặp người quen ở Tổng Bộ tại những nơi không ngờ nhất. Lý do hiển nhiên chẳng cần phải nói, họ đang đi điều tra tin tức liên quan đến cái chết của Otsuka trong khu vực gần đó. Nếu là thường ngày, cô hẳn chẳng tiếc gì một câu chào, bởi vì vốn dĩ cô đã quá quen với đội cơ động và các cảnh sát ở Tổng Bộ, vậy mà lúc này mỗi lần thấy ai là cô tự nhiên nấp vào đâu đó ngay.

Reiko cũng có trách nhiệm một phần trong sự hy sinh của Otsuka. Cô vẫn chưa tìm được lý do vì sao cậu lại hành động đơn độc, nhưng chỉ riêng việc cô không nắm bắt được chuyện đó rõ ràng là do cô đã quản lý cấp dưới không nghiêm. Bản thân cô trong thời điểm bây giờ cũng đã yếu đuối đến mức cô muốn có thể trải qua một ngày trọn vẹn mà không phải cảm thấy nợ nần tội lỗi gì cả.

Bởi vì Reiko cố tránh mặt các đồng nghiệp khác nên với tình trạng điều tra thậm thụt này cô cũng chẳng thể nào dò hỏi đến nơi đến chốn. Cô cũng cẩn thận lắng nghe những lời kể của đối phương, nhưng không tài nào phân tích thông tin chớp nhoáng ngay lúc đó được. Đây còn không xứng đáng được gọi là điều tra, tất cả đều là những thao tác nhằm chán, vô vị, chỉ đơn thuần chạy theo những câu chữ của người khác trong đầu mình. Cô hoàn toàn không dám nghĩ những việc như thế này sẽ bắt được thủ phạm. Thật đáng thương. Thật tội nghiệp. Nhưng dường như cô không thể nào dễ dàng gạt bỏ cảm giác chán ghét bản thân nặng nề này. Trong lúc nó âm ỉ thiêu đốt Reiko, chỉ có thời gian vô tình là tiếp tục trôi qua một cách lãng phí.

Đồng hồ trên tay cô đã quá 6 giờ rưỡi. Đến thời điểm này cứ kết thúc tại đây và quay về ban điều tra cũng không thành vấn đề, nhưng đột

nhiên cô nhớ buổi trưa Kitami có kể mình đã tìm được mấy tòa nhà trống. Nghĩ đến việc tham dự cuộc họp điều tra cô thấy lòng nặng trĩu. Thôi, dù có ra sao thì cứ coi như là giết thời gian vậy.

“Chà, hay là bây giờ chúng ta ghé qua tòa nhà trống cậu kể hồi trưa xem sao nhỉ?”

Kitami gật đầu ngay với vẻ mặt rạng rỡ. Cả hai lại bắt đầu rảo bước trên đường phố Ikebukuro lúc chập choạng tối. Bầu không khí nóng nực ngọt ngào như những luồng hơi phả ra từ dàn nóng của máy điều hòa. Âm thanh huyền ảo âm ỉ như một bức tường đồ sộ dựng lên chắn ngang đường họ đi. Đám đông đang xô đẩy, đan vào nhau, rồi lại tách ra mỗi người một ngã. Ngay cả một hình ảnh thường ngày của nơi đô thị sầm uất trong mắt của Reiko bây giờ cũng chỉ là một bức vẽ khoa trương giả tạo.

Đi trên đường Meji hướng về phía Mejiro, băng qua trung tâm thương mại Seibu, càng đi thì số người đang hối hả đến nhà ga từ hướng ngược lại càng lúc càng đông hơn hẳn những người đang đi cùng chiều với Reiko và Kitami.

Họ cứ đi mãi miết và cuối cùng cũng đến lúc ngay cả người đi chung đường với họ cũng thừa thớt dần.

“Là chỗ này.”

Kitami nói chắc nịch rồi tự tin rẽ sang bên phải. Reiko cũng im lặng đi theo.

“Chỗ tôi kể là chỗ này... thật sự nơi này đã được xây dựng khá hoàn chỉnh rồi. Cửa sổ còn ốp cả kính. Tuy nhiên cửa ra vào thì chưa... có lẽ chúng ta nên liên lạc với nhân viên bất động sản nào đó để hỏi qua tình hình trước thì hơn.”

Từ đường Meji rẽ vào đây chỉ mất vón vẹn hai đến ba phút. Từ đây đến nhà ga cũng không thể gọi là xa. Nơi này chắc chắn không phải là địa điểm tồi đến mức không hút được khách.

Kitami đã cất công chỉ ra nơi này. Nhưng thật đáng tiếc, tòa nhà trông không phải là nơi thích hợp với ‘Strawberry Night’ cho lắm.

“Không hiểu sao tôi chỉ thấy chỗ này giống như những căn chung cư bình thường khác thôi...”

“VẬY... vẬY Ạ. Nhưng mà tổ trưởng nhìn xem, tầng hai và tầng ba được làm rộng ra để thu hút người thuê.”

“RỘNG thì có rộng, nhưng lại có cửa sổ, như vậy chẳng phải những người bên ngoài có thể nhìn rõ mồn một những gì diễn ra bên trong sao?”

“Nhưng vẫn có thể sử dụng phần ở phía sau mà, có lẽ không nhìn thấy được đến đó đâu.”

“Ừm... cũng có thể.”

“Vị trí mặt bằng cũng không tồi tí nào.”

“Ừ, ừm, có lẽ...”

“Đây nữa, dây nhợ gì ở đây cũng đã tuột ra hết.”

Kitami dùng một tay đè vào hàng rào chuyên dùng trong các công trường xây dựng lúc này đang chắn giữa tòa nhà và đường đi.

“Tổ trưởng nhìn xem. Có thể dễ dàng lên vào bên trong này.”

“À, phải rồi ha...”

Reiko lơ đãng gật đầu.

Thật điên mất thôi.

Dù suy nghĩ như thế nào đi nữa, Reiko cũng chẳng nhìn ra bất cứ điều gì ở tòa nhà này. Tuy nhiên trước mặt một Kitami hăng hái khác thường như thế thật khó có thể thẳng thừng nói ‘Thôi, xem nữa cũng không được gì đâu. Có lẽ chính Kitami cũng cảm thấy có trách nhiệm trong cái chết của Otsuka, vì vậy cậu ta đang ra sức hỗ trợ điều tra không ít thì nhiều, dù thân là công chức quốc gia, cậu ấm trong nhà, tuổi chỉ tầm hai hai, hai ba. Xem ra cô phải thừa nhận những mặt dễ thương của chàng trai này thôi.

“Ừm cũng phải. Vậy chúng ta đi xem qua một vòng xem sao.”

Nhìn thấy Reiko mỉm cười Kitami cũng gật đầu, mặt mày rạng rỡ hạnh phúc.

Hàng rào này có lẽ ngay từ đầu chẳng có chức năng phòng tránh việc đột nhập trái phép từ bên ngoài. Thậm chí lối ra vào còn chưa lắp cửa, nó chỉ là một khối xi măng khoét một lỗ hình tứ giác mở toang hoác. Bước vào bên trong có thể nhìn thấy những chiếc bao tải chứa đầy đất cát và vật liệu thừa bị vứt la liệt trên sàn.

Cho dù chương trình giết người này có nổi tiếng đến mấy cũng không thể nào mời khán giả đến một nơi như thế này được.

Khi vào bên trong tòa nhà, cô có thể cảm thấy hơi nóng tỏa ra từ bức tường ở hai bên lối đi. Nhiệt độ trong căn phòng kín gió thậm chí còn nóng nực, ngột ngạt hơn bên ngoài. Ở phía trong cùng là giếng thang máy thông lên đến sân thượng, bên phải là cầu thang được bọc bên ngoài bởi các mảng xi măng bong tróc nham nhở.

“Chúng ta thử lên lầu xem sao.”

Kitami hăm hở leo lên trước. Reiko cũng bắt đầu đặt chân lên các bậc thang theo sau cậu.

Họ chẳng mất nhiều thời gian để lên được tầng hai. Quả nhiên tầng này được chia thành hai gian rất rộng rãi. Tầng ba phía trên là một căn phòng rộng thênh thang. Mở tiệm kinh doanh ở đây được quá đi chứ. Cơ sở chăm sóc sắc đẹp, quán ăn, cửa hàng kinh doanh quần áo...

Reiko đi dọc căn phòng rồi nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ.

Khoảng cách giữa hàng rào khi này và lối vào xa hơn cô nghĩ. Từ bên ngoài nhìn vào khó có thể biết, nhưng nếu nhìn ra bên ngoài qua cửa sổ này, mọi tòa nhà, cơ sở quanh đó trông như gần hơn. Ngay phía chính diện là lưng của một tòa nhà giữ xe, kế bên là một bãi giữ xe ngoài trời. Ánh đèn điện ở khu vực nhà ga ở đằng xa tí. Không ngờ khi bước vào bên trong, cô mới biết nơi đây buồn tẻ hơn tưởng tượng của mình rất nhiều.

Otsuka cũng vì đi khảo sát mấy tòa nhà trống như thế này mà bị giết sao?...

Vốn dĩ câu lạc bộ nhạc sống đó đã bị bỏ không, chẳng còn ai ở đó. Hung thủ giết Otsuka đã ở trong bóng tối và rình rập sau lưng Otsuka không biết từ lúc nào. Sau đó hấn dùng một vật đầu tù đập vào đầu rồi dùng còng tay khống chế Otsuka, và cuối cùng kết liễu bằng một viên đạn xuyên qua đầu.

Ai? Hấn là ai?...

Trong quá trình điều tra độc lập, có lẽ Otsuka đã nắm được manh mối nào đó. Nếu vậy đó chắc chắn phải là điều cực kì hệ trọng. Có khi Ban chuyên án ở Ikebukuro đã bắt tay tìm kiếm manh mối quan trọng đó rồi.

Khi đó tất cả các câu trả lời về cái chết của Otsuka lần show diễn giết chóc đều quy về Ikebukuro.

Tuy nhiên bây giờ chuyện này ra sao cũng được. Nếu là Reiko của ngày trước, chắc chắn lúc này trong cô đang sục sôi tinh thần ganh đua, nhất định phải tự mình tìm ra sự thật. Nhưng giờ Reiko chẳng còn tâm trí nào dành cho chuyện đó. Ai cũng được, vì từ tận đáy lòng, cô chỉ muốn tên hung thủ giết Otsuka bị bắt nhanh nhất có thể.

Đây thật sự là những cảm xúc trong lòng bạn bè, gia quyến của nạn nhân ư?

Bất chợt cô nhận ra từ trước đến giờ, cô chỉ xem những cuộc điều tra án mạng như là trò chơi. Thật xấu hổ và nhục nhã làm sao khi các vụ án giết người trong mắt cô chẳng khác gì một trò chơi mô phỏng, nơi cô có thể tự do thể hiện mình. Kusaka đã nói với Reiko ‘Chỉ cần cô tự tay bắt được hăng’, nhưng lúc này cô nghĩ mình hoàn toàn không có tư cách gì để làm thế cả. Vụ án của Otsuka hay Ban chuyên án Toda, đảng nào cũng được. Cô muốn ai đó sớm đưa ra một kết luận để chấm dứt toàn bộ loạt án mạng liên tiếp này.

Có lẽ sẽ là Trụ sở Cảnh sát Tỉnh Saitama. Không biết bây giờ Ban chuyên án bên đó như thế nào rồi nhỉ?

Reiko sực nhớ đến chín túi xác nằm la liệt bên bờ hồ trường đua thuyền Toda. Chín cái xác được quấn trong tấm bạt màu xanh. Chín nạn nhân bị giết trước Kanehara và Namekawa.

Kanehara, Namekawa và chín người đó. Kanehara, Namekawa và chín người... trước đó?

Trong đầu Reiko đột nhiên nảy ra một nghi vấn. Tại sao xác của Kanehara và Namekawa ở hồ Trong trong khi chín người kia lại ở trường đua thuyền Toda?

Tại sao một điều đơn giản như thế này đến tận bây giờ mình mới nghĩ tới?

Bỗng dưng cô nhớ lại lời của Ioka. Ngày đầu tiên Ioka đã nói gì nhỉ?

‘Sau vụ án đó độ khoảng tháng 4 tôi chuyển sang Sở Cảnh sát ở Oji. Rồi từ đó lại chuyển về đây, từ tháng trước tôi đã bắt đầu làm phiên mọi người ở đây rồi.’

Tháng trước. Tức là Ioka đã làm việc tại Sở Kameari từ tháng 7. Hãn đã chuyển công tác đến Sở Kameari. Ioka có nói trước đó mình ở Sở Oji, và vụ án lại được phát hiện ở Kameari thay vì Toda. Địa điểm vớt xác đã chuyển từ Toda đến Kameari.

Rồi Otsuka bị giết.

Cô có cảm giác toàn bộ máu trong cơ thể mình rút đi nhanh như những hạt cát trôi tuột xuống khoảng không bên dưới đồng hồ cát. Nhưng cảm giác đó không làm cô khó chịu dù chỉ là một chút. Trái lại cô còn thấy vui mừng khi đột nhiên cảm giác đó xuất hiện. Bằng tất cả ý chí và sức mạnh, Reiko hạ quyết tâm phải đối mặt với nỗi sợ hãi đang len lỏi trong các mao mạch.

Quả nhiên đã tới lúc rồi. Chính vì vậy nên hãn mới chuyển tới chỗ của mình. Đành phải vậy thôi phải không chị Sata...

Reiko vẫn giữ nguyên tư thế quay lưng về phía Kitami, cô cất giọng hỏi.

“Này Kitami, có phải thời sinh viên cậu từng ở trong câu lạc bộ đua thuyền?”

“Hả?”

Giọng nói có phần kích động. Vài giây sau đó là một sự im lặng ghê người bủa vây.

Cuối cùng Kitami hạ giọng nói tiếp.

“Khi không cô nói vớ vẩn cái gì vậy?”

Giọng nói thô lỗ như thể phát ra từ một người hoàn toàn khác.

“Thật là không thể chịu nổi loại đàn bà như cô.”

Cảm giác như Kitami đang rút cái gì đó ra. Tiếng đồ vật trượt trên vải phát ra khe khẽ. Khi quay người lại, ngay trước mắt cô là họng súng chĩa thẳng vào mình.

“Đừng manh động!”

Ngón cái bàn tay phải gạt mở chốt an toàn. Reiko lập tức nghiêng đầu.

“A!”

Tia lửa, tiếng súng nổ, hơi thuốc súng nóng như muốn thiêu đốt.

Đạn bay xuyên qua tai phải của Reiko. Cảm giác như vừa có một quả bóng vô hình phát nổ kể bên thái dương bên phải. Và bây giờ phần tai bên đó là không còn nghe thấy được gì nữa.

“Nguy hiểm quá... đừng cử động đột ngột như vậy. Nhờ tôi giật mình bắn trúng thì sao?”

Trước đó, trong vài giây ngắn ngủi Reiko cũng đã tưởng tượng đến tình huống này, và nó đã thật sự xảy ra. Nhưng trái lại, điều đó chỉ khiến Reiko càng thêm sửng sốt. Cô không thể nào tin được những chuyện đang diễn ra trước mắt mình. Cô kinh ngạc với điều mình đã lường trước.

Kitami... cậu thật sự là hung thủ sao?

Tuy nhiên Reiko không thể thốt ra một lời nào. Cô ấn chặt tai phải của mình rồi khụy xuống.

Kitami không hề có ý định ngừng tay, hắn vẫn chĩa họng súng về phía Reiko. Một khẩu súng tự động đường kính 38 cm. Viên đạn đã xuyên thủng đầu Otsuka là loại Parabellum. Hoàn toàn trùng khớp. Thế nhưng chắc chắn Kitami đã ngồi trong quán cafe vào thời điểm Otsuka bị giết. Như vậy nghĩa là sao?

Trên khuôn mặt thanh tú rất giống Kitami kia hiện lên một nụ cười lạnh lẽo.

“Ban đầu khi nghe cô nói hung thủ lợc lợi phía trong ổ bụng của nạn nhân, tôi đã không nhin cười được. Nhưng bắt đầu từ lúc cô đặt câu hỏi liệu có phải thực sự ý định ban đầu của hung thủ là dìm xác của Kanehara xuống hồ Trong không thì... tôi thật sự đã giật mình đấy. Đã vậy còn mò được đến tên Fukazawa đã chết từ tháng trước nữa. Quả thật là một phát hiện rất quan trọng.”

Lần này Kitami không dùng đến súng, hắn dùng tay đấm vào bụng Reiko.

“Ư!”

Bữa trưa của cô đang cuộn lên. CƠN nóng lạnh vây chặt lấy cô, cổ họng dờ ra như bị nhét đầy đá. Còn hơi thở...

“Thật ra chính tôi cũng phạm phải vài sai lầm, nhưng tôi luôn theo dõi hành động của cảnh sát hình sự mấy người. Quả nhiên là không thể xem thường được. Tôi không nghĩ sẽ có ngày mọi chuyện đi xa đến mức này...”

Kitami ung dung lấy chiếc còng ra khỏi túi mình.

2

Katsumata bước ra khỏi thang máy bên tòa nhà mới của bệnh viện Đại học Y trung ương.

Lần trước khi đến đây Katsumata đã thành công trong việc dùng tiền mua chuộc một cô y tá, Kurihara Akiko. Lúc gã tìm người hỏi thăm Y cục họp ở chỗ nào thì tình cờ gặp cô ta trước nhà bếp. Khuôn mặt trang điểm khéo léo và mang nét điển hình của những kẻ xiêu lòng trước vài đồng bạc lẻ, chính là cô nàng y tá ngày hôm đó.

“Này, cho tôi hỏi chút. Cô có biết y tá Kurihara đang ở đâu không?”

Vừa dứt câu hỏi, gã quay người lại và tình cờ bắt gặp Kurihara Akiko.

“A!”

Hai người chạm mặt nhau. Cô ta chủ động nắm tay Katsumata kéo gã ra chỗ cầu thang ít người qua lại.

Xuống đến chiếu nghỉ của cầu thang tầng dưới, cô ta đứng lại. Sau khi nhìn xuống xác nhận không có ai đi lên cô mới quay mặt về phía Katsumata.

“Thật đúng lúc. Cháu vừa tính gọi điện cho bác đây.”

“Sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Cô y tá gật đầu quả quyết.

“Hai ngày trước vào lúc nửa đêm, Fukazawa Yukari đã trốn khỏi bệnh viện.”

“Cái gì?”

Điều cô ta nói có nghĩa là vào ngày Otsuka bị giết, Yukari không ở bệnh viện.

‘Nếu vậy tại sao cô không báo cho tôi biết tin này vào hai ngày trước? Cô nghĩ tôi trả mấy đồng cắc đó cho cô để làm gì hả?’. Dù muốn quát cô ta một trận cho hả dạ, nhưng gã vẫn cố tỏ ra bình tĩnh. Bởi vì nếu gã làm ầm lên bây giờ, những chuyện tiếp theo gã sắp nói sẽ đổ sông đổ biển hết.

“Mấy chuyện như thế này lần sau bé Akiko phải báo cho bác sớm hơn nhé...”

“Người ta đã cố lắm rồi mà bác còn nói vậy nữa.”

Cô ta dấu môi giận dỗi.

“Công việc của cháu không phải trực đêm. Với lại hôm qua là ngày nghỉ của cháu, thậm chí cháu còn không phải là y tá phụ trách của cô ta nữa. Cháu chỉ vừa biết chuyện này lúc này thôi nên cháu đã cố gắng hết sức rồi bác không thấy sao?”

Phải rồi. Mấy cô gái như thế này toàn cãi chày cãi cối khi cảm thấy bị dồn vào đường cùng thôi. “Thôi bác hiểu rồi, bác hiểu rồi.” Katsumata dỗ dành rồi nhờ cô ta giải thích cụ thể tình hình.

“Thật ra... từ trước đến giờ, Fukazawa Yukari đã từng trốn khỏi bệnh viện vài lần rồi. Thế nhưng lần nào cũng quay trở lại lúc rạng sáng. Vậy mà lần này một ngày rười trôi qua rồi vẫn chưa thấy cô ta đâu. Các y bác sĩ cũng đã thảo luận với bên văn phòng nhiều lần, nhưng hình như họ chưa có ý định báo cảnh sát. Cháu nghĩ họ muốn chờ thêm một thời gian nữa rồi mới quyết định. Như bác cũng biết đấy, những chuyện như thế này họ không thích để bên cảnh sát can thiệp vào đâu. Vì thế có thể nói bây giờ chính là cơ hội. Nếu bác dồn ép bác sĩ Omuro một chút có lẽ anh ta sẽ nói ra hết. Nhất là những chuyện liên quan đến Yukari.”

Tim gã đập rộn ràng, niềm hứng khởi lan rộng khắp người Katsumata.

“Omuro giờ ở đâu?”

“Ở phòng khám số Ba. Cháu sẽ đi cùng bác. Nếu có bệnh nhân ở đó bác sẽ cần một người dụ họ ra hết mà, đúng không?”

Gã cảm thấy tiềm năng trong cô nàng này rất lớn, rất được việc.

• • •

Đúng như những gì Kurihara Akiko đã dự tính trước, ở phòng khám số Ba lúc này đang có một bệnh nhân.

“Cô Yoshimura, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút nhỉ?”

Cô ta liếc nhìn Katsumata rồi dẫn người phụ nữ trung niên cử động hơi vụng về ra ngoài hành lang. Katsumata cũng gật đầu ra hiệu, đoạn gã chờ cả hai đi ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Omuro vẫn ngồi ở chỗ như lần trước gã đến, cậu ta đang ngược mắt nhìn gã. Vẫn thái độ bất mãn y như lần trước, nhưng gã có thể nhìn thấy sự lúng túng hiện lên trên mặt chàng bác sĩ.

“Bác sĩ Omuro, tôi nghe nói cậu đang gặp vấn đề gì nan giải lắm thì phải. Nhưng nếu cậu không thấy phiền, cho tôi nói chuyện một chút được không?”

Katsumata ngồi phịch xuống ghế ngồi của bệnh nhân rồi châm thuốc. Đương nhiên gã thừa biết không được hút thuốc trong bệnh viện, nhưng gã quyết định mặc kệ. Omuro im lặng không nói gì.

“Bệnh nhân tâm thần loại nặng đã bỏ trốn mất rồi sao? Không biết những sự cố bỏ bê bệnh nhân như thế này có thường xảy ra không? Nhưng tôi nghĩ đây là chuyện lớn đấy.”

Gã lấy cái gạt tàn di động ra đặt lên bàn. Gã mở nắp rồi trút hết tàn thuốc trong đó ra. Omuro ngồi yên bất động nhìn theo từng cử chỉ của gã.

“Nếu lỡ Yukari ra ngoài làm chuyện xằng bậy gì thì cậu tính sao?”

Hơi thở vị bác sĩ đột nhiên khựng lại.

“Ví dụ như là giết người chẳng hạn... cậu sẽ làm gì để dàn xếp mọi chuyện?”

Omuro liếc nhìn Katsumata, cậu ta thở ra chậm chậm rồi nhanh chóng lảng ánh nhìn sang nơi khác. Hành động đó chẳng khác gì cậu ta đang nói ‘Ừ, chuyện đó vẫn có thể xảy ra mà’.

“Này, bác sĩ. Không phải đùa đâu, chuyện đó có thể đã thật sự xảy ra rồi. Tuy nhiên bây giờ tôi vẫn còn khá nhiều chỗ vướng mắc... Như lần trước tôi đã nói, dù bệnh tình cô ta như thế nào, đầu óc bất thường ra sao, tôi cũng không hề có ý đồ vấy cho cô ta những tội mà cô ta không làm. Nếu Yukari vô tội, hoặc cậu thật sự muốn bảo vệ cô ta, đáng lẽ cậu phải mau chóng hợp tác với cảnh sát chứ, không phải sao? Đó là vì Yukari, thậm chí còn vì chính bản thân cậu nữa.”

Omuro chậm rãi ngược mặt lên trần nhà rồi nhắm mắt, hít một hơi thật sâu như thể đang đấu tranh tư tưởng. Những nghi phạm chuẩn bị thú nhận hành vi phạm tội của mình cũng thường hay có cử chỉ như thế này.

Katsumata nhận thấy điều đó nên gã biết ý giữ yên lặng. Một lúc sau Omuro mới bắt đầu câu chuyện của mình bằng một giọng khàn đặc như đã dồn nén biết bao lo lắng và mối mệt.

“Hình như cô ấy đã bị cha mình ngược đãi rất tàn nhẫn. Nghe đâu ông ta ở trong băng đảng nào đó và bị nghiện nặng. Có lẽ cô ấy cũng bị bạo hành tình dục. Và chuyện đó đã làm tâm trí Yukari bị tổn thương nặng nề...”

Chuyện như thế này gã đã biết sơ sơ sau cuộc gặp mặt lần trước. Khi đó gã chỉ hỏi tên bệnh của cô ta thôi, vậy mà tay bác sĩ này lại liệt kê ra một loạt khiến gã cảm thấy như mình đang bị xem thường vậy.

“Tóm lại bệnh của Yukari có phải là bệnh rối loạn đa nhân cách không?”

Một người con gái phải làm nô lệ tình dục cho chính cha ruột, bị cưỡng ép quan hệ cận huyết, thì đương nhiên trong lòng cô ta sẽ chất đầy sự căm hận dành cho ông ta. Tuy nhiên phần nào đó trong cô ta vẫn không muốn làm thế vì cô ta vẫn có tình cảm với người cha đã sinh ra mình. Chính mâu thuẫn gay gắt giữa hai cung bậc cảm xúc đó mà tinh thần, tâm trí cô ta như bị xé tung thành hai mảnh. Kết cục, một cách vô thức, cô ta luôn tự trấn an người bị hành hạ thể xác và tinh thần đó không phải là mình mà là một người hoàn toàn khác. Như vậy cũng có nghĩa cô ta đã tự tạo ra một hoặc nhiều nhân cách khác biệt trong thế giới riêng của cô ta.

Chính vì tâm lý trốn tránh hiện thực này khiến những cô gái bị cha ruột của mình xâm hại khi còn nhỏ dễ dàng rơi vào chứng bệnh rối loạn đa nhân cách. Gã đã cất công đọc sách để nghiên cứu sơ, nhưng không ngờ...

“Không phải.”

Một lời phủ nhận nhẹ tênh bác bỏ mọi công sức của gã. Katsumata chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ như thế này.

Chết tiệt thật. Bày đặt làm gì cho thêm nhục nhã vậy không biết.

“Nếu vậy thì là bệnh gì?” Gã dập điều thuốc rồi giục cậu nói tiếp.

“Điều chú vừa nói là trường hợp nếu người xâm hại là cha ruột của nạn nhân. Còn người ngược đãi Yukari là cha dượng của cô ấy nên hai trường hợp này không giống nhau lắm. Tuy nhiên nỗi đau trong lòng của cô ấy không khác gì họ cả. Từ sâu trong đáy lòng, Yukari căm ghét việc mình là phụ nữ. Cô ấy cảm thấy ghê tởm cơ thể của mình, thứ đã bị người cha dượng vấy bẩn. Chú có biết vì lý do đó Yukari đã làm gì không?”

Cậu ta ngắt ngay ở đoạn quan trọng. Omuro im lặng lắc đầu rồi thở mạnh như đang gồng mình chịu đựng cơn đau.

“Ngay từ đầu, Yukari không hề mắc bệnh tâm thần gì cả. Lần đầu tiên cô ấy đến đây là để điều trị cấp cứu. Ở một cơ sở chăm sóc trẻ em, cô ấy đã dùng một con dao rọc giấy, tự mình cắt đứt bầu ngực bên phải của mình... vì thế mà người ta mang cô ấy đến đây.”

Tự mình... cắt đứt...

Ngay cả một người gan góc như Katsumata cũng như đông cứng lại, mặt gã đờ ra.

“Tại thời điểm đó trên cánh tay trái của cô ấy bị cắt nhiều đến mức chi chít các vết sẹo nhăn nhúm, làn da toàn thân thô ráp, chai sần. Đối với những người rơi vào tình trạng như cô ấy, họ cảm thấy không có loại thuốc an thần nào công hiệu hơn ngắm nhìn máu của chính mình. Người ta hay gọi nó là hội chứng tự gây tổn hại cho bản thân mình.

“Mình không đáng tồn tại trên cõi đời này, dù có làm gì đi chăng nữa thì mình đã bị vấy bẩn rồi, hôi thối, dơ bẩn, mình không phải là con người, mình chỉ là rác rưởi... Nhưng tôi không muốn cô ấy nghĩ như vậy. Bằng cách nào đó, tôi muốn cô ấy có thể nhận ra giá trị của mình, rằng mình đang sống và dòng máu đỏ đang chảy trong cô ấy cũng như bao người khác... Thậm chí cả chuyện hiển nhiên như vậy cô ấy cũng không hề biết. Tâm trí của Yukari đã bị dồn ép vào đường cùng, và cô ấy chỉ biết gào thét trong vô vọng. Khi những vết cắt trên cánh tay lần lượt liền sẹo, cuối cùng cô ấy quyết định tự mình cắt bỏ bầu ngực, thứ chứng tỏ cô là phụ nữ.

“Nhưng thật đáng tiếc, thể chất của Yukari rất đặc biệt. Nói một cách đơn giản, máu của cô ấy rất dễ đông, dù tình trạng xuất huyết nghiêm trọng ra sao, tốc độ đông máu của cô ấy nhanh hơn những người khác ở

trong tình huống tương tự. Cũng nhờ vậy mà cô ấy vẫn giữ được mạng sống của mình, nhưng mặt khác nỗi thống khổ lại tiếp tục giày vò cô ấy. Ở ngay tại bệnh viện này, cô ấy cũng đã cắt nốt bầu ngực bên trái. Đến khi xuất viện, tại Shinjuku cô ấy đã xẻo từng mảng thịt ở hông và bụng. Cô ấy khóa thân đứng giữa phố Kabuki giữa thanh thiên bạch nhật rồi tự đâm dao vào da thịt mình.”

Cô ta quyết tâm xóa bỏ mọi điểm đặc trưng của phụ nữ trên người mình. Vì lý do đó mà cơ thể cô ta bây giờ thay đổi như thế nào gã có thể tưởng tượng được tương đối. Không còn nghi ngờ gì nữa, Yukari chính là ‘F’.

“À bác sĩ này... phiền cậu xem qua mấy tấm hình giúp tôi nhé?”

Gã từ tốn xếp ba tấm hình Tatsumi đưa cho mình lên mặt bàn. Nếu gã bắt được bất kì sự biến đổi nào trong biểu cảm của Omuro, có lẽ gã chẳng cần phải hỏi thêm nữa.

“Người trong mấy tấm hình này là Fukazawa Yukari phải không?”

Omuro gật đầu một cách đầy bất lực.

“Vâng... trông rất giống.”

“Vậy còn người đàn ông này thì sao? Cậu nhìn có thấy quen mặt không?”

Ban đầu Omuro lắc đầu. Thế nhưng đến tấm ảnh nằm ở giữa, Omuro ghé sát lại để nhìn cho kĩ, bởi vì khuôn mặt của người đàn ông trong tấm ảnh đó được chụp rõ hơn hẳn những tấm khác.

“Ừm người này... Có một người đàn ông tự giới thiệu mình là anh họ của Yukari và đến thăm cô ấy vài lần. Cháu thấy người trong hình khá giống với anh ấy.”

“Cậu chắc chứ?”

“Dạ... không, chuyện cũng xảy ra lâu rồi nên cháu không nhớ chính xác. Nhưng cháu cảm thấy như vậy...”

“Cậu có biết tên hắn không?”

“Bây giờ cũng quá hạn rồi, nhưng nếu ghi chép trên sổ thăm bệnh ở phòng lưu trữ trong văn phòng chưa bị xử lý, có lẽ chúng ta sẽ biết thôi.”

“Vậy cậu mau mau đi kiểm tra giúp tôi đi.”

“Vâng” Omuro gật đầu, đoạn cậu với tay đến cái ống nghe điện thoại.

Katsumata rút thêm một điều thuốc ra rồi châm lửa.

Sau khi trình bày tình hình, Omuro đặt ống nghe xuống. Và giống y như những nghi phạm biết rõ là không thể nào che giấu được nữa, thái độ của cậu ta trở nên ngoan ngoãn hơn.

“Nghe nói Yukari hay trốn khỏi bệnh viện lắm, đúng không?”

Omuro lặng thinh, khẽ gật đầu.

“Và những ngày đó chắc chắn là ngày Chủ nhật thứ hai của mỗi tháng, tôi nói đúng chứ?”

Cậu ta ngúc ngắc cái đầu đầy khổ sở.

“Một lát nữa cậu kiểm tra ngay chuyện đó cho tôi. Mà tôi nghĩ nó chính xác là Chủ nhật thứ hai của mỗi tháng đấy.”

Omuro ủ rũ gục xuống như đã đồng ý làm theo yêu cầu của gã.

Những đám mây âm u trông như dọa dẫm giăng kín trên bầu trời bên ngoài cửa sổ, mưa đang chực đổ ào xuống bất cứ lúc nào. Nhìn kĩ hơn sẽ thấy chúng đang dần trôi về phía gã đang đứng. Cảnh tượng không có gì đặc biệt này bỗng dừng khiến gã cảm thấy không thoải mái.

Mặc dù Omuro đã nhờ người kiểm tra sổ thăm bệnh, nhưng việc này còn phải tốn bao nhiêu thời gian nữa? Trong lúc gã đắm chiêu suy nghĩ, đột nhiên Omuro nói tiếp.

“Trong vòng một năm trở lại đây, tình trạng sức khỏe của Yukari đã ổn định nhiều hơn. Thế nhưng đến chừng giữa tháng 7, cô ấy nhận được tin báo anh trai mình đã mất. Bởi vì tôi biết anh ta là người thân duy nhất của Yukari nên không thể nào không báo tin đó, cho dù tôi biết chuyện này sẽ gây chấn động như thế nào đến tâm trí của cô ấy. Nhưng... sự thật vượt trên những gì tôi đã tưởng tượng.

“Ngoài những chứng bệnh trầm cảm, xa lánh xã hội, tự gây tổn hại cho bản thân mình ban đầu, tôi nhận ra Yukari còn có những hành vi cố tình gây thương tích cho người khác. Đã có lần cô ấy kẹp cổ rồi dùng dao rọc giấy, không rõ lấy từ đâu, kê sát vào cổ họng một y tá. Phải thuyết phục hết lời mọi chuyện mới kết thúc một cách êm thấm. Thế nhưng trong lúc kích

động cô ấy đã buột miệng nói ra một điều khiến mọi người lạnh cả sống lưng ‘Nếu tôi giết thật nhiều người, chắc chắn anh hai sẽ quay về, chắc chắn anh hai sẽ cứu tôi’...”

Katsumata cảm thấy như khói thuốc đã ních đầy lồng ngực của mình.

“Chuyện đó đã xảy ra lúc nào?”

“Khoảng cuối tháng trước.”

Dựa vào mốc thời gian, đó là chuyện đã xảy ra sau khi gã cùng tay trưởng tuần tra của Sở Nichiarai đến đây.

“Này cậu bác sĩ, tôi biết cậu luôn sẵn sàng bảo vệ quyền lợi cho bệnh nhân vì lương tâm nghề nghiệp của mình. Thế nhưng, nếu cậu trình báo cho cảnh sát những chuyện như này giờ cậu vừa kể, có lẽ Kanehara Taichi đã không bị sát hại. Hoặc nếu cảm thấy khó xử thì cùng lắm khi tôi đến đây lần trước, cậu phải nói rõ cho tôi biết về tình trạng bất thường của Yukari chứ... Như vậy Otsuka, một cảnh sát trẻ tuổi với tương lai xán lạn cùng đơn vị với tôi, đâu phải chết tức tưởi như vậy...”

Điện thoại rung lên trong túi áo gã.

“Katsumata đây.”

“Ô, là tôi, Tatsumi. Tôi đã vén được tấm màn bí mật ấy lên rồi.”

Mọi gánh nặng đang chất chứa trong tim gã bỗng chốc tan biến nhanh như những làn khói.

“Sao có thể nhanh như vậy được?”

“Cũng đương nhiên thôi, sức mạnh của hai triệu yên ông trả cho tôi đây. Nhưng bây giờ không phải là lúc để nói về chuyện đó. Ông bình tĩnh, đừng xúc động quá nhé. Kẻ chủ mưu là con trai của giám đốc Phân khu số Ba thuộc Tổng hành dinh cảnh sát thủ đô Tokyo, Kitami Noboru. Tay lính mới được điều đến Ban chuyên án đặt tại Sở Kameari để học hỏi kinh nghiệm chính là người đứng đằng sau mọi chuyện.”

“Chó chết thật! Lần sau tôi lại đến.” Gã nói cụt lủn rồi quay lưng lại đi thẳng ra cửa.

3

Kitami đang quát tháo ai đó qua điện thoại.

“Mày câm đi! Bởi vì mày bắn chết người nên mới ra nông nỗi này đó. Không sao hết, mày đến đây nhanh lên... À à, cái tòa nhà trống ở Ikebukuro mà lần trước mày xem qua đó... Nhớ báo với F... Mày nói nhăng cuội gì vậy, mấy chuyện đó bỏ qua một bên đi. Sao cũng được, đến đây nhanh cho tao, thẳng ngu.”

Hắn gặp điện thoại rồi phun nước bọt xuống đất. Reiko đang nằm sõng soài trên nền xi măng, hai tay bị còng sau lưng. Phải rồi. Tình cảnh của Reiko bây giờ giống y như Otsuka trước khi bị giết.

“Tổ trưởng Himekawa, thời khắc kết liễu mạng sống của cô sẽ là 8 giờ rưỡi hoặc 9 giờ. Lúc đó tôi cũng đã về Ban chuyên án họp rồi.”

Hắn gọi đồng bọn đến đây để giết Reiko trong khi bản thân mình ung dung ngồi trong phòng họp, có phải mục đích là để tạo chứng cứ ngoại phạm? Điều đó có nghĩa sự có mặt của hắn trong quán cafe và thời điểm Otsuka bị giết cũng là thủ đoạn tương tự sao?

Kitami ngồi xuống cạnh đầu của Reiko, gối chống xuống đất. Trong tình cảnh như thế này cho dù cô bị gí súng vào thái dương cũng không có cách nào phản kháng được.

“Thời sinh viên, chưa có chuyện xấu gì mà tôi chưa từng kinh qua. Ma túy đá, cần sa, thuốc lắc, chất gây ảo giác, tem thư*, thậm chí là cả Heroin. Chỉ cần cảm thấy thích, tôi có thể cưỡng bức bất kì cô gái nào, sau đó chỉ việc đá cô ta xuống chỗ nào đó trên đường Daisan Keihin là xong. Phải rồi, cũng có khi tôi bắt cóc, giam giữ buộc cô ta làm nô lệ tình dục cho mình nếu cô ả hợp gu của tôi. Tôi không phải dạng thiếu thốn tiền bạc gì cho cam, nhưng tôi vẫn đăng những video mình quay được lên mạng, chỉ vì cảm thấy việc đó rất thú vị. Có vài bọn thường hay lui đến khu Shibuya nhiều như đi chợ cũng rất thích những video đó, thậm chí bọn chúng còn lén tấn công nạn nhân rồi trói lại thả ở thang cuốn trong sảnh sân bay Haneda.

“Nhưng mà đến một lúc nào đó chuyện này sẽ trở nên nhàm chán. Cái gì cũng có giới hạn của nó. Chưa kể con đường trở thành cảnh sát tương lai của tôi vẫn còn rất rộng mở. Vì thế tôi không thể hành động quá lộ liễu được nữa. Dù rất khó khăn nhưng tôi đã bỏ được thuốc và tránh đụng độ, gây gổ. Khi phát sinh tranh cãi, mâu thuẫn, chỉ cần dùng tiền mọi vấn đề sẽ được giải quyết. Và đó cũng là lúc tôi tình cờ gặp được ‘F’.”

“F?” Reiko hỏi lại. Nếu cô nhớ không lầm hẳn đã gọi cái tên này trong cuộc điện thoại vừa rồi.

“Ừ, nó cũng sắp đến rồi. Khách sạn nó đang ở cũng gần đây thôi.”

Cô không phải chờ lâu, một bóng người xuất hiện đúng như lời hẳn nói, kẻ đó đang đứng chặn hết cửa ra vào.

“Ô ô cuối cùng nhân vật chính cũng đã đến... tao chờ mày này giờ đây.”

Tuy nhiên cái bóng đó không bước vào.

“Còn đang phải dẫn do gì nữa hả?”

Không có tiếng trả lời nào phát ra.

“Chậc, không sao đâu.”

Kitami hất mặt về phía Reiko với thái độ đùa cợt.

“Cho phép tôi giới thiệu nhé tổ trưởng Himekawa. Đây là ‘F’, bậc thầy am tường nghệ thuật giết người, ngôi sao của chương trình ‘Strawberry Night’. Nó còn có một tên khác, à phải nói là tên thật mới đúng, xin giới thiệu Fukazawa Yukari.”

Đây là hung thủ trực tiếp ra tay...? Fukazawa Yukari?

Hình ảnh người đang đứng trước mặt cô khác xa với âm hưởng mềm mại của cái tên ‘Yukari’ trong trí tưởng tượng của Reiko. Dáng người cũng gần giống cô, gầy và cao như một cây sào. Tóc được cắt ngắn, nhưng nói đúng hơn cô cảm giác như chúng đã được nhổ trụi đi. Diện mạo của cô ta khiến bất cứ ai nhìn thấy đều phải liên tưởng đến những con chó hoang, mình đầy ghê lở.

“Tổ trưởng biết không, thằng bạn tôi đã bị nó đâm chết khi lỡ đùa giỡn quá trớn đấy. Chuyện này cũng chẳng hay ho gì nên tôi đã dùng tiền dàn xếp tất cả mọi chuyện cho xong. Nhưng người như nó thật sự rất hiếm.

Không một lời báo trước đột nhiên ‘Phập’ một cái, tôi còn chưa kịp mở miệng nói một lời nào... nhưng mọi thứ xảy ra thật sống động. Kỹ thuật dùng dao và cái cách máu phun ra, sự tồn tại của nó, tất cả mọi thứ đều là nghệ thuật.

“Thằng bạn xui xẻo đó của tôi cho dù có còn sống thì chắc bây giờ cũng là cảnh sát quèn ở đồn cảnh sát xa xôi nào đó thôi. Nhưng ít ra cũng có lúc nó đi trên cùng một con đường như tôi. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, hẳn biến thành một con búp bê đỏ rực màu máu nằm co giật trên mặt đất. Chỉ bằng con dao rọc giấy tầm thường chừng một trăm yên vậy mà có thể cắt đứt sinh mệnh của một người nhẹ như không.

“Về phần tôi, cho dù trước đó tôi đã chơi bời, quậy phá không ít, nhưng ngay lúc đó một thứ gì đó đã trỗi dậy trong tôi một cách mạnh mẽ khiến tôi không thể chôn giấu thêm được nữa. Nếu cứ sống một cách bình thường khác nào phí hoài tuổi trẻ của mình. Nếu tôi yên phận, tôi có thể đạt đến các cấp bậc cảnh sát cao hơn dễ dàng như bước vào thang máy và nhấn nút đi lên. Trước đó suy nghĩ của tôi luôn mặc định như vậy. Cho đến khi tôi bắt đầu nhận thấy việc phải sống một cuộc đời như thế thật vô vị biết bao.”

Kitami nhìn Yukari bằng ánh mắt say đắm.

“Người đã kéo tôi ra khỏi suy nghĩ ấu trĩ ấy chính là F. Hãy nhìn cho kỹ để thấy ‘Cái chết’ thật sự ở gần chúng ta như thế nào. ‘Cái chết’ chân thực và sống động mà hiếm khi thấy trên TV giờ đây đang diễn ra ngay trước mắt... Chính nó đã dạy cho tôi những điều đó.

“Những người đã lớn lên trong sự chăm sóc, bảo vệ của người khác như tôi thật sự không thể nhìn thấy bên dưới mình có gì. Từ trước đến giờ tôi chỉ toàn ngược nhìn lên, mơ mộng ngắm nhìn thế giới bên trên đến mức cổ mọi như, vì vậy tôi hoàn toàn không biết vị trí mình đang đứng cao như thế nào. Nhưng nhờ F, tôi đã biết được điều đó. Điều kiện của tôi vượt trội hơn những tên đang bò lết dưới đất mà sống gấp ngàn vạn lần. Nhưng rồi tôi ngộ ra một điều, nếu chỉ sống một cuộc đời hời hợt kết cục của mình cũng chẳng khác gì thi thể lạnh ngắt của người bạn đó hay một trái dâu chín rục rồi rữa ra.

“Vì vậy mà tôi quyết định trở thành người tài trợ cho nghệ nhân của nghệ thuật giết người này. Chính tôi là người khao khát muốn được xem màn biểu diễn ấy hơn bất cứ ai. Chắc chắn tất cả những người trong hàng ghế khán giả cũng sẽ cảm thấy xúc động như tôi. ‘Cái chết’ hiện hữu ngay trước mắt họ. Trong khi đó, ‘Sự sống’ – một thái cực tương phản – giá trị của nó chưa bao giờ có thể rõ ràng như thế. Một cơ hội để con người có thể xem lại ý nghĩa tồn tại của mình.”

Có lẽ hẳn đang nhớ đến cảm xúc khi đứng trước buổi diễn. Kitami nhắm mắt, hai tay hẳn giang rộng ra, vẻ mặt hẳn mơ màng như đang đắm chìm vào một màn trình diễn xuất sắc của dàn nhạc giao hưởng.

“Thử nghĩ mà xem, con người ở thế giới hiện đại được sinh ra trong bệnh viện, và cũng trút hơi thở cuối cùng tại đó. Họ chưa từng cảm nhận được thế nào là một ‘Cái chết’ thật sự cả. Chắc chắn ai cũng muốn cảm nhận được nó. Muốn tận mắt nhìn thấy nó. Vì vậy tôi đã cho họ thấy ‘Cái chết’ thật sự, và ‘Sự sống’ – thái cực tương phản của nó – quý giá đến nhường nào. Mặc dù cái tên ‘Strawberry Night’ là do tôi nghĩ ra, nhưng hẳn mới là người chấp nhận nó. Dù không mở miệng nói lời nào, nhưng cái gật đầu của hẳn đã cho tôi câu trả lời.”

Trong lúc Kitami thao thao bất tuyệt, Reiko vừa giả vờ lắng nghe vừa tìm kiếm cơ hội có thể thay đổi cục diện trước khi tên còn lại đến đây. Tuy nhiên tên Kitami trước mặt dù trông hào hứng, kể chuyện say sưa quên trời đất nhưng thực tế hẳn vẫn luôn bình tĩnh quan sát từng hành động của Reiko. Chí ít thì trước tiên cần giải phóng được hai cánh tay đang bị còng ở phía sau, nếu làm được như thế chắc chắn cũng sẽ có nhiều cơ hội hơn.

“Chắc cô cũng nhận ra được, ban đầu tôi phi tang xác ở Toda, nhưng sau khi chuyển đến Kameari tôi biết thêm hồ Trong và bắt đầu tìm xác ở đó từ tháng 7. Nhưng thật không ngờ là thằng Yasuyuki lại chết. Lại còn chết vì ba cái nguyên nhân hiếm gặp đó nữa thì tôi cũng đành chịu... Tôi thật sự khâm phục trực giác của cô. Từ đầu đến cuối chẳng có cái gì hợp lý cả, toàn là giả thuyết vớ vẩn. Nhưng trớ trêu thay chúng lại đúng... tôi không thể nào hiểu nổi... Đáng ra bọn tôi phải giải quyết cô đầu tiên, thay vì là tay cảnh sát quèn Otsuka.”

Không rõ Kitami đang có ý định gì, hần nhắc họng súng ra khỏi đầu Reiko rồi hất hàm ra hiệu cho Reiko đứng dậy. Reiko lồm cồm đứng dậy theo lời hần.

“Thật lãng phí quá đi mất... mẫu phụ nữ như cô cũng khá hợp gu của tôi.”

Kitami luồn tay trái vào ngực áo Reiko. Lần trên lớp áo sơ mi dẫm mồ hôi hần mân mê bầu ngực cô. *Nếu mình phản kháng chuyện gì sẽ xảy ra?* Bám chặt vào ý niệm đó Reiko cố gắng giữ cho suy nghĩ của mình tỉnh táo nhất có thể. Thế nhưng, ngón tay bản thủ của Kitami đang tự tiện xâm phạm thân thể Reiko, từng chuyển động của nó, dù là nhỏ nhất cũng có khả năng tước đi nỗ lực tập trung trong đầu óc cô.

“Để tôi đoán thử nhé. Cô chắc cũng như vậy thôi. Không khác gì với người bình thường cả. Ở trong đội điều tra số Một mỗi ngày đều nhìn thấy xác chết, không biết cô đã nghĩ thế nào nhỉ? *Mình không muốn bị như thế này, có phải không?* Chắc chắn cô cũng từng có suy nghĩ như thế.”

Miệng súng lại lạnh lùng kề vào bên thái dương của cô. Kitami ôm Reiko từ phía sau, lần này hần nhắm đến quần lót bên dưới quần jean cô đang mặc.

“*Mình đang sống. Thật may mắn làm sao, mình vẫn còn sống trên cõi đời này, hần cô cũng nghĩ như vậy. Đúng chứ? Cô có cảm thấy mình thật ưu việt không?*”

Không, tôi chưa bao giờ nghĩ đến những điều như vậy cả...

Nhưng Reiko không thể thốt nên lời. Những ngón tay của Kitami đang mò mẫm tìm kiếm bộ phận nhạy cảm nhất trên người Reiko. Màn đêm tối tăm của mùa hè đó dường như đang tái hiện trong tâm trí cô.

“Dù ghê gớm thế nào cô cũng chỉ như vậy thôi. À không, có lẽ cô còn tồi tệ hơn đám đông khán giả đó nữa. Bởi vì cô được trả tiền để nhìn xác chết. Bởi vì nó là công việc nên nét mặt cô tỏ ra nghiêm túc, nhưng thực chất trong lòng cô lại nghĩ mọi chuyện đã kết thúc. Chắc những lúc như thế cô cảm thấy may mắn lắm, *bởi vì mình là cảnh sát hình sự cơ mà.*”

Những ngón tay của hần gây ra vài tiếng động tục tĩu. Dù vậy, đến lúc này Reiko đã không còn xem cơ thể này là của mình nữa. Cô chỉ cảm

thấy màn đêm tối tăm của mùa hè năm đó đang vây chặt, vắt kiệt mọi sức lực cô có.

Có lẽ mình không thể làm được gì nữa rồi...

Ngay lúc cô nghĩ đến chuyện buông xuôi thì...

“Khác...”

Đột nhiên một giọng nói mong manh từ đâu vọng đến. Ban đầu Reiko không biết giọng nói đó là của ai.

“Khác... Tao, và mày, hoàn toàn, khác nhau.”

Là Yukari. Nhìn dáng vẻ bên ngoài khó có thể hình dung ra được giọng nói nữ tính và có phần yếu ớt vừa rồi là của cô ta. Thế nhưng, tại sao cô ta lại tự xưng là ‘Tao’*?

“Khác cái gì vậy F?”

Giọng nói của Kitami trở nên dịu dàng bất ngờ.

“Tao... chưa bao giờ... nhìn... từ trên xuống. Tao chỉ muốn sống và cảm nhận được dòng máu giống như mọi người đang chảy trong người. Tao muốn biết mình cũng là một con người...”

Tưởng như một âm hồn vất vưởng nào đó đang nói. Giọng nói mỏng manh có thể tan vào trong gió bất cứ lúc nào. Nhưng thật kì lạ, những lời yếu ớt đó lại ẩn chứa sức mạnh vô hình.

Kitami thả Reiko xuống đất rồi đi lững thững về phía Yukari.

Cơ hội là đây...

Reiko âm thầm ngồi dậy thật chậm rãi để cả hai người họ không nhận ra.

“Mày nói cái gì vậy? Giống nhau mà. Chẳng phải rất giống nhau sao? Tao với mày là đồng minh. Chúng ta đã cảm nhận được ‘Cái chết’ thật sự cũng như thực trạng của ‘Sự sống’, chính vì vậy mà chúng ta mới có ngày hôm nay.”

“Khác...”

Cái bóng đen chắn trước cửa lắc đầu.

Reiko cảm thấy hai cổ tay bị còng ở đằng sau bắt đầu tê buốt.

“Tao chỉ cảm nhận được ‘Cái chết’. Tao... không thể nào... tin là mình đang sống. Trong khi mày cảm nhận được ‘Sự sống’ như một chuyện

hiển nhiên, vì vậy mà, hoàn toàn... khác tao.”

“Hả? Mà nói gì vậy? Tới lúc này rồi mà mà đang nói linh tinh gì vậy?”

Reiko có thể thấy Kitami đang bối rối như thế nào qua tấm lưng của hắn.

Chính là lúc này!

Vẫn tư thế khom người, Reiko dùng hết sức bình sinh tông thẳng vào lưng Kitami.

“Hự!”

Kitami xoay người dùng gối thúc vào người Reiko. Bằng cách chủ động khom người, mọi thương tổn đều được giảm thiểu xuống mức thấp nhất.

“Con khốn này, mà muốn ăn đòn phải không?”

Kitami vung thêm năm đấm vào bụng Reiko. Một cú rồi hai cú. Thế nhưng Reiko đã đặt cược cả mạng sống của mình vào khoảnh khắc này, cô bấm bụng chịu đòn và sẵn tới. Đến cú đấm thứ ba, cuối cùng bàn tay bị còng của cô đã nắm được cổ chân của Kitami. Cứ thế cô dùng hết sức giật mạnh.

“A a!”

Kitami lão đảo suýt ngã. Không bỏ lỡ một giây nào, Reiko chạy nhanh về phía cửa ra vào. Nếu chạy ra ngoài và hét lên cầu cứu có lẽ ai đó sẽ nghe thấy và giúp cô. Nhưng rồi đột nhiên...

Ha!

Tiếng súng vang lên sau lưng Reiko, ngay lúc đó chân cô như bị ai níu lại, cô ngã nhào về phía trước. Trước mắt Reiko lúc này không còn là sàn xi măng nữa, thay vào đó là một cái miệng hố hình tứ giác đen ngòm đang chực nuốt chửng cô. Giếng thang máy thẳng đứng và trống rỗng, thông từ tầng trệt đến sân thượng.

Ngã xuống dưới thì...

Reiko vịn người theo phản xạ. Nửa người bên phải suýt rơi xuống nhưng bằng một cách nào đó tay phải cô bấu được vào mép sàn nhà. Nói đúng hơn là tính mạng của cô đang được treo trên những đầu ngón tay. Nửa

người từ hông trở xuống đã trượt khỏi mặt sàn và đang lơ lửng giữa không trung. Reiko với tay trái lên để trợ lực nhưng cả người cô vẫn tuột xuống, cơ thể cô vẫn đung đưa giữa miệng hố sâu hoắm. Toàn thân cô run rẩy. Cảm giác như những hạt cát dưới ngón tay cô lúc này đang trượt chầm chậm khỏi tay. Với tình hình này, có lẽ cùng lắm cô chỉ chịu đựng thêm được vài giây nữa thôi. Ở đây là tầng ba. Nếu rơi từ đây xuống dưới e rằng cô sẽ không qua khỏi.

Nỗi tuyệt vọng trấn áp tinh thần Reiko.

Cô có thể nhìn thấy đầu của Kitami, cô biết hẳn sắp tới chỗ của mình.

Họng súng đen ngòm đang chĩa thẳng vào cô.

Ngay khoảnh khắc đó...

“Aaa!”

“Cái...!”

Vài tiếng súng vang lên.

“Đầu hàng đi Kitami!”

“Đứng im, không được động đậy!”

Lại có vô số tiếng súng nổ.

“Ư... Aaa!”

“Kitami!”

Ai đang bắn ai? Reiko hoàn toàn không biết gì cả.

Trong vòng vài giây ngắn ngủi, tình hình ở tầng ba trở nên hỗn loạn. Reiko cố sức treo mình lơ lửng trên mép sàn, ai là người đã gọi tên Kitami, Reiko không có cách nào để biết.

“Ha!”

Bất thành linh khuôn mặt bê bối máu của Yukari xuất hiện trước mắt Reiko. Cô ta đang bò trên nền xi măng, tay nắm chặt lấy cổ tay của Reiko. Rồi bằng một sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, Yukari cố sức kéo Reiko lên.

“Mình đến... cứu cậu đây... Mako.”

Sau khi bật ra vài ngôn từ rời rạc, Yukari nhắm mắt lại.

4

Katsumata ngồi trong xe taxi, gã đã gọi cả chục cuộc điện thoại cho Himekawa. Mỗi lần gọi đến gã toàn phải nghe lời nhảm nhảm chán ‘Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...’.

Thật là... có di động để làm gì chứ, gắn dây vào lon sữa bò cho cô ả ngu ngốc đó xài coi bộ còn có ích hơn.

Trong lúc gã loay hoay với nỗi sốt ruột của mình, taxi đã chạy đến Ikebukuro. Hôm nay chắc chắn Kitami cùng Reiko đi khảo sát các tòa nhà. Nếu gã đến đó kịp lúc, gã có thể bắt khẩn cấp Kitami. Quả nhiên là mèo mù vớ được cá rán mà. Mọi công sức của gã đã được đền đáp. Khi đưa hai triệu yên cho Tatsumi lòng gã đã vô cùng đau xót, nhưng tất cả chỉ là phù du mà thôi. Bây giờ gã không cảm thấy tiếc số tiền đó nữa.

Ngặt một nỗi...

Gã đưa mắt nhìn lướt qua khu phố sầm uất ở gần cửa Đông của ga Ikebukuro. Trung tâm thương mại Seibu, Mitsukoshi, cửa hàng điện máy. Nhưng chắc chắn hai người họ không ở những nơi như thế này. Họ đến các tòa nhà trống để khảo sát hay đến các công ty bất động sản để lấy thông tin trước nhỉ? Cho dù họ đã chọn cách nào đi nữa thì việc phải tìm ra hai cảnh sát hình sự trong khu vực Ikebukuro rộng lớn như thế này khác nào mò kim đáy bể. Đã vậy gã chỉ có một mình.

Hừm, một mình? Nhắc mới nhớ...

Bỗng dưng gã nhớ tới Ioka. Gã cắt đuôi hăn từ trưa. Từ lúc đó không biết hăn đã ở đâu và làm gì nhỉ? Nếu hăn đang ở đâu gần đây, hay mình thử gọi hăn đến giúp xem sao? So với việc phải đơn thương độc mã thì với hai người, khả năng tìm thấy họ có thể được nâng lên ít nhiều.

Gã rút điện thoại ra gọi, chuông chỉ reo đúng một lần.

“Vâng, đây là hoàng tử của Sở Kameari, Ioka Hiromitsu xin...”

“Tao đây thẳng khùng!”

Katsumata không cần biết ngã tư nơi mình đang đứng đông người qua lại như thế nào, gã quát tháo ầm ĩ.

“Mày đang ở đâu? Tao đang ở Ikebukuro. Bây giờ mày đến đây nhanh lên!”

“Hô, thật tình cờ làm sao! Tôi cũng đang ở Ikebukuro nè.”

Mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng Katsumata.

Không lẽ từ đầu đến giờ... hắn vẫn đi theo mình sao?

Gã nhìn quanh một cách vô thức. Nhưng gã không nhìn thấy bóng dáng Ioka ở đâu cả.

“Mày đến Ikebukuro làm gì?”

“Hả? À, ừm... chuyện này có hơi... nói ra thật xấu hổ quá, chúng ta lại chẳng thân thiết mấy...”

“Cái... cái... cái thằng điên này...”

“Ấy ấy tôi nói, tôi nói đây. Chuyện là, dù tôi làm thế nào cũng không thể ngừng lo cho Reiko yêu dấu của tôi được...”

Lo cho Himekawa? Phút chốc gã tưởng như Ioka đã biết hết chân tướng mọi chuyện, nhưng không phải.

“Thì tổ trưởng cũng thấy đó, từ hôm nay trở đi, cô ấy phải đi chung với tay công tử bột trời gà không chặt đó. Thằng đấy lại trông đẹp trai quá thể... Tôi lo lắm. Có khi nào Reiko của tôi sẽ đổ gục trước thằng đấy không?... Lại còn đi đến mấy tòa nhà trống nữa chứ. Ở nơi không người như vậy, lỡ Kitami và Reiko... hôn hít hay làm gì nhau thì sao... đấy, cứ nghĩ như vậy là tôi lại đứng ngồi không yên...”

Cảng tượng Ioka đang gặm móng tay, mặt mày lo lắng bồn chồn hiện lên trước mắt gã.

“À rồi rồi, đứng ngồi không yên hả? Vậy mày đã làm gì?”

“Mặc dù tôi biết làm như vậy là nhu nhược, là yếu đuối, nhưng tôi vẫn đi vòng vòng ở Ikebukuro để tìm Reiko... Người thì cũng tìm ra rồi, nhưng thật lòng tôi cảm thấy xấu hổ quá, cứ theo đuôi cô ấy mãi như thế này...”

Chuyện thật hay đùa đây hả thằng này...

May mắn từ đâu rơi trúng đầu gã. Katsumata nuốt nước bọt.

“Vậy... trưởng tuần tra Ioka này, cậu đã biết được Himekawa và Kitami đang ở đâu rồi, đúng không?”

“Hả, đương nhiên là thế rồi! Bao nhiêu cái không chọn, chui ngay vào cái tòa nhà đang xây dở cách xa khu phố. Ở trong đó, lờ, lờ thôi, tên Kitami đó nổi lòng thèm khát tấn công hay làm gì Reiko của tôi thì sao... mỗi lần nghĩ vậy tôi lo muốn chết...”

Tuyệt lắm Ioka. Quả nhiên là mày rất được việc.

Katsumata cố kiềm lại cảm giác muốn chạy ngay đến đó, gãi ráng giữ thái độ điềm tĩnh để hỏi Ioka địa chỉ và cách đi đến nơi đó từ nhà ga.

“Ừm... rẽ vào ở khúc quanh thứ hai, đi thẳng, rồi lại rẽ trái vào khúc quanh thứ ba.”

Đang nói đến đó, bỗng nhiên Ioka im bật.

“Này, rẽ trái rồi sao nữa?”

“À, không có... vừa rồi có tiếng gì đó, ‘đùng’ hay gì đó...”

“Hả?”

Tiếng súng nổ. Gã không biết liệu Kitami có phải là người bắn chết Otsuka hay không, nhưng gã cũng không thể nào phủ nhận khả năng Himekawa có thể bị kết liễu đúng theo cách của Otsuka ở tại tòa nhà trống đó.

Như thế này thì nguy rồi...

Gã nhanh chóng hỏi nốt phần còn lại rồi không quên ra lệnh cho Ioka ‘Tuyệt đối không được rời khỏi vị trí đến khi tôi tới!’.

Lập tức gã chạy như bay vào cửa hàng điện máy gần đó, vừa dạt người chặn đường sang hai bên vừa cầm đầu lao đến thang máy. Nếu gã nhớ không nhầm chắc chắn tầng đồ chơi phía trên có thứ gã cần.

Làm ơn nhanh lên...

Gã thở dốc. Khi thang đến tầng bảy, các ki-ốt bán đồ chơi hoành tráng không thua gì những trung tâm thương mại lớn đập vào mắt gã.

Gã gọi một nữ nhân viên đang đi gần đó rồi hỏi cô nàng ki-ốt nào bán súng mô hình. Nữ nhân viên nhìn gã với ánh mắt nghi ngờ, nhưng bây giờ gã không còn thời gian để nói vòng vo hay câu gắt nữa.

“Ở đâu? Chỉ đi!”

“Dạ, dạ ở đằng kia ạ.”

Gã đi tới thêm hai dãy rồi nhìn vào tủ trưng hàng cô gái chỉ. Không nghĩ ngợi gì cả, mắt gã lướt tìm khẩu súng ngắn quen thuộc chuyên dùng cho lực lượng cảnh sát Nhật Bản, New Nambu M60. Nhưng chỗ này không thể nào có loại súng đặc dụng như vậy. Còn khẩu Revolver thì đã lỗi thời quá rồi. Súng được bày trên kệ tất cả đều là súng tự động.

Walther P88, S&W M3906, Beretta M92F, SIG Sauer P228. Toàn là những mẫu khiến bất kì đàn ông nào cũng thấy nao lòng.

Ừm, cái này dễ dùng, được đấy. Mà cái nào chả được, có thì vẫn hơn.

“Này cậu kia, lấy cho tôi cái này.”

Katsumata chỉ tay vào khẩu P228.

“Dạ, không biết cái này có kêu không đây?”

“Dạ, đương nhiên là được rồi. Tiếng thì khỏi phải chê rồi, đạn thì chứa được mười ba viên, nếu chú thích cháu có thể nạp thêm một viên nữa.”

“Đạn kèm theo luôn à?”

“Vâng, kèm theo một bộ mười bốn viên luôn ạ.”

“Cái này có kêu không đấy? Có trường hợp nào súng không nổ không?”

“Dạ, ừm... cháu nghĩ là không ạ. Nhưng nếu chú vẫn cảm thấy lo lắng thì đây.”

Chàng trai giới thiệu một hộp đạn khác.

“Cậu có khiếu kinh doanh ghê. Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ mua cái đó nữa nên cậu nạp đạn mới cho tôi đi. Tôi phải dùng ngay đấy.”

Gã lại bị người khác nhìn bằng ánh mắt nghi ngờ, nhưng gã không có thời gian để bận tâm đến chuyện đó.

Katsumata trả đầy đủ bằng tiền mặt, sau đó gã vội vã chạy xuống cầu thang để ra khỏi cửa hàng.

Ngay cả khi rời khỏi đó gã vẫn phải cảm đầu chạy.

Tại sao ngày hôm nay phải chạy nhiều vậy không biết?

Dày đạn kinh nghiệm là thế mà Katsumata cũng cảm thấy mệt bỏ hơi tai. Tình hình đã cấp bách lắm rồi nên gã không thể ở yên một chỗ mà

than thở được. Gã cũng nghĩ đến chuyện gọi thêm tiếp viện ở Sở Cảnh sát, nhưng gã không nghĩ ra một lý do hợp lý nào cả. Ngay từ đầu manh mối của gã cũng đã là kết quả của hành vi điều tra phi pháp rồi, vậy nên không thể nào công khai việc này ra bên ngoài được.

Gã chạy mãi miết, cuối cùng cũng đến được tòa nhà đang xây dở mà Ioka chỉ.

“Tổ trưởng, ở đây, ở đây.”

Ở góc đầu tiên trước mặt gã, Ioka vừa vẫy tay vừa thì thào.

“Chuyện... học... học... học... sao rồi?”

Ioka cắn môi dưới nhìn lên tòa nhà.

“Chưa thấy ra. Từ khi có thằng nhóc gầy gò kì quặc bước vào trong đó...”

Thằng nhóc, gầy gò?

Katsumata túm lấy cổ áo của Ioka. Gã gằn giọng hỏi.

“Có phải nó mặc một bộ áo liền quần màu đen không?”

“Hừm, a a, phải phải. Người quen của tổ trưởng ạ?”

Bây giờ giải thích đầu đuôi thật quá phiền phức nên gã vào thẳng vấn đề luôn.

“Hung thủ. Đứa vừa rồi là hung thủ trực tiếp ra tay, còn kẻ chủ mưu là Kitami.”

“Hả? Tổ trưởng đùa hoài.”

Ioka phì cười nhưng Katsumata mặc kệ, gã mở túi giấy ra.

“Giờ không có thời gian để gọi tiếp viện nữa... chúng ta đột nhập vào bên trong thôi.”

Ioka cười cợt, nhìn khẩu P228 Katsumata đang cầm trên tay hắn.

“Cái đó là đồ chơi hả tổ trưởng?”

“Không có gì đâu, chỉ để hù dọa thôi. Mấy đứa kia mới có ‘hàng’ thật. Nhưng dù sao thì trong bóng tối, cầm như thế này thôi là lừa được rồi.”

Thật ra từ sau vụ giết hại Otsuka, mọi thành viên trong Ban chuyên án đều được lệnh phải mang súng theo mình. Thế nhưng không hiểu đã xảy

ra rắc rối gì, sáng nay Ban chuyên án nhận được tin báo việc chuyển súng từ Tổng Bộ sẽ được dời qua buổi trưa.

Có nên ngồi đợi hay không? Ngay cả Katsumata cũng cảm thấy hơi do dự. Nhưng cuối cùng thì gã vẫn đi ra khỏi Sở. Sau đó nhờ trò chơi đuổi bắt với Ioka mà gã cũng quên bẵng chuyện súng ống.

“Mày có mang không?”

“Hả? Mang cái gì?”

“Súng. Có lệnh mang theo rồi còn gì.”

“À à... Lúc tôi thấy tổ trưởng không ở đó nữa nên tôi cũng lật đật chạy theo vì sợ bị bỏ lại... Vậy nên tôi không có mang theo...”

Cái gì vậy thằng điên này? Thật vô dụng mà...

Mũi đánh hơi cũng thính đấy, nhưng xét về tổng thể thì quả nhiên chẳng có ích lợi gì cả.

“Thôi bỏ đi. Vào thôi.”

Gã đi về phía tòa nhà, Ioka cũng im lặng bám theo. Cả hai lách người qua hàng rào để không gây ra tiếng động. Gã tập trung lắng tai nghe ngóng động tĩnh, phía trên có ai đó đang nói chuyện, nhưng nội dung thì gã không nắm được.

Đi đến cuối hành lang là một cái giếng thang máy trống rỗng nằm lơ lửng. Kế bên là cầu thang với các bậc thang đã bong tróc xi măng. Cả hai rón rén lên cầu thang. Tầng hai. Không có ai. Thế nhưng có ai đó đang ở tầng trên.

“A a!”

Đột nhiên một giọng giận dữ vọng ra từ phía tầng trên vọng xuống.

“Nhanh lên!”

“Ha!”

Không còn thời gian để đi bước rón rén. Gã dùng hết sức mình để lao vào tầng hai. Sau đó ló mặt ra quan sát tình hình trên tầng ba. Ngay lúc đó tiếng súng vang lên. Khoảnh khắc tiếp theo, Himekawa trượt trên mặt đất rồi mất dạng ở bức tường bên phải.

Ở đó có hố trống à? Cô ta rơi xuống rồi sao?

Nếu có thể xem cảnh này trong một tâm trạng bình tĩnh có lẽ sẽ hài hước lắm, nhưng lúc này gã không thể cười nổi. Ngay lập tức Kitami cầm súng bước tới.

Có lẽ bệnh nghề nghiệp đã ngấm sâu vào máu, Katsumata muốn chạy đến và ra lệnh ‘Kitami! Đứng yên! Không được cử động!’. Nhưng nghĩ kỹ lại, gã thấy mình không cần phải làm thế. Thứ gã đang cầm trên tay chỉ là một khẩu súng mô hình. Cho dù gã có bóp cò cũng sẽ không có viên đạn nào bay ra. Thế nhưng nếu đột nhiên nổ súng, chắc chắn Kitami cũng sẽ bắn lại theo phản xạ. Khi đó gã sẽ như thế nào? Trong lúc gã đang đắn đo suy nghĩ đủ đường thì...

“Aaa!”

Yukari lại gần lưng của Kitami. Tay cô ta đang cầm một thứ gì đó.

“Cái...!”

Lập tức Kitami xoay người, dùng súng bắn Yukari. Một phát, hai phát.

“Đầu hàng đi Kitami!”

“Đứng im! Không được cử động!”

Theo phản xạ Katsumata cũng bắn vài phát súng.

Nhận thấy sự có mặt của Katsumata, Kitami xoay nòng súng về phía gã.

Nhưng Yukari đứng dậy gần như ngay lập tức, bằng một nhát cắt nhẹ nhàng như một đường phác thảo trên giấy, cô ta cố cắt đứt cổ họng của Kitami. Hụt? Hay trúng?

“U’... Aaa!”

Kitami lấy tay giữ chặt cổ họng, hấn lại chìa súng vào Yukari.

“Kitami!”

ĐOÀNG! ĐOÀNG! ĐOÀNG! ĐOÀNG! ĐOÀNG! ĐOÀNG!
ĐOÀNG! ĐOÀNG!

Kitami khụy xuống, tay vẫn không ngừng bóp cò. Katsumata cũng bắn, nhưng súng của gã không bắn ra đạn, chỉ có tiếng. Yukari bị bắn nhiều phát, cô ta ngã xuống nhưng vẫn vươn tay về phía Reiko không rõ vì lý do gì.

“Kitami!”

“Reiko!”

Katsumata chạy về phía của Kitami bỏ mặc Yukari. Gã đá súng trong tay hẵn ra rồi quỳ gối xuống đất, giả vờ gi súng vào dưới cằm để đối phương không phát hiện ra súng trong tay gã là đồ giả.

“Trò chơi kết thúc rồi thằng chó chết.”

Gã tra còng vào tay trái của Kitami lúc này đang đề lên vết thương để cầm máu. Nhìn kĩ thì tình trạng xuất huyết của hẵn không nghiêm trọng lắm. Ngay cả kẻ đã giết mấy chục mạng người như Yukari, nếu nạn nhân không bị khống chế thì ả ta cũng khó mà có thể cắt trúng động mạch cảnh của người đó.

“Bỏ ra, cái tên này. Sao sắc mặt tên này khó coi vậy...”

Ioka chạy lại ôm Himekawa vừa được kéo lên khỏi giếng thang máy. Yukari vẫn còn nắm chặt cổ tay cô. Ioka toan gỡ tay Yukari ra, nhưng do lực nắm quá mạnh hay sao đó mà mãi hẵn không gỡ ra được. Cổ tay Himekawa cũng bị khóa lại bằng còng.

“Không sao đâu, Ioka...”

Giọng nói của Himekawa bình tĩnh lạ thường. Cô lật Yukari đang nằm sấp trên đất lên rồi ngồi ôm gối. Im lặng vuốt những ngón tay thon dài đang nắm lấy cổ tay mình.

Yukari bị bắn vào bụng và tay. Dường như đạn cũng trúng vào mặt cô ta, máu chảy ra từ má. Hơi thở rối loạn. Có lẽ Yukari sẽ không qua khỏi.

“Cô đã cứu tôi, cảm ơn nhé. Chắc cô cảm thấy đau lắm, đúng không?... nhưng mà mọi chuyện đã qua rồi. Mọi thứ sẽ ổn thôi...”

Himekawa ngồi đó và bắt đầu khóc. Ioka ngồi bên cạnh, hẵn toan gọi xe cấp cứu nhưng cũng tự nhiên khóc nức nở đến mức không thể nói chuyện qua điện thoại được.

“Không, không, không được, cô không được chết!”

Katsumata nhìn Himekawa bằng ánh mắt vô cùng lãnh đạm.

Đồng bệnh tương lân à cái lũ người này...

Như sức nhớ ra, Katsumata nhìn đồng hồ trên tay mình.

“A a, Kitami mà đã bị bắt, vào ngày... à ở 26 tháng 8 thì phải, lúc 7 giờ 18 phút tối. Trước mắt là tội giết người bất thành, sở hữu súng trái phép, phạm tội tàng trữ và sử dụng vũ khí trái pháp luật. Mà hiểu chứ?”

Katsumata thở dài, bất giác gã nhìn ra ngoài ô cửa sổ phủ đầy bụi.

Những đám mây đen ngòm như thể bị lấm phải mực đang trôi lững lờ trên bầu trời. Một thế giới xám ngoét đượm màu u uất.

Thế nhưng dù nhợt nhạt và mong manh bao nhiêu, vẫn có vài vệt sáng màu đỏ dẹt dài điểm tô một góc nhỏ ở phía Tây bầu trời.

CHƯƠNG CUỐI

*Thứ Ba, ngày 26 tháng 8,
hơn 7 giờ tối.*

Một loạt các vụ án mà khởi đầu là ‘Vụ án vút xác ở công viên Mizumoto’ đã có lời giải đáp. Cảnh sát tiến hành bắt giữ Kitami Noboru, Fukazawa Yukari và một người liên quan khác.

Vết thương của Kitami Noboru không nguy hiểm đến tính mạng, vì thể hiện tại việc thẩm vấn lấy lời khai của hắn vẫn diễn ra thuận lợi dưới sự kiểm soát chặt chẽ ở bệnh viện Cảnh sát. Trong khi đó, tình hình của đồng phạm Fukazawa Yukari, lúc này đang điều trị ở bệnh viện khác, hiện đang rất nguy kịch. Phần ngực trúng hai phát đạn, còn lại mặt, bụng, đùi trái mỗi nơi một phát. Mặc dù các y bác sĩ đã giành lại được mạng sống cho cô ta, nhưng với tình trạng này công tác thẩm vấn không thể tiến hành được. Quá khứ của Fukazawa Yukari có khá nhiều điểm mơ hồ, nên tạm thời việc điều tra tập trung vào lai lịch và thân thế của cô ta.

Còn một đồng phạm còn lại – Okawa Harunobu cũng bị bắt vào buổi tối cùng ngày hôm đó.

Kitami đã gọi Okawa đến tòa nhà trống. Hắn dùng xe riêng của mình để đi đến nơi hẹn, nhưng khi hắn vừa tới cũng là lúc xe cấp cứu và xe cảnh sát của Sở Ikebukuro ập đến, vì vậy hắn đã bị bao vây. Khi một viên cảnh sát Sở Ikebukuro nhìn thấy một chiếc xe khả nghi đậu ở trước hiện trường, anh ta đã lại gần để xem xét tình hình. Thay vì đầu hàng, Okawa đã cố tình phóng xe đâm vào nhóm cảnh sát và nhân viên cứu hộ hòng bỏ trốn. Nhưng sau đó hắn đâm vào cột điện, những viên cảnh sát sở Ikebukuro đã đuổi theo và bắt hắn với tội chống đối và gây thương tích cho người thi hành công vụ.

Okawa hiện đang là sinh viên năm tư khoa Khoa học tự nhiên, chuyên ngành Công nghệ thông tin, trường Đại học Todai. Có thể đoán được Okawa là người phụ trách mảng xử lý thông tin trong vụ án mạng liên hoàn vừa qua. Phía cảnh sát vẫn đang thăm vấn để thu thập thêm thông tin.

Hơn nữa, theo kết quả điều tra của viên cảnh sát khác, khẩu súng ngắn Okawa sở hữu và hung khí giết chết Otsuka là một. Kitami Noboru và Okawa, cả hai đều bị nghi ngờ một loạt các tội danh: giết người, giết người bất thành, chủ mưu giết người, tiếp tay giết người, xâm phạm thi thể, tàng trữ và sử dụng vũ khí trái pháp luật... e là khó có thể tránh được khung hình phạt cao nhất. Phần còn lại sẽ được quyết định dựa vào kết quả điều tra của Ban chuyên án kết hợp giữa ‘Vụ án Toda’ của Sở Warabi trực thuộc Trụ sở Cảnh sát Tỉnh Saitama và ‘Vụ án giết hại tuần tra viên Otsuka’ của Sở Ikebukuro.

. . .

Thứ Tư, ngày 27 tháng 8.

Reiko được chuyển vào Bệnh viện Đại học Y trong thành phố.

Reiko cứ tưởng rằng tai phải của mình đã vĩnh viễn bị điếc sau khi bị Kitami bắn vào. Thật ra đạn chỉ bay sượt qua, mặc dù màng nhĩ bị rách nhưng theo chẩn đoán của bác sĩ, tương lai thính lực của Reiko sẽ hồi phục. Bác sĩ phụ trách đã giải thích như thế này:

“Viên đạn bắn xoáy ra với tốc độ rất nhanh, vì thế chỉ sượt qua tai cháu thôi là cháu có thể cảm nhận được một lực rất mạnh như thể nó đã thổi bay cả tai cháu vậy. Hơn nữa lúc đó cháu không nghe thấy gì nên mới càng tin là mình đã mất khả năng nghe, đúng không?”

Reiko đã chán nản khi ngỡ rằng mình đã mất đi tai phải nên khi nghe bác sĩ nói thế, cô vui mừng khôn tả. Tuy nhiên cô cũng cảm thấy một chút xấu hổ vì đã trót phóng đại và lo lắng thái quá về tình trạng các vết thương của mình.

Hơn nữa, ngoài nó ra trên người cô không còn chỗ nào bị đạn bắn. Nếu có thì nhiều lắm cũng là các vết bầm tím, trầy trụa, và vết đạn sượt qua khi cô đứng đối mặt với Kitami lúc đầu, không có vết thương nào quá nghiêm trọng.

Nếu vậy thì tại sao lúc đó mình lại té?...

Reiko nhớ lại khoảnh khắc ngay trước khi cô ngã vào giếng thang máy đen ngòm đó.

Rõ ràng lúc đó Kitami đã ở phía sau bắn vào lưng cô, vậy mà dường như phát súng đó đã không trúng vào đâu cả. Tuy nhiên Reiko nhớ đến cơn đau dữ dội ở chân khiến cho mình té nhào. Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra?

Cô xắn ống quần lên. Trên cẳng chân bên trái, gần cổ chân có một vết bầm đen lớn.

Không lẽ... Yukari...?

Khi Reiko toan bỏ chạy, Yukari đã đứng bên trái cô. Có khi nào Yukari nhìn thấy Kitami chuẩn bị nổ súng nên đã nhanh chóng ngăn chân Reiko? Bằng cách làm cô ngã, Yukari đã cứu sống Reiko?

Hình như cô gái đó còn nói ‘Mình đến... cứu cậu đây... Mako’...

Mako là ai? Reiko hoàn toàn không biết. Thế nhưng Yukari đã nhìn Reiko và thấy hình ảnh người tên Mako đó, hoặc đó chỉ là một ảo giác trong đầu khiến cô ta tin như vậy, nhờ thế mà cô ta quyết định cứu Reiko.

Xét ở một mặt nào đó, Yukari vẫn là một cô gái trẻ để lại ấn tượng mạnh. Mặc dù có vẻ bề ngoài trông tàn tạ như một hồn ma vất vưởng, nhưng giọng nói của cô ta lại trong trẻo đến mức làm người đối diện ngỡ ngẩn. Mặc dù người cô ta gầy guộc như một con bù nhìn, nhưng ẩn chứa trong cánh tay là một sức mạnh khủng khiếp. Lần đầu tiên cô nhìn thấy Yukari, mặt cô ta đã bê bết máu. Không biết gương mặt thật sự của cô ta trông như thế nào nhỉ? Cô ta đã có quá khứ như thế nào để rồi dẫn thân vào ‘Strawberry Night’? Cô ta đã nói mình chỉ cảm nhận được ‘Cái chết’, rốt cuộc điều đó có ý nghĩa gì?

Mình muốn biết.

Tội của hung thủ trực tiếp ra tay trong ‘Strawberry Night’ – Fukazawa Yukari chắc chắn sẽ bị xử rất nặng. Nghe đâu cô ta đã mười tám tuổi. Yukari đã đủ tuổi để nhận một bản án thích đáng. Tuy nhiên, vì cô ta đã thường xuyên được chuyển vào Khoa Tâm lý bệnh viện, nên nếu sự bất ổn trong tâm lý và tâm thần của cô ta được công nhận, hình phạt sẽ giảm được khá nhiều. Việc đó là chuyện vui hay chuyện đáng lo ngại, bây giờ Reiko không có cách nào để biết.

Tuy nhiên Reiko không nghĩ Yukari là người xấu từ trong xương tủy. Đương nhiên, không thể nào chỉ dựa vào ấn tượng của ngày hôm qua mà có thể đồng dạng tuyên bố người đã giết ít nhất mười một người ‘Không phải là người xấu’, nhưng trong lòng Reiko vẫn hướng theo suy nghĩ đó.

Chết thật. Sao mình lại đồng cảm với hung thủ thế này...

Cô ăn xong bữa sáng của mình, sau khi kết thúc việc kiểm tra nhiệt độ và thay gạc. Cuộc sống của bệnh nhân xem ra cũng thật là nhàn hạ. Vừa tới đầu giờ thăm bệnh, Tamaki đã tất tả chạy đến.

“Em thật sự không thể chăm nổi cho hai người một lúc đâu.”

Tamaki đặt chiếc túi giấy đựng đồ thay xuống đất rồi rời khỏi đó ngay.

Mưa bắt đầu rơi ngoài cửa sổ. Trong phòng bệnh máy lạnh chạy ro ro, không khí khá mát mẻ, thế nhưng cảnh tượng bên ngoài khiến cô cảm thấy lạnh lẽo. Phải chi trời đẹp một chút, có lẽ tâm trạng cô đã vui vẻ hơn. Thời tiết bây giờ chỉ khiến con người ta cảm thấy u uất trong lòng.

Otsuka hy sinh. Cuộc tấn công của Kitami. Cuộc bắt giữ thất bại. Cuối cùng, một người trong nhóm thủ phạm đã được cứu sống, tình trạng cũng đã khá hơn, và Reiko đang có ý định đồng cảm với tên hung thủ đó. Cô thấy chán ghét chính bản thân mình. Cảm giác như mặt đất tan ra dưới cơn mưa trấu hạt tạo thành một lớp bùn đen lạnh ngắt, nó từ từ dâng lên chạm đến cằm của Reiko và chực chờ muốn nuốt chửng cô bất cứ lúc nào.

Đến khoảng 11 giờ hơn...

“Sao rồi Himekawa?”

“Tổ trưởng, chắc không có gì nghiêm trọng đâu nhỉ?”

“Sắc mặt cũng khá hơn rồi này.”

“Em yêu Reiko, anh đến rồi đây. Chính anh là người kéo em lên và giành em ra khỏi tay thần chết.”

Imaizumi và các thành viên trong tổ Himekawa, cùng Ioka đến thăm cô.

“Thanh tra, tôi xin lỗi. Mọi người chắc cũng bận nhiều việc nên không cần phải mất công...”

Miệng thì nói thế, nhưng thật ra trong lòng cô cảm thấy hạnh phúc muốn khóc. Mọi người đến vào tầm này, có lẽ sau khi kết thúc cuộc họp buổi sáng, họ cùng nhau kéo đến bệnh viện thăm Reiko luôn. Có vài người đang đứng chờ ở ngoài hành lang, có lẽ là mấy viên công sự.

Ioka không có gì thay đổi. Ishikura vẫn giữ nét mặt điềm nhiên như mọi ngày. Thế nhưng chỉ có Kikuta là im như thóc, mặt mày khó đăm đăm. Anh còn chẳng thèm nhìn về phía Reiko lần nào.

Nói gì đi chứ, Kikuta...

Tuy nhiên Reiko có thể đoán được phần nào trong lòng anh đang nghĩ gì. Có lẽ Kikuta đang tự trách bản thân mình vì không có mặt lúc Reiko gặp nguy hiểm, không cứu được cô. Đã vậy, người cứu cô lại là Ioka và Katsumata. Đối với Kikuta mà nói, đây là một sự kết hợp tồi tệ.

Nhưng... chuyện cũng đã xảy ra rồi, anh làm thế này cũng đâu giải quyết được gì.

Reiko thỉnh thoảng lén nhìn về phía Kikuta, nhưng con người ngoan cố đó nhất quyết không nhìn cô lấy một lần. Nếu anh cương quyết làm vậy thì cô cũng hết cách. Có lẽ nên để mặc anh một thời gian thì tốt hơn.

Hôm nay, Yuda hơi hào hứng hơn bình thường. Dường như cậu đang cố lấp vào chỗ trống mà Otsuka để lại, nhưng càng ra sức làm thế thì hình ảnh của Otsuka càng hiện lên rõ nét hơn. Nếu đếm số người, vì có thêm Ioka nên nhìn qua khá là đầy đủ, song, dù có làm gì đi chăng nữa thì vị trí ở giữa Kikuta và Yuda vẫn là một khoảng trống không thể nào lấp được. *Quả nhiên Otsuka đã không còn ở đây nữa* – Một lần nữa cô lại cảm nhận được hiện thực tàn khốc như thế nào.

Xin lỗi mọi người. Tôi là một tổ trưởng thật tồi...

Bầu không khí yên lặng nặng nề trùm lên họ. Dường như để ý thấy điều đó, Ishikura bắt đầu giục.

“Vây thôi, cũng sắp đến lúc chúng tôi phải đi rồi. Đúng không Kikuta?”

Kikuta ngoan ngoãn gật đầu như một nghi phạm bị cảnh sát tóm được.

“Cảm ơn. Trong lúc mọi người bận rộn thế này mà vẫn đến thăm tôi. Sức khỏe của tôi cũng ổn rồi, mọi người không cần đến nữa đâu.”

“Đương nhiên là phải thế rồi. Xuất viện nhanh nhanh cho chúng tôi nhờ, đừng có lợi dụng lúc này để lười biếng. Tổ trưởng phải làm gương cho chúng tôi đấy.”

Những lời nói bông đùa của Yuda chui tọt vào tai phải đang bị thương của cô.

“Đừng được nước làm tới.” Ishikura thúc nhẹ vào cậu.

“Tôi sẽ lại đến thăm tổ trưởng nhé...”

Dù nghe Ioka nói thế, song Kikuta vẫn im lặng.

Thật là... hết cách với người đàn ông này rồi...

“Đừng-có-đến-nữa.”

Nhưng thật lòng mà nói, Reiko mong họ lần tới lại đến thăm cô. Nếu được thì chỉ cần các thành viên trong tổ thôi, bỏ tên Ioka ra được thì càng tốt.

“Chào thanh tra, chúng tôi về trước.”

“À chào mọi người.”

“Cảm ơn. Phiền mọi người gánh luôn cả phần việc của tôi nhé.”

“Vâng. Thôi chúng tôi đi đây.”

“Tổ trưởng bảo trọng nhé.”

Ishikura và Yuda đi ra ngoài. Kikuta cũng lặng lẽ nổi gót hai người họ.

“Tổ trưởng nhớ giữ gìn sức khỏe nhé... không có tổ trưởng tôi buồn da diết, buồn vô hạn...”

“Kìa Ioka, đi thôi.”

“A a... buồn trông cửa bể chiều hôm...”

“Này, anh không ra là tôi đóng cửa đó.”

“A a... Rei...”

Cả bốn người đã rời khỏi phòng, bóng dáng họ cũng khuất khỏi hành lang bệnh viện. Chỉ còn Imaizumi và cô trong phòng.

Bầu không khí tĩnh mịch lại kéo đến. Imaizumi đứng khoanh tay, anh nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Giám đốc Phân khu số Ba Kitami đã treo cổ.”

“Treo cổ... tự sát sao?”

Người đàn ông trung niên cô chưa từng tiếp xúc, ngay cả gương mặt ông cô cũng không biết. Cô tưởng tượng ra cảnh ông treo cổ bằng một sợi dây vắt qua xà nhà trong một căn phòng kiến trúc thuần Nhật.

“Ừ. 5 giờ sáng nay. Có lẽ ông ấy muốn chịu trách nhiệm cho tất cả những chuyện không may mà con ông ấy gây ra... Đại loại là thế. Dư vị của vụ án này thật khó mà chịu nổi.”

Imaizumi mím chặt môi như thể vừa uống phải thứ gì đắng nghét. Anh ngược nhìn lên bầu trời rồi hít một hơi thật sâu.

“Lần này công phá án được ghi cho lão đầu đá. Tay đó đã giành được chiến thắng.”

Bất giác, anh nhìn về phía Reiko.

“Vâng. Thật ra đến bây giờ tôi vẫn rùng mình khi nghĩ nếu lúc đó lão đầu đá và Ioka không đến thì tôi sẽ ra sao...”

Lời cảnh báo của Kusaka đã trở thành sự thật. Tuy nhiên kì lạ thay, cô không cảm thấy cay cú hay tức giận gì cả. Trái lại cô còn lấy làm mừng khi mình không phải là người lập công. Cô thật lòng nghĩ thế, trong lòng không gợn chút buồn phiền gì.

Về phương diện con người cô vẫn ghét Katsumata ghê gớm, nhưng trên phương diện cảnh sát hình sự, cô biết gã rất xuất sắc. Giờ đây cô có thể thực lòng công nhận điều này. Nếu là gã, có lẽ gã sẽ thu xếp giải quyết gọn gàng mọi việc từ giờ cho đến lúc kết thúc phiên tòa. Nhưng như thế cũng tốt. Mình không thể và cũng không có tư cách làm như vậy...

Bỗng dưng Reiko cảm thấy thắc mắc một chuyện không đâu.

“Thanh tra, tại sao tổ trưởng Katsumata lại có biệt danh là đầu đá vậy?”

Imaizumi nhướn mày tỏ ra hài hước, biểu cảm ít được thấy trên mặt anh.

“Đừng nói là từ trước đến giờ cô không biết gì hết mà vẫn gọi theo nhé.”

“Dạ...”

Imaizumi thở dài rồi lại ngược lên nhìn bầu trời.

“Tại lão ấy hồi trẻ cứng đầu như một cục đá vậy.”

Hả?

“Sau đó rút ngắn lại thành ‘Lão đầu đá’?”

“Ừ. Cô không liên tưởng được à?”

“A, dạ không, cũng không phải là không nghĩ đến...”

Imaizumi gật đầu nói tiếp.

“Lão ấy hồi trẻ không có vô phép tắc như bây giờ đâu, mà là một cảnh sát nghiêm túc, cần cù, sẵn sàng lật tung từng centimet vuông ở hiện trường lên để tìm manh mối. Một hình mẫu cảnh sát truyền thống. Nếu cô biết lão ấy lúc đó hẳn cô sẽ hiểu được thế nào là ‘đầu đá’. Nhưng từ khi vào Bộ An ninh, lão ấy đã thay đổi. Tám năm rời khỏi đội điều tra hiện trường, lão ấy đã gặp những chuyện gì, tôi không biết rõ. Nhưng tôi cũng có thể tưởng tượng sơ sơ...”

“Khi lão ấy quay lại từ Bộ An ninh lão đã thành ra như thế này rồi. Nhưng nếu nói lạ thì cũng không hẳn. Tôi cũng không biết rõ sự tình, nhưng lão ấy đang bán thông tin nội bộ của cảnh sát ra bên ngoài để lập quỹ đen. Đó là sự thật mà cấp trên cũng biết và ngầm thừa nhận. Hình như các sếp đã bị Katsumata nắm thóp một bí mật gì đó. Vì vậy họ không có cách nào ngoài im lặng và chấp nhận.”

“Nhưng lão ấy lập quỹ đen không phải vì mục đích nhét đầy ví riêng của mình. Số tiền kiếm được nhờ việc bán thông tin tất cả sẽ được dùng để hối lộ, trao đổi trong quá trình điều tra... nói nó là tiền thù lao thì đúng hơn. Lão tuyệt đối không dùng số tiền đó cho bản thân mình. Dù chỉ là một khoản nhỏ tự thưởng cho bản thân cũng không. Lão đó vẫn đang tiếp

tục đơn thương độc mã làm công việc an ninh của mình. Đây cũng là một nét cứng đầu của gã...”

Imaizumi bất giác mỉm cười.

Có lẽ anh cảm thấy ngỡ ngàng vì bỗng dưng đỏ mặt nên vội vàng hắng giọng, mào đầu bằng câu ‘Ừm, nhắc mới nhớ’ rồi quay về chủ đề điều tra.

. . .

Buổi tối, lúc này đã sắp quá giờ thăm bệnh, đột nhiên Katsumata đến thăm cô.

“Tôi nghe người ta nói cô chỉ bị mất tai thôi chứ chưa chết hả?”

“Chờ... chờ đã, đừng có nói lớn như vậy chứ...”

“Chà, còn phòng riêng nữa à? Nhà quê mà hợm hĩnh quá.”

Gã hừ mũi cười nhạt rồi ngồi xuống ghế không cần Reiko mời.

Quả nhiên... con người này... thật là không ưa nổi mà!

Quà thăm bệnh là một tờ tuần san cuộn tròn mà gã đã đọc nát rồi. Khi cô bảo mình không cần gã chỉ chưng hửng đáp lại ‘Thật thương không nổi’.

“Này, không phải bộ này quá trẻ con hay sao. Gái ba mươi rồi mà còn bông với chả hoa.” Gã nhìn bộ đồ ngủ Tamaki mang đến cho cô, dè bĩu. ‘Nhìn thấy mặt mộc của cô rồi chắc tối nay tôi gặp ác mộng mất’, ‘Hay tôi rửa bô cho cô nhé’, ‘Trời ơi sao mà hôi thế này’ và còn rất nhiều câu khác, gã tiếp tục thao thao bất tuyệt bất cứ chủ đề nào gã thích.

Reiko không nghĩ gã có thể nói nhiều đến thế. Cô đợi lúc gã đang cạn đề tài sỉ vả để mở lời.

“Ừm... cảm ơn tổ trưởng rất nhiều. Nhờ tổ trưởng mà tôi mới giữ được mạng sống của mình.”

Ngay tức khắc vẽ bối rối hiện lên trên mặt Katsumata.

“Hơ... Dù có nói gì thì cô cũng không dễ thương hơn đâu, đồ nhà quê...”

Gã tự nhiên ấp úng.

Một sự im lặng nặng nề bao trùm lên cả hai. Có lẽ do buồn tay mà Katsumata thò tay vào túi áo của mình, tuy nhiên gã không lấy gì ra cả mà lại để tay ngay ngắn trên gối. Có lẽ gã muốn hút thuốc, nhưng chợt nhớ ra ở đây đang là bệnh viện nên thôi. Vậy nên mới có hành động như vậy.

“Tổ trưởng Katsumata.”

Nghe thấy Reiko gọi mình, gã ngược cầm lên nhưng không trả lời. Mắt cũng không nhìn cô. Gã chỉ lặng lẽ thở dài. Bỗng dưng cô nhìn thấy trên nét mặt gã thoáng vẻ mệt mỏi, hoặc cũng có thể là cô nhìn nhầm. Thì ra Katsumata cũng chỉ là một con người bình thường mà thôi.

Nếu là lúc này, mình có thể hỏi chuyện đó.

Cảm giác đó thôi thúc cô.

“À... tổ trưởng này, có mấy lần tổ trưởng nói tôi ‘nguy hiểm’ gì đó. Ý của tổ trưởng là gì vậy?”

“Hừm...”

Gã lại phì cười.

“Lúc trước tôi cũng có chuyện muốn hỏi cô. Nếu cô trả lời câu hỏi của tôi trước tôi sẽ nói cho cô biết.”

Một cách trì hoãn đậm chất Katsumata. Nhưng cô nghĩ chấp nhận yêu cầu lần này của gã cũng không có vấn đề gì.

“Vâng, là chuyện gì vậy ạ?”

Katsumata nhăn mặt.

“Gì vậy trời... đầu cô có bị va vào đâu không đấy?”

Gã ngoẹo cổ rồi sửa lại tư thế ngồi.

“Trước hết là... ngày hôm qua. Tôi đã hỏi Ioka tòa nhà trống mà cô đang ở. Giữa chừng cuộc điện thoại đó chắc hẳn đã có một tiếng nổ, nhưng tại sao cô không bị giết? Thay vào đó chỉ là một vết đạn sượt qua tai.”

“À thì ra là chuyện này.”

Lúc đó Reiko thoáng nghĩ liệu có phải thời sinh viên ở Todai cậu ta đã từng tham gia câu lạc bộ đua thuyền. Nếu thế có thể giải thích được lý do vì sao hiện trường phi tang thi thể lại chuyển từ trường đua thuyền Toda đến hồ Trong công viên Mizumoto. Thời điểm thay đổi hiện trường vút

xác, Kitami tốt nghiệp Todai, hoàn thành chương trình ở Đại học Cảnh sát rồi được chuyển về Kameari tất cả đều trùng khớp một cách kì lạ. Cô giải thích cho Katsumata những điều mình nghĩ.

“Tôi biết mình sẽ bị bắn và đã chuẩn bị sẵn tinh thần. Rồi tôi hỏi hẳn có phải thời sinh viên hẳn ở trong câu lạc bộ đua thuyền không. Đúng như tôi dự đoán, hẳn đã nổ súng. Nhưng tôi vẫn tránh được, chỉ bị trúng một chút.”

Nét mặt Katsumata hiện lên sự hụt hẫng.

“Tôi đã không nghĩ trực giác của cô nhạy như thế này...”

“Hả? Tại sao lại thế? Chẳng phải là trực giác của tôi cực kì chuẩn xác hay sao?”

“Ồ không. Người ở trong câu lạc bộ đua thuyền không phải là Kitami, mà là tay đồng phạm Okawa Harunobu kia.”

Hử? Gì cơ...

Reiko lấy tay quạt mồ hôi lạnh đang túa ra trên trán.

“Lý do bọn chúng thay đổi địa điểm vứt xác chính là vì Kitami biết đến hồ Trong, và xét thấy ở hồ Trong dễ lái xe vào bên trong hơn... mà thôi, dù sao thì nó cũng đã cứu sống cô nên sao cũng được.”

Tôi cũng đang phân vân không biết phải viết phần lý do tôi đuổi theo mấy người trong báo cáo như thế nào cho phải đây. Rồi còn manh mối đó nữa.

Katsumata lấy một cây bút bi ra khỏi túi áo phía trong.

“Hả? Tại sao phần đó lại phải phân vân?”

“Thôi bỏ qua chuyện đó đi.”

“Ừm... vâng, tổ trưởng cứ tự nhiên.”

“Hừm.”

Katsumata ghi thẳng vào bàn tay mình.

“Ừm rồi sau đó, cho tới khi tôi và Ioka đến vẫn còn khá nhiều thời gian, trong lúc đó hai người đang làm gì? Không lẽ cô, Kitami, Yukari, cả ba thác loạn với nhau?”

Ừc.

Không, dù Katsumata có thần thánh đến đâu cũng không thể nào biết được đến những chuyện xảy ra lúc đó. Reiko giấu nhem việc mình bị Kitami sờ mó, cô chỉ kể rằng mình phải nghe một bài diễn thuyết hùng hồn của hãn ta trong suốt thời gian chờ tên Okawa đến.

“Theo lời của Kitami, hãn đã luôn nhìn lên phía trên cao mà sống. Vì thế khi nhìn thấy đáy vực, nơi cái chết ngự trị, hãn mới có thể nhìn nhận lại vị trí của mình. Trái lại, Yukari chỉ nhìn thấy đáy vực tăm tối. Chính vì thế mà cô ta tra tấn, giết hại người khác, bằng cách đó cô ta có được cảm giác mọi người xung quanh đều giống mình, mình cũng là con người... Cô ta không thể kiềm được khao khát nhìn thấy dòng máu đỏ tươi của mọi người để có thể kiểm tra liệu mình và họ có giống nhau không, mình có khác gì không... Tóm lại, mặc dù cùng nhau dựng nên ‘Strawberry Night’, nhưng động cơ của hai người họ thực chất lại trái ngược với nhau hoàn toàn. Sự khác biệt giữa Kitami và Yukari đã được bộc lộ tại ngay lúc đó.”

“Vậy lúc chúng tôi đến là nội bộ đang lục đục đó hả?”

“Đúng vậy.”

Reiko cũng chêm vào một hơi thở dài.

“Kitami còn nói với tôi như thế này. *Có lẽ cô cũng như thế thôi, ở trong đội điều tra số Một mỗi ngày đều nhìn thấy xác chết, có lẽ cô thầm cảm thấy may mắn vì mình là cảnh sát, mình sẽ không có kết cục như họ... Tận mắt chứng kiến cái chết để có thể nhìn lại sự tồn tại của mình, sau đó hãn cô đã đắm chìm vào cảm giác bản thân mình thật ưu việt... Nói thật, lúc đó tôi đã sốc khi nghe những lời của hãn. Bởi vì những điều đó thật ra không sai.*”

Katsumata dang hai tay như muốn nói ‘Cô quả là người không bao giờ khiến tôi hết ngạc nhiên ‘.

“Bởi vậy nên tôi mới hay nói cô ‘nguy hiểm’ đấy. Trực giác của cô quả thật rất nhạy bén. Cũng không hề quá lời nếu có ai nói tài độc hiện trường của cô là thiên phú. Thực tế, những tên tội phạm cô bắt được cho tới giờ cũng đều do trực giác đó. Về điểm này tôi hoàn toàn công nhận.”

“Tuy nhiên, xét về mức độ chặt chẽ, quá trình điều tra hiện trường của cô không giống ai cả. Chỉ dựa vào vài thông tin ít ỏi, cô có thể lôi hung

thủ ra ngoài ánh sáng. Có thể tự bản thân cô không thể nhận thức được điều này, nhưng theo tôi nghĩ, có lẽ cô đã tự điều chỉnh cách suy nghĩ của mình sao cho đồng điệu với suy nghĩ hung thủ. Không có bất kì một bằng chứng xác thực nào, nhưng lại có thể chỉ ra đúng người, đọc được ý nghĩ trong hành động của hung thủ, để có thể làm được việc như thế, tôi e rằng cô là người có cách suy nghĩ đặc biệt gần với hung thủ.

“Cô nói là mình đã bị sốc bởi những lời của Kitami. Chưa kể ở hiện trường, cô còn ôm Yukari người đầy vết thương mà khóc lóc rên rỉ. Với cả câu hỏi lần trước của tôi, không biết cô nhớ không, vì sao Fukazawa Yasuyuki chết rồi mà đồng bọn của hắn vẫn chờ xác đến nơi hẹn, vẫn để thi thể lên bụi cây đó, và nguyên nhân thật sự là do sai sót trong việc liên lạc với đồng bọn của Okawa... Tóm lại chuyện tôi nói chỉ là như vậy. Lý do tôi nói cách suy nghĩ của cô nguy hiểm chỉ ngắn gọn là như thế thôi.”

Cách suy nghĩ đặc biệt gần với hung thủ...

Ngay cả trong mơ Reiko cũng chưa từng nghĩ mình có khả năng như vậy. Những lời của Katsumata khiến cô cảm thấy bất ngờ, nhưng cô không có ý định phản biện lại lời gã. Bởi vì lúc này, trong đầu cô đang nhớ về một vài chuyện trong quá khứ.

Trước đây từng có một cậu bé phạm nhiều tội nghiêm trọng đã tự tử trước khi cảnh sát bắt được, lúc đó Reiko đã ôm thi thể của cậu bé mà khóc nức nở. Tại thời điểm ấy, mọi người xung quanh vẫn chưa nắm được bất cứ một manh mối gì, vậy mà chỉ một mình Reiko tin chắc là cậu bé đó là hung thủ và quyết định bắt cậu về thẩm tra. Những chuyện tương tự, từ trước đến giờ đã xảy ra không biết bao nhiêu lần. Mỗi lần như thế Reiko lại đồng cảm với hung thủ mà rơi nước mắt.

Đương nhiên vẫn có nhiều vụ án mạng mà không thể nào dành cho hung thủ bất kì một sự cảm thông nào. Reiko không phải là người tử bi đến mức có thể rơi nước mắt vì những người như họ. Tuy nhiên, đôi lúc có những trường hợp hung thủ là người đã bị dồn vào chân tường, chịu những cay đắng và tủi nhục mà một người bình thường sẽ không bao giờ tưởng tượng nổi. Giết người là một hành động mất nhân tính nhất trong tất cả các loại tội, nhưng thỉnh thoảng vẫn có vài trường hợp mà kẻ phạm tội đó rơi

vào hoàn cảnh thâm trầm và thương tâm đến mức họ không còn con đường nào khác để lựa chọn. Những lúc như thế, đường đường là một cảnh sát hình sự, nhưng Reiko vẫn quên hết những ranh giới của luật pháp mà khóc cho kẻ phạm tội, đồng cảm với họ.

Hung thủ trong vụ án lần này, Yukari có thuộc loại tội phạm đó hay không, hiện tại cô vẫn còn chưa biết. Nhưng cá nhân cô nghĩ Yukari cũng rơi vào trường hợp đó. Chợt Reiko nhớ đến thông báo của Imaizumi về Yukari trước lúc anh rời đi.

“Tôi nghe nói chức năng tim phổi, sức đề kháng tất cả đều đang suy giảm nghiêm trọng. Với tình trạng đó chắc chắn cô ta phải hôn mê bất tỉnh, vậy mà chỉ cần các y bác sĩ rời mắt một chút là cô ta giật ống truyền ra ngay. Bác sĩ phụ trách nói có lẽ cô ta đang muốn chết hay sao đó. Vốn dĩ với một cơ thể như vậy mà có thể sống sót đến bây giờ cũng là kì tích rồi.”

Biết đâu Yukari sẽ cứ như thế và ra đi luôn. Reiko trầm nghĩ. Mặc dù cô biết cái chết của Yukari sẽ để lại một lỗ hổng lớn trong việc điều tra chân tướng của vụ án, nhưng phần nào đó trong cô vẫn mong Yukari ra đi thanh thản. Cô không có lý do nào đủ chính đáng để biện minh cho suy nghĩ này. Cô chỉ nghĩ một cách đơn giản như thế.

Có lẽ mình không hợp với nghề cảnh sát hình sự...

Nhìn thấy Reiko lại thở dài thườn thượt, Katsumata khịt mũi, mặt mày trông chán ngán thấy rõ.

Reiko không biết biểu cảm trên mặt mình bây giờ trông ra sao. Nhưng Katsumata nhìn mình bằng thái độ như thế nào thì cô biết rất rõ. *Thật thảm hại, thật vô dụng làm sao!* Có thể trong đầu gã đang nghĩ như vậy. Ánh mắt không buồn che giấu sự khó chịu của gã khiến cô cảm thấy đau nhói. Thế nhưng Reiko không có cách nào khác ngoài im lặng và chấp nhận điều đó.

Im lặng một lúc cuối cùng Katsumata cũng chịu cúi kính lên tiếng.

“Này Himekawa.”

“Vâng?”

“Sao tự dưng lại làm vẻ mặt thảm hại vậy?”

Y như những gì cô đã nghĩ. Quả nhiên cô đã thể hiện biểu cảm đó trên mặt mình trong vô thức.

“Xin lỗi.”

Reiko xin lỗi theo phản xạ, nhưng xin lỗi để làm gì, ngay cả bản thân cô cũng không rõ.

Katsumata lững thững đứng dậy. Gã đi về phía cửa sổ trong phòng bệnh, không buồn bận tâm đến chiếc máy lạnh đang chạy ro ro trong phòng, gã mở cửa sổ ra.

“Cô đấy, hơi đâu mà để bụng đến ba cái lời vợ va vớ vẩn của bọn tội phạm. Chỉ vì nhìn lên mà không nhìn xuống? Chỉ toàn nhìn xuống dưới mà không nhìn lên trên? Toàn là mấy thứ điên khùng gì đâu. Nếu chỉ lo nhìn trên, dưới, trái, phải cô sẽ bỏ lỡ điều quan trọng nhất đấy.”

Katsumata quay người lại, ánh mắt cương quyết của gã nhìn thẳng vào Reiko.

“Cô không hiểu sao? Làm người chỉ nên nhìn thẳng về phía trước và tiếp tục bước thôi.”

Chợt hơi thở của Reiko khựng lại.

Hướng về phía trước và sống thật tốt... Đây không phải là lần đầu tiên mình được nghe những lời này...

Phải rồi. Đó là những dòng nhật kí mà chị Sata để lại.

‘Vì thế mình muốn Reiko có thể đứng dậy làm lại cuộc đời. Mình muốn cô bé ấy tiếp tục hướng về phía trước và sống thật tốt.’

Thì ra là vậy. Hướng về phía trước...

Những lời nhắn nhủ tưởng rằng cô đã biết từ lâu vậy mà từ lúc nào cô đã quên mất sự tồn tại của nó.

“Thôi, tôi về đây. Tôi bận lắm.”

Mặc kệ Reiko đang ngồi mơ màng, Katsumata tự nhiên ra về.

Hơi lạnh từ phòng bay hết ra ngoài khung cửa sổ đang mở toang, thay vào đó một luồng không khí căng đầy sự ấm áp và ẩm ướt thổi vào trong phòng. Không hề có sự lạnh lẽo nào. Bây giờ đang là mùa hè. Chính là cái mùa hè cô ghét cay ghét đắng. Thế nhưng giờ đây Reiko có cảm giác

như chính hơi nóng đang làm tan chảy khối băng đá đang đè nặng trong tim cô bấy lâu.

Thì ra là vậy. Phải hướng về phía trước.

Reiko nhìn lên bầu trời với những đám mây màu đen chùng chéo lên nhau không chừa lại mảng trong xanh nào dù là nhỏ nhất. Bầu trời và những đám mây u ám này không tồn tại mãi mãi. Chắc chắn một lúc nào đó sẽ trời quang mây tạnh. Cho dù mây đen có vần vũ trên bầu trời, dù mưa rơi hay bão tuyết đi chẳng nữa, cuối cùng bầu trời cũng sẽ trong xanh trở lại. Nhất định ngày mai trời lại sáng. Có thể cảm nhận được một sự thật đơn giản như thế, hiển nhiên như thế, không hiểu sao lại khiến Reiko hạnh phúc vô cùng.

Chị Sata...

Reiko ngược mắt nhìn lên bầu trời.

“Có lẽ chị em mình nên chiến đấu thêm một chút nữa nhỉ...”

Có lẽ mình sẽ nhanh được nhìn thấy bầu trời cao vợi với vợ trong vắt không một gợn mây giống như ngày hôm đó thôi.

Từ lâu lắm rồi Reiko mới lại có cảm giác muốn diện thử một chiếc váy ngắn mới.

Mì Soba lạnh (Zaru-soba) ăn cùng với Tempura.

Mì Soba cơ bản được bày trên khay và ăn với tương đậu nành (Tsuyu).

Trong món Soba, nước luộc mì (sobayu) được để riêng trong một cái ấm nhỏ, khách có thể rót ra cốc nhỏ uống thay cho trà.

Kì thi tuyển công chức ở Nhật được chia thành 2 loại: hạt giống số 1 và hạt giống số 2. Người đậu hạt giống số 1 gọi là công chức quốc gia (nếu tham gia vào lực lượng cảnh sát sẽ được bắt đầu từ cấp bậc trợ lý thanh tra), còn lại là công chức địa phương.

Tổng hành dinh Cảnh sát Thủ đô Tokyo thường được gọi là Tổng Bộ.

Trường hợp của công chức địa phương sẽ phải bắt đầu từ vị trí tuần tra viên. Để lên cấp bậc trợ lý thanh tra thường mất gần 10 năm nên tuổi của những người ở cấp bậc này đa số ở khoảng 35-45.

Tuyến đường sắt của công ty đường sắt Nhật Bản JR, bắt đầu từ ga Nippori (Tokyo), men theo eo biển và kết thúc ở ga Iwanuma (Miyagi).

Tora-san (anh Hồ) là nhân vật chính trong series phim ‘Otoko wa tsurai yo’ – bộ phim dài tập nhất Nhật Bản và dài thứ 2 trên thế giới.

Hồ Koaidame có một nhánh nhỏ rẽ theo hướng Đông Bắc – Tây Nam được chia thành hồ Trong và hồ Ngoài. Vì có vị trí ở phía trong đê chắn nên mới có tên gọi là hồ Trong (Uchidame). Đây là một địa điểm câu cá nổi tiếng.

Từ 12-24 giờ tử thi cứng hoàn toàn. Từ 24-36 giờ chuyển sang trạng thái mất cứng, tử thi mềm lại và bắt đầu phân hủy.

Những thi thể không có tính phạm tội (tức được kết luận sơ bộ là không bị giết hại) sẽ được chuyển đến Viện Pháp Y, còn những thi thể nghi ngờ có tính phạm tội sẽ được chuyển đến khoa Pháp y trường đại học.

Người Nhật thường gọi nhau bằng họ. Khi nào thân thiết mới gọi bằng tên.

Ngày lễ báo hiếu tổ tiên của người Nhật

Các Phân khu (số Một – số Mười) có vị trí thấp hơn Trụ sở Cảnh sát Tỉnh, chịu trách nhiệm quản lý các Sở Cảnh sát trong quyền hạn của mình.

Sợi chỉ đỏ có nguồn gốc từ ‘dây tơ hồng’. Theo đó, người Nhật quan niệm từ khi được sinh ra, giữa những cặp đôi có duyên phận với nhau có một sợi chỉ đỏ vô hình buộc giữa ngón út của hai người.

‘Người khổng lồ’ là một từ lóng để chỉ những thi thể bị trương lên khi ngâm lâu trong nước.

‘Con quỷ đỏ’ cũng là một từ lóng chỉ những thi thể trương sinh trong nước. Ngoài ra nó còn được dùng để ám chỉ sự thay đổi của thi thể trong một thời gian nhất định, theo thứ tự xanh – đỏ – đen – trắng. Cụ thể, giai đoạn đầu của quá trình phân hủy, khí ga phát sinh trong nội tạng thi thể, đặc biệt là ruột sẽ khiến thi thể có màu xanh tái. Quá trình này tiếp diễn, lúc này thi thể sẽ phình to gấp 2 lần và chuyển sang màu đỏ nâu. Sau đó da sẽ chuyển sang màu đen và cuối cùng chỉ còn lại bộ xương trắng.

Chữ Hime (...) trong Himekawa (...) còn có nghĩa là ‘công chúa’

Xét theo chuẩn Toeic là khoảng 540 – 640 điểm

Vết cắt có độ sâu từ 5 cm – 10 cm

Ở Nhật thường đo diện tích phòng bằng đơn vị chiếu (jou). 1 chiếu = 1,82 m².

Gấp đôi mức bình quân phí sinh hoạt hàng tháng của một gia đình.

Ở Nhật nghiệp vụ an ninh được chia thành 4 loại.

- Nghiệp vụ an ninh đối với các cơ sở (tòa nhà, chung cư, công viên...) còn gọi là an ninh loại Một.
- Nghiệp vụ an ninh giao thông (điều tiết giao thông ở quanh công trình xây dựng hay những nơi đông người...) còn gọi là an ninh loại Hai.
- Nghiệp vụ an ninh vận chuyển (bảo vệ trong quá trình vận chuyển tiền, đồ vật quý giá...) còn gọi là an ninh loại Ba.
- Nghiệp vụ an ninh cá nhân (vệ sĩ) còn gọi là an ninh loại Bốn.

Tòa án gia đình ở Nhật xét xử những vụ án, tranh chấp liên quan đến gia đình và tội phạm vị thành niên.

Tuần lễ vàng của Nhật là kỳ nghỉ dài 1 tuần vào cuối tháng 4 đến đầu tháng 5 hàng năm.

Một truyền thuyết đô thị của Nhật Bản, kể về một người phụ nữ xinh đẹp bị chồng dùng kéo rạch miệng vì tính lẳng lơ. Linh hồn thù hận của cô ta luôn đi lang thang trong đêm và đeo một chiếc khẩu trang y tế. Khi gặp được ai đó, người phụ nữ sẽ hỏi ‘Tôi có đẹp không?’. Nếu người đó trả lời là có, cô ta sẽ tháo khẩu trang ra và hỏi lại câu trước một lần nữa. Nếu câu trả lời tiếp theo là không, cô ta sẽ giết hoặc rạch miệng nạn nhân, nếu câu trả lời là có cô ta sẽ cười và bỏ qua.

Một dạng của cơ sở kinh doanh tình dục.

Từ chỉ những người phụ nữ đứng ở quầy bar trong quán rượu.

Viết tắt của Bulletin Board System. Một hệ thống dựa trên nền Web cho phép người dùng đọc được bài viết của người khác và họ cũng có quyền tham gia vào cuộc thảo luận bằng cách đăng lên ý kiến của mình.

Proxy server đóng vai trò là trung gian giữa người sử dụng và Internet. Proxy có thể mã hóa địa chỉ IP thật của người sử dụng khiến họ dễ dàng ẩn danh hơn.

Tên viết tắt của Đại học Tokyo – trường đại học đứng đầu Nhật Bản

Loại đạn súng ngắn phổ biến nhất, kích thước 9 mm X 19 mm

ở Nhật có một tổ chức tín dụng chỉ dành riêng cho cảnh sát và nội các chính phủ, thường được gọi là Keshin. Keshin có đầy đủ chức năng như ngân hàng bình thường, tuy nhiên người sử dụng Keshin sẽ được lợi về lãi suất hơn.

Tồn (...), Thần Mĩ (...), Thần Tị (...) đều đọc là ‘Tatsumi’. Tên của người Nhật dù nghe giống nhau, nhưng nhiều trường hợp được viết bằng chữ Hán khác nhau và do đó mà mang ý nghĩa khác nhau.

Nguyên văn là ‘E-fu’ (...). Đó cũng là cách đọc chữ ‘F’ của người Nhật. Đồng thời nếu âm ‘E-fu’ nằm trong tên, nó có thể được viết bằng nhiều chữ Hán khác như là Vệ Phủ (...) và Hội Phù (...).

LSD – chất gây ảo giác cực mạnh, thường được tẩm vào các mẫu giấy nhỏ để ngậm trong miệng nên còn có tên khác là ‘Tem thư’ hoặc ‘Bùa lười’.

Nguyên văn là ‘Boku’ (...), đại từ nhân xưng ngôi thứ nhất dành cho nam giới.

Table of Contents

Bắt đầu

CHƯƠNG 1

1.0

1.1

1.2

1.3

1.4

1.5

1.6

CHƯƠNG 2

2.0

2.1

2.2

2.3

2.4

2.5

2.6

2.7

CHƯƠNG 3

3.0

3.1

3.2

3.3

3.4

3.5

3.6

3.7

3.8

CHƯƠNG 4

4.1

4.2

4.3

4.4

CHƯƠNG CUỐI